ΑΠΟΛΥΤΟ ΚΑΚΟ
(ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΚΑΤΟ)

ΛΑΘΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΛΙΖΕΤΑ ΒΡΑΝΑ

Απόλυτο Κακό
(Βιβλίο Δέκατο)

Λάθος Κόσμος

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-0463134634 (Smashwords)

Περιεχόμενα

Φάση 22η: Αποσύνδεση

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Δεν ξέρω πια τι μου συμβαίνει... Από το έτος 2000 και μετά, νιώθω σα να βυθίζομαι όλο και πιο βαθιά σ' ένα διαφορετικό, ξένο σύμπαν. Ο σημερινός κόσμος μοιάζει να προέρχεται από τον παλιό, όμως δεν λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο και σίγουρα δεν είναι καθόλου φιλικός απέναντί μου. Ούτε οι γειτονιές είναι πια αυτές που ήξερα: Άλλοτε δεν υπήρχαν τόσες πολυκατοικίες παντού, ούτε τόσα αυτοκίνητα, ούτε τόσα κομπιούτερ, ούτε τόσα κινητά τηλέφωνα, ούτε τόσοι άγνωστοι γύρω μου, ούτε τόση ασυνεννοησία μεταξύ των ανθρώπων, ούτε τόσα σκυλιά που τώρα πρωτοστατούν παντού.

Ειδικά οι άνθρωποι, ακόμη και όσοι γνωρίζω καλά, δεν είναι πια αυτοί που ήταν -λες κι έχουν πάθει μετάλλαξη όλοι τους. Ούτε οι σχέσεις είναι αυτό που ήταν: Κάποτε ήξερα περίπου ποιοί είναι οι καλοί, ποιοί οι κακοί και ποιοί οι τρελοί. Τώρα δεν ξέρω τι ρόλο παίζει ο καθένας, μα είναι όλοι τρελοί, πάσχουν από το Σύνδρομο του Θεού και αντιδρούν αυτόματα με ψυχωτικές αντιλογίες στην παραμικρή φράση που θ' ακούσουν.

Είναι η κακή η τρέλα που τους δέρνει, όχι η καλή, μα στον καθένα παίρνει διαφορετική μορφή – γι' αυτό και όλοι αναγνωρίζουν την τρέλα των άλλων αλλά όχι τη δική τους.

Όσο κι αν προσπαθώ να βρω μια διαφορετική εξήγηση για το φαινόμενο, η αλήθεια πάει μπροστά: Οι διαρκείς αντιρρήσεις φανερώνουν υπέρμετρη κακία που ξεχυλίζει τόσο, ώστε απαιτεί να εκφράζεται κάθε ώρα

και στιγμή. Οι σημερινοί άνθρωποι, ιδίως οι άνδρες, είναι παλιάνθρωποι αλλά επειδή συνήθως δεν τους επιτρέπεται να εκφράζουν την κακία τους με πιο δυναμικό τρόπο, καταφεύγουν αυθόρμητα σε απανωτές, ψυχωτικές, παράλογες αντιρρήσεις.

Δεν συμβαίνει ακριβώς το ίδιο με τις γυναίκες: Αυτές, όσο μέγαιρες κι αν είναι, κάποια στιγμή θα μιλήσουν και λογικά. Οι γυναίκες δεν είναι ψυχωτικά πνεύματα αντιλογίας, τουλάχιστον όχι συνεχώς. Για παράδειγμα, αν δείξεις ένα ποτήρι σε μια γυναίκα και της πεις "αυτό είναι ποτήρι", θα σου απαντήσει "ναι, ποτήρι". Δεν θα σου αντιτάξει "όχι ποτήρι, πισίνα!"

Το ανθρώπινο είδος ήταν ανέκαθεν παράφρον και όσο πάει αποτρελαίνεται. Όλοι το καταλαβαίνουν αλλά κανείς δεν μπορεί να πει τι φταίει ακριβώς: Μήπως η τεχνολογία; Μήπως η μόλυνση του περιβάλλοντος; Ή μήπως πρόκειται για γενετικό εκφυλισμό;

Κοντεύω 54 ετών κι ακόμη δεν έχω καταλάβει πώς λειτουργούν τα πράγματα στον κόσμο που με περιβάλλει. Από μικρή είχα αυτή την αίσθηση, πάντα προσπαθούσα να την ξεπεράσω, μα τελικά την έχω ακόμη, ακόμη εντονότερη. Σε αντίθεση με όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους, που φαίνονται να κατανοούν τα πάντα αυθόρμητα και να ρέουν με το σύνολο αβίαστα, εγώ εξακολουθώ να μη μπορώ ν' αποκτήσω όλα όσα απολαμβάνουν οι άλλοι: Δεν μπορώ να έχω κανονική δουλειά, ούτε λεφτά, ούτε ερωτική ζωή, ούτε δική μου οικογένεια και σπίτι, ούτε αυτοκίνητο, ούτε μοντέρνο κινητό, ούτε σύνδεση Internet – όπως έχουν όλοι, παρά τις φαινομενικές δυσκολίες που τους προβάλλει το Matrix. *Προφανώς εγώ δεν είμαι για εδώ, ποτέ δεν ήμουν. Δεν είμαι μια από αυτούς, ούτε θα γίνω ποτέ...*

Ξαφνικά θυμάμαι ορισμένες κουβέντες που άκουσα στον Ευαγγελισμό, το Δεκέμβρη του 2014, όταν νοσηλευόταν εκεί ο πατέρας μου: "Όλοι τρέχουν με 500 χιλιόμετρα την ώρα κι εσύ πηγαίνεις ακόμα με το γάιδαρο!" αναφώνησε αυθόρμητα ο ξάδερφος Φώτης, μόλις του εξήγησα ότι εγώ δεν διαθέτω κινητό με οθόνη αφής και σύνδεση Internet. "Μου φαίνεται πως δεν ξέρετε πώς λειτουργούν τα πράγματα", μου πέταξε μια γιατρός επειδή την πίεσα να κοιτάξει αμέσως τον πατέρα μου, ο οποίος εκείνη τη στιγμή πάθαινε πνευμονικό οίδημα. Λόγια που τότε προσπέρασα αψήφιστα, τώρα όμως αναγνωρίζω την αλήθεια τους...

Περισσότερο παρά ποτέ, νιώθω πως δεν έχω πια προσβάσεις στην γήινη πραγματικότητά μου. Αισθάνομαι τον κόσμο γύρω μου σαν κάτι που δεν με αφορά πλέον, σαν κάτι ξένο: Δεν αναπωλώ πια το παρελθόν, δεν θέλω θα παρατηρώ το παρόν, δεν οραματίζομαι το μέλλον. Σταδιακά αυτός ο κόσμος με αποβάλλει, καθώς τα τελευταία χρόνια δεν μπορώ ούτε θέλω να κάνω τίποτα εδώ:

* Δεν έχω οικογένεια, πέρα από μια γριά και άρρωστη μάνα (που μπορεί να αποχωρήσει ανά πάσα στιγμή), μια αλαζονική αδελφή (αινιγματική και απόμακρη, ουσιαστικά δεν είναι αδελφή) και δυο διφορούμενα (σαφώς εχθρικά) ανήψια. Μονάχα με τον βαφτισιμιό μου τον Αντώνη τα πάμε καλά – όμως προβλέπω ότι μόλις μπει στην εφηβεία, θα μου είναι ξένος κι αυτός σαν τους άλλους.

* Δεν έχω πια δουλειά, εκτός από ελάχιστα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών. Δεν θέλω, ούτε μπορώ να βρω κάτι άλλο. Άλλωστε, δεν αντέχω τους ανθρώπους.

* Δεν έχω πλέον φίλους, ούτε μ' ενδιαφέρει να βρω νέους. Μετά απ' όσα έχω πάθει εξαιτίας τους, ιδίως τα

τελευταία δεκαπέντε χρόνια, να μου λείπει το βύσσινο.
* Δεν βιώνω πια ψυχικές εμπειρίες -γιατί άραγε; Σπάνια μου έρχονται έστω *Περιπέτειες της Νύχτας*, τις οποίες συνήθως δεν καταγράφω είτε επειδή δεν είναι τίποτα σπουδαίο, είτε επειδή αδυνατώ να τις θυμηθώ.
* Όσο κι αν αποφεύγω να το σκέφτομαι, το σώμα μου ήδη κατευθύνεται ανεπίστρεπτα προς το γήρας. Εδώ και μερικά χρόνια έχω αυχενοβραχιόνιο σύνδρομο και πολυαρθρίτιδα. Σε λίγα χρόνια αυτό το σώμα δεν θα είναι πια λειτουργικό.
* Ουσιαστικά, σε αυτόν τον κόσμο δεν μου επιτρέπεται πλέον τίποτα. Ό,τι κάνω, το κάνω λαθραία: Μπαίνω στο Διαδίκτυο μέσω Internet Cafe, εκδίδω ηλεκτρονικά βιβλία με τρία διαφορετικά ψευδώνυμα, ποστάρω τις παλιές ζωγραφιές μου σ' ένα μεγάλο καλλιτεχνικό σάιτ, χρησιμοποιώντας ένα τέταρτο ψευδώνυμο. Και κάνω ό,τι είναι ανθρωπίνως δυνατόν, ώστε κανένας από τους συγγενείς και γνωστούς μου να μη μάθει ποτέ τίποτα.
* Συγκεντρώνοντας όλο το συγγραφικό και καλλιτεχνικό υλικό μου, διαπιστώνω ότι με τα χρόνια έχω συσσωρεύσει έναν τρομερό όγκο δημιουργικότητας (ημερολόγια, εικονογραφημένα χειρόγραφα, ζωγραφικοί πίνακες, μυθιστορήματα κλπ), που μου είναι όμως αδύνατο να αξιοποιήσω εδώ, στο φυσικό πεδίο. Αν δεν υπήρχε το Διαδίκτυο, απλά θα σάπιζαν στο συρτάρι και μετά θα τα βούταγαν οι Μαρκάκηδες.
* Φέτος είναι η τελευταία χρονιά που παίζω Existence. Δεν έχω καμία επιθυμία ν' αγοράσω καινούργιες τράπουλες, μετασχηματίζω μόνο τρεις παλιές, στις οποίες τώρα πρωτοστατούν νεράιδες. Μετά τέλος. Οριστικά. Πέρασα καλά με το Existence, με έχει βοηθήσει αρκετά εδώ και δέκα (τραυματικά) χρόνια, μα νιώθω ότι έχει έλθει πια η ώρα να τελειώνει. Όλα τα

πράγματα -ακόμη και τα καλά- πρέπει να τελειώνουν κάποτε...

* * * *

Κυριακή, 1η Ιανουαρίου 2017

Μιάμιση ώρα μετά την είσοδο του νέου έτους, αφού το οικογενειακό γλέντι έχει τελειώσει κι έχουν φύγει όλοι, διαπιστώνω ότι η Φλόσι, το σκυλί του Θάνου, έχει κατουρήσει μέσα στην κρεβατοκάμαρά μου. Νωρίς το πρωί, διαπιστώνω ότι έχει επίσης αφοδεύσει στην πίσω αυλή. Είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο στο σπίτι μας και βρήκε να συμβεί ειδικά απόψε, πρωτοχρονιάτικα – *σημάδι της μοίρας* που προτιμώ να αγνοήσω...

Και ακόμη ένα; Πρωτοχρονιά σήμερα, η μαμά έχει κολλήσει ίωση από τον μικρό (που μας τον έφεραν άρρωστο κάτω χθες βράδι, μην τυχόν και λείψει το ρεβεγιόν) κι έχει πέσει στο κρεβάτι με πυρετό 39 -κάθε δυο μήνες αρρωσταίνει πια αυτή η γυναίκα. Της δίνουμε ισχυρά αντιπυρετικά και αντιβίωση, ελπίζοντας ν' αναρρώσει γρήγορα. Έτσι, η πρωτοχρονιάτικη συνεστίαση αναβάλλεται και τα ακριβά δώρα του μικρού (δύο ογκώδη επιτραπέζια παιγνίδια) παραμένουν ξετύλιχτα μα ανέγγιχτα πάνω στο τραπέζι της σάλας. Μακάρι να κάνω λάθος αλλά το 2017 δεν μπήκε καθόλου καλά...

Παρασκευή, 6 Ιανουαρίου 2017

Το οικογενειακό μας σήριαλ σε καινούργια, συνταρακτικά επεισόδια: Μετά από τόσες μέρες, η μαμά εξακολουθεί να έχει πυρετό. Χθες το απομεσήμερο την έπιασε δύσπνοια, που δεν της περνούσε με τίποτα. Επέμενα να την πάμε σε νοσοκομείο, όμως εκείνη διαφωνούσε έντονα και προτίμησε να μείνει

ξύπνια σε μια πολυθρόνα μέχρι τις 2:00 τα ξημερώματα σήμερα, ελπίζοντας να το ξεπεράσει. Κάτι τέτοιο, όμως, δεν συνέβη, οπότε αποφάσισα να ειδοποιήσω τους υπόλοιπους καταμεσής της νύχτας. Ο Γιάννης ανέλαβε να την πάει με το αμάξι του στο Ασκληπιείο Βούλας, όμως το νοσοκομείο δεν εφημέρευε, οπότε αναγκάστηκε να οδηγήσει μέχρι τον Ευαγγελισμό όπου, μετά πολλή ταλαιπωρία, οι γιατροί της βρήκαν πνευμονία. Ωστόσο, επειδή υπήρχε τρομερή πολυκοσμία, η μαμά δεν θα έμπαινε σε δωμάτιο πριν από το βράδι.

Κατά τις 8:00 το πρωί, ο Γιάννης αποφάσισε να βάλει τη γιαγιά του στο αμάξι και να την ξαναφέρει στο Ασκληπιείο Βούλας, που σήμερα εφημερεύει. Μετά από αρκετές νέες εξετάσεις, οι γιατροί διέγνωσαν λοίμωξη του αναπνευστικού (όχι πνευμονία) και θα πρέπει να μείνει σε θάλαμο για λίγες μέρες. Τουλάχιστον, η γυναίκα μπήκε σε δωμάτιο αμέσως, δεν χρειάστηκε να περιμένει ώρες ατέλειωτες σε κάποιο πνιγηρό διάδρομο.

Το θέμα είναι ότι και και εγώ και η αδελφή μου έχουμε προσβληθεί από την πρωτοφανή επιδημία γρίπης που κάνει θραύση αυτή την εποχή, οπότε δεν θα μπορούμε να συνοδεύουμε τη μαμά. Έτσι, έχει αναλάβει ο Γιάννης να την προσέχει νυχθημερόν μέχρι την Τετάρτη που θα βγει. Καλά τα καταφέρνει ο νεαρός, γρήγορα πιάνει φιλίες με όλους εκεί μέσα και γίνεται μεγάλη φίρμα (“ο εγγονός με τη γιαγιά του”) στον όροφο. Τις νύχτες κοιμάται σ' ένα ράντσο που έχει φέρει από το σπίτι.

Στο εξής θα πρέπει να προσέχουμε πολύ να μην αρρωσταίνει η μαμά επειδή, όπως λένε οι γιατροί, τα κόκκαλά της έχουν στραβώσει τόσο, ώστε οι πνεύμονες δεν μπορούν πια ν' αναπνέουν σωστά· συνεπώς, κάθε ίωση που παθαίνει θα γυρίζει σε λοίμωξη του

αναπνευστικού. Καλά κρασιά...

Παράδοξο Πρώτο: Πότε πάθαινα εγώ πυρετούς; Συνάχια ναι, βήχες ναι, όχι όμως γρίπες με πυρετούς! Από τότε που ήμουν στο Δημοτικό έχει να μου συμβεί κάτι τέτοιο! Τι έχει αλλάξει τώρα; Πιθανότατα η ατμόσφαιρα, που είναι πολύ πιο δηλητηριασμένη...

Παράδοξο Δεύτερο: Σαφώς δεν είναι η πρώτη φορά που με πιάνει βήχας, όμως δεν θυμάμαι να ήταν ποτέ τόσο ύπουλα βασανιστικός: Νιώθω το λαιμό μου σα να 'ναι γεμάτος αγκάθια, κάθε φορά που βήχω μου 'ρχεται να πνιγώ, ενώ πονάει φοβερά η μέση μου.

Για μια βδομάδα, μέχρι να υποχωρήσει κάπως το κακό, δεν τολμώ καν να πιω νερό κατευθείαν από τη βρύση, πρώτα το ζεσταίνω στο μπρίκι! Επιπλέον, νιώθω την ανάγκη να έχω συνεχώς το καφετί κασκόλ μου τυλιγμένο γύρω από το πρόσωπο μου, ακόμα και μέσα στο σπίτι! Μοιάζω με τζιχαντιστή και η μητέρα μου με μαύρη χήρα! Όσο καιρό είμαι άρρωστη (δηλαδή όλο το μήνα), με διακατέχει μια πρωτοφανής αίσθηση αυτολύπησης. Αισθάνομαι συνεχώς πεσμένη, ευάλωτη και καταδικασμένη, σα να μην πρόκειται να γίνω ποτέ εντελώς καλά...

Παράδοξο Τρίτο: Όσες μέρες βρίσκεται η μητέρα μου στο νοσοκομείο, γύρω στις 5:00 μμ την πιάνουν παραισθήσεις -μάλλον εξαιτίας των δυνατών φαρμάκων. Ένα απόγευμα, ανάμεσα στους επισκέπτες που παιρνοδιαβαίνουν έξω από την πόρτα του θαλάμου, η μαμά βλέπει τον πεθαμένο πατέρα μας να τη χαιρετάει χωρίς όμως να μπαίνει στο δωμάτιο! Η μαμά δεν μισοκοιμάται εκείνη την ώρα, είναι εντελώς ξύπνια· και οι υπόλοιποι επισκέπτες είναι στ' αλήθεια εκεί, δεν αποτελούν μέρος του οράματος...

Παράδοξο Τέταρτο: Μόλις ενημερώθηκε η αδελφή μου, από την καλή της φίλη τη Τζούλη, για μια ειδική θέση δασκάλας που άδειασε πρόσφατα στη Ρόδο και συγκεκριμένα στο ίδιο χωριό απ' όπου κατάγεται η Τζούλη! Εκεί η Αλίκη θ' αναλάβει να διδάσκει (άλλο) ένα καθυστερημένο παιδάκι, μα αυτή τη φορά δεν θα πληρώνεται από το Δημόσιο αλλά από τους γονείς. Θα παίρνει 850 ευρώ το μήνα, δεν θα έχει ένσημα, τουλάχιστον όμως θα μαζέψει μερικά μόρια, λέει. Και δεν θα έχει έξοδα διαμονής και διαβίωσης, εφόσον θα κατοικεί στο πατρικό της Τζούλης μαζί με τον παππού της. *Τώρα είναι διαβολική τύχη αυτό, ή όχι;*

Πέμπτη, 12 Ιανουαρίου 2017

Όσες μέρες η μαμά και ο Γιάννης έλειπαν στο νοσοκομείο, είχα την ευκαιρία να απολαύσω οικιακές διακοπές, μέσα σε ηδονική ησυχία και μοναξιά. Αν δεν με ταλαιπωρούσε αυτός ο απαίσιος βήχας, θα ήταν τέλεια.

Η μαμά επέστρεψε από το νοσοκομείο χθες το απομεσήμερο, όμως τα βάσανά μας δεν σταματούν εδώ: Πάνω που φαινόταν να πηγαίνει καλύτερα, σήμερα το απόγευμα την έπιασε ένα άσχημο ρεβόκραμα. Δεν μπορεί να κουνήσει καθόλου το κεφάλι της και πονάει πολύ, συνεχώς, όλη μέρα! "Αυτό είναι χειρότερο από την ίωση" παραπονιέται, ενώ εγώ έχω αρχίσει να απελπίζομαι...

Τρίτη, 17 Ιανουαρίου 2017

Οι μέρες περνούν αλλά η μαμά εξακολουθεί να πονά και να μη μπορεί να κουνήσει το λαιμό της. Παυσίπονα δεν την πιάνουν, ζεστές πετσέτες στο λαιμό δεν της κάνουν τίποτα, το κολάρο είναι περισσότερο για

παρηγοριά, κι εγώ δεν ξέρω πια τι άλλο να της κάνω. Ξέρω μόνο ότι στο εξής αυτή θα είναι η ζωή της μητέρας μου, όση της απομένει: Πότε ο λαιμός θα πονάει, πότε το πόδι, πότε το χέρι, πότε η μέση, πότε θα παθαίνει λοιμώξεις, πότε το ένα, πότε το άλλο, χωρίς σταματημό, μέχρι να έλθει το τέλος.

Ξέρω, ακόμη, αυτό που παραδέχεται και η μάνα μου: Έχει πέσει κατάρα εδώ μέσα. Μόλις περνάει το ένα βασανιστήριο έρχεται καπάκι το άλλο, και μετά το άλλο, κ.ο.κ., στον αιώνα τον άπαντα.

Όσο για μένα, δεν τα πάω καλύτερα: Παρά την πληθώρα φαρμάκων που έχω πάρει, ο απαίσιος ξερόβηχας επιμένει. Ταυτόχρονα πονάει φρικτά η μέση μου, όχι μόνο από τα δυνατά τραντάγματα αλλά και από την υγρασία. Φοβάμαι ότι έτσι θα 'ναι στο εξής τα πράγματα και για μένα: Πότε θα πονάει η μέση μου, πότε τα πόδια μου, πότε εκείνο, πότε το άλλο, λόγω ηλικίας και διάχυτης οστεοαρθρίτιδας.

Έχω αρχίσει να σκέφτομαι ότι η ζωή είναι ένας απέραντος θάλαμος βασανιστηρίων: Μόλις τελειώνει το ένα ξεκινά το άλλο, και τα βασανιστήρια γίνονται πιο πολλά και πιο φρικτά με την πάροδο των χρόνων. Ούτε τολμώ να προβλέψω ποιές φρίκες με περιμένουν στο μέλλον...

Και μια περίεργη *σύμπτωση:* Αργά το απόγευμα δοκιμάζω ν' ακούσω κασέτες στο κασετόφωνο/CD-player αλλά ανακαλύπτω ότι δεν παίζει πια. Καπούτ. Την επομένη έχω μάθημα γερμανικών με τη Μαρίνα, την πρώην γυναίκα του Γιάννη, μετά από ενάμιση μήνα που είχε να φανεί. Σε μια άσκηση του βιβλίου υπάρχει η φράση: “Ich hatte doch keinen CD-player mehr; meiner ist doch kaputt” (δεν είχα πια CD-player· το δικό μου είναι χαλασμένο).

Σάββατο, 28 Ιανουαρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κατοικώ στον δεύτερο όροφο της πολυκατοικίας μας, μαζί με την αδελφή μου, όπως κάποτε. Σε μια στιγμή παρατηρώ ένα ασημόλευκο ποντίκι που τριγυρίζει στην κάμαρά μας, ώσπου τρέχει και κρύβεται μέσα σε μια τρύπα ψηλά στον τοίχο. Σχεδόν αμέσως εμφανίζονται μέσα από κει δυο κορίτσια που κάνουν γυμναστικές ασκήσεις και πηδούν στο πάτωμα με ευλύγιστες κινήσεις.

Σύντομα παρουσιάζονται και άλλοι ξένοι στο δωμάτιο· είναι μάλλον σωματώδεις, μελαμψοί, και αποπνέουν έναν αέρα πρωτόγονης σοφίας.

“Είσασταν πάντα εδώ, αλλά εμείς δεν μπορούσαμε να σας δούμε! Εσείς, όμως, μας βλέπατε!” συνειδητοποιώ κατάπληκτη.

“Πάντα είμασταν μπροστά στα μάτια σας, εμείς σας βλέπαμε αλλά εσείς όχι”, με διαβεβαιώνει μια παχουλή γυναίκα μέσης ηλικίας, που θυμίζει τσιγγάνα μάντισσα.

Μας παίρνουν όλους (εμένα, τους γονείς μου, την αδελφή μου μα και άλλα άτομα, ανάμεσα στα οποία ξεχωρίζω την παλιά μου φίλη τη Μάντυ) και φεύγουμε. Καταλήγουμε σ' ένα ξέφωτο, στη μέση ενός θαλερού δάσους, όπου περιμένουμε ν' ανοίξει μια πύλη σ' ένα διαφορετικό, καλύτερο σύμπαν. Αισθάνομαι πολύ όμορφα και παραδέχομαι ότι “Αυτό περίμενα πάντα, να φύγω σ' έναν άλλο κόσμο”.

Μόλις παίρνουμε το σήμα πως ανοίγει η πύλη, προχωράμε όλοι μαζί σ' ένα χωμάτινο μονοπάτι ανάμεσα σε καταπράσινα δέντρα, απολαμβάνοντας τη φυσική γαλήνη του τοπίου. Το πρώτο πράγμα που βλέπουμε στη νέα μας πατρίδα, είναι ένας ερειπωμένος χριστιανικός ναός από τον οποίο έχει μείνει μονάχα ο

σιδερένιος σκελετός μ' έναν σταυρό στη μέση.

Δεν αργούμε να φθάσουμε σ' ένα γραφικό χωριό. Εγώ και οι γονείς μου ανεβαίνουμε στη βεράντα του πρώτου σπιτιού, που είναι δικό μας: Οι εξωτερικοί τοίχοι είναι πράσινοι, η στέγη γυρτή έχει κεραμίδια, τα παράθυρα είναι μεγάλα και φωτεινά. Μαζί μας είναι κι ένα μικρό αγόρι. Ύστερα έρχονται κι άλλα άτομα κι ετοιμάζουμε τραπέζι με παράξενα εδέσματα, όπως δαντελωτές μπάρες τυρί με επικάλυψη σοκολάτας...

Οι νεότερες εξελίξεις του οικογενειακού μας σήριαλ: Ο Γιάννης μόλις ξαπόστειλε τη Μιράντα (ακόμα μια φορά) επειδή έκρινε ότι δεν είναι αρκετά χαρωπή και δεν υπακούει ατάκα κι επιτόπου στις διαταγές του. “Κανένα χρόνο βγάζουν, ύστερα τα φτύνουν”, λέει χαρακτηριστικά ο ανηψιός μου για τις γκόμενές του. Έτσι είναι, τα εργαλεία δεν αντέχουν για πολύ καιρό τη σκληρή δουλειά· όμως, κάτι μου λέει ότι η εν λόγω κυρία γρήγορα θα 'ρθει πίσω κλαίγοντας...

Κατά τ' άλλα: Εδώ και μια βδομάδα ο Γιάννης έχει πιάσει δουλειά (περιστασιακή, θα τον καλούν όποτε τον χρειάζονται) σαν εργάτης σε μια κατασκευαστική εταιρεία, όπου εργάζεται επίσης ο φίλος του ο Φώτης, ενώ αφεντικό είναι ο μεγαλύτερος αδελφός του Φώτη, ο Νίκος – δυο από τους τρεις γιούς της περίφημης κυρά-Λεμονιάς. Η δουλειά είναι βαριά, όμως το περιβάλλον ιδιαίτερα φιλικό και άνετο. Και με τέσσερις μέρες που έχει δουλέψει μέχρι τώρα, ο Γιάννης περνιέται για στέλεχος ολκής και ισχυρίζεται ότι χωρίς αυτόν δεν κουνιέται τίποτα στην εταιρεία.

Παράλληλα, του έχει καρφωθεί μια νέα εμμονή: Ονειρεύεται (μάλλον σοβαρά) να πουλήσουμε ό,τι έχουμε και δεν έχουμε για να πάμε να ζήσουμε στη Βουλγαρία, όπου τα πάντα κοστίζουν το ένα δέκατο απ'

ότι στην Ελλάδα, μας τσαμπουνάει ξανά σήμερα το απόγευμα, και δεν σηκώνει αντίρρηση.

Το βράδι η πίεση της μητέρας μου σκαρφαλώνει στο 19 και την τρέχουμε στους γιατρούς, ενώ η δική μου ανεβαίνει στο 14,5 (πρώτη φορά στα χρονικά) και θα παραμείνει έτσι για τις επόμενες δυο μέρες, ώσπου κατανοώ το γιατί: Η πίεση ανεβαίνει όταν αντιμετωπίζει κανείς μια επικίνδυνη κατάσταση, η οποία μπορεί να βγει εκτός ελέγχου. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η κατάσταση αυτή είναι το θέμα της μελλοντικής μας μετανάστευσης υπό την εποπτεία του μεγαλοφυέστατου ανηψιού μου! Αλλά ακόμη κι αν τα πράγματα στη Βουλγαρία είναι όντως έτσι όπως τα λέει ο Γιάννης, οι Μαρκάκηδες δεν είναι άτομα αρκετά αξιόπιστα για να κανονίσω οτιδήποτε μαζί τους, συνειδητοποιώ εντέλει. Αν κάποια στιγμή μου παρακολλήσουν να πουλήσω το σπίτι πάντα για να φύγω μαζί τους, θα επικαλεστώ συναισθηματικό δέσιμο με το πατρικό μας και θα αρνηθώ κάθετα. Μόλις παίρνω αυτή την απόφαση, νιώθω αμέσως καλύτερα και η πίεσή μου επανέρχεται στα φυσιολογικά επίπεδα...

Κυριακή, 29 Ιανουαρίου 2017

Τα ξημερώματα η πιστή Μιράντα επιστρέφει στη συζυγική στέγη, γεμάτη μετάνοια και κλάψα, οπότε ο "θεός" Γιάννης της ρίχνει ένα γερό πήδημα και της δίνει άλλη μια ευκαιρία ν' αποδείξει ότι είναι άξια της εύνοιάς του.

Το απόγευμα η κυρία θα επανέλθει, μαζί με πέντε τσάντες τρόφιμα από το σούπερ μάρκετ, και στρώνεται στο νοικοκυριό μέχρι το βράδι.

“Δεν είναι τόσο άχρηστη, τελικά", λέω στον Γιάννη.

“Ήμουν κι εγώ μαλακός σήμερα”, μου δικαιολογείται.

Είναι οι άνδρες παράφρονες μαλάκες, είναι και οι γυναίκες δουλάρες πουτανάρες, έρχεται και δένει το γλυκό...
☺ Μόλις ο Τώνης παίρνει χαμπάρι τι έχει συμβεί, τον πιάνουν τα μπουρίνια του. Παραπονιέται ότι δεν γουστάρει καθόλου τη Μιράντα και φωνάζει:
"Τι θέλει εδώ η γριά, η σαραντάρα; Δεν θα του ξαναμιλήσω του μπαμπά!"
"Δεν ξέρεις πως η γριά κότα έχει το ζουμί;" του κάνω.
"Η Μιράντα όλο το ζουμί το έχει χύσει αλλού!" απαντά, αφήνοντάς με άναυδη. "Αφού ήταν ξαναπαντρεμένη!" μου εξηγεί αμέσως μετά...۩

Δυστυχώς ο Γιάννης έχει ήδη αρχίσει να προσηλυτίζει το παιδί στον παρανοϊκό μισογυνισμό του: Συστηματικά του κάνει πλύση εγκεφάλου σχετικά με το πόσο κακόψυχη και τιποτένια πουτάνα είναι η μάνα του αλλά και όλες οι γυναίκες, ο μικρός φυσικά τον πιστεύει και δηλώνει πως όταν μεγαλώσει δεν θα έχει ποτέ γκόμενα. Μόλις χώρισε και με τη συμμαθήτριά του τη Μαρίνα, επειδή η μικρή "φοράει κοντά μπλουζάκια, φαίνονται τα βυζιά της, και μιλάει και σε άλλα αγόρια", όπως λέει ο μικρός, γεμάτος τσαντίλα. Λυπάμαι για τον Αντώνη: είναι ένα καλό κι έξυπνο παιδί μα βλέπω ήδη να του διαστρέφουν το νου οι Μαρκάκηδες...

Στους μήνες που ακολουθούν, η Μιράντα θα εκδιωχθεί κακήν κακώς από τον Γιάννη πολλές φορές αλλά θα επιστρέψει άλλες τόσες, για να την ξαναδιώξει ο μάγκας άλλες τόσες (αφού την πηδήξει πρώτα) εφόσον κρίνει ότι η κυρία παραείναι ηλίθια και δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις αυστηρές προδιαγραφές που ορίζει εκείνος.
"Εγώ, όμως, βλέπω ότι με τη θεία σου είσαι εντελώς διαφορετικός: Σ' εκείνη δεν φωνάζεις ποτέ, ούτε τη λες ποτέ ηλίθια!" του κλαψουρίζει κάποια στιγμή η

Μιράντα, όπως με ενημερώνει ο ίδιος ο Γιάννης.
"Με τη θεία μου είναι εντελώς διαφορετικά, δεν έχουμε ανταλλάξει ούτε μια κουβέντα εδώ και τριάντα χρόνια, και για να μη τη λέω ηλίθια σημαίνει πως δεν είναι ηλίθια! Εσένα σε λέω ηλίθια επειδή είσαι ηλίθια!" της απαντά κοφτά.
"Με άνθρωπο που τον γαμάς, πόσο μπορείς να συνεννοηθείς;" καταλήγει ο ανηψιός.

Έχει κάποιο δίκιο πάνω σ' αυτό: Σίγουρα δεν μπορείς να μιλάς σοβαρά με κάποιον που πηδιέται, δηλαδή με θηλυκά που έχουν γίνει γυναίκες. Αλλά και όποιος πηδάει -αρσενικά που έχουν γίνει άνδρες- δεν είναι για πολλή σημασία εφόσον αργά ή γρήγορα καταντάει παρανοϊκός κι επικίνδυνος...

Επεισόδια...

Τετάρτη, 1η Φεβρουαρίου 2017

Ένας απίθανος ***Συντονισμός του Matrix*** προοιωνίζεται μ' ένα σημαδιακό όνειρο που είδε η μητέρα μου σήμερα τα ξημερώματα: Μέσα στο σαλόνι μας ήταν ένας τεράστιος κροκόδειλος που έπιανε όλο το πάτωμα· εμείς τον είχαμε δέσει με σχοινιά, ενώ εκείνος προσπαθούσε να κινηθεί και να ξεφύγει.

Προφανής ερμηνεία: Στο σπίτι μας μπαίνει κάποιο πρόσωπο που είναι πολύ ισχυρός εχθρός κι εμείς με δυσκολία τον εμποδίζουμε να μας βλάψει...

Επεισόδιο πρώτο: Το απόγευμα έχουμε ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Αλίκη: Το παιδάκι που δίδασκε στη Ρόδο αρρώστησε ξαφνικά από εγκεφαλίτιδα ή κάτι τέτοιο, λέει, και θα το φέρουν στο Νοσοκομείο Παίδων άγνωστο για πόσο καιρό, οπότε η αδελφή μου φεύγει εσπευσμένα από το νησί – λες και την κυνηγάνε: αύριο το μεσημέρι κιόλας, θα είναι εδώ!

Πέμπτη, 2 Φεβρουαρίου 2017

Μόλις φθάνει η Αλίκη στο σπίτι, αρχίζει αμέσως να ψάχνει για δουλειά στις μικρές αγγελίες. Απορούμε όλοι επειδή είχαμε την εντύπωση ότι θα επέστρεφε στη Ρόδο μόλις το παιδί γίνει καλά. Εκείνη, όμως, μας το αποκλείει οριστικά επειδή "αυτό το παιδί όλο θα αρρωσταίνει". Μάλλον κάτι άλλο συνέβη και η αδελφή μου αναγκάστηκε να το σκάσει άρον άρον από το νησί – και δεν υπάρχει περίπτωση να μας πει το γιατί. Πάντως, πολύ παράξενα έφυγε (παραήταν ιδανική η δουλειά) κι

επίσης παράξενα γύρισε πίσω...

Αυτό τον καιρό οι δήμοι ζητούν υπαλλήλους με οκτάμηνες συμβάσεις· η Αλίκη σήμερα κιόλας σπεύδει να κάνει αίτηση για καθαρίστρια. Το ίδιο απόγευμα περνάει από τα "Τρία Κυκλάμινα", τους πουλάει το παραμύθι πως την έφεραν εδώ με μετάθεση και τους ζητάει να την καλούν τα απογεύματα, όποτε έχουν πολλή δουλειά. Εκείνοι, όμως, αρνούνται επειδή δεν διακινδυνεύουν να την έχουν χωρίς ένσημα, λένε. Μαύρη κατάθλιψη η αδελφή μου, είναι η πρώτη φορά που μένει χωρίς δουλειά και μάλιστα σε αυτή την ηλικία, ενώ οι λογαριασμοί και τα χρέη τρέχουν.

"Γιατί, όμως; Γιατί να είμαστε όλοι μας τόσο άτυχοι; Είμαστε η πιο προβληματική οικογένεια της Γλυφάδας, χειρότερα από μας δεν είναι κανένας!" λέει θλιμμένα.

"Πράγματι: Αρκεί να δεις τις σπιταρώνες με τους κήπους και τις αυτοκινητάρες που διαθέτουν όλοι γύρω μας!" απαντώ αυθόρμητα. "Και δεν είναι ένας και δυο, είναι όλοι! Σπίτια σαν το δικό μας μονάχα εγκαταλειμμένα θα δεις, και πάλι θα είναι σε καλύτερη κατάσταση!"

"Και τι φταίει;"

"Η κριτική σκέψη φταίει", απαντώ με σιγουριά. "Εμείς διαθέτουμε κριτική σκέψη, που δεν αρέσει καθόλου στον θεό αυτού του κόσμου. Ο ίδιος ο Χριστός είπε "Μακάριοι οι πτωχοί των πνεύματι ότι αυτών εστίν η βασιλεία των ουρανών" και "Μην κρίνετε ίνα μην κριθήτε". Δηλαδή, ο κόσμος του μέλλοντος προορίζεται για τους ηλιθίους, αυτούς που δεν διαθέτουν κριτική σκέψη! Επιπλέον, αυτοί δεν πρόκειται να κριθούν κατά τη Δευτέρα Παρουσία, όσα εγκλήματα κι αν έχουν διαπράξει!"

"Σοβαρά; Έτσι λέει ο Χριστός;" απορεί η αδελφή μου.

“Ακριβώς έτσι! Και ό,τι είπε ήδη συμβαίνει σήμερα: Οι μουρλοί και οι βλάκες πλουτίζουν, ευημερούν και αναπαράγονται πιο εύκολα παρά ποτέ, και όσο περνούν τα χρόνια τόσο περισσότερο κυριαρχούν παντού! Η πλειονότητα των σημερινών ανθρώπων δεν σκέφτονται πραγματικά: Μπορεί να μηχανεύονται χίλιες ίντριγκες το λεπτό, όμως δεν διαθέτουν κριτική ικανότητα, δεν μπορούν καν να κουβεντιάσουν λογικά, γι' αυτό και βαυκαλίζονται όλοι τους με τη λεγόμενη θετική σκέψη!”
“Άλλη μαλακία κι αυτή η θετική σκέψη!” παραδέχεται η αδελφή μου και κάπου εδώ κλείνει η συζήτηση.

Παρασκευή, 3 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο δεύτερο: Μόλις επιστρέφω από τη δουλειά στο σπίτι το βράδι, βρίσκω την αδελφή μου και τον Γιάννη στο σπίτι. Γεμάτος αποφασιστικότητα ο ανηψιός μου αναγγέλλει ότι θέλει και αυτός να κάνει μια αίτηση για δουλειά στο δήμο. “Γιατί δεν πας τώρα αμέσως επάνω, με τον Γιάννη, για να κάνεις κι εσύ μια αίτηση για καθαρίστρια, όπως έκανα κι εγώ;” μου προτείνει η Αλίκη, πιάνοντάς με εξ απροόπτου.

Μόλις πηγαίνουμε επάνω, ο Γιάννης κάνει αμέσως αίτηση μέσω διαδικτύου για μια θέση οδηγού – παρόλο που δεν διαθέτει το απαραίτητο δίπλωμα οδήγησης Γ΄ κατηγορίας. Για να το αποκτήσει θα πρέπει να δώσει 750 ευρώ συν άλλα 200 για το παράβολο. “Θα πάω να πάρω το δίπλωμα μόλις με καλέσουν! Και μάλλον θα με καλέσουν, γιατί ο πατέρας μου γνωρίζει τον δήμαρχο!” δηλώνει ο νεαρός, σα να είναι το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου. Εννοείται πως περιμένει να του βρούμε εμείς τα 950 ευρώ...

Δεν αργώ να διαπιστώσω ότι οι δήμοι ζητούν και ναυαγοσώστες: “Πώς και δεν δήλωσες για ναυαγοσώστης; Έχεις όλα τα τυπικά προσόντα!” απορώ.
“Δεν πρόσεξα ότι ζητούν ναυαγοσώστες!” μου απαντά ο Γιάννης βιαστικά.
Τώρα, όμως, είναι πολύ αργά: Έχει ήδη κάνει αίτηση για οδηγός και δεν μπορεί να την αλλάξει. Αν είναι δυνατόν, να μην πρόσεξε κάτι τέτοιο! Σοβαρό άτομο για να κάνει κάποιος δουλειές μαζί του, πχ μετανάστευση και μπίζνες στη Βουλγαρία...

Ύστερα έρχεται η ώρα να γίνει και η δική μου αίτηση. Ρωτώ για διάφορες ειδικότητες, όμως υπάρχουν ελάχιστες θέσεις, λέει ο Γιάννης. Θα μπορούσα, βεβαίως, να το κανονίσω μόνη μου, όμως ο ανηψιός δεν επιτρέπει σε κανέναν να αγγίξει το κομπιούτερ του. Ρωτώ για το διοικητικό τμήμα, εκεί όμως απαιτούν διπλώματα πανεπιστημίου, με πληροφορεί ο ανηψιός μου. “Μόνο για καθαρίστριες υπάρχουν αρκετές θέσεις σε κοντινούς δήμους”, συνεχίζει και, χωρίς καν να το συζητήσουμε περισσότερο, σπεύδει να μου κάνει τη σχετική αίτηση.

Λες και ήθελαν σώνει και καλά να πιάσω δουλειά ως καθαρίστρια! Όχι ότι ανησυχώ: εδώ δεν με προσλάμβαναν σε δημόσιες υπηρεσίες όταν ήμουν νέα και ωραία, θα με προσλάβουν τώρα; Μα ακόμη κι αν με καλέσουν, δεν έχω σκοπό να πάω! Δεν έχω καμία όρεξη να δουλεύω σα μαλάκας για να τα ακουμπάω στους Μαρκάκηδες – άλλωστε, εγώ έχω δουλειά πλήρους απασχόλησης εδώ, στο σπίτι. Όσο υπάρχει η μαμά και η σύνταξή της, δεν χρειάζομαι άλλη απασχόληση...

Σάββατο, 4 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο τρίτο: Ο Γιάννης συνεχίζει να παπαρ-

δελίζει τα μεγαλεπίβολα σχέδιά του για μετακόμιση και πλουτισμό στη Βουλγαρία μετά το 2020, όταν θα έχει διευθετηθεί το στεγαστικό του δάνειο μέσω του νόμου Κατσέλη. Ονειρεύεται να πουλήσουμε όλοι τα σπίτια μας έναντι 100.000 ευρώ το καθένα (ειδικά το δικό μου πάνω από 20.000 δεν πρόκειται να πιάσει) και να πάμε να ζήσουμε εκεί σαν μεγιστάνες επειδή εκεί όλα είναι πάμφθηνα, λέει.

Δεν πτοείται καθόλου όταν του εξηγώ ότι έψαξα στο Internet και είδα πως η χώρα αυτή είναι μεν φθηνή αλλά όχι τόσο όσο νομίζει. “Το site που κοίταξες είναι γραμμένο στα αγγλικά, όχι στα βουλγαρικά, άρα δεν είναι αξιόπιστο”, είναι το ατράνταχτο επιχείρημά του.

Ύστερα μου προτείνει να πάμε οι δυο μας στη Βουλγαρία το καλοκαίρι για να δούμε τι γίνεται, σίγουρος ότι θα τα βρούμε όλα ρόδινα. Δεν αρνούμαι άμεσα, δεδομένου ότι ο τύπος δεν καταλαβαίνει τι θα πει "όχι", μα εννοείται πως δεν πρόκειται να πάω μαζί του, καθώς δεν έχω καμία όρεξη για περιττά έξοδα και άχρηστες ταλαιπωρίες. Στο μεταξύ, η αδελφή μου και ο Θάνος τον ακούνε σιωπηλά, δεν λένε όχι μα ούτε ναι...

Δευτέρα, 6 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο τέταρτο: Έρχεται το βράδι ο Θάνος (προτιμάει να τον λέμε Θάνο ή Θανάση παρά Νάσο) αλαφιασμένος και μας αναγγέλλει τα εξής συνταρακτικά: Μόλις τον έδιωξαν από το γυμναστήριο όπου γυμνάζεται ο ίδιος και οι περισσότεροι μαθητές του επειδή, όπως του παραπονέθηκε ο ιδιοκτήτης, κάνει πολύ θόρυβο κι ενοχλεί τους υπόλοιπους πελάτες! Και είναι η τέταρτη φορά μέσα σε δυο χρόνια που του συμβαίνει κάτι τέτοιο!

Το θέμα είναι ότι ένας καινούργιος μαθητής του είχε πληρώσει την ετήσια συνδρομή των 170 ευρώ πριν από πέντε μέρες, οπότε τώρα ο Θάνος θα πρέπει όχι μόνο να ψάξει να βρει άλλο γυμναστήριο εξίσου καλό, αλλά να πληρώσει ο ίδιος και τη δική του συνδρομή και του πελάτη του, αν δεν θέλει να τον χάσει! Δηλαδή, χασούρα 340 ευρώ ατάκα κι επί τόπου, χώρια η αναστάτωση!

Αλήθεια, ενοχλεί τόσο πολύ ο ανηψιός μου όταν γυμνάζεται; Η αδελφή μου λέει ότι ναι, ενοχλεί επειδή συνηθίζει να ουρλιάζει διαρκώς και να πετάει τα βάρη με πάταγο κάτω. Ωστόσο, αυτό το ξέρει ο κάθε ιδιοκτήτης γυμναστηρίου όταν δέχεται έναν τέτοιο γυμναστή.

Επιπλέον, εδώ και λίγο καιρό οι δουλειές του Θανάση δεν πάνε καλά: Έχει χάσει τους μισούς μαθητές που είχε πέρυσι, ενώ οι άλλοι μισοί έχουν μειώσει τις ώρες τους. Μήπως ο Νάσος είναι θύμα στόχευσης κυκλωμάτων, όπως είμαστε πια όλοι στην οικογένεια; Ή, μήπως, απλά μας δουλεύει ελπίζοντας να μασήσει ακόμα περισσότερα φράγκα;

Στο μεταξύ, ο νεαρός τα έχει φτιάξει μ' εκείνη την ελαφρών ηθών Ρωσίδα (ομολογουμένως πανέμορφη, φυσική ξανθιά), την οποία είχε πηδήξει μαζί με τον Γιάννη στο βουνό πριν από δυόμισι μήνες.

Πιθανότατα η κοπέλα δεν είναι πουτάνα και το επεισόδιο στο βουνό δεν συνέβη ποτέ. Απλά, τα ανήψια μου αρέσκονται να λένε τα ίδια για όλες τις γκόμενές τους, δηλαδή ότι όλες τους είναι πόρνες βιζιτούδες...

Επεισόδιο πέμπτο: Από τα χρυσά και ασημένια κοσμήματά μου, που εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς στα τέλη του Δεκέμβρη, μόλις ανακάλυψα ότι έχει επιστραφεί ο ένας από τους δυο χρυσούς σταυρούς, εκείνος που

μου είχε χαρίσει κάποτε η θεία Βαρβάρα! Τον βρήκα αφημένο μέσα στη μπιζουτιέρα μου, σήμερα το απόγευμα! Αν είχα, λοιπόν, μισή αμφιβολία ότι τα κοσμήματα τα σούφρωσε η αδελφούλα μου, τώρα δεν έχω καμία! Γιατί, όμως, έφερε πίσω αυτόν τον σταυρό; Και γιατί τα κοσμήματα εξαφανίστηκαν μόλις μια βδομάδα πριν από την φυγή της στη Ρόδο; Πολλά τα *μυστήρια* εδώ μέσα...

Παρασκευή, 10 Φεβρουαρίου 2017

Λίγο πριν φύγω για μάθημα το απόγευμα, ανοίγω την μπιζουτιέρα μου και ψάχνω μήπως παρ' ελπίδα βρω ξεχασμένο κάποιο από τα ασημένια δαχτυλίδια μου (αλήθεια, αυτά γιατί μου τα πήρε η Αλίκη; δεν είναι δα τόσο πολύτιμα!) -μάταια όμως: “Μου τα 'κλεψαν όλα τα δαχτυλίδια, δεν άφησαν ούτε ένα!” μουρμουρίζω.
“Νομίζω πως είδα τα δαχτυλίδια σου μέσα σ' ένα κουτί που έχεις στην κρεβατοκάμαρά σου! Ψάξε να δεις!” κάνει τότε η μητέρα μου, από την κουζίνα.
Η κυρά-Μαριέτα ξέρει. Ξέρει ότι λείπουν τα κοσμήματα και ξέρει ποιός τα πήρε...

Δευτέρα, 13 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο έκτο: Σήμερα το πρωί η αδελφή μου πήγε σε μια μεγάλη εταιρεία κι έδωσε συνέντευξη για δουλειά. Η θέση δεν απαιτεί ιδιαίτερα προσόντα, πέρα από το να είναι κανείς παντρεμένος με παιδιά! Η εργασία της θα είναι να παίρνει συνεντεύξεις 3-5 ωρών από Έλληνες της διασποράς, οι οποίοι θα της διηγούνται τη ζωή τους. Οι ιστορίες τους θα γίνουν βιβλίο, το οποίο θα διατεθεί μονάχα σε ορισμένες βιβλιοθήκες, όχι σε βιβλιοπωλεία.

Η Αλίκη ενημερώθηκε γι' αυτή τη θαυμαστή εργασία από τη φίλη της τη Τζούλη και είχε πολλές ελπίδες. Όμως, όταν γύρισε μας πληροφόρησε ότι θα είναι κάτι σαν πλασιέ: Θα πρέπει να πείθει τους ανθρώπους όχι μόνο να μιλήσουν αλλά και να επιχορηγήσουν το έργο!

Μήπως, λέω μήπως, η αδελφούλα μου έφυγε από τη Ρόδο με δική της πρωτοβουλία; Μήπως εξαρχής δεν υπήρχε κανένα παιδάκι αλλά ίσως κάποιος γκόμενος που αποδείχθηκε άνθρακες ο θησαυρός; Κι αυτή η Τζούλη, τι ρόλο παίζει πια; Δεν είναι η πρώτη φορά που με υποψιάζει για διάφορα...

Τρίτη, 14 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο έβδομο: Το βράδι έρχεται κάτω η Αλίκη και, ακτινοβολώντας αισιοδοξία, μας αναγγέλλει τα εξής καταπληκτικά: Το πρωί που πήγε στον ΟΑΕΔ, ένας υπάλληλος είχε την καλοσύνη να την πληροφορήσει εκτενώς σχετικά με κάποια επιδοτούμενα σεμινάρια από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Γίνονται σ' ένα κέντρο σπουδών στην Αργυρούπολη και να πάμε να κάνουμε όλοι αιτήσεις, λέει, τους παίρνουν όλους, ξαναλέει, τα σεμινάρια διαρκούν γύρω στους πέντε μήνες και θα εισπράξουμε 2500 ευρώ ο καθένας, ματαλέει. Εγώ ακούω αλλά δεν ενθουσιάζομαι, καθώς ξέρω ότι από κάτι τέτοια σεμινάρια δεν περνάς ούτε απέξω αν δεν έχεις χοντρό μέσον. Ωστόσο, συμφωνώ να πάω αύριο στο εν λόγω κέντρο σπουδών για να δω τι γίνεται. Σα να μου φαίνεται πως οι Μαρκάκηδες έχουν φαγωθεί να μου βρουν δουλειά εδώ και τώρα...

Τετάρτη, 15 Φεβρουαρίου 2017

Γνωρίζοντας ότι το λεωφορείο περνάει από τη

στάση του Αγίου Τρύφωνα γύρω στις 5:15 το απόγευμα, πάω και στήνομαι εκεί από τις 5:05. Περιμένω, περιμένω, η ώρα φθάνει 5:25, μα λεωφορείο δεν φαίνεται ούτε για δείγμα. Έχω αρχίσει ν' αδημονώ όταν δίπλα μου έρχεται και στρογγυλοκάθεται μια χοντρή, μισότρελη τύπισσα, που μου πιάνει αμέσως την κουβέντα. Και τι μου λέει; Χθες ξέθαψαν τη μάνα της και παραλίγο να μείνει στον τόπο με το θέαμα! "Πώς γινόμαστε!" μου κάνει, πλαταγίζοντας τη γλώσσα της νευρικά. Μετά με ρωτά αν έχουν πεθάνει οι δικοί μου γονείς, της λέω για τον πατέρα μου. "Τον έχετε ξεθάψει;" ζητά να μάθει. Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι κάνω μια τέτοια συζήτηση, ειδικά τώρα που πάω να κοιτάξω για τα σεμινάρια! Προσπαθώ να αγνοήσω αυτό το κάκιστο *σημάδι της μοίρας*, προτιμώ να μη το σκέφτομαι καν. Μετά από κανένα δεκάλεπτο, η μουρλή φεύγει κι εγώ ανασαίνω με ανακούφιση.

Εντέλει το λεωφορείο έρχεται κατά τις 5:45 (αν αργούσε ένα λεπτό ακόμα θα τα παρατούσα), μπαίνω μέσα και κάποτε φθάνω στο περίφημο κέντρο σπουδών. Πάω και ρωτάω την αρμόδια υπάλληλο για τα επιδοτούμενα σεμινάρια, εκείνη με κοιτάζει σα να βλέπει Αρειανό, με πληροφορεί ότι η προθεσμία για τις αιτήσεις έχει κλείσει από τις 31 Δεκεμβρίου, προς το παρόν δεν προβλέπονται άλλα σεμινάρια, δεν ξέρει πότε θα γίνουν τα επόμενα -με το τσιγκέλι της βγάζω τις λέξεις. Μόλις πέντε λεπτά αργότερα έχω αποχωρήσει· βγαίνοντας έξω, ακριβώς στο διπλανό οικόπεδο βλέπω μια πεθαμένη, μισολυωμένη γάτα – άλλο ένα δυσοίωνο *σημάδι της μοίρας*, που σαφώς σημαίνει ότι αυτά τα θέματα είναι προ πολλού νεκρά για μένα...

Παρασκευή, 17 Φεβρουαρίου 2017

☺ Νωρίς το πρωί, καθώς πηγαίνω τον Αντώνη στο σχολείο, ο μικρός θυμάται μερικές φράσεις από τα αγγλικά που κάνουμε μαζί:
“Marmalade?” με ρωτάει γελαστά.
“Yes, please! Biscuits?” του απαντώ.
“No, thanks! Gomens!”
“Gomens; Τι είναι αυτό;”
“Γκόμενες, στ' αγγλικά!” (τελευταία όλο στις γκόμενες έχει το νου του)
“Η γκόμενα δεν λέγονται gomen στ' αγγλικά. Λέγεται girlfriend!”
“Girlfriend? Yes, please!” συνεχίζει χαρωπά ο μικρός.
“Και boyfriend είναι ο γκόμενος! A boyfriend for Yvonne!” του κάνω.
“No, no boyfriend for Yvonne!”

Το απομεσήμερο, όταν πηγαίνω και τον παίρνω από το σχολείο, πιάνουμε μια διαφορετική συζήτηση:
“Στα γενέθλιά μου ο μπαμπάς θα μου πάρει καινούργιο κινητό!” με πληροφορεί ο Τώνης, γεμάτος καμάρι.
“Τιιι;” κάνω έκπληκτη. “Θα έχεις εσύ νέο κινητό κι εγώ θα μείνω με το παλιό; Μόλις σου το φέρει ο μπαμπάς, θα πάρω εγώ το καινούργιο κι εσύ θα πάρεις αυτό που έχω εγώ τώρα, που είναι σαν παιδικό!”
“Δεν θα σου το δώσω!” μου απαντά, γεμάτος τσαντίλα.
“Θα το συζητήσω με τον μπαμπά σου!”
“Όχι δεν θα το συζητήσεις! Αλλά σε 4-5 χρόνια, που θα μπω σε καλή ομάδα ποδοσφαίρου και θα βγάζω πολλά λεφτά, θα σου αγοράσω εγώ ένα μοντέρνο κινητό!”
“Δηλαδή θα βγάζεις λεφτά στα 13 σου; Μη μου πεις!”
“Ναι, και θα τα δίνω στο μπαμπά να μου τα φυλάει, που θα είναι ο μάνατζέρ μου!”
“Σώθηκες!” μου ξεφεύγει.

“Αλλά να βάλεις δική σου κάρτα στο κινητό, γιατί στη δική μου θα έχω ένα σωρό φωτογραφίες με γκόμενες!”
“Εγώ θα έχω δική μου κάρτα, όπου θα βάλω πολλές φωτογραφίες με γκόμενους!”
“Δεν θα σου πάρω κινητό!” μου κάνει απότομα και κόβει την κουβέντα...

Επεισόδιο όγδοο: Μόλις λάβαμε ένα έντυπο από την ΕΥΔΑΠ, που λέει ότι το τελευταίο τρίμηνο η κατανάλωση νερού ήταν πολύ υψηλότερη από αυτήν των προηγούμενων περιόδων και από την αντίστοιχη του περασμένου έτους, και μας συμβουλεύουν να κοιτάξουμε μήπως οι σωλήνες μας έχουν διαρροή.

Έτσι και κάνουμε: Φωνάζουμε τον Μηνά, που είναι υδραυλικός και παλιός φίλος των ανηψιών μου, ο οποίος διαπιστώνει ότι έχουν φθαρεί οι σωληνώσεις στο διαμέρισμα του Θανάση και υπάρχει διαρροή. Δεν ξέρει ακόμη πόσο θα στοιχίσει η επισκευή, ίσως 100, ίσως 500 ευρώ, ανάλογα ποιοί σωλήνες είναι χαλασμένοι.

Η μαμά το θεωρεί αυτονόητο πως θα πρέπει να πληρώσουμε εμείς την επισκευή, καθότι η Αλίκη είναι άνεργη και δεν έχει φράγκο. Όσο για τον πρίγκηπα Θανάση, δεν θέλει ούτε να ξέρει: Δεν μπορεί να πληρώνει για τίποτε άλλο πέρα από την σούπερ διατροφή του και τα αναβολικά του, δεν θέλει ν' ακούει για λογαριασμούς ηλεκτρικού, νερού και τα τοιαύτα, και χωρίς περιστροφές απαιτεί να τα πληρώνουμε εμείς όλα αυτά.

Εντέλει, δεν θα χρειαστεί να πληρώσουμε τίποτα για τη διαρροή, εφόσον ο Μηνάς θα διορθώσει τη βλάβη χωρίς να αλλάξει σωλήνες. Ωστόσο, ο τελευταίος λογαριασμός του νερού θα ανέλθει στο ποσό των 335 ευρώ, το οποίο θα πληρώσουμε ολόκληρο εμείς...

Επεισόδιο ένατο: Η Αλίκη έχει ακόμα ένα χρέος 820 ευρώ στη ΔΕΗ και της έχουν ήδη στείλει

ειδοποίηση διακοπής ρεύματος. Σήμερα το πρωί δοκίμασε επανειλημμένα να κάνει διακανονισμό, όμως αυτό δεν στάθηκε δυνατό επειδή ο λογαριασμός της είναι στο όνομα της μητέρας μου. Αυτό σημαίνει ότι θα χρειαστούν μπόλικα τρεχάματα για να γυρίσει η Αλίκη την παροχή στο όνομά της – και να δούμε πότε θα τελειώσει και αυτή η υπόθεση...

Λεπτομέρεια: Αυτή τη στιγμή, για πρώτη φορά στην ιστορία της οικογένειας, δεν εργάζεται κανένας μας! Συγκεκριμένα:

α) Ο Γιάννης έχει δουλέψει μόνο λίγες μέρες σαν εργάτης σε κατασκευαστική εταιρεία· προφανώς, σκοπεύουν να τον καλούν στη χάση και στη φέξη, όχι πάνω από τρεις φορές τη βδομάδα.

β) Ο Θάνος έχει μόλις 3-4 personal training, τα οποία δεν του φθάνουν ούτε για ζήτω. Αλήθεια, όμως, πώς τα βγάζει πέρα με τα υπέρογκα έξοδα που έχει ως επαγγελματίας body builder; Μονάχα η διατροφή του στοιχίζει πάνω από 2000 ευρώ το μήνα, όπως παραδέχεται ο ίδιος.

γ) Μετά από την πρόσφατη περιπέτειά της στη Ρόδο, η Αλίκη έχει μείνει και αυτή χωρίς δουλειά.

δ) Εγώ δεν εργάζομαι έξω από το σπίτι. Εδώ και τέσσερα χρόνια έχω μονάχα δυο μαθήτριες που τις διδάσκω μαζί και πιάνονται σαν μία. Πάντως, δεν το 'χω σκοπό να πιάσω δουλειά σε εταιρεία για να πληρώνω τα χρέη των Μαρκάκηδων – όπως έκανα κάποτε, επί δεκαετίες.

ε) Αυτή τη στιγμή, το μόνο σοβαρό έσοδο της οικογένειας είναι η σύνταξη της μητέρας μου (~1000 ευρώ, από τα οποία εγώ κρατώ τα 200 χωρίς να το ξέρει κανένας, βέβαια). Αν δεν γίνει κάτι σύντομα, προβλέπεται μεγάλη πείνα στο Φεζαρρομαρκέικο...

Παρασκευή, 24 Φεβρουαρίου 2017

Επεισόδιο δέκατο: Από την πρωτοφανή κακοδαιμονία του μήνα δεν ξεφεύγει ούτε ο Τώνης. Νωρίς το πρωί, φεύγοντας για τη δουλειά ο πατέρας του, μας τον φέρνει κάτω. Πριν καταλάβουμε γιατί και πώς, τον αρχίζει στις σφαλιάρες. Παραδόξως ο μικρός δεν κλαίει, ούτε παραπονιέται. Μισογελάει μόνο, μάλλον επειδή δεν τολμάει να κλάψει· αν βάλει τα κλάματα, θα φάει ακόμα περισσότερες.

Μόλις σηκώνομαι από το κρεβάτι, η μαμά με πληροφορεί ότι η δασκάλα έχει κάνει επανειλημμένως παράπονα στον Γιάννη πως ο γιος του είναι ο αρχηγός των ταραξιών μέσα στην τάξη, καθώς φλυαρεί συνεχώς και αναστατώνει τους πάντες. Δεν πιστέυω στ' αυτιά μου: Ο Αντώνης μου ταραξίας;

“Ώστε είσαι ο πρώτος στη φασαρία;” τον ρωτώ αυστηρά, στο δρόμο για το σχολείο.

“Όχι, δεν είμαι εγώ ο πρώτος!”

“Και ποιός είναι;”

“Η Μαρίνα!” μου κάνει, με πονηρό ύφος. “Η Μαρίνα και τα άλλα κορίτσια φταίνε, αυτές όλο μου μιλάνε! Η κυρία όμως δεν τις μαλώνει επειδή είναι κι αυτή κορίτσι! Αν είχαμε κύριο αντί κυρία, θα μάλωνε τα κορίτσια, όχι τα αγόρια!”

“Σοβαρά; Να το πω αυτό στον πατέρα σου;”

“Όχι, γιατί τότε αντί δέκα σφαλιάρες θα μου δώσει πενήντα!”

Τέλος πάντων, ο μικρός έχει πάρει το μήνυμα: Αν δεν συμμορφωθεί μέχρι την άλλη βδομάδα που ο πατέρας του θα ξαναπάει να ρωτήσει γι' αυτόν στο σχολείο, την έχει άσχημα: Μπορεί και να τον σταματήσει από το αγαπημένο του ποδόσφαιρο...

☺ Το απόγευμα, όταν τον παίρνω από το σχολείο, ο Αντώνης κρατά στα χέρια του μια χάρτινη αποκριάτικη μάσκα που έχει ζωγραφίσει ο ίδιος.
“Σου αρέσει η μάσκα που έφτιαξα;” με ρωτάει.
“Ωραία είναι, μοιάζει με τσαγιέρα!”
“Δεν είναι τσαγιέρα! Είναι ζόμπι με καπέλο! Εσύ τι μάσκα θες να σου φτιάξω;”
“Μάγισσα!” του απαντώ και ο μικρός αρχίζει να το σκέφτεται.

Αργότερα, στο σπίτι, ο Τώνης δηλώνει ότι θέλει να φτιάξει μάσκες για όλους μας: “Για την γιαγιά τη μεγάλη θα ζωγραφίσω μια μάσκα σφαλιάρα! Και για τη γιαγιά τη μικρή μια μάσκα καρδιά!”
“Για τον μπαμπά;” ρωτά η μητέρα μου.
“Μια γυναίκα!”
“Και για τη μαμά;”
“Λεφτά!”
“Προφανώς, ο Τώνης ακούει τη μάνα του να μιλάει διαρκώς για λεφτά”, πετάγεται η μητέρα μου.
“Ξέρει αυτός”, συμφωνώ.

Λίγο αργότερα, ενώ έχω ξαπλώσει για μεσημέρι, αντιλαμβάνομαι μια ανεπαίσθητη κίνηση κοντά μου. Ανοίγω τα μάτια και βλέπω τη μύτη ενός μαρκανδόρου ακριβώς πάνω από το δεξί μου μάτι.
“Θέλω να σου πάρω μέτρα για να φτιάξω ωραία τη μάσκα σου!” μου λέει τότε ο Τώνης, κάνοντας κυκλικές κινήσεις με το μαρκανδόρο πάνω από τα μάτια μου. Μετά κάνει το ίδιο με τη μύτη και το στόμα μου.
“Βρε, τι κάνεις εκεί;” του λέω γελώντας.

Μετά από λίγα λεπτά, νιώθω κάτι να αγγίξει το αριστερό μου αυτί. Είναι ξανά ο Αντώνης με τους μαρκανδόρους του. Γελάω, εκείνος τρέχει στο σαλόνι, συνεχίζει τη ζωγραφική με ζήλο και σύντομα μου

φέρνει να δω το έργο του: Είναι μια μεγάλη χάρτινη μάσκα, η μισή γαλάζια και η άλλη μισή πράσινη, με δυο πανιά ιστιοφόρου αντί για μύτη και μια λίμνη για στόμα.
“Σου αρέσει η μάσκα σου;” με ρωτάει όλο αγωνία.
“Πολύ ωραία! Αλλά τί δείχνει;”
“Κάμπο με θάλασσα!”

Στη συνέχεια ετοιμάζει και τις υπόλοιπες μάσκες, σε χρόνο ρεκόρ: Μια μωβ καρδιά για την αδελφή μου, μια πράσινη προσωπίδα για τον πατέρα του, μια μεγάλη γκρίζα γροθιά για τον Θάνο, μια πολύχρωμη παλάμη (σφαλιάρα) για τη μητέρα μου, μια παραλληλόγραμμη μάσκα για τη μαμά του (λεφτά)...

Τρίτη, 28 Φεβρουαρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα σ' ένα νηπιαγωγείο βρίσκεται μια κοπέλα (εγώ;), που εργάζεται εκεί μάλλον ως νηπιαγωγός. Τα παιδιά φαίνονται όλα άρρωστα από μια παράξενη ασθένεια σαν ευλογιά, που μεταδίδεται με την αφή και από την οποία αναμένεται να πεθάνουν όλοι στο κτήριο. Ένα παιδί αγγίζει την κοπέλα (εμένα;) στο χέρι και την (με) μολύνει. Σκέφτομαι να το σκάσω μα απαγορεύεται να βγούμε έξω. Ένας φύλακας εποπτεύει κι εμποδίζει όσους αποπειρώνται να φύγουν.

Η κοπέλα (εγώ;) τρέχει πάνω σε σκάλες μαζί με μια συνάδελφό της, ενώ τις καταδιώκει ο επόπτης. Ξεφεύγουν φθάνοντας κάπου ψηλά, δίπλα σε μια μεγάλη πισίνα όπου βουτάνε άνδρες αθλητές. Αυτοί δεν γνωρίζουν τίποτα για την ασθένεια, δεν ξέρουν ότι οι δυο γυναίκες μπορεί να είναι άρρωστες και να να τους μολύνουν. Σύντομα ο επόπτης τις ανακαλύπτει, όμως οι γυναίκες αρνούνται να τον ακολουθήσουν. Εκείνος δεν

επιμένει, ίσως επειδή ο χώρος είναι περιφραγμένος με συρματοπλέγματα και δεν διακρίνεται καμία έξοδος. Ωστόσο, εγώ προσπαθώ να βγω έξω, πηδώντας τα συρματοπλέγματα και κατεβαίνοντας γοργά τα χοντρά κλιμακωτά τοιχώματα. Δυσκολεύομαι μα αισθάνομαι ήδη ελεύθερη...۩

☺ Και μια σελίδα που ξέκλεψα από το τετράδιο "Ευέλικτη Ζώνη" του Αντώνη:

‡ Η μαμά είναι πολύ κακιά μαζί μου, δεν ξέρω άλλα είναι και πολύ φωνακλού και μπορεί να φτέει που γερνάει. Τα κορίτσια εντομεταξί δεν βγαίνουν από πάνω μου, ο Τάκης ο φίλος μου όλο γκρινιάζει.

Ο Μπαμπάς είναι ο ποιο καλός από όλους αν κι φωνάζει μερικές φορές αλλά όχι σαν τη μαμά, τον αγαπάω λίγο περισότερο από όλους γιατί μου κάνει όλες τις χάρες, είναι με λίγα λόγια απλά φανταστικός!!! Ότι και να πω είναι λίγο γι' αυτόν.

Επίσεις αγαπάω την Μαρίνα, δεν ξέρω γιατί αλλά όλα τα κορίτσια λένε ότι τους αγαπάω. Παιρνάω πάρα πολύ δύσκολα και λίγα ωραία πράγματα...♥

Εξομάλυνση

Δευτέρα, 6 Μαρτίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ακούω και βλέπω έναν άνδρα να ψιθυρίζει ένα φοβερό μυστικό στ' αυτιά ενός άλλου: Κάτι αρχίζει να εξέρχεται από τα βάθη της θάλασσας, φημολογείται ότι έρχεται ο Χριστός. Όσοι πιστεύουν και περιμένουν, φέρουν ένα κόκκινο σημάδι αίματος σαν πληγή κάτω από τη μύτη. Αυτοί που δεν έχουν το σημάδι είναι ελάχιστοι -είμαι κι εγώ ανάμεσά τους.

Πλήθη από ματωμένους μαζεύονται στους δρόμους, επιτίθενται και χτυπούν όσους δεν έχουν την πληγή. Εκείνοι που οδηγούν αμάξι, δεν μπαίνουν στον κόπο να φρενάρουν για να μη σκοτώσουν κάποιον ασημάδευτο· η ζωή ενός "άπιστου" θεωρείται ασήμαντη. Είμαι κι εγώ στόχος, ξέρω ότι οι σημαδεμένοι με επιβουλεύονται. Όμως, δεν φοβάμαι ιδιαίτερα, καθώς καταφέρνω να αποφεύγω τους "πιστούς"...۩

☺ Επιστρέφοντας από το σχολείο με τον Αντώνη, ο μικρός βρίσκει κάπου μια βίτσα και την κραδαίνει σε όλο το δρόμο γεμάτος καμάρι.

“Τι το θες αυτό; Άσ' το κάτω!” του κάνω.

“Όχι, μας χρειάζεται για το μάθημα!” αποκρίνεται, με αφοπλιστικά αθώο ύφος.

“Για να σου τις βρέχω όταν δεν κάθεσαι καλά;” τον ρωτώ στ' αστεία κι εκείνος σωπαίνει συναινετικά.

Μόλις φθάνουμε σπίτι, ο νεαρός παρατάει τη βίτσα πάνω στο τραπέζι.

“Μαμά, ο Τώνης έφερε μια βέργα για να τη

χρησιμοποιώ στο μάθημα αγγλικών!" ενημερώνω τη μητέρα μου.
"Πέταξέ την έξω, πριν βγάλουμε κανένα μάτι!" φωνάζει εκείνη ανήσυχη.
"Η γιαγιά λέει να την πετάξουμε", λέω στον μικρό και ξεφορτώνομαι αμέσως τη βέργα. Εκείνος μουτρώνει μα δεν τολμά να φέρει αντίρρηση.

Λίγο αργότερα, ενώ ξαπλώνω για μεσημέρι, ο μικρός κάθεται και σκαρώνει στίχους. Χωρίς να τον πάρω χαμπάρι, έρχεται και το αφήνει δίπλα μου "για να το βρει η νονά το τραγούδι όταν ξυπνήσει", όπως εξηγεί στη μητέρα μου. Ιδού το άσμα, φυσικά με την απίθανη ορθογραφία του Αντώνη:

‡ Έτσι ξαφνικά (Τώνης στίχοι, Τώνης τραγούδι) ‡

Έτσι ξαφνικά μπηήκες στη ζωή μου
και μου χάλασες όνειρα και ψυχή μου, έτσι απλάαα.
Κιτάω το φεγγάρι και σκέφτομαι και στενοχοριέμε
μου μήλησε το φεγγάρι να μου βάλει μυαλό
και δεν τα κατάφερε ποτέεε.
Έτσι ξαφνικά μπηήκες στη ζωή μου
και μου χάλασες όνειρα και ψυχή μουουου.
Έτσι απλά έγινε.
Κιτάω ένα αστέρι που είναι κόκκινο,
κιτάω το φεγγάρι που είναι πορτοκαλί,
μου λένε να βάλω πια μυαλό
μα δεν τους άκουσα ποτέεεε.
Απλά ήρθες κεραυνός
να χιμήξεις στα αιστήματά μου.
Έτσι ξαφνικά μπηήκες στη ζωή μου
και μου χάλασες όνειρα και ψυχή μουουου.
Κοίταγα το φεγγάρι όλοι νύχτα
και δεν μπόρεσα να κοιμυθώ.
Κοίταγα το φεγγάρι και στεχωριόμουν.

Έτσι ξαφνικά εμφανίστηκες από το πουθενάααα.
Έτσι ξαφνηκά μπήκες στη ζωή μου
και μου χάλασες όνειρα και ψυχή μουουου. ♥

Ο μικρός το τραγουδάει όλη μέρα και μ' έχει ζαλίσει. “Πάει για χιτ”, τον καμαρώνω, καθώς προσπαθεί να σκαρώσει άλλο ένα σπαραξικάρδιο (μάλλον κλεμμένο) άσμα που ξεκινά με το στίχο "Καράβια στο βυθόοο είναι αυτό που ζωωω" αλλά δεν του βγαίνει παραπέρα. “Γύυυρνα πίσω να μου βάααλεις το μαχαίρι στην καρδιάααα!” συνεχίζει λίγο αργότερα. Μα τι έχει πάθει αυτό το παιδί;

Το βράδι καταφθάνει η αδελφή μου, διαβάζει τους στίχους, καμαρώνει για τον εγγονό της, γελάει και απορεί: “Μα γιατί γράφει ο Τώνης τέτοια τραγούδια; Μήπως έχει καμιά ερωτική απογοήτευση;” και “Πολύ ωραίο, ούτε Ελύτης, αλλά κάτι πρέπει να κάνουμε για την ορθογραφία του!”

Πέμπτη, 9 Μαρτίου 2017

☺ Αμέσως μετά το σχολείο, ο Αντώνης κάθεται να κάνει τα μαθήματά του αλλά η μητέρα μου δεν σταματάει να τον μαλώνει: Γιατί ταλαιπώρησε τη μαμά του χθες για να γράψει την αντιγραφή, γιατί δεν έχει όρεξη να κάνει τις εργασίες του, γιατί δεν είναι αρκετά υπάκουος, θα φάει τσιμπιές κλπ.
“Αμάν πια, όλο το μαλώνεις το παιδί!” διαμαρτύρεται η αδελφή μου.
“Τη γιαγιά τη μεγάλη να την αφήνετε ήσυχη να κάνει ό,τι θέλει!” φωνάζει τότε ο μικρός -απίστευτο!
“Τι λέει το παιδί; Μήπως έχει πυρετό;” απορεί η Αλίκη.
“Είπα ν' αφήνετε ήσυχη τη γιαγιά τη μεγάλη!” επαναλαμβάνει ο Τώνης, ενώ συνεχίζει να γράφει με προσήλωση.

"Μα αυτή όλο σε μαλώνει και σου λέει για τσιμπιές!"
"Ναι, αλλά έτσι θα με κάνει άνθρωπο!"
"Δεν μπορεί, έχει πυρετό το παιδί!" επιμένει η Αλίκη στ' αστεία και πάει να πιάσει το μέτωπο του Αντώνη.
"Όχι, πες μου, έχεις ξαναδεί τέτοιο παιδί;" της λέω και γελάμε όλοι, εκτός από τον μικρό που εξακολουθεί να μελετά σοβαρός.

Εργασία και χαρά στην Ελλάδα του 21ου αιώνα

Εδώ και κανένα δίμηνο ερευνώ το θέμα της διαδικτυακής εργασίας: Εκ πρώτης όψεως δίνεται η εντύπωση ότι υπάρχει δουλειά να φαν κι οι κότες. Ωστόσο, με λίγο περισσότερη αναζήτηση διαπιστώνω ότι ναι μεν υπάρχει δουλειά, όμως δεν υπάρχει πληρωμή! Πιο συγκεκριμένα:
* Paid to Click Sites: Πληρώνεσαι για να κλικάρεις διαφημίσεις, τις οποίες οι διαφημιζόμενοι χρυσοπληρώνουν ανά κλικ. Εσύ όμως, το πολύ να βγάλεις 1,2 ευρώ την ώρα (αν σε πληρώσουν τελικά), χώρια που θα σου πιαστεί το χέρι και θα σου βγουν τα μάτια.
* Μεταφράσεις: Η αμοιβή έρχεται γύρω στο ένα ευρώ η σελίδα. Δηλαδή, αν είσαι καλός, θα βγάζεις το πολύ 3-4 ευρώ την ώρα – αν υπάρχει δουλειά, αν η εταιρεία μείνει ευχαριστημένη από την απόδοσή σου, αν εντέλει σε πληρώσει.
* Συμπλήρωση ερευνών: Αν σου στείλουν ποτέ καμιά έρευνα, θα φας τουλάχιστον μία ώρα στα διαδικαστικά και θα πληρωθείς από ένα έως 5 ευρώ -αν τα δεις ποτέ.
* Εκτιμητές εμπειρίας: Φαίνεται ενδιαφέρον· πηγαίνεις σε μαγαζιά σαν πελάτης, αγοράζεις διάφορα και μετά κάνεις μια εκτίμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών. Ωστόσο, αναρωτιέμαι: Μήπως πρώτα πληρώνεις τις αγορές εσύ ο ίδιος, και μετά περιμένεις να σου στείλουν

το κόστος και την αμοιβή (τρεχαγυρευόπουλος); Ποιός αναθέτει αυτές τις έρευνες και ποιός τις πληρώνει; Ύποπτη κατάσταση, σαν κύκλωμα μου φαίνεται...
* Affiliate marketing: Χρειάζεται να έχεις ένα δικό σου μπλογκ ή σάιτ, όπου θα τοποθετήσεις ένα διαφημιστικό banner που θα παραπέμπει σε συγκεκριμένα προϊόντα. Αν κάποιος αγοράσει, παίρνεις μια μικρή προμήθεια (γύρω στο 3-4%). Κατά γενική ομολογία, δεν είναι εύκολο να πουλήσεις: στους χίλιους επισκέπτες που θα μπουν στο σάιτ, άντε ν' αγοράσει ο ένας. Πολύ φασαρία για το τίποτα. Τουλάχιστον, όμως, δεν απαιτεί πολλή δουλειά από μέρους σου.

Ένα βασικό πρόβλημα είναι ότι οι περισσότερες από αυτές τις εταιρείες πληρώνουν μέσω ηλεκτρονικού λογαριασμού. Ωστόσο, σύμφωνα με τη δική μου εμπειρία πάντα, είναι αδύνατο να δημιουργηθεί ένας τέτοιος λογαριασμός: Έχω προσπαθήσει άπειρες φορές, στην αρχή λειτουργεί, σύντομα όμως το password μου δεν αναγνωρίζεται πια! Προσπαθώ να το αλλάξω μα ούτε αυτό γίνεται! Σε κάποιο σημείο το σύστημα ζητάει να πληκτρολογήσω έναν σύντομο κωδικό που αποδεικνύει πως δεν είμαι ρομπότ· ωστόσο, όσους τέτοιους κωδικούς κι αν πληκτρολογήσω, αποδεικνύονται πάντα λάθος! Κατόπιν τούτων θα έλεγα ότι οι ηλεκτρονικοί λογαριασμοί είναι απάτη, όμως δεν ξέρω αν αυτές τις δυσκολίες τις συναντούν όλοι· ίσως να τις συναντούν μονάχα κάποιοι σαν εμένα...

Υπολογίζω, λοιπόν, ότι το 99% των διαδικτυακών εργασιών είναι απάτη και δεν έχω καμία όρεξη να ψάχνω να βρω να βρω το 1% που ίσως δεν είναι. Άλλωστε, προς το παρόν έχω δουλειά εδώ, στο Φεζαρρομαρκέικο. Η εργασία μέσω διαδικτύου (on line jobs) θα ήταν ιδανική για μένα αλλά όχι σε αυτόν τον

κόσμο: Για να λειτουργήσει σωστά κάτι τέτοιο, απαιτείται μια στοιχειώδης τιμιότητα εκ μέρους των εταιρειών και η τιμιότητα των εταιρειών είναι σχήμα οξύμωρο.

Όσο για τις κανονικές δουλειές, τα πράγματα δεν είναι καθόλου καλύτερα: Ο βασικός μισθός έχει κατέβει στα 400 ευρώ για 8ωρο αλλά συνήθως σε υποπληρώνουν ("πάρε 100 τώρα και τα υπόλοιπα θα δούμε, γιατί η επιχείρηση δεν πάει καλά") ή δεν σε πληρώνουν καθόλου, μέχρι να βαρεθείς και να τα παρατήσεις. Το 8ωρο είναι ευφημισμός, συνήθως δουλεύεις πάνω από 10 ώρες χωρίς να πληρώνεσαι υπερωρίες. Όσο για τα ένσημα, αν φανείς τυχερός, σου βάζουν το πολύ 8 το μήνα. Το 90% των θέσεων καταλαμβάνονται από αλλοδαπούς, οι οποίοι μάλιστα το παίζουν αφεντικά επειδή έχουν την προστασία των κυκλωμάτων και του κράτους. Οι Έλληνες υπάλληλοι αντιμετωπίζονται σαν σκουπίδια. Επιπλέον, δεν υπάρχει καμία εξασφάλιση: Το αφεντικό μπορεί να σε σουτάρει όποτε του γουστάρει, χωρίς καν να σου δώσει αποζημίωση, για να προσλάβει το επόμενο κορόιδο.

Κάποτε, πριν από 25-30 χρόνια ας πούμε, υπήρχε μια σχετική λογική στο θέμα της εργασίας: "Βγάζω ένα βασικό μισθό, που μου φθάνει για να καλύπτω τα βασικά μηνιαία έξοδα". Τώρα πια αυτό δεν ισχύει: Τα 400 ευρώ που δίνουν δεν αρκούν ούτε για τα φώτα-νερά-τηλέφωνα. Ωστόσο, όπου κι αν γυρίσω το μάτι μου (μένω στην Άνω Γλυφάδα, δεν τη λες κι Εκάλη), αντικρύζω παντού σπιταρώνες με φροντισμένους κήπους και αυτοκινητάρες να περιμένουν απέξω – όλα γυαλιστερά και περιποιημένα, σα να φτιάχτηκαν χθες. Πώς διατηρούνται όλα αυτά, αλήθεια; Με τα 400 ευρώ το μήνα;

Γενικό συμπέρασμα: Στη σημερινή εποχή το χρήμα δεν βγαίνει από τη δουλειά· κάπως αλλιώς βγαίνει, πάντως όχι με τη δουλειά...

΄Οσο για μένα, ναι μεν εδώ και τέσσερα χρόνια είναι σα να εργάζομαι αμισθί για διάφορες εκδοτικές πλατφόρμες (συγγραφή ηλεκτρονικών βιβλίων που πουλιούνται μονάχα αν είναι δωρεάν) αλλά κάνω αυτό που θέλω, όταν θέλω, όσο θέλω.

Σε λίγους μήνες κλείνω τα 54· δεν μπορώ πια να έχω τις ίδιες αγωνίες που είχα στα 22 μου: Πώς θα βρω δουλειά με βασικό μισθό; ... Φθάνει ο μισθός μου για τα βασικά έξοδα του μήνα; ... Πώς θα αντέξω κάθε μέρα αυτό το απαίσιο εργασιακό περιβάλλον; ... Πώς θα καταφέρω να απολυθώ για να μπω στο ταμείο ανεργίας; ... Τι θα κάνω τώρα που τελειώνει το ταμείο ανεργίας; ... Πού θα βρω την επόμενη δουλειά; -και πάει λέγοντας. Ούτε έχω πια την ψυχολογία του μικρομεσαίου ελεύθερου επαγγελματία: Άραγε πόσα ψίχουλα θα παίρνω κάνοντας μεταφράσεις; ... Θα με πληρώσει τελικά η εταιρεία; ... Μήπως μου ζητούν αποδείξεις; ... Μήπως το ΤΕΒΕ θα μου στοιχίζει περισσότερο απ' όσα βγάζω; Και πάει λέγοντας...

Ο χρόνος είναι χρήμα και το χρήμα είναι χρόνος: Μετά το τέλος της εφηβικής ηλικίας, ο χρόνος μοιάζει να τρέχει όλο και πιο γρήγορα. Εκείνο που απορροφά τη συνειδητότητα και το χρόνο, είναι το ατέρμονο κυνήγι του χρήματος: Πού θα βρω δουλειά; Πώς θα κρατήσω τη δουλειά που έχω; Πώς θα βγάλω περισσότερα χρήματα; Πώς θα διασφαλίσω το εισόδημά μου; Πώς θα ξαναβρώ δουλειά τώρα που απολύθηκα; Πώς θα ανελιχθώ στη νέα δουλειά; κ.ο.κ. Όσο κυνηγάς το χρήμα τόσο θα χάνεις το χρόνο και τη ζωή. Και το θέμα είναι ότι συνήθως δεν βρίσκεις ούτε το χρήμα...

Κυριακή, 12 Μαρτίου 2017

Προφητικό όνειρο: Βρίσκομαι σ' ένα καινούργιο Internet Cafe· ο χώρος είναι μάλλον σκοτεινός αλλά αρκετά άνετος. Κάθομαι και σερφάρω στο Διαδίκτυο, ενώ κοντά μου έχω ένα διχτάκι γεμάτο πατάτες, δωρεά του καταστήματος...

Σήμερα το πρωί, ενώ βρίσκομαι στο Internet Cafe κι ετοιμάζομαι να αρχίσω την έκδοση του τελευταίου μου βιβλίου (Ο Καιρός των Αποκαλύψεων), πληροφορούμαι ότι το μαγαζί, όπου συχνάζω εδώ και τέσσερα χρόνια, κλείνει αύριο! Ο νεαρός υπεύθυνος θα μου δώσει ένα διαφημιστικό φυλλάδιο ενός νέου καταστήματος, που θα ανοίξει σύντομα εκεί κοντά, με σημειωμένες 20 ώρες έκπτωσης. Αυτόματα νιώθω μια διάχυτη θλίψη: είχα βολευτεί τόσα χρόνια εδώ, ξεκίνησα και ανέπτυξα τις εκδόσεις μου εδώ, το περιβάλλον ήταν φιλικό και άνετο, τα κομπιούτερ βολικά, ένιωθα λίγο σαν στο σπίτι μου. Λυπάμαι που η εποχή του πέρασε, όμως αναγνωρίζω πώς ό,τι έρχεται πρέπει κάποτε να παρέρχεται...

Επαλήθευση του ονείρου: Ο νέος χώρος όπου θα συχνάζω στο εξής αποδεικνύεται αρκετά συμπαθητικός, με καινούργια μηχανήματα και άνετα καθίσματα. Το κυρίαρχο χρώμα είναι σκούρο γκρι, ωστόσο δεν είναι τόσο σκοτεινά. Μένω κατάπληκτη όταν η κοπέλα στο μπαρ μου εξηγεί ότι οι 20 ώρες που μου έχουν σημειώσει είναι εντελώς δωρεάν, μάλλον σαν δώρο γνωριμίας! Θαυμάσια...

Πέμπτη, 16 Μαρτίου 2017

 Μου φαίνεται πως βαρύς νταλκάς το πλακώνει το παιδί μας, που εκφράζεται με ακόμα ένα δακτύβρεχτο

και ανορθόγραφο καψουροτράγουδο:
‡ Αν πωνάει, πες μου να του το πω ‡
μέσα να ζήσω κι εγώ ένα ψέμα
να σου πω ένα μυστικό στο αυτί σου.
Άκουμε πως χτυπάει η καρδιά μου,
δεν σε ξεχνάει, δεν σε ξεπερνάει
τι μου χεις κάνει πια.
Πες μου να ζήσω κι εγώ ένα ψέμα τρελό.
Πες μου αν θα βρεις κι εσύ ένα αληθινό σαγαπώ
για να μου πεις αν είναι τρελό αυτό που ζητώ,
τότε ξέχναμε, εγώ να ζήσω πάλι το ψέμα αυτό.
Ποτέ ξανά εγώ λέω μα δεν γίνομαι για σένα
ποτέ ξανά δυο κομάτια αναζητής να τα κάνεις πέντε.
Εγώ λιώμα δεν γίνομαι για εσένα ποτέ ξανά,
δεν σε χριάζομαι και μόνος ξέρω να ζω
δεν είναι εύκολο να σε ξεχάσω, να σε ξεπεράσω
τόσο σε αγαπώ...♥

Έχω κάποιες αμφιβολίες σχετικά με την πρωτοτυπία των ασμάτων, μα είναι σίγουρα δικά του, λέει. Μάλλον, όμως, έχει δανειστεί μερικούς στίχους...

Πέμπτη, 23 Μαρτίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια χήρα γυναίκα, όχι πολύ γριά, ακούει την ηχογραφημένη φωνή του νεκρού άνδρα της που της τραγουδάει: “Αντίο γυναίκα μου, αντίο αγάπη μου, η μοίρα στα χέρια σου μου 'κοψε τα φτερά...”. Η μελωδική ανδρική φωνή σβήνει αργά, ενώ εγώ παρατηρώ σε κάδρο το πορτραίτο της θλιμμένης, γκριζομάλλας γυναίκας. Ξυπνώ νιώθοντας μέσα μου πίκρα για κάτι καλό που έχει χαθεί για πάντα. *Επαλήθευση: Γρήγορα θα μάθω ότι σήμερα το πρωί πέθανε ο σύζυγος μιας γειτόνισσάς μας...*

♛ Στο μεταξύ, ***το οικογενειακό μας σήριαλ*** συνεχίζεται ακάθεκτο: Η Ταμάρα, η νέα γκόμενα του Θάνου, έχει εγκατασταθεί για τα καλά στο σπίτι του και τηρεί ευσυνείδητα χρέη νοικοκυράς και ερωμένης. Και τα δυο ανήψια μου έχουν τον τρόπο να παραμυθιάζουν τις κοπέλες ότι τάχα τις βλέπουν σοβαρά, οπότε εκείνες ευχαρίστως σπιτώνονται ως άμισθες οικιακές βοηθοί, πρόθυμες να υπηρετούν νυχθημερόν τους πρίγκηπες με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο.

Σήμερα το μεσημέρι ο Θανάσης έμπηξε τις φωνές στη μάνα του, ούρλιαζε και την έβριζε με τα χειρότερα λόγια ώρα πολλή, μόνο και μόνο η Αλίκη επειδή μπήκε στο διαμέρισμά του και πήρε μια κατσαρόλα που χρειαζόταν. Όλα αυτά έγιναν μπροστά στη γκόμενα, η οποία παρακολουθούσε τη σκηνή παθητικά, σα να μην έτρεχε τίποτα. Προφανώς, η απαράδεκτη συμπεριφορά του κυρίου και αφέντη της ουδόλως επηρεάζει τη λατρεία της γι' αυτόν...

Στο μεταξύ, ο Θάνος έχει πια ξεχάσει όσα μας έλεγε πριν από λίγους μήνες για την Ταμάρα. Τώρα μας την παρουσιάζει σαν μια σοβαρή κοπέλα αυστηρών αρχών, που ντύνεται σεμνά κι έχει μανία με το νοικοκυριό. Μάλιστα, έχει κουβαλήσει εδώ και τη... ραπτομηχανή της! Πάντως εμένα δεν με ξεγελάει: μπορεί να είναι αντικειμενικά πολύ όμορφη και τέλειο υποζύγιο για τον άνδρα και θεό της, ωστόσο εγώ βλέπω στο πρόσωπό της ότι πρόκειται για τυπικό οφιοειδές υβρίδιο γεμάτο κρυφή πονηρία, συγκαλυμμένη λαγνεία και υποβόσκουσα κακία.

Από την άλλη, οφείλω να ομολογήσω ότι είναι η ιδανική σύντροφος για έναν τυπικό δρακοειδή τύπο, σαν τον Θανάση: Δεν ξεκολλάει από το πλευρό του, τον υπηρετεί αγόγγυστα κάθε ώρα και στιγμή της ημέρας

και της νύχτας, έχει ξεχάσει εντελώς κάθε πτυχή της δικής της προσωπικής ζωής, έχει μετατραπεί σε τέλειο εργαλείο προς χρήση του Master Nassos.

Για την ακρίβεια, η κυρία είναι ψυχωτική με το Νάσο: Παραμιλά συνεχώς και αποκλειστικά γι' αυτόν, για το πόσο καταπληκτικός είναι, για το πόσο πρέπει να φουσκώσει ακόμα για να γίνει παγκόσμιος πρωταθλητής, για το πόσο ευσυνείδητα εκείνη οφείλει να ικανοποιεί κάθε ώρα και στιγμή τις πιο απίθανες απαιτήσεις του, και φαίνεται εκστασιασμένη με αυτήν την κατάσταση. Ώρες-ώρες μου σπάει τα νεύρα η βλαμμένη, περισσότερο και από την άλλη πουτάνα, τη Μιράντα. Παραείναι ξεφτιλισμένες οι σημερινές γυναίκες, έχουν καταντήσει πιο σκλάβες και από τις γιαγιάδες τους. Τελικά, παρά την όποια “απελευθέρωση”, η γυναίκα προσαρμόζεται πάντα στη ζωή του άνδρα. Το αντίθετο δεν γίνεται ποτέ...

Σάββατο, 25 Μαρτίου 2017

 Απροσδόκητη, μεσημεριάτικη εκδρομή στην παραλία του Ιστιοπλοϊκού Ομίλου μαζί με το Γιάννη, τον Αντώνη και την Αλίκη. Η θάλασσα είναι υπέροχα ατάραχη, ο ήλιος λαμπρός, το περιβάλλον ήσυχο και ειρηνικό. Όλοι φορούν τα μαγιώ τους και αργά ή γρήγορα πέφτουν στη θάλασσα, για μένα όμως δεν είναι η εποχή για μπάνιο, οπότε μένω με τα ρούχα μου. Περνώ την ώρα μου ευχάριστα, ρεμβάζοντας στην ακροθαλασσιά, συζητώντας περί ανέμων και υδάτων, κάνοντας βόλτες και παίζοντας ποδόσφαιρο ή ρακέτες με τον μικρό.

 Ξαφνικά, ενώ καθόμαστε στην άμμο πλάι στο κύμα, ακούω τον Αντώνη να φωνάζει:

“Ο μπαμπάς μου είναι ο καλύτερος του κόσμου, το λέει και στο μουσείο!”
“Ο γιός σου σε αγαπάει πολύ, αλλά προσπαθεί να σου πει πως είσαι γέρος!” λέει γελώντας η αδελφή μου στον Γιάννη.
“Τον μπαμπά τον έχουν γραμμένο στο Ιστορικό Μουσείο”, προσπαθεί να τα μπαλώσει ο μικρός “μαζί με το Ναό της Αμαρτίας!” (!) καταλήγει διστακτικά και όλοι σκάμε στα γέλια.
“Πού το σκέφτηκε αυτό πάλι;” απορώ.
“Τώνη, είσαι πολύ καλό παιδί, μου πρόσφεραν πολλές χιλιάδες ευρώ για να σε πουλήσω αλλά εγώ είπα όχι!” του κάνει ο Γιάννης.
“Μάλλον δεν ήταν αρκετά τα λεφτά”, λέει ο μικρός και ξανασκάμε στα γέλια...⇧

Απίστευτο κι όμως αληθινό: Από τις αρχές του Φλεβάρη, δηλαδή από τότε που η Αλίκη επέστρεψε από τη Ρόδο κι έμεινε άνεργη, παρατηρώ μια μεταβολή στη συμπεριφορά των Μαρκάκηδων: Αρκετά συχνά ο Γιάννης έρχεται κάτω και μας κάνει παρέα, ενίοτε με προσκαλεί στην παραλία ή να δω ταινία μαζί του. Καμιά φορά έρχεται και η αδελφή μου να μας πει τα νέα της, χωρίς να εξαφανίζεται πανικόβλητη μόλις με βλέπει. *Πώς κι έτσι; Μήπως έχουν αλλάξει οι εντολές των κυκλωμάτων;*

Καλά περνώ με τη νέα κατάσταση, όσο να 'ναι σπάει η ρουτίνα. Χρειάζεται, όμως, προσοχή: Ναι μεν θα δέχομαι τυχόν προσκλήσεις και θα απολαμβάνω ό,τι μου δίνεται, από την άλλη, όμως, δεν ξεχνώ με τι έχω να κάνω. Θα διατηρώ, λοιπόν, μια θετική στάση απέναντί τους, χωρίς όμως να προβαίνω ποτέ σε βαθύτερες εκμυστηρεύσεις. Καλό είναι να μην ξέρουν ποιά είμαι, ούτε τι κάνω, ούτε τι πιστεύω...

Γενικότερα, είτε μου αρέσει είτε όχι, εξακολουθώ να ζω σ' έναν υλικό κόσμο βιολογικών όντων, όπου η οικογένεια είναι η βάση της ύπαρξης. Χωρίς οικογένεια είσαι ένα τίποτα, κάτι που ο καθένας μπορεί να ποδοπατήσει και να καταστρέψει όποτε και όπως του καπνίσει. Συνεπώς, με συμφέρει να δείχνω στην κοινωνία ότι οι Μαρκάκηδες είναι η οικογένειά μου. Δεν μπορώ να εμφανίζομαι σαν μόνη στον κόσμο, ξεκομμένη απ' όλους και απ' όλα. Κάτι τέτοιο θα με καταστούσε ακόμη πιο εύκολο στόχο για κάθε είδους κακοποιές δυνάμεις...

® Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης-Μάρτης 2017): Από τις αρχές του χρόνου, μετά τις 5:00 το πρωί τοποθετώ πάνω μου ένα αλουμινένιο κάλυμμα παμπρίτζ, που βρήκα στο δρόμο. Διαπιστώνω ότι το κάλυμμα όχι μόνο με προστατεύει από τις νυχτερινές ενοχλήσεις αλλά και ζωηρεύει τα όνειρά μου. Φυσικά, το θέμα χρειάζεται περαιτέρω παρακολούθηση.

Ωστόσο, παρά τις θετικές προσδοκίες, το Γενάρη παθαίνω μια άσχημη ίωση που με πηγαίνει πίσω: Αναγκάζομαι να παίρνω διάφορα βαριά φάρμακα (αντιβιοτικά, αντιπυρετικά, αναλγητικά, αντιβηχικά), τα οποία επιβαρύνουν τον οργανισμό μου, χώρια που έχουν και πολύ ειδικές παρενέργειες: Το χάπι μεφαιναμικού οξέως μου προκαλεί σχετική αϋπνία και σοβαρή επιδείνωση των νυχτερινών ενοχλήσεων. Το σιρόπι για ξηρό βήχα (ρίζα marshmallow και μέλι) εξάρει τα οράματα φωτιάς και το εφιαλτικό μήνυμα, παρόλο που είναι φυσικό προϊόν.

Από τον επόμενο μήνα, τα προβλήματα υγείας ξεπερνιούνται, ωστόσο αρκεί η παραμικρή παρασπονδία μου (λίγη τηλεόραση παραπάνω, λίγο γράψιμο στον

υπολογιστή παραπάνω, λίγο φαγητό περισσότερο το βράδι) για να επιστρέψουν οι ενοχλήσεις.

Κατά μέσο μηνιαίο όρο είχα δυο οράματα φωτιάς, δυο φορές το εφιαλτικό μήνυμα. Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν στις 23 ανά μήνα.

* * * *

Σάββατο, 1η Απριλίου 2017

Αναπάντεχη βραδινή βόλτα μέχρι το στάδιο Γλυφάδας, μαζί με την αδελφή μου και τον Αντώνη. Η Αλίκη έτρεξε δυο-τρεις γύρους, ενώ ο μικρός κι εγώ παίξαμε ποδόσφαιρο σε μια γωνιά πλάι στο γήπεδο του μπάσκετ. Κάθε τόσο γύριζα προς στα δεξιά και κοίταζα το παλιό μου γυμνάσιο, ιδίως την ακριανή αίθουσα του δεύτερου ορόφου, εκεί όπου το καλοκαίρι του 1977 σταμάτησε η ζωή μου. Απλά μου ήταν αδύνατο να αποφύγω τη συγκίνηση, ανομολόγητη και κρυφή. Λεπτομέρεια: Στον πλαϊνό τοίχο της τάξης υπάρχει τώρα ζωγραφισμένη μια τεράστια, κόκκινη, τετραγωνισμένη καρδιά...

Παρασκευή, 7 Απριλίου 2017

 Καθώς πηγαίνω τον Αντώνη στο σχολείο, ξαφνικά μου αναγγέλλει ότι

“Χθες τρεις συμμαθήτριές μου ήλθαν και μου είπαν πως με αγαπούν!”

“Πολύ καλό αυτό! Και οι τρεις μαζί σου το είπαν, κομπανία;”

“Ναι, αμέ! Ήταν και η Μαρίνα ανάμεσά τους! Τα κορίτσια με αγαπούν επειδή είμαι όμορφος και γρήγορος”, δηλώνει ο νεαρός όλο καμάρι.

“Γρήγορος σε τι;”

“Γρήγορος στο τρέξιμο, στα αντανακλαστικά, στη σκέψη!”
“Α, είπα κι εγώ...”
“Σου έχω κι ένα παρατσούκλι!” μου κάνει μετά από μια σύντομη σιωπή.
“Κι άλλο; Για πες να δούμε!”
“Τελειομορφονονά!”
☻ Πέρα από αυτά τα χαριτωμένα, υπάρχει και η άλλη όψη του νομίσματος: Ο Αντώνης δεν παύει να είναι ένα σημερινό παιδί, που κοντεύει πια εννέα χρονών και μοιραία αποκτά την τυπική νοοτροπία των σύγχρονων ανδρών: Προβάλλει αυτόματες, ψυχωτικές αντιρρήσεις στην παραμικρή πρόταση που θ' ακούσει (ιδίως από γυναίκα)· κάνει διαρκώς τον ξερόλα ακόμη και σε θέματα που φυσιολογικά αγνοεί· είναι αδύνατο να μιλήσει κανείς σοβαρά μαζί του, ακόμη και για τον καιρό! Μπορεί να έχει λιακάδα, εκείνος όμως θα υποστηρίξει διακαώς ότι βρέχει καρέκλες! Ώρες-ώρες μου θυμίζει τον τρελο-Αργύρη!

Επιπλέον, του αδύνατο να παίξει σωστά οποιοδήποτε παιγνίδι: Από την πρώτη κιόλας κίνηση ξεκινάει απανωτές ζαβολιές, έτσι ώστε να είναι σίγουρος ότι θα νικάει κάθε στιγμή.

Σήμερα το απόγευμα, για παράδειγμα, μόλις ανοίγουμε το Air Hockey, ο μικρός μου φωνάζει: “Ακούμπησες το χέρι πάνω στην πίστα, πρέπει να σου κάνω πέναλτι!” και απαιτεί να αποσυρθώ από το τέρμα μου για να μου βάλει τρία-τέσσερα γκολ με την ησυχία του. Λίγο αργότερα έρχεται και παίζει η μητέρα μου μαζί του για λίγα δευτερόλεπτα. Εντελώς απροσδόκητα του βάζει ένα γκολ και ο νεαρός το θεωρεί λογικό να γκρινιάζει ακατάσχετα μέχρι το βράδι, ισχυριζόμενος ότι η γιαγιά έκανε ζαβολιά. Στο τέλος τον παρατάω,

αρνούμενη να παίξω άλλο μαζί του.

Τουλάχιστον, όταν του επισημαίνω το ελάττωμά του, δείχνει ότι καταλαβαίνει· το σκέφτεται, αυτοσαρκάζεται και προσπαθεί να διορθωθεί. Άλλωστε, συνήθως είναι αρκετά λογικός, φροντίζει να μην ενοχλεί και συμμορφώνεται όταν του γίνεται μια παρατήρηση.

Μεγάλη Δευτέρα, 10 Απριλίου 2017

☺ Η μητέρα μου, ο Τώνης κι εγώ περνάμε το πρωινό μας φτιάχνοντας πασχαλινά κουλουράκια ούζου. Ο μικρός κάθεται στο τραπέζι και μας βοηθάει, γεμάτος προθυμία. Στην αρχή τα κουλούρια του τρεμουλιάζουν λίγο, μετά όμως παίρνει το κολάι και τα καταφέρνει περίφημα. "Σωστός καλλιτέχνης! Βλέπεις τι προκομένο παιδί είναι ο Αντώνης; Θυμάσαι να 'κατσαν ποτέ οι δυο αλητοαράδες επάνω να φτιάξουν έστω ένα κουλούρι;" λέω γελαστά στη μάνα μου κι εκείνη δεν μπορεί παρά να συμφωνήσει.

Λίγο αργότερα ο μικρός μου εκμυστηρεύεται ότι δεν θέλει να παντρευτεί ο πατέρας του, ούτε η μητέρα του, ούτε ν' αποκτήσουν άλλα παιδιά.

"Ο Θάνος και η Ταμάρα θέλεις να παντρευτούν και να κάνουν παιδιά;" τον ψαρεύω.

"Θέλω", μου απαντάει (πάλι καλά).

"Ναι, αλλά τα μωρά θα σε κυνηγάνε συνέχεια για να παίζετε!"

"Όχι, θα μου παίρνουν εσένα!"

"Μα εκείνα θα έχουν άλλη νονά!" τον καθησυχάζω.

"Εσένα θα έχουν! Πας στοίχημα;"

Το μεσημέρι καταφθάνει η αδελφή μου για να μας βοηθήσει στο πλάσιμο των κουλουριών και μετά από λίγο εμφανίζονται ο Θάνος και η Ταμάρα. Μας πληροφορούν περιχαρείς ότι μόλις επέστρεψαν από την

τελική επιτροπή του στρατού, όπου ο νεαρός κατάφερε να πάρει την πολυπόθητη απαλλαγή και μάλιστα με Ι5 παθολογικό! Είχε μαζί του και ορισμένα χαρτιά από μιλημένους ψυχιάτρους, με διάγνωση για κατάθλιψη και αγοραφοβία· ωστόσο, τελικά εκείνο που μέτρησε περισσότερο ήταν η εγχείρηση για οστεοχονδρίτιδα στο ισχίο, που έκανε όταν ήταν δέκα ετών. Έκτοτε ο Θάνος δεν έχει πρόβλημα υγείας, είναι πια επαγγελματίας body builder, έχει το μέγεθος τρίφυλλης ντουλάπας και σηκώνει γύρω στα 750 κιλά στα πόδια. Όμως, ο αρμόδιος αξιωματικός θεώρησε ότι εξαιτίας εκείνης της εγχείρησης ο Θανάσης μπορεί να θεωρηθεί ανάπηρος! Τον συμβούλεψε, μάλιστα, να κυνηγήσει επίδομα αναπηρίας από το κράτος!
“Δεν θα μπορούσαν να πάνε καλύτερα τα πράγματα! Ελπίζαμε να βγει με Ι5 ψυχολογικό, όμως τα κατάφερε με παθολογικό! Έτσι, δεν θα έχει καμία επίπτωση στη μελλοντική του ζωή, αν κάποια στιγμή θελήσει να προσληφθεί σαν γυμναστής σε σχολείο, ας πούμε”, μας εξηγεί η Αλίκη γεμάτη χαρά, ενώ εγώ δεν πιστεύω στ' αυτιά μου.
“Αν είναι δυνατόν!”, μου ξεφεύγει μια-δυο φορές, αφού έχω μπει βιαστικά στο δωμάτιό μου.
Σίγουρα δούλεψε μέσον με λοφίο...
“Γιατί κάνει έτσι η θεία; Δεν χάρηκε που τα κατάφερα;” ακούω τότε τον Θανάση να παραπονιέται στο σαλόνι.
Ακούει από εκεί κάτω τι ψυθιρίζω; απορώ.

Αργότερα, όταν μένουμε μόνες μας στο σαλόνι, η μαμά σπεύδει να μου κάνει έντονες παρατηρήσεις επειδή δεν έδειξα χαρούμενη με το κατόρθωμα του Θανάση.
“Μα δεν είπα τίποτα”, δικαιολογούμαι.
“Συνεχώς μουρμούριζες "δεν είναι δυνατόν, δεν είναι

δυνατόν" κι έδειξες καθαρά ότι δεν χάρηκες με την επιτυχία του ανηψιού σου! Πρέπει να προσέχεις πώς μιλάς και πώς φέρεσαι!” συνεχίζει η μαμά, σε ιδιαίτερα αυστηρό τόνο.
“Μόνο μια φορά το είπα, και όχι δυνατά!” επιμένω.
“Το έλεγες συνέχεια, δυνατά, και σε ακούγαμε όλοι!”
“Καλά, καλά, την επόμενη φορά θα προσέξω!” τη διαβεβαιώνω για να κλείσει εδώ η συζήτηση. *Μα καλά, τόσο δυνατά μιλούσα;*

Όπως και να 'χει, οφείλω να προσέχω περισσότερο τα λόγια και τις κινήσεις μου, εφόσον το παραμικρό που κάνω ή λέω παρακολουθείται στενά εδώ μέσα. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να καρφώνομαι...

Μεγάλη Τρίτη, 11 Απριλίου 2017

☺ Ο Αντώνης βρίσκεται εδώ από το πρωί. Παρακολουθεί κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση, αρκετά χαμηλόφωνα ώστε να μην ενοχλεί. Ενίοτε παίζουμε ρακέτες ή Air Hockey (η ζαβολιά πάει σύννεφο). Κατά το μεσημέρι κάθεται και σκαρώνει άλλη μια ιστορία με την “Σούπερ Νονά”, την οποία επιμένει να γράψει με κόκκινο στυλό:
‡ Η σούπερ νονά και η ζύμη ‡
Μιά φορά κι έναν καιρό η σούπερ νονά έπλαθε τη ζύμη για να φτιάξει κουλουρακια γιατι ήταν πάσχα. Έτσι η ζύμη επιτίθεται στη σούπερ νονά στα μούτρα. Και η σούπερ νονά της έδωσε μια μπουνια στα μούτρα και πήγε να βάλει τη στολη της.
Αργότερα με το σούπερ λέειζερ την έκοψε στα δυο και της έδωσε μια γροθιά και η ζύμη έπεσε ξερή κάτω κι έκατσε να τη ζυμώση κι έφτιαξε ωραία κουλουράκια. Και το πάσχα πέρασαν πολύ ωραία! ♥

Όντως, έριξα πολλές γροθιές στη ζύμη για να

πετύχουν τα κουλουράκια ούζου...

Λίγο αργότερα, η αδελφή μου κι εγώ παίρνουμε τον Αντώνη και τον πηγαίνουμε να διαλέξει πασχαλινή λαμπάδα. Ο μικρός έχει ήδη βάλει στο μάτι ένα σετ που περιλαμβάνει μπάλα ποδοσφαίρου και μπλούζα. Σε όλο το δρόμο τραγουδά συνεχώς, όλο χαρά, ένα δικό του αυτοσχέδιο άσμα:

“Από το κρεβάτι,
πηδάω στον γκρεμό
για να μη με πιάσει η άλλη
με μια άλλη!”

Τι θα γίνει μ' αυτόν; Πολύ γκομενιάρης μας βγαίνει...

Μεγάλη Τετάρτη, 12 Απριλίου 2017

Προφητικό όνειρο: Καθώς κάνω ποδήλατο στους δρόμους της Τερψιθέας, κάπου βρίσκω μια λευκή τσάντα κι ένα λευκό τσαντάκι. Τα παίρνω μαζί μου και συνεχίζω μέχρι τη Νηρηίδων, η οποία φαίνεται περίεργα χορταριασμένη. Παρατηρώ δυο άνδρες που περπατούν στο βάθος, αναγνωρίζω τον πατέρα μου και τον άνδρα της θείας Πηνελόπης. Παραξενεύομαι επειδή ξέρω πως και οι δυο έχουν πεθάνει. Σύντομα τους βλέπω να μπαίνουν στο σπίτι της θείας. Κατεβαίνω από το ποδήλατο και πάω να τους βρω, μα δεν τους βλέπω πουθενά εκεί μέσα, ούτε τη θεία Πηνελόπη. Υπάρχει, όμως, πολύς κόσμος στο σαλόνι, διακρίνω και μερικά ζευγάρια νέγρων, πράγμα που με ξενίζει...

Επαλήθευση: Στις 22 του μήνα η θεία Πηνελόπη θα παρουσιάσει μεγάλη κατάπτωση, ψυχική και σωματική, οπότε θα διακομιστεί στο νοσοκομείο. Σύντομα θα εμφανίσει γαστρορραγία, η οποία δεν σταματά με τίποτα και τελικά θα πεθάνει από καρδιακή ανακοπή στις 5 Μαΐου, σε ηλικία 80 ετών...۩

Ο θάνατός της θα μου φέρει αντικρουόμενα συναισθήματα: Θλίψη επειδή βλέπω την παλιά μας γειτονιά να διαλύεται και να χάνεται, κομμάτι-κομμάτι. Νοσταλγία για κάποια πρωινά ή απογεύματα που η θεία Πηνελόπη ερχόταν στο σπίτι μας, όταν ακόμη ζούσε ο πατέρας μου, και κάναμε κεφάτη παρέα όλοι μαζί. Μια μια αλλόκοτη αίσθηση μερικής απελευθέρωσης, που αδυνατώ να εξηγήσω. Κι ένα παράδοξο: Όσο ζει κάποιος, έχω την εντύπωση πως δεν θα πεθάνει ποτέ· όταν πεθάνει, νιώθω σα να μην έζησε ποτέ...

Μεγάλη Παρασκευή, 14 Απριλίου 2017

‡ Ἡ Κακή Μάγισσα κυρά-Βαγγελιώ ‡

Μέσα στό δάσος τό μικρό σπιτάκι τῶν τριῶν παιδιῶν ἦτο ἕτοιμο νά γκρεμισθῆ. Φισοῦσε δυνατός ἄνεμος, ἡ βροχή οὔρλιαζε, ἀστραπές καί βροντές εἶχαν κυκλώσει ὅλο τό χωριό. Ὅλο τό χωριό ἦτο κοντά στά τζάκια, γιά νά ζεσταθῆ.

Τήν ἄλλη ἡμέρα καλυτέρεψε ὁ καιρός. Εἶχαν φείγει γιά ψώνια οἱ γονεῖς τῶν τριῶν παιδιῶν. Τότε ἡ κυρά-Βαγγελιώ, ἡ κακή γριά μάγισσα πού ἔτυχε νά περάσει ἀπό ἐκεῖ, εἶδε τά παιδιά μόνα των. Βρῆκε την εὐκαιρία νά ἐξολοθρέψει τά τρία παιδιά. Τά πῆρε μαζί της καί τά ἄφησε στό σπίτι 5 ληστῶν, λέγοντας: "Παιδιά, μπήτε μέσα σ' αυτό τό σπίτι το δικό μου καί εγῶ πάω νά φέρω κάτι σηδιρηκά".

Τά παιδιά πήστεψαν τά ψέματα τῆς κυρά-Βαγγελιῶς καί μπῆκαν στό σπίτι τῶν ληστῶν. Εὐτυχῶς ὅμως γιά καλή τους τύχη οἱ λησταί ἐκοιμοῦντο. Τά παιδιά ὅμως γνώρισαν τό σπίτι τῶν ληστῶν. Τότε ἔφηγαν τρεχάτα γιά τό καλυβάκι τους. Μετά ἀπό 1 ὥρα γυρίζει κρατῶντας στό χέρι 1... τσάντα. Μέσα στήν τσάντα εἶχε τά μαγικά της σύνεργα. Ὅταν δέν βρῆκε

ἐκεῖ τά παιδιά, ἔφυγε ἀπό ἐκεῖνο τό χωριό.
Ὅμως μέ τόν μαγικό φακκό της, πού ἔβλεπε ὅλον τόν κόσμο, τις πιό πολές φορές ἔβλεπε τά τρία παιδιά τά ὁποῖα μοισοῦσε. Γι᾽ αὐτό τούς ἔφερνε κάθε δυσκολία.
Τά παιδιά ἤξεραν γιά τόν περίφημο φακκό τῆς κυρά-Βαγγελιῶς. Ἡξεραν μάλιστα τό κρυφό μυστικό της. Ἤξεραν ὅτι ὁ φακκός ἦτο μαγικός γιατί τόν ἔτριβε μέ τό μαγικό κρεμμύδι. Σκέφθηκαν τή νύκτα πού θα κυμάται η μάγισσα νά τῆς πάρουν τό κρεμμύδι. Τό εἶπαν καί τό ἔκαναν. Πῆγαν τή νύκτα καί τῆς πῆραν τό κρεμμύδι.

Ὅμως εἶλθε ὁ καιρός νά γηρίση καί στό χωριό. Ὅταν ὅμως ρώτησε τόν μαγικό καθρέπτη, τῆς εἶπε: Τόν φακκό τόν ἔχεις, μά τό κρεμμύδι σοῦ τό πῆραν τά παιδιά πού μισεῖς. Τότε, σκέφθηκε να γρεμίση τό σπιτάκι τους. Μιά καί δυό ξεκινᾶ γιά τό καλυβάκι τους. Μά εὐτυχῶς ἔλυπαν ἀπό τό σπιτάκι καί εἶχαν παντρευθῆ. Τώρα εἶχαν ἕνα ἀρχοντόσπιτο. Η μάγισσα μπαίνει μέσα μά δέν εἶδε κανέναν. Τότε εἶπε: θα γρεμίσω τό σπίτι γιά νά μείνουν χωρίς σπίτι.

Ἡ κακή αὐτή μάγισσα πέθανε σε ἡλικία 440 ἐτών, και εἰσείχασε ὁ κόσμος. Τότε ἡ καλή κόρη της (αὐτή καλή μάγισσα) ἐφανέρωσε μονάχα ἕνα ἀσκί γεμάτο ψάρια, καί σέ ἡλικία 500 ἐτών πέθανε καί αὐτή· ἀπό τότε τά 3 ἀρχοντόπουλα ἔζησαν καλά κι ἐμεῖς καλύτερα.

Γεωργία Ρίζου, 7 χρονών, Β΄ τάξις ♥

! Ένα στιχάκι γράφει ο Τώνης και όλοι τον καμαρώνουμε σα να είναι το όγδοο θαύμα του κόσμου... Τέλος πάντων, η ανωτέρω ιστορία είναι πολύ πιο άρτια και ορθογραφημένη (με όλους τους τόνους!) από τις δικές του και την έγραψα εγώ, σε ηλικία επτά ετών. Από τότε ονειρευόμουν να γίνω συγγραφέας και είχα

μάλιστα αποφασίσει ότι θα χρησιμοποιώ ψευδώνυμο. Θυμάμαι ότι έγραψα και άλλες ιστορίες αργότερα, ωστόσο δεν κράτησα καμία επειδή δεν τις θεωρούσα σπουδαίες, δεδομένου ότι εμένα ποτέ δεν με καμάρωναν: “Εντάξει, μπράβο, αλλά μην ασχολείσαι και κουράζεις το μυαλουδάκι σου”, μου έλεγαν. Μονάχα το ανωτέρω παραμυθάκι έτυχε να μείνει ξεχασμένο μέσα σ' ένα ντουλάπι...

Τρίτη του Πάσχα, 18 Απριλίου 2017

☺ Επιστρέφοντας από τη θάλασσα ο Αντώνης και και η αδελφή μου, πέρασαν από ένα μαγαζί και πήραν δωράκια για όλους! Αρχικά ο μικρός αγόρασε δυο σέικερ και μια κούπα για τον πατέρα του και μια ίδια κούπα για μένα· όμως, φεύγοντας από το μαγαζί είδε μια άλλη ωραία κούπα με σχέδιο ρετρό (Παρίσι, Πύργος του Άιφελ, σφραγίδα "June 1949") και αποφάσισε ότι “αυτή είναι ωραία για τη γιαγιά τη μεγάλη, για να θυμηθεί τα νιάτα της και τα ταξίδια της!”

Ύστερα σκέφθηκε ότι δεν θα ήταν σωστό να αφήσει παραπονεμένους τους υπόλοιπους, οπότε αγόρασε κούπες ίδιες με τη δική μου για όλους: δυο στην ίδια τσάντα για τον Θάνο και την Ταμάρα, μία για τη Μιράντα (μετά από επιμονή της Αλίκης και κλάψα του Αντώνη: αυτές τις μέρες ο Γιάννης παραθερίζει στην Κεφαλλονιά μαζί με τη Μιράντα και ο μικρός το φυσάει και δεν κρυώνει που πήρε εκείνη μαζί του και όχι τον ίδιο) και μία ακόμη, τελαυταία, για τη μητέρα του (μετά από παρώτρυνση της αδελφής μου).

Το απόγευμα, καθώς παίζουμε ρακέτες, το μπαλάκι πάει και χώνεται κάτω από τον καναπέ. Ο μικρός σπρώχνει το έπιπλο και πέφτει ηρωικώς μαχόμενος για να το μαζέψει, ενώ εγώ του παραγγέλνω:

“Αν το βρεις, γράψε μου”. Στο τέλος τα καταφέρνει αλλά δεν έρχεται αμέσως να συνεχίσει το παιγνίδι: ψάχνει να βρει χαρτί και μολύβι, κάτι γράφει επάνω και μου δίνει να το διαβάσω: "Το βρήκα!"

Μόλις τελειώνει το παιγνίδι, καθόμαστε να φάμε φρούτα. Αρχίζει να πετάει σπόντες για την ηλικία μου, εγώ δυσανασχετώ στ' αστεία, και ο μικρός σκαρώνει επί τόπου ένα τραγουδάκι αφιερωμένο εξαιρετικά σε μένα:
“Πενη-πενηντάααρα, που χεις τον Ανρίιιι
Και του τρως όλα τα λεφτάααα
και τα δέκα εργοστάσιάααα
και την πούλα την τεράστιαααα!”
“Πολύ θάρρος δεν πήρες;” του κάνω αυστηρά, ενώ η μάνα μου τον αγριοκοιτάζει και λέει:
“Θέλει μερικές τσιμπιές για να στρώσει!”

Παρασκευή, 28 Απριλίου 2017

☺ “Αμάν πια, τα σκυλιά έχουν γίνει πιο πολλά από τους ανθρώπους!” αναφωνεί ο Αντώνης, καθώς διασχίζουμε το πάρκο (που είναι, όπως πάντα, γεμάτο σκυλιά), στο δρόμο για το σχολείο.
“Δίκιο έχεις, τα 'χουμε ξαναπεί αυτά”, του λέω.
“Να σου πω τι γίνεται, νονά”, συνεχίζει ο μικρός, με σοβαρό ύφος. “Ο μεγαλύτερος πληθυσμός στην πόλη είναι των σκυλιών! Μετά έρχονται οι μεγάλοι, ύστερα τα παιδιά και τελευταία τα μωρά!”
“Πράγματι...”
“Τώρα θα σου πω για τη λατρεία: περισσότερη έχουν τα σκυλιά, μετά τα μωρά, ύστερα τα παιδιά, τελευταίοι οι μεγάλοι! Και τα λεφτά: περισσότερα χαλάνε οι μεγάλοι, ύστερα τα παιδιά, μετά τα σκυλιά, τελευταία τα μωρά!”
“Μα τα σκυλιά χαλάνε περισσότερα λεφτά από τα μωρά;” απορώ με το σκεπτικό του.

“Ναι, με όλες αυτές τις μπριζόλες και τα φαγητά που τρώνε...”
Αυτό θα πει κοινωνική ανάλυση! Όχι, παίζουμε! ...⇑

Πρόσφατα η μαμά έχει αρχίσει να διαβάζει ένα παλιό μου μυθιστόρημα φαντασίας, που έχει τίτλο “Νέμεσις”. Το είχε ξαναδιαβάσει 26 χρόνια πριν, όταν το εξέδωσα μέσω της ξαδέρφης Χρύσας, όμως δεν το θυμάται καθόλου. Δείχνει εντυπωσιασμένη και με διαβεβαιώνει πως η υπόθεσή του τη συναρπάζει παρόλο που δεν είναι λάτρης της φανταστικής λογοτεχνίας. “Θα γινόταν ένα πολύ ωραίο βιβλίο αλλά και μια θαυμάσια ταινία”, λέει. Στη συνέχεια, υποστηρίζει ότι η Χρύσα και το αφεντικό της το θάψανε με μια απαράδεκτη έκδοση (χαρτί σαν τσιγαρόχαρτο, μικροσκοπικά γράμματα, γραμμές που σχεδόν κολλάνε μεταξύ τους, ελάχιστα περιθώρια) μόνο και μόνο για να μου φάνε τα λεφτά. “Απορώ, πάντως, πώς κατάφερνες να γράφεις τέτοια πράγματα, τόσο μικρή! Λοιπόν, η δική μας ράτσα είναι σαν το διαμάντι που το έχουν θαμμένο στο σκοτάδι, ενώ γυαλίζουν τους μπρούτζους και τους βγάζουν στο φως!” καταλήγει. Κοίτα να δεις που η κυρά Μαριέτα το 'χει πιάσει το νόημα...

Νέα Μυστήρια

Σάββατο, 29 Απριλίου 2017

Το μυστήριο των μανιταριών (πρώτος κύκλος): Η ιστορία ξεκινά την 1η Απριλίου, καθώς ξεχορταριάζω τον κήπο: Κόβοντας κάτι παλιόχορτα στο μεγάλο παρτέρι κάτω από τη βεράντα, κοντά στη γωνία της υδρορροής, βλέπω ότι μια τριγωνική επιφάνεια του εδάφους πλευράς ~50 εκ είναι μαυρισμένη. Κοιτάζω καλύτερα και διαπιστώνω ότι το χώμα και τα χορτάρια εκεί δεν είναι ξερά· είναι καβουρνιασμένα, σαν κάποιος να έχει κάψει κάτι εκεί.

Στις 13 του μήνα παρατηρώ έκπληκτη ότι στο σημείο εκείνο έχουν φυτρώσει τρεις πυκνές συστάδες μανιτάρια. Το θέαμα είναι εντυπωσιακό, τόσο που θα ήθελα να τα φωτογραφήσω. Όμως, γρήγορα ανακαλύπτω ότι η παλιά φωτογραφική μηχανή μου έχει χαλάσει...

Δύο μέρες αργότερα, η κεντρική συστάδα έχει εξαφανιστεί: στη θέση της υπάρχουν καμένα -όχι ξεράφυτά και μαυρισμένο χώμα. Οι άλλες δυο συστάδες φαίνονται κι αυτές μαυρισμένες, μισοκαμένες. Την επομένη (Πάσχα) και τα υπόλοιπα μανιτάρια είναι εντελώς καμένα, πατικωμένα και αποδεκατισμένα.

Στις 26 Απριλίου βλέπω δυο νέες συστάδες μανιτάρια που έχουν φυτρώσει στην ίδια θέση. Τρέχω και τα βγάζω φωτογραφία με τη νέα μου μηχανή. Μόλις που πρόλαβα: Ως το απόγευμα, η μία συστάδα έχει καεί εντελώς, ενώ έχει μαυρίσει ακόμη και το πεζούλι δίπλα.

Σήμερα το πρωί διαπιστώνω πως έχει κατακαεί

και η άλλη συστάδα. Στη θέση των μανιταριών φαίνονται τώρα μονάχα μερικοί μαυρισμένοι μίσχοι και καμένα χορτάρια, μερικώς καλυμμένα με μια λεπτή, ζελατινώδη, ασημόχρωμη ουσία.

Λεπτομέρεια: Αποβραδίς τα μεσάνυχτα η Φλόσι γαύγιζε σαν τρελή επί μία ώρα με το ρολόι, κοιτάζοντας προς την αυλή μπροστά, παρόλο που το ζώο ήταν *μέσα* στο διαμέρισμα του Θανάση. Ο ανηψιός μου άνοιξε την τζαμόπορτα για να δει μήπως ήταν κάποιος στην αυλή μα δεν είδε κανέναν. Ύστερα είδε κι έπαθε να ηρεμήσει το σκυλί...

Τετάρτη, 10 Μαΐου 2017

Τα νεότερα επεισόδια του οικογενειακού μας σήριαλ: Εδώ και δυο βδομάδες η αδελφή μου έχει βρει (επιτέλους) δουλειά σαν σερβιτόρα σ' ένα καλό εστιατόριο με τη σημαδιακή επωνυμία "Αντώναρος". Το σερβιτοριλίκι είναι παλιό απωθημένο της Αλίκης από τότε που ήταν νέα, καθότι περιλαμβάνει φιλοδωρήματα και δημόσιες σχέσεις με τους πελάτες. Ωστόσο, μόλις τώρα κατάφερε να βρει τέτοια δουλειά, λίγο πριν κλείσει τα πενήντα. Αναρωτιέμαι, τι είδους βύσμα δούλεψε αυτή τη φορά...

Σύντομα η δουλειά αποδεικνύεται εξαιρετικά απαιτητική και κουραστική, σύμφωνα με το σύγχρονο στυλ εργασίας: Κατά τη διάρκεια της οκτάωρης βάρδιας οι υπάλληλοι δεν κάθονται καθόλου σε καρέκλα, δεν τρώνε, δεν πίνουν νερό, δεν πάνε τουαλέτα. Επιπλέον, το αφεντικό είναι συνεχώς πάνω απ' το κεφάλι τους και τους βρίζει για ψύλλου πήδημα. Πάντως, αυτό το πρόβλημα η αδελφούλα μου θα το λύσει γρήγορα: Θα πει δυο σκληρά λογάκια στο στραβόξυλο αφεντικό κι εκείνος έκτοτε το βουλώνει. Άλλωστε, οι πελάτες είναι

πάντα πολύ ευχαριστημένοι μαζί της, μερικοί μάλιστα φροντίζουν να την χαιρετούν δια χειραψίας όταν φεύγουν! Αυτό θα πει VIP!

Αλλά οι ευχάριστες αλλαγές δεν σταματούν εδώ: Σήμερα το πρωί ο ανηψιός Γιάννης ειδοποίηθηκε από το Δήμο ότι προλαμβάνεται σαν οδηγός, έστω μεταχρονολογημένα.

“Έφυγε κάποιος από τη θέση του”, εξηγεί η Αλίκη.

“Και ήταν ο Γιάννης πρώτος επιλαχών;” απορώ εγώ.

“Ε, θα μίλησε και ο πατέρας του...”

Όπως μας πληροφορεί σύντομα ο ίδιος ο Γιάννης, ο προϊστάμενος που του τηλεφώνησε τυχαίνει να είναι καλός φίλος του από την Ακαδημία Ποδοσφαίρου, όπου πηγαίνει ο Τώνης, και του παρέχει τη δυνατότητα να παρουσιαστεί όποτε μπορέσει, δεδομένου ότι ο ανηψιός μου δεν διαθέτει ακόμη το ανάλογο δίπλωμα οδήγησης. Επιπλέον, ένας άλλος φίλος του, πάλι από την Ακαδημία Ποδοσφαίρου, διαθέτει ισχυρό βύσμα σε μια σχολή οδηγών, όπου θα του παρέχουν και τα τρία διπλώματα οδήγησης Γ, Δ και Ε κατηγορίας στην ταπεινή τιμή των 1200-1500 ευρώ μέσα σε λίγες βδομάδες, λέει...

Το θέμα είναι ότι, εμμέσως πλην σαφώς, καλούμαστε εμείς να κόψουμε το λαιμό μας για να του βρούμε τάχιστα αυτά τα 1500 ευρώ, για να μη χαθεί η ευκαιρία! Έτσι, η μητέρα μου τηλεφωνεί αλαφιασμένη στη Θεώνη και την ενημερώνει για το θέμα. Επειδή, όμως, η Θεώνη δεν εργάζεται πια και δεν της περισσεύουν φράγκα, η μαμά την παρακαλεί να πει στην Πόπη να μας δανείσει εκείνη, έστω 500 ευρώ. Εκείνη, όμως, θα μας μηνύσει ότι έχει ανειλημμένες υποχρεώσεις και δεν μπορεί να διαθέσει πάνω από 200 ευρώ, οπότε το σχέδιο ναυαγεί και η μάνα μου είναι έξω φρενών με την πάμπλουτη αλλά τσιγγούνα Πόπη...

Πέμπτη, 11 Μαΐου 2017

Σήμερα κιόλας, τα δεδομένα αλλάζουν: Δεν θα χρειαστούν 1500 ευρώ αλλά μόλις 500 για να κάνει ο Γιάννης μερικά μαθήματα οδήγησης και να δώσει εξετάσεις για το δίπλωμα Γ΄ κατηγορίας σε τρεις βδομάδες! Στο μεταξύ, ο νεαρός παραπονιέται διαρκώς ότι δεν θ' αντέξει για πολύ τη βαριά δουλειά στην κατασκευαστική εταιρεία, δεδομένου μάλιστα ότι κάθε τόσο χάνει μεροκάματα επειδή παθαίνει απανωτά εργατικά ατυχήματα: Πότε πετάγεται ένα ξύλο και του σχίζει τα χείλη, πότε πονά η μέση του, πότε παθαίνει μόλυνση η παρανυχίδα του κ.ο.κ.

Εντέλει, με πολύ σοβαρό ύφος, μας δηλώνει ότι κανονικά του χρειάζονται περισσότερα χρήματα: 500 ευρώ για το δίπλωμα + 130 για το διαζύγιο που θέλει να πάρει το συντομότερο δυνατόν + 150 για την ασφάλεια του αυτοκινήτου + 130 για μια ρύθμιση στη ΔΕΗ + 230 για καινούργιο playstation του παιδιού = 1350 ευρώ, δηλαδή όσα περίπου μας ζητούσε στην αρχή...

Κι ένα *μυστήριο:* Στις προάλλες, όταν πήγα στον λογιστή μας για να μας φτιάξει τις δηλώσεις για το 2016, ανακάλυψα ότι το χρέος του Γιάννη στην Εφορία (ύψους ~2500 ευρώ) παραδόξως έχει μηδενιστεί! "Ποιός ξέρει τι έγινε, μάλλον κάτι μαγείρεψε ο λογιστής", δικαιολογήθηκε ο ανηψιός μου. Μπούρδες: Πιθανότατα, ο Γιάννης θεώρησε συμφέρον του να πληρώσει το εν λόγω χρέος. Και δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι οι Μαρκάκηδες έχουν κρυμμένα λεφτά και μάλιστα μπόλικα...

Παρασκευή, 12 Μαΐου 2017

☻ Ώρα 3:00 μμ, βρίσκομαι έξω από το σχολείο και

περιμένω να παραλάβω τον Αντώνη από το ολοήμερο. Μόλις αρχίζουν να βγαίνουν έξω τα παιδιά, παρατηρώ ότι όλα τους κουβαλάνε από μια πλαστική τσάντα γεμάτη πορτοκάλια. Το ίδιο και ο βαφτισιμιός μου. Μόλις με πλησιάζει, σκύβω να του πάρω τη βαριά τσάντα, ρωτώντας τον ταυτόχρονα:
“Ποιός σας τα έδωσε αυτά;”
“Πάρ' τα αμέσως, που μιλάς!” μου φωνάζει, όλο θυμό και απαίτηση.
“Θα τα έπαιρνα”, του εξηγώ ήρεμα.
“Ναι, αλλά άρχισες να μιλάς αντί να τα πάρεις αμέσως!”
“Αμέσως πήγα να τα πάρω, μόνο ρώτησα ποιός σας τα 'δωσε”, του θυμίζω.
“Όχι, πρώτα άρχισες να μιλάς” επιμένει, με τον ίδιο τσαμπουκά.
“Καλά, λοιπόν, αφού είσαι τόσο εξυπνάκιας και αφεντικό, κουβάλα τα μόνος σου!” του κάνω αυστηρά και αφήνω την τσάντα κάτω.

Εκείνος δεν πιστεύει στα μάτια του, με κοιτάζει καλά-καλά, μα δεν ξέρει τι να πει. Τελικά, παίρνει στα χέρια του τη βαριά τσάντα – χώρια η σάκκα που έχει στην πλάτη του. Σε όλο το δρόμο φυσά και ξεφυσά, ενώ εγώ τον συμβουλεύω “Αν είναι πολύ βαριά, άσ' την κάτω και φύγαμε!”. Εκείνος, όμως, δεν θέλει να παρατήσει τα πορτοκάλια· συνεχίζει να τα κουβαλά ξεφυσώντας ώσπου, λίγο πριν φθάσουμε στο σπίτι, μου λέει μαλακά “Συγγνώμη!”. Μόνο τότε παίρνω εγώ την τσάντα. Όταν φθάνουμε σπίτι, ο μικρός έχει ημερέψει αρκετά και είναι μάλιστα πρόθυμος να αφήσει όλα τα φρούτα κάτω, σε μας. Φυσικά, θα βάλουμε τα μισά σε μια άλλη τσάντα για να τα δώσουμε στη μητέρα του.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Τώνης μου

παριστάνει το αφεντικό: Συχνά παραπονιέται ότι αργώ να πάω να τον πάρω από το σχολείο επειδή δεν είμαι από τους πρώτους· άλλοτε γκρινιάζει ότι περπατάω “με ρυθμό χελώνας”· είναι αδύνατον να προχωρήσουμε μαζί δέκα λεπτά χωρίς να μου την πει: όλο κοιτάει πώς θα μου φέρει αντίρρηση, πώς θα με μειώσει, πώς θα με κοροϊδέψει. Εγώ τον μαλώνω, δείχνει να συμμορφώνεται, αλλά την επόμενη μέρα ξανακάνει τα ίδια. Ελπίζω να διορθωθεί αργότερα...

Δευτέρα, 15 Μαΐου 2017

☺ Νωρίς το πρωί, όπως κάθε πρωί, πηγαίνω τον μικρό στο σχολείο. Σε μια στιγμή τον πληροφορώ ότι σε καμιά ώρα θα πάω στο γιατρό για να μου γράψει μια ένεση για την οστεοπόρωση της μητέρας μου.
“Θα σε φιλήσει ο γιατρός;” με ρωτάει.
“Δεν ξέρω, μπορεί...”
“Έχει και κρεβάτι εκεί;”
“Ναι, έχει κι ένα κρεβάτι!”
“Ελπίζω να σας κρατήσει!” καταλήγει ο μικρός, μάλλον πικρόχολα.

Το ίδιο απόγευμα, καθώς τον φέρνω από το σχολείο, μου λέει ξαφνικά:
“Ένα πουλάκι μου είπε πως βρήκες γκόμενο!”
“Ναι; Ποιό πουλάκι;”
“Ένα πουλάκι! Από αυτά που πετούν, όχι από τ' άλλα!”

Σχετικά με το βαθύτερο νόημα των λόγων του Αντώνη, οι γνώμες διίστανται: Η μητέρα μου πιστεύει ότι ο νεαρός δεν θέλει να βρω γκόμενο μην τυχόν και δεν παίζω πια μαζί του. Η αδελφή μου πιστεύει ότι το παιδί έχει αρχίσει ν' αποκτά τη νοοτροπία του πατέρα του, σύμφωνα με την οποία αν μια γυναίκα ξεμυτίσει από το σπίτι της θα την πηδήξουν οπωσδήποτε...⇑

Το μυστήριο των μανιταριών (δεύτερος κύκλος): Προχθές, καθώς έπαιζα ποδόσφαιρο με τον Αντώνη στην αυλή, παρατήρησα πως είχαν φυτρώσει δυο νέες συστάδες μανιτάρια, όλα τους ασφυκτικά κοντά το ένα με το άλλο.
"Πολύ παράξενες αυτές οι μαργαρίτες!" λέει ο μικρός, που δεν έχει ξαναδεί κάτι τέτοιο.
"Μανιτάρια είναι", του εξηγώ.
"Ό,τι κι αν είναι, μη τα κοιτάς! Τώρα παίζουμε!"

Χθες το πρωί οι δυο συστάδες φούντωσαν κι άλλο, ενώ εμφανίστηκε ακόμα μία εκεί δίπλα. Θεώρησα σκόπιμο να τις φωτογραφήσω -και καλά έκανα: Μέχρι το απόγευμα τα περισσότερα μανιτάρια ήδη φαίνονταν μαυρισμένα, μισοκαμένα. Μέχρι το βράδι είχαν μαυρίσει κι άλλο, σα να σιγοκαίγονταν.

Σήμερα τα μανιτάρια έχουν καεί σχεδόν ολότελα, όλα τους μοιάζουν καβουρνιασμένα και πατικωμένα. Μέχρι το επόμενο πρωί, θα έχουν γίνει σκόνη και θα εξαφανιστούν εντελώς. Όπως και τις προηγούμενες φορές, τα φυτά ζουν μόλις τρεις μέρες συνολικά.

Πιθανή εξήγηση: Ίσως φταίει η υδρορροή, που χύνεται ακριβώς επάνω τους. Όμως, αυτή υπάρχει εδώ και 55 χρόνια, δεν τρέχει συχνά, και τέτοιο φαινόμενο δεν έχω παρατηρήσει ποτέ στο παρελθόν. Αρχίζει να μου χτυπάει πολύ περίεργα η όλη υπόθεση: Μήπως κάποιοι ασχολούνται με τον κήπο μας, κάνοντας ίσως μαύρη μαγεία;

Τρίτη, 16 Μαΐου 2017

Προφητικό Όνειρο: Είναι νύχτα, ξυπνώ από τον ύπνο μου, ακούω περίεργους θορύβους απέξω, ενώ η μαμά τριγυρίζει στο σπίτι, ανήσυχη μήπως κάποιος κλέφτης προσπαθεί να μπει μέσα. Σηκώνομαι από το

κρεβάτι, την ακολουθώ στο χωλ και ανοίγουμε την μπροστινή πόρτα για να δούμε από πού προέρχονται οι θόρυβοι. Τότε, ένα μικρό σκυλί, χαριτωμένο μα ενοχλητικό, μπαίνει στο χωλ αλλά εμείς το αναγκάζουμε να ξαναβγεί. *Επαλήθευση: Μέσα στη νύχτα, η μαμά είχε σηκωθεί για να κλείσει το παράθυρο· ανησυχούσε μήπως ήταν έξω κάποιος κλέφτης επειδή ακούγονταν θόρυβοι από τον δυνατό αέρα που χτυπούσε διάφορα πράγματα στην αυλή*...

Περιπατητικός διαλογισμός (ακίνιν) - Χώρος και Ψυχή: Φαντάζομαι ότι είμαι ασκήτρια και ζω μονάχη στην κορφή ενός ψηλού βουνού. Γύρω μου εκτείνεται ένα πανόραμα από μαβιές κορυφογραμμές, δασωμένες χαράδρες και λευκά σύννεφα. Η ψυχή μου δονείται αρμονικά με όλα τα στοιχεία της φύσης, κάθε στιγμή απολαμβάνω ησυχία, ηρεμία, έκσταση.

Ξαφνικά, εμφανίζεται ένας άνθρωπος. Αυτόματα βιώνω μια απότομη εσωτερική αναταραχή, σα να σχίζεται η ψυχή μου. Η θέαση και μόνο ενός ανθρώπου, μου προξενεί μια βίαιη ψυχική διάσπαση· *γύρευε τι κάνει η συναναστροφή με δαύτους...*

Η παρουσία φυτών δεν προξενεί διάσπαση· η εμφάνιση ζώων προκαλεί κάποια διαταραχή, που είναι τόσο μεγαλύτερη όσο περισσότερο μοιάζει το ζώο με τον άνθρωπο: τα πουλιά δεν ταράζουν την ψυχή, οι γάτες ελάχιστα, τα σκυλιά κάπως περισσότερο, ένας πίθηκος θα ενοχλούσε σχεδόν όσο ένας άνθρωπος. Μεγάλη διάσπαση προξενούν επίσης οι ηλεκτρικές και ηλεκτρονικές συσκευές, ιδίως αυτές που έχουν οθόνη: υπολογιστές, τηλεοράσεις, κινητά τηλέφωνα και τα συναφή.

Η ψυχή είναι εκ φύσεως πλήρης, δεν χρειάζεται τίποτα και κανέναν για να γεμίσει. Ανοίγει αυθόρμητα

και απλώνεται παντού όταν βιώνει ανοιχτούς, φυσικούς χώρους. Η συναναστροφή διαλύει την ψυχή, η απομόνωση την συγκεντρώνει. Ωστόσο, σε κλειστούς χώρους (πχ σπίτια) η ψυχή ασφυκτιά, γι' αυτό κι επιζητεί τη διάσπαση, η οποία επιτυγχάνεται με την παρουσία άλλων όμοιων όντων. Όταν τα μάτια κλείνουν για ύπνο ή διαλογισμό, η ψυχή αποσύρεται στον εαυτό της. Όταν βαδίζω μόνη σε δρόμους δίχως ανθρώπους, μαζεύω πίσω την ψυχή μου...

! Ενώ προχωρώ και συλλογίζομαι τα παραπάνω, παρατηρώ ξαφνικά μια μεσόκοπη γυναίκα, η οποία μου χειρονομεί από απέναντι: Αμέσως αναγνωρίζω την παλιά μου φίλη τη Λένα, με την οποία γνωριζόμαστε τρεις δεκαετίες αλλά τώρα έχουμε οκτώ χρόνια να τα πούμε. Στέκεται στο αντικρινό πεζοδρόμιο και με περιμένει, με φανερή ανυπομονησία. “Γειά σου Υβόννη, χρόνια και ζαμάνια!” μου κάνει χαρωπά μόλις την πλησιάζω. Δείχνει πολύ χαρούμενη που με βλέπει, κι εγώ επίσης. “Πόσο γρήγορα περνά ο καιρός! Τριάντα χρόνια γνωριζόμαστε! Από το... '87!” συνεχίζει κι εγώ συμφωνώ. *Μα πότε πέρασαν αυτά τα τριάντα χρόνια;*

Συνεχίζουμε μαζί το δρόμο, συζητώντας ζωηρά κι ευδιάθετα: Το 2011 κατέθεσε τα χαρτιά της για σύνταξη (πριν καν συμπληρώσει τα 55, πάνω στην ώρα προτού αλλάξουν οι νόμοι), από το 2014 πληρώνεται κανονικά· ο σύζυγος είναι επίσης συνταξιούχος αλλά δουλεύει και κάπου. Ο μικρός της γιος, ο Στράτος, είναι λογιστής στην εταιρεία όπου δούλευε άλλοτε η Λένα και παίρνει μισθό 900 ευρώ και 25 ένσημα το μήνα (που δεν τα παίρνει πια κανένας). Ο μεγάλος της γιος, ο Πέτρος, δουλεύει σαν μηχανικός αυτοκινήτων σε μεγάλη εταιρεία. Κοντολογίς, και οι δυο γιοί της μπαίνουν σε όποια θέση θέλουν, με όποιο μισθό θέλουν, χάρη σε

διάφορες γνωριμίες, όπως παραδέχεται η ίδια η Λένα. Πριν από δυο χρόνια αγόρασαν μια εξοχική βίλα κοντά στο Ξυλόκαστρο, ούτε δυο μέτρα από τη θάλασσα, στην ταπεινή τιμή των 60.000 ευρώ· εκεί περνούν πλέον τα σαββατοκύριακα και τις διακοπές τους.

"Ζωή και κότα!" αναφωνεί αυθόρμητα η αδελφή μου μόλις την πληροφορώ τα ανωτέρω. Εγώ απλά απορώ: *Μα πόσο μπορεί πια να βολευτεί κάποιος; Πόσο;*

Λεπτομέρεια: Λίγο πριν χωρίσουμε, η Λένα μου έδωσε τον αριθμό του σταθερού τηλεφώνου της. Παραμένει ο ίδιος, εδώ και 30 χρόνια. Το βόλεμα φαίνεται και από κάτι τέτοια: Εγώ, ας πούμε, μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα έχω αλλάξει αριθμό τηλεφώνου τουλάχιστον έξι φορές...

Κυριακή, 21 Μαΐου 2017

Δεν είναι η πρώτη φορά που τα σκυλιά της γειτονιάς ούρλιαζαν όλα μαζί υστερικά μέχρι τις 2:00 το πρωί. Ύστερα το βούλωσαν επιτέλους και κατάφερα να κοιμηθώ. Προφανώς, ορισμένοι ανεγκέφαλοι συνηθίζουν να πηγαίνουν βόλτα τα βρωμόσκυλά τους μετά τα μεσάνυχτα, οπότε τα "πανέξυπνα ζώα" στις αυλές το θεωρούν σκόπιμο να ωρύονται σαν τρελά μόλις αντιληφθούν να περνά απέξω κάποιο του είδους τους...

Αστρική Προβολή: Είναι νύχτα ακόμη, βρίσκομαι στο κρεβάτι. Αυθόρμητα αρχίζω να υψώνομαι αργά και ίπταμαι ως τη βιβλιοθήκη. Ύστερα κατευθύνομαι προς τα δεξιά, προσπαθώ να περάσω μέσα από την κλειστή πόρτα μα δεν μπορώ. Την ανοίγω με το χέρι, διασχίζω πετώντας το οφίς και καταλήγω στο δωμάτιο της μαμάς, που εκείνη την ώρα είναι ξύπνια. "Με βλέπεις;" της κάνω, ενώ αιωρούμαι μπροστά της ανάσκελα. Τότε "ξυπνώ" στο δωμάτιό μου και με

έκπληξη διαπιστώνω ότι το παράθυρο είναι ανοιχτό. Το κλείνω αμέσως, καθώς έξω βρέχει και κάνει κρύο...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σε μια αυστηρά ανδροκρατούμενη κοινωνία, όπου οι γυναίκες είναι σκλάβες. Εξωθώ μερικές σε επανάσταση και ξεφεύγουμε, αφού πρώτα νικάμε ορισμένους άνδρες σ' έναν αγώνα. Εκείνοι, όμως, κρατώντας όπλα στα χέρια τρέχουν να μας προφθάσουν για να μας οδηγήσουν πίσω. Σε επόμενο αγώνα οι γυναίκες χάνουν και κλαίνε. Ωστόσο γλυτώνουν τελικά, ενώ εγώ ανεβαίνω όλο και ψηλότερα σ' ένα φυσικό ύψωμα του εδάφους...۩

♥ Απογευματινή επίσκεψη στη Λένα, μετά από οκτώ χρόνια που είχα να πατήσω στο σπίτι της. Με υποδέχθηκε με χαρά αλλά δεν μ' έμπασε μέσα. Καθήσαμε στη μπροστινή βεράντα, με κέρασε πορτοκαλάδα και κουλουράκια, μιλήσαμε επί παντός επιστητού – για την ακρίβεια, εκείνη μιλούσε· εγώ άκουγα και συμφωνούσα ή σιγοντάριζα. Απέφυγα να πω πολλά για τον εαυτό μου ή για την οικογένειά μου, άλλωστε ξέρω πως η Λένα δεν θέλει να ακούει για μένα -μα ούτε εγώ θέλω να λέω.

Πρόσφατα ανακαίνισαν την ευρύχωρη αυλή, έστρωσαν ακριβά πλακάκια παντού, έφτιαξαν τα παρτέρια, τοποθέτησαν έναν μικρό διακοσμητικό καταρράχτη σε μια γωνία, άλλαξαν τα κάγκελα και τις εξωτερικές πόρτες – συνολική δαπάνη ύψους 19.000 ευρώ. Το αποτέλεσμα είναι τουλάχιστον εντυπωσιακό, ούτε σε σαλόνια δεν βλέπεις τέτοια πολυτέλεια. Σκοπεύουν σύντομα ν' ανακαινίσουν και το σπίτι, για τρίτη φορά μέσα σε είκοσι χρόνια.

Πριν από λίγα χρόνια πέθανε σε ηλικία 88 ετών η κυρία Νίτσα, παλιά τους γειτόνισσα και φίλη, η οποία δεν είχε παιδιά και κληροδότησε το 120 μ2 σπίτι της

στον μικρότερο γιο της Λένας, τον Στράτο (κάπου εδώ θυμήθηκα την θεία Πηνελόπη και τις κληρονομιές της), ο οποίος ετοιμάζεται η παντρευτεί. Τη γυναίκα του τη γνωρίζει από την εποχή που ήταν μικρά παιδιά· τώρα είναι έγγυος αλλά εργάζεται ως υπεύθυνη σ' ένα πολυκατάστημα στη Γλυφάδα, κάτω από ιδιαίτερα προνομιακές συνθήκες, και εισπράττει γύρω στο χιλιάρικο το μήνα.

Τέλος πάντων, περάσαμε ευχάριστα για κανένα δίωρο, σχετικά ανέμελα και χαλαρά. Καλή είναι η Λένα για περιστασιακή παρέα, δεδομένου ότι:

- Δεν παριστάνει κάτι που δεν είναι· αντίθετα, κομπάζει διαρκώς για το άφθονο χρήμα και τις σπατάλες της.
- Δεν μου παίρνει λόγια, εφόσον δεν ενδιαφέρεται να μάθει τίποτα για μένα.
- Δεν με προβληματίζει ιδιαίτερα, εφόσον ανοίγει τα χαρτιά της χωρίς φόβο και με μπόλικο πάθος.
- Δεν με αναστατώνει, εφόσον μιλά χαμηλόφωνα, με σταθερότητα και ηρεμία.

Σαφέστατα, η φιλενάδα μου είναι οικογενειακώς χωμένη στα κυκλώματα ως εκεί που δεν πάει άλλο, πρέπει να μετράω τις κουβέντες μου μαζί της, δεν είναι να την εμπιστεύομαι -μα και ποιός είναι; Ωστόσο, σε γενικές γραμμές, μου φαίνεται λιγότερο ύποπτη και πιο ειλικρινής από ορισμένες άλλες, που το παίζουν φιλάνθρωπες και καλλιεργημένες αλλά από πίσω μού σκάβουν το λάκκο με τους πιο απίθανους τρόπους...

Παρασκευή, 26 Μαΐου 2017

Το μυστήριο των μανιταριών (τρίτος κύκλος): Προχθές εμφανίστηκαν δυο νέες συστάδες μανιταριών, μεγάλες κι εντυπωσιακές. Χθές το πρωί τα φυτά φαίνονταν πολύ φουντωμένα και στριμωχτά μεταξύ

τους, όμως μέχρι το απόγευμα είχαν ήδη μισομαυρίσει, προοιωνίζοντας το ίδιο κακό τέλος με τα προηγούμενα.

Σήμερα το πρωί έχουν κατακαεί τα περισσότερα μανιτάρια, αν και ακόμα στέκονται στη θέση τους. Μέχρι το μεσημέρι έχουν καρβουνιάσει κι εξαφανιστεί όλα, ενώ το διπλανό πεζούλι έχει μαυρίσει για τα καλά! Ωστόσο, κανένας από την οικογένεια δεν έχει παρατηρήσει το μυστήριο, εκτός από τον Αντώνη:

"Νονά, νονά, τα μανιτάρια έχουν εξαφανιστεί!" τρέχει και μου φωνάζει φουριόζος, ενώ εγώ γράφω διάφορα στο κομπιούτερ.

"Το ξέρω, αγαπητέ μου!" του κάνω, δήθεν αδιάφορα.

Έπειτα ο μικρός ξανατρέχει στον κήπο αλλά επιστρέφει αμέσως για να μου δείξει τα δάχτυλά του, που τώρα είναι γεμάτα μαύρες στάχτες.

"Κοίτα! Κάποιος τα καίει, δεν γίνεται!" μου αναγγέλλει και αποχωρεί προβληματισμένος.

... Δεν μπορώ να μην κάνω έναν παραλληλισμό του φαινομένου με ολόκληρη τη ζωή μου: Ό,τι κι αν επιχειρήσω, σε οποιονδήποτε τομέα (κοινωνική ζωή, σπουδές, εργασία, ψυχική ανάπτυξη), ξεκινάει ελπιδοφόρα, καθώς φουντώνει και αναπτύσσεται γρήγορα κι εντυπωσιακά· όμως, πριν προλάβω καν να χαρώ, ήδη φαίνονται τα μαύρα σημάδια μιας γοργής σήψης και σε ελάχιστο χρόνο όλα καταστρέφονται, γίνονται στάχτη και μπούρμπερη! Κατόπιν επιχειρώ κάτι καινούργιο, το οποίο αρχικά αναπτύσσεται επίσης γοργά κι ελπιδοφόρα· μα και αυτό σύντομα "κατακαίγεται" κι εξαφανίζεται, αφήνοντας πίσω καμένη γη – και ούτω καθ' εξής, οι προσπάθειες συνεχίζονται η μία μετά την άλλη, πάντα πάνω σε καμένη γη...

Επίσης, δεν μπορώ να αγνοήσω το συσχετισμό ανάμεσα στα καμένα μανιτάρια και στα ψυχικά μου

προβλήματα (οράματα φωτιάς + εφιαλτικό μήνυμα). Είναι πιθανόν όλα αυτά να σχετίζονται με μαύρη μαγεία, πιθανόν κάποια "αστρική φωτιά", η οποία με καταδιώκει και κατακαίει οτιδήποτε καλό πάει να αναπτυχθεί στη ζωή μου, ενώ τα τελευταία χρόνια στοιχειώνει ακόμη και τον ύπνο μου.

Τελικά, μάλλον έκανα πολύ καλά που δεν παντρεύτηκα και δεν τεκνοποίησα: Αν τολμούσα κάτι τέτοιο, πιθανότατα η οικογένειά μου θα είχε παρόμοια κατάληξη με οτιδήποτε άλλο έχω τολμήσει στη ζωή μου. Από ένστικτο το απέφυγα· ίσως έτσι να έχω γλιτώσει από φρικτές καταστάσεις, που τώρα δεν τις βάζει ο νους μου...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος - Μάιος 2017)***: Κατα την πρώτη βδομάδα του Απρίλη κοιμάμαι χωρίς τα δαχτυλίδια αθανασίας και διαπιστώνω ότι τα συμπτώματα της αρθρίτιδας χειροτερεύουν αρκετά: Όλη νύχτα είμαι πολύ πιασμένη και το πρωί με δυσκολία καταφέρνω να σηκωθώ από το κρεβάτι. Όταν, όμως, αρχίζω να τα ξαναφορώ στον ύπνο μου, αισθάνομαι πολύ καλύτερα.

Παραδόξως, διαπιστώνω ότι η επίσκεψη σε εκκλησία, έστω και το πέρασμα απέξω μετά τις 9:00 το βράδι, επιδεινώνει τις νυχτερινές ενοχλήσεις μου. Ωστόσο, δεν έχω πρόβλημα όταν πηγαίνω ακόμη και σε λειτουργία πριν τις 5:00 το απόγευμα (πχ στην κηδεία της θείας Πηνελόπης).

Παρατήρηση 1η: Το απόγευμα της Μεγάλης Παρασκευής η Αλίκη κι εγώ πήγαμε στην εκκλησία και προσκύνησαμε τον Επιτάφιο. Δεν μείναμε πάνω από δέκα λεπτά. Όλη νύχτα είχα έντονες υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς!

Παρατήρηση 2η: Μια νύχτα έβγαλα τα μαγνητικά δαχτυλίδια από τα χέρια μου και τα ξέχασα δίπλα μου, γύρω στα 70 εκ από το κεφάλι μου, για λίγες ώρες. Όση ώρα ήταν εκεί, μου έρχονταν συνεχώς οράματα φωτιάς – μα όχι τόσο έντονα όσο τη νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής. Όταν τα ξαναφόρεσα, τα οράματα εξαφανίστηκαν...

Κατά μέσο μηνιαίο όρο, είχα ένα όραμα φωτιάς και τρεις φορές το εφιαλτικό μήνυμα. Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν στις 24.

* * * *

Τετάρτη, 14 Ιουνίου 2017

☺ Λίγο πριν το μεσημέρι παίζουμε ρακέτες με τον Αντώνη· σε μια στιγμή, η μητέρα μου μας θυμίζει ένα παλιό παιδικό τραγουδάκι:

"Φεγγαράκι μου λαμπρό,
φέγγε μου να περπατώ,
να πηγαίνω στο σχολειό,
να μαθαίνω γράμματα,
του Θεού τα πράματα!"

Αμέσως ο Τώνης εμπνέεται και σκαρώνει το δικό του τραγουδάκι:

"Φεγγαράκι μου λαμπρό,
φέγγε μου να σερφάρω,
να μπαίνω στο YouTube,
να βλέπω του Θεού τα βίντεο!"

Το βράδι, στη γιορτή του σχολείου για το τέλος της σχολικής χρονιάς, παρευρισκόμαστε η αδελφή μου, οι γονείς του Τώνη και εγώ. Όταν έρχεται η σειρά της Τρίτης Δημοτικού να καταπλήξει τα πλήθη, με αρκετή έκπληξη διαπιστώνω ότι η δασκάλα προστάζει παιδιά και γονείς να μπουν σε μια τάξη, όπου θα διεξαχθεί ένας

διαγωνισμός αινιγμάτων: Τα αγόρια και οι γονείς τους κάθονται στα δεξιά, τα κορίτσια και οι γονείς τους στα αριστερά, ενώ η δασκάλα λέει το ένα αίνιγμα μετά το άλλο. Στην αρχή κερδίζουν τα αγόρια, τα οποία εκφράζουν τον ενθουσιασμό τους με πολύ έντονο τρόπο: Σηκώνονται όρθια, αλαλάζουν σαν εκστασιασμένα, βρίζουν, κάνουν επιθετικές χειρονομίες, κοροϊδεύουν διαρκώς, με απροκάλυπτη εχθρότητα ενάντια στα κορίτσια – τα οποία είναι πολύ πιο μαζεμένα και ψύχραιμα. Μετά από λίγο, όμως, η πλάστιγγα αρχίζει να γέρνει υπέρ των κοριτσιών, καθώς εκείνα λύνουν περισσότερα αινίγματα. Τώρα τα αγόρια δυσανασχετούν, μερικά κλαίνε κιόλας, ενώ αρχίζουν να αποχωρούν το ένα μετά το άλλο, ώσπου δεν μένουν ούτε τα μισά.

Ο Αντώνης τρέχει κι αυτός έξω, κάθεται σ' έναν πάγκο και κλαίει απαρηγόρητος. Προσπαθούμε όλοι να τον ηρεμήσουμε, ενώ ο πατέρας του κατηγορεί την "αγάμητη" δασκάλα που έχωσε τα παιδιά σε τάξη τέτοια μέρα και να ανάγκασε να υπακούσουν σε κανόνες.

Όντως, τον βρήκα κι εγώ κάπως παράξενο αυτό τον διαγωνισμό, ειδικά απόψε. Μήπως, όμως, η δασκάλα είχε κάποιον ιδιαίτερο σκοπό που τον διοργάνωσε; Μήπως, ας πούμε, όλο το χρόνο παρατηρούσε φαινόμενα εχθρότητας και βίας των αγοριών ενάντια στα κορίτσια, και με αυτό τον τρόπο θέλησε να δώσει ένα μάθημα στα σκληρά αντράκια; *Καλά τους έκανε...*

Πέμπτη, 15 Ιουνίου 2017

☻ Τελευταία μέρα της σχολικής χρονιάς, τα παιδιά πήραν ελέγχους. Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Τώνης έχει άριστα σε όλα τα μαθήματα (και ποιό παιδί δεν έχει;), όμως η δασκάλα εξέφρασε ορισμένα σοβαρά παράπονα: Στις προάλλες, ο macho man Τώνης έβαλε τρικλοποδιά

σ' ένα κορίτσι μόνο και μόνο επειδή εκείνο έτρεχε πίσω του· η πιτσιρίκα έπεσε κάτω φαρδιά-πλατιά κι έσπασε ένα δόντι. Μια άλλη μέρα, έσπρωξε άλλη μια κοπελίτσα στις σκάλες και χτύπησε τα πλευρά της.

Ο νεαρός λέει ότι τα κορίτσια φταίνε που όλο τον χτυπάνε και τον κυνηγούν για να τον ξεβρακώσουν! Ο Γιάννης, από τη μεριά του, υποστηρίζει με παρρησία ότι τα σημερινά κορίτσια του Δημοτικού είναι πουτάνες που ντύνονται με προκλητικά μπουστάκια και σορτς, χώρια που έχουν μια γλώσσα δυο μέτρα, γι' αυτό καλά κάνουν τ' αγόρια και τις σπάνε στο ξύλο. Τελικά, όμως, θα μαλώσει τον Αντώνη (όχι τόσο φωναχτά όσο βρίζει συνήθως τη Μιράντα) και θα τον βάλει τιμωρία: δεν θα παίξει, δεν θα δει τηλεόραση, ούτε θα ανοίξει το τάμπλετ όλη μέρα το Σάββατο, που θα μας τον φέρει η μάνα του. Έτσι, ο μικρός θα τη βγάλει στον καναπέ, κατακόκκινος από την κλάψα και την απραξία.

Σα να μου φαίνεται πως διανύουμε μια νέα εποχή μισογυνισμού (έντεχνα υποκινούμενη από σκοτεινά κέντρα εξουσίας), ο οποίος εκφράζεται με συστηματική βία κατά των γυναικών, κυρίως ψυχολογική αλλά και σωματική. Από την άλλη πλευρά, ναι μεν το παίζουν "ανώτερη ράτσα" οι σημερινοί άνδρες, μπορεί να υποτιμούν, να μισούν και να πολεμούν συστηματικά τις γυναίκες, ωστόσο προσκυνούν με χαρά τους σκύλους και τις σκύλες: Ουκ ολίγες φορές έχω παρατηρήσει δερβέναγες που βγάζουν το σκύλο βόλτα μέσα στη χειμωνιάτικη βροχή χωρίς καν να κρατούν ομπρέλλα, ή κάτω από τον καυτό ήλιο του καλοκαιριάτικου μεσημεριού, κρατώντας μάλιστα τα περιττώματα του σκύλου στο χέρι...

Κυριακή, 18 Ιουνίου 2017

Απογευματινή επίσκεψη στη Λένα, ξανά στη βεράντα της. Περιχαρής η φιλενάδα μου με πληροφορεί ότι ο γιός της παντρεύτηκε χθες με πολιτικό γάμο και περισσή πολυτέλεια. Όλοι οι συγγενείς παρευρέθηκαν, έκαναν πλούσια δώρα κι έδωσαν γενναία χρηματικά ποσά στο ζευγάρι, γλέντησαν και πήραν μπομπονιέρες – σα να ήταν θρησκευτικός ο γάμος.

Κατά τ' άλλα η δίωρη συζήτηση εκτυλίσσεται περίπου στα ίδια πλαίσια, όπως την περασμένη φορά: Εκείνη μιλάει διαρκώς για τα πλούτη και τις επιτυχίες της, εγώ ακούω και λέω "μπράβο", "ωραία", "δίκιο έχεις" και τα τοιαύτα.

“Αλήθεια, πώς σου φαίνονται τα μαλλιά μου;” με ρωτά η Λένα σε μια στιγμή. Τα μαλλιά της είναι πολύ ωραία, βαμμένα σ' ένα χρώμα μελί με ξανθές ανταύγειες. Προτού, όμως, προλάβω ν' απαντήσω, μου κάνει “Απαίσια, δεν είναι;” με βλοσυρό ύφος. “Αυτή η άχρηστη η κομμώτρια που έφερα να με χτενίσει για το γάμο, μου τα 'κανε σκατά! Τι χρώμα είναι αυτό; Έχεις δει κάτι πιο απαίσιο;”

“Ίσως έπρεπε να είναι λίγο πιο σκούρα”, αποκρίνομαι διπλωματικά.

“Της είπα να μου τα ξεβάψει και να τα κάνει όπως πριν αλλά εκείνη είπε πως αυτό δεν γίνεται!” συνεχίζει ακάθεκτη η Λένα. “Και της έδωσα δέκα ολόκληρα ευρώ για χτένισμα και βάψιμο! Στο τέλος μου φάνηκε πως έκλαψε κιόλας! Σκοτίστηκα! Ηλίθια!” καταλήγει, με περίεργο ύφος. Αυτό το "ηλίθια" ακούστηκε κάπως διφορούμενο -σα να εννοούσε εμένα- μα ίσως είναι η ιδέα μου...

Το θέμα είναι πως εισπράττει από παντού και συνεχώς η Λένα, ωστόσο το φέρει πολύ βαρέως όποτε

είναι να πληρώσει έναν άνθρωπο που δουλεύει γι' αυτήν. Της φαίνεται φοβερό να δώσει πέντε ευρώ στην κομμώτρια, που έρχεται στο σπίτι της για να την κουρέψει, και δεν μένει ποτέ ευχαριστημένη. Φροντίζει να κάνει σκουπίδι την κομμώτρια, την οικιακή βοηθό, τον υδραυλικό και όποιον άλλο έχει την ατυχία να δουλέψει γι' αυτήν. Στη λαϊκή πηγαίνει αργά το μεσημέρι, για να πάρει τα φρούτα μισό ευρώ πιο φθηνά, λέει. Την ώρα που φεύγω, μου προτείνει την επόμενη φορά να πάμε για καφέ σε μια από αυτές τις μοντέρνες καφετέριες, "όπου πληρώνεις 1,20 ευρώ τον καφέ". *Να βράσω τα λεφτά τους και το βόλεμά τους...*

Περπατώντας προς το σπίτι, θυμάμαι ορισμένες φάσεις από παλαιότερα χρόνια, όταν τα παιδιά της Λένας πήγαιναν στο Δημοτικό. "Κάθε απόγευμα διαβάζω τον Πέτρο από τις πέντε ως τις δώδεκα τα μεσάνυχτα! Τους βάζουν πάρα πολλά!" μου έλεγε, κι εγώ αναρωτιόμουν τι μελετούσαν μάνα και γιος επί επτά ολόκληρες ώρες κάθε μέρα – ώσπου το διαπίστωσα ιδίοις όμμασι κάποιες φορές που έτυχε να παρευρεθώ την ώρα που ο νεαρός έπρεπε να κάνει τα μαθήματά του: Καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας, με το τετράδιο και το βιβλίο ανοιχτά μπροστά του, το μολύβι στο χέρι, έτοιμος να γράψει. Μα το χέρι έμενε εκεί, εντελώς ασάλευτο, σαν αγκυλωμένο, κρατώντας τη μύτη του μολυβιού ακίνητη πάνω στη σελίδα δυο ώρες με το ρολόι! Το αγόρι -θα 'ταν δέκα χρονών τότε- δεν καταλάβαινε ότι όσο πιο γρήγορα τελείωνε τα μαθήματα, τόσο πιο γρήγορα θα έβγαινε στην αυλή να παίξει. Μάλλον από αντίδραση έμενε σαν μαρμαρωμένος στην ίδια θέση επί δύο ολόκληρες ώρες, χωρίς να γράφει ούτε ένα γράμμα! Οι γονείς δεν υποψιάζονταν καν πως κάτι δεν πήγαινε καλά με το διάβασμα του γιου

τους· η μάνα έκανε υπομονή, ο πατέρας αδιαφορούσε επιδεικτικά. *Και όμως, με τέτοια μυαλά πάνε μπροστά...*

Κατακλείδα: Στο εξής, όποτε παίρνω τηλέφωνο τη Λένα για να βρεθούμε, πάντα μου αρνείται με διάφορες δικαιολογίες: πότε τυχαίνει να φεύγει εκείνη την ώρα για το χωριό, πότε έχει μόλις έλθει από το χωριό, πότε βρίσκεται στο χωριό (αν απαντήσει στο τηλέφωνο ο γιος της). Η τελευταία φορά που θα της τηλεφωνήσω θα είναι στα μέσα του Σεπτέμβρη· εκείνη θα αρνηθεί πάλι να με δει κι εγώ θα της δώσω τον αριθμό του σταθερού μου τηλεφώνου, ώστε να με πάρει όποτε μπορέσει. Δεν θα με πάρει ποτέ -και δεν με νοιάζει καθόλου...

Φάση 23η:
Το Ξύπνημα των Ερπετών

Σάββατο, 2 Ιουνίου 2017

Οι πρώτοι αρνητικοί οιωνοί εμφανίστηκαν πριν από λίγες μέρες, όταν η βρύση της κουζίνας λασκάρισε και μας κατάβρεχε όποτε την ανοίγαμε. Καλέσαμε το Μηνά, ο οποίος την επιδιόρθωσε και η βρύση δεν έσταζε -για τις επόμενες δυο μέρες. Ύστερα, όμως, άρχισε να χάνει πολύ νερό από διάφορα σημεία, μέρα-νύχτα, και δεν σταματούσε παρά μόνον όταν έκλεινα εντελώς την παροχή του νερού.

Ένα απόγευμα ο ανηψιός Γιάννης επιχείρησε να την φτιάξει μα τελικά νευρίασε και κοπάνησε την κάνουλα με την πένσα ξανά και ξανά, ώσπου την κατέστρεψε εντελώς! Μετά από λίγες μέρες, μας έφερε μια καινούργια βρύση και την τοποθέτησε ο ίδιος, όμως και αυτή έτρεχε συνεχώς, από διάφορα σημεία! Έκτοτε φροντίζω να κρατώ την παροχή του νερού διαρκώς κλειστή και την ανοίγω μονάχα όποτε θέλουμε να κάνουμε μπάνιο ή να πλύνουμε τα πιάτα.

Σήμερα το μεσημέρι ο Γιάννης κοίταξε πάλι τη βρύση κι έβγαλε το σοφό συμπέρασμα ότι ο ίδιος τη χάλασε την ώρα που προσπαθούσε να την τοποθετήσει. Επιχείρησε να την ξαναφτιάξει, όμως την ξεχαρβάλωσε για τα καλά και τώρα τρέχει ασταμάτητα, είτε την έχουμε ανοιχτή, είτε κλειστή! Αναγκαστικά, λοιπόν, έχω ξανακλείσει την παροχή του νερού. Θα χρειαστεί να

περιμένουμε λίγες μέρες ακόμα, μέχρι ο μέγας μάστορας Γιάννης να μας φέρει άλλη βρύση, την οποία θα δοκιμάσει να ξαναβάλει ο ίδιος, λέει.

Σα να μου φαίνεται πως είναι τρελός για δέσιμο ο ανηψιός μου: Εδώ κι έξι μήνες δουλεύει σαν εργάτης σε κατασκευαστική εταιρεία, μπάζα κουβαλάει, ο ίδιος όμως πιστεύει πως είναι αρχιμάστορας σε όλους τους τομείς! *Ή του την έχει δώσει άσχημα, ή τα κάνει επίτηδες...*

Αυτή τη στιγμή το σπίτι μου έχει μείνει ουσιαστικά χωρίς νερό – χώρια η άλλη διαρροή, κάπου στους σωλήνες, που όλοι καμώνονται πως την έχουν ξεχάσει, ενώ ο λογαριασμός του νερού εξακολουθεί να παραφουσκώνει! Και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα (προς το παρόν τουλάχιστον) επειδή ο Γιάνναρος, που το παίζει αρσενικό Α της οικογένειας, μας το απαγορεύει ρητά! Κι εγώ τι άλλο μπορώ να κάνω τώρα εκτός από το να περιμένω;

Δευτέρα, 4 Ιουνίου 2017

Το πρωί έρχεται για επίσκεψη η θεία Ερμιόνη. Σε μια στιγμή, παρατηρεί την καλλιτεχνική φωτογραφία του μπρατσαρά Θάνου, την οποία η μάνα μου έχει κορνιζάρει και τοποθετήσει πάνω στο τζάκι, και αρχίζει να νιαουρίζει: “Μα πώς έχει γίνει έτσι ο Θάνος;” ... “Τι τρώει και κάνει τέτοια ποντίκια;” ... “Μήπως παίρνει τίποτα ουσίες;” κλπ. *Μα πώς κάνει έτσι; Πρώτη φορά βλέπει αυτή τη φωτογραφία;*

Σχεδόν αμέσως μετά την αναχώρηση της θείας, από πάνω ακούγονται άγριες φωνές, ουρλιαχτά και μουγκρητά του Θανάση. Ακόμα μια φορά ο τύπος βρίσκεται σε αμόκ, πάλι έξω φρενών με τη σπιτωμένη γκόμενά του, την Ταμάρα. Γίνεται χαμός, σπάνε

πράγματα, δυνατοί γδούποι ταράζουν ολόκληρη την πολυκατοικία για ώρα πολλή, ενώ η μητέρα μου εκφράζει την συνήθη αποδοκιμασία της: “Κι αυτή η κοπέλα δεν ξέρει τι να κάνει για να τον ηρεμήσει... Άσε που μου φαίνεται πως είναι πολύ δεσποτική, γι' αυτό ο καημένος ο Θάνος φωνάζει έτσι!”

Στο μεταξύ η Αλίκη (που τυχαίνει να έχει ρεπό σήμερα) αποφασίζει να μπει στο διαμέρισμα του Θάνου για να δει τι γίνεται. Μόλις φθάνει στην κουζίνα, αντικρίζει ένα απίστευτο θέαμα: Η Ταμάρα είναι κουλουριασμένη μπροστά στο νεροχύτη, ενώ ο δερβέναγας έχει σπάσει μια καρέκλα και πετάει τα κομμάτια πάνω στην πλάτη της κοπέλας! “Ευτυχώς που ήρθατε!” κάνει η Ταμάρα και σπεύδει κοντά στην αδελφή μου, γυρεύοντας προστασία.

Τότε ο Θανάσης χάνει κάθε έλεγχο και ουρλιάζει στη μάνα του σαν μανιακός:
“Φύγε από δω, δεν έχεις κανένα δικαίωμα να μπαίνεις στο σπίτι μου!”
“Μα έτσι που κάνετε, φοβήθηκα μήπως γίνει κανένα κακό!” δικαιολογείται η αδελφή μου, πράγμα που εξαγριώνει ακόμη περισσότερο τον άρχοντα Θανάση:
“Εσύ δεν μου έχεις προσφέρει ποτέ καμία υποστήριξη σε τίποτα! Εσύ δεν είσαι μάνα! Γι' αυτό δεν σου αξίζει να ζεις, θα σε ξεπαστρέψω! Όπου κι αν πας, να κοιτάς πάντα πίσω σου, θα σε βρω όπου και να 'σαι και θα σε σκοτώσω!” ωρύεται εκτός εαυτού, αφήνοντας την Αλίκη εμβρόντητη, λουσμένη σε κρύο ιδρώτα.

Έπειτα ο Θάνος παίρνει κατά μέρος την Ταμάρα· μετά από λίγα δευτερόλεπτα, η κοπέλα παρουσιάζεται ξανά στην αδελφή μου, με ύφος παράξενα μειλίχιο και χαμογελαστό, για να της πετάξει το αμίμητο: “Κυρία Αλίκη, φύγετε και μην ξανάρθετε, όλα είναι καλά τώρα,

δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα!”
“Βλέπεις; Ό,τι της πω εγώ θα πει η πουτάνα!” φωνάζει ο Θάνος, γεμάτος αρσενική έπαρση.
Έτσι, η Αλίκη αποχωρεί, έρχεται κάτω και μας ενημερώνει για όσα μόλις προηγήθηκαν.

Τα πράγματα ησυχάζουν αλλά όχι για πολύ: Κατά τις 3:00 μμ το νταβαντούρι ξαναρχίζει ενισχυμένο και τα ουρλιαχτά του Θανάση αντηχούν τώρα μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα! Στις 3:30 ξανάρχεται κάτω η Αλίκη, εξουθενωμένη και αλλοπαρμένη, με μάτια ορθάνοιχτα από τον τρόμο, και μας πληροφορεί τα εξής απίθανα: Ενώ εκείνη καθόταν στον καναπέ του σαλονιού της, ο Θάνος ανέβηκε τρέχοντας στο διαμέρισμά της, έσπασε την πόρτα και άρχισε να πετάει κάτω όσα πράγματα έβρισκε μπροστά του, ουρλιάζοντάς της: “Εσύ φταις που τα σπάω, που νομίζεις ότι έχεις το δικαίωμα να μπαίνεις στο σπίτι μου με το έτσι θέλω! Εσύ φταις που έχω γίνει έτσι, επειδή είσαι πουτάνα κι έφερνες στο σπίτι γκόμενους, τον Μπομπ και τον Θύμιο! Εσύ φταις για όλα και θα πληρώσεις, μωρή πουτάνα!”

Μετά όρμησε καταπάνω της έξαλλος, αποφασισμένος να την πνίξει, τυλίγοντας τα μυώδη χέρια του γύρω από το λαιμό της! Πάνω στο τσακ αποφεύχθηκε το μοιραίο, μάλλον επειδή ο Θανάσης ξανασκέφτηκε τις συνέπειες της πράξης του, ενώ η αδελφή μου κατάφερε να του κόψει τη φόρα με μια κλωτσιά!

Τώρα η Αλίκη είναι σε κακά χάλια, δυσκολεύεται να αναπνεύσει και όλος ο λαιμός της είναι κατακόκκινος! Έχει δαχτυλιές και μώλωπες όχι μόνο στο λαιμό αλλά και στο στήθος, στα χέρια και στα πλευρά, ενώ το σαγόνι της πονάει φρικτά! Προπάντων, όμως, η γυναίκα πάει να τρελαθεί στη σκέψη ότι ο γιόκας της παραλίγο να γίνει μητροκτόνος! “Και να σκεφτείτε ότι όλα αυτά ο

Νάσος τα έκανε όχι την ώρα που μπήκα στο σπίτι του αλλά αφού πρώτα πήγε στο γυμναστήριο και γύρισε!” (*δηλαδή, όχι εν βρασμώ ψυχής αλλά μετά από ώριμη, παρανοϊκή σκέψη*) ... “Όλο φωνάζει ότι εκτός από τη γιαγιά του κανείς μας δεν τον έχει υποστηρίξει ποτέ!” (*λες και δεν του πληρώνουμε όλους τους λογαριασμούς εδώ και χρόνια, λες και δεν μας έχει φάει εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ για διάφορα λούσα, χώρια οι πανάκριβες δίαιτες και τα αναβολικά του*) ... “Μέχρι που μου χτύπησε πως όταν προσπαθούσε να γίνει DJ, εμείς του λέγαμε να χαμηλώνει τη μουσική!” συμπληρώνει η Αλίκη.

Κατόπιν των ανωτέρω, την αδελφή μου δεν τη χωράει ο τόπος και θέλει να φύγει από το σπίτι επειδή -δικαιολογημένα- φοβάται για τη ζωή της! Αρχικά θα πάει να μείνει σε φιλενάδες της, λέει, μετά μάλλον θα νοικιάσει καμιά γκαρσονιέρα.

“Μα ούτε τότε θα νιώθω πραγματικά ασφαλής, γιατί όπου κι αν πάω αυτός θα με βρει και θα με σκοτώσει, έτσι μου είπε!”

“Κι εγώ τον έχω ακούσει να λέει πως όποιος δεν του είναι χρήσιμος, είναι ανάξιος να υπάρχει και πρέπει να βγαίνει από τη μέση!” λέω, ενώ η μαμά με αγριοκοιτάει.

Μετά την αρχική έκπληξη, προσπαθώ να δω το θέμα πιο ψύχραιμα και συμβουλεύω την Αλίκη να πάει στην αστυνομία για να ζητήσει περιοριστικά μέτρα ενάντια στο Θανάση. Η μαμά, από την άλλη, τη νουθετεί να μη νευριάζει και να δώσει τόπο στην οργή επειδή “είσαι μάνα πάνω απ' όλα”, της τονίζει. Στο μεταξύ, ο Θάνος έχει κατέβει στο πεζοδρόμιο και μιλάει σ' έναν γνωστό του όλο χαρά και άνεση, σα να μην τρέχει τίποτα – λες και δεν θυμάται καν ότι μόλις πριν από μερικά λεπτά παραλίγο να πνίξει τη μητέρα του!

Αργότερα, όταν δεν είναι παρούσα η αδελφή μου, ο Master Nassos έρχεται μέσα, μας κοιτάζει με βλέμμα παράξενα ήρεμο, ρωτάει τι κάνουμε, η μητέρα μου του απαντά μουδιασμένη ότι όλα είναι μια χαρά, κι εκείνος μας καθηλώνει μ' ένα ύφος αυτάρεσκο και υπεροπτικό, που σημαίνει: *Εγώ τις πνίγω και οι κότες κάνουν μόκο! Αν τολμάνε, ας κάνουν αλλιώς!*

Δεν περνά μια ώρα και από πάνω ακούγονται πάλι κραυγές, ουρλιαχτά και θηριώδη μουγκρητά του Θανάση, ο οποίος ξεσπάει στην Ταμάρα ξανά! Στο δευτερόλεπτο η αδελφή μου ξανατρέχει κάτω και με τρεμάμενη φωνή μας πληροφορεί ότι "Έτσι κάνουν εδώ και ώρες: τον πιάνει κρίση, τη βαράει, μετά ξαπλώνουν για κανένα δίωρο, μόλις σηκώνονται την ξαναδέρνει, ξαναξαπλώνουν για άλλο ένα δίωρο, μετά την βαράει πάλι, και πάει λέγοντας! Καθώς ερχόμουν κάτω, την είδα στη σκάλα και τρόμαξα: το δεξί της μάτι είναι μαυρισμένο και πρησμένο φούσκα, το αριστερό μάγουλο μελανιασμένο, οι καρποί των χεριών της πρησμένοι! Την έπιασα και της εξήγησα ότι το παιδί μου δεν είναι καλά και να τρέξει να σωθεί, εκείνη όμως μου είπε ότι φοβάται να φύγει επειδή ο Θάνος απειλεί ότι θα τη βρει και θα τη σκοτώσει! "Κι εδώ που είσαι θα σε σκοτώσει", της είπα, μα εκείνη δεν καταλαβαίνει!"
"Κάποιο καινούργιο αναβολικό θα παίρνει, που τον έχει τρελάνει για τα καλά", υποθέτω και η μαμά συμφωνεί.
"Κι άλλοι παίρνουν αναβολικά, μα δεν καταλήγουν έτσι!" απαντά η Αλίκη. "Έχει να κάνει και με την προσωπική ψυχοσύνθεση του καθενός".

Σωστά: Ο Θανάσης ήταν ανέκαθεν παρανοϊκός και σκατόψυχος, πόσο μάλλον τώρα που παίρνει αυτές τις ουσίες. Βρίσκει, όμως, και τις κατάλληλες γκόμενες (πανέμορφες, θεόχαζες και πουτανάρες), που του

εξάρουν ακριβώς αυτά τα ελαττώματα εφόσον είναι πρόθυμες να τον υπηρετούν αγόγγυστα και να υπομένουν τα πάνδεινα για χάρη του άνδρα και αφέντη τους! Δεν βλέπουν καν πού μπαίνουν οι καριόλες! Εκείνη την σκουριασμένη, κομματιασμένη εξώπορτα που όμοια δεν υπάρχει ούτε σ' εγκαταλειμμένα σπίτια, δεν την βλέπουν; Τα βουνά από τζάτζαλα στην αυλή δεν τα βλέπουν; Όταν πρόκειται να σκυλογαμηθούν, δεν βλέπουν τίποτα οι πουτάνες!

Μετά από αρκετή σκέψη, αργά το απόγευμα η Αλίκη αποφασίζει να πάει σε εφημερεύον νοσοκομείο, όπου την εξετάζει ένας ιατροδικαστής και τη συμβουλεύει να κάνει μήνυση και να ζητήσει ψυχιατρική βοήθεια για τον γιο της. Ύστερα πηγαίνει στην αστυνομία· μόλις ακούνε την ιστορία οι αστυνομικοί, αναφωνούν “Δεν γίνονται αυτά μέσα στις οικογένειες!” και την παρακινούν να κάνει μήνυση, όχι σήμερα αλλά την επομένη, ώστε να μην πάει αυτόφωρο ο μάγκας και αγριέψει ακόμα περισσότερο. Άλλωστε, δεν πρόκειται να τον κρατήσουν, ούτε μπορούν να παρέχουν οποιαδήποτε προστασία στην Αλίκη. Το μόνο που μπορεί να γίνει, είναι εισαγγελική παρέμβαση και εγκλεισμός του δράστη σε ψυχιατρείο.

Συμφωνώ κι εγώ ότι έτσι πρέπει να γίνει: Ο Θάνος έχει καταλήξει επικίνδυνα ψυχωτικός με τα αναβολικά που παίρνει, οπότε χρειάζεται ψυχιατρική βοήθεια προτού συμβεί τίποτα χειρότερο. Όσο για το αν γίνονται αυτά μέσα στις οικογένειες, πιστεύω ότι *αυτά ακριβώς γίνονται μέσα στις οικογένειες:* Όπως σε κάθε ομάδα, έτσι και στις οικογένειες οι "ξύπνιοι" παρασιτούν συστηματικά εις βάρος των "αδύναμων". Απλά οι περισσότεροι δεν φθάνουν σε τέτοια άκρα, δεν ουρλιάζουν σαν τρελοί, ούτε κάνουν απόπειρες δολοφονίας

(δηλαδή δεν αποκαλύπτονται, όπως εμείς), ενώ τα θύματα δεν συνειδητοποιούνται σχεδόν ποτέ. Ούτε κι εγώ ήξερα τι μου γινόταν εδώ μέσα, πριν από το 2010...

Εντέλει, επειδή η αδελφή μου βρίσκεται σε τόσο άθλια ψυχολογική κατάσταση ώστε δεν έχει υπομονή να περιμένει μέχρι το πρωί, θα σηκωθεί άρον-άρον και θα ξαναπάει στην Αστυνομία στις 2:00 τα ξημερώματα για να υπογράψει τη μήνυση, ζητώντας όμως όχι την τιμωρία αλλά τη θεραπεία του δράστη. Κάποια στιγμή ο εισαγγελέας θα καλέσει τον Θανάση για να του συστήσει ψυχιατρική θεραπεία -και ο Θεός (;) βοηθός...

Τρίτη, 5 Ιουνίου 2017

Η εκρηκτική ιστορία έρωτα και πάθους "Θάνος-Ταμάρα" συνεχίζεται και σήμερα με νέα ουρλιαχτά και φωνές του μάγκα, που από το πρωί αντηχούν στεντόρια σε όλη τη γειτονιά. Η Αλίκη έρχεται κάτω αλαφιασμένη και μας ενημερώνει ότι δεν είναι σε θέση να πάει στη δουλειά της σήμερα επειδή:

"Αυτό γίνεται από χθες, τη σκοτώνει στο ξύλο, κοιμούνται για λίγες ώρες, μετά την ξανασκοτώνει στο ξύλο, ξανακοιμούνται, και ξανά πάλι τα ίδια!"

"Κι εκείνη, αντί να το βάλει στα πόδια την ώρα που ο αφέντης κοιμάται, κάθεται και περιμένει να τις φάει!" συμπληρώνω.

"Ακριβώς έτσι! "Εγώ ήλθα να σου δώσω την αγάπη μου κι εσύ με κακοποιείς κάθε μέρα! Τι σου έχω κάνει;" την άκουσα να του λέει", συνεχίζει η Αλίκη, "κι εκείνος της απάντησε "Είσαι πουτάνα, πήγες με άλλους πριν από μένα!" ... "Είσαι ο χειρότερος!" του είπε αυτή κι εκείνος της φώναξε "Έχω μόνο μια ερώτηση και θα μου απαντήσεις αμέσως: Αν βγω τώρα έξω, πόσες θα γαμήσω;" κι εκείνη του απάντησε "Όλες!" ... Πείτε μου,

είναι λογικός αυτός ο άνθρωπος;”
“Ο τύπος έχει χάσει κάθε λογική”, μου ξεφεύγει αυθόρμητα. *Όχι ότι η γκόμενα πάει πίσω...*
“Ξέρεις πώς του το κρατάει το σπίτι; Κούκλα το 'χει κάνει!” λέει η Αλίκη. “Η κοπέλα έχει μανία με την καθαριότητα, με δική της πρωτοβουλία αγόρασαν καινούργια, ωραία έπιπλα (*τα οποία προφανώς πλήρωσε κιόλας*), ενώ του συμπαραστέκεται σε όλα!”

Το θέμα είναι ότι μέσα στο σπίτι μας έχουμε έναν επικίνδυνο, παράφρονα, επίδοξο δολοφόνο και δεν υπάρχει κανένας αποτελεσματικός τρόπος προστασίας! Ωστόσο, εκτός από την αδελφή μου και μένα, κανένας άλλος εδώ μέσα δεν βλέπει τι συμβαίνει: Η μητέρα μου, με το συνηθισμένο της μειλίχιο ύφος θύματος, υποστηρίζει ότι "είμαστε όλοι μια οικογένεια, γι' αυτό οφείλουμε να ξεχάσουμε ό,τι έγινε και να μη βαράμε γροθιά στο μαχαίρι". Ο Γιάννης δεν έχει εμφανιστεί ακόμη και δεν έχει κάνει καμία δήλωση, σα να μην ξέρει ή σα να μην έχει συμβεί τίποτα το σημαντικό. Ο Αντώνης, ο πρώην σύζυγος της αδελφής μου, έχει επίσης ενημερωθεί μα το παίζει μετριοπαθής έως αδιάφορος και κοιτάζει να μείνει απέξω.

Όσο για την Ταμάρα, εξακολουθεί να το παίζει άνετη και γελαστή, μ' ένα επιδεικτικό στυλάκι "πέρα βρέχει"! Σα να μου φαίνεται πως η κυρία γουστάρει αγριάδες, σφαλιάρες, μπουνιές και αντριλίκια! Ουσιαστικά, αυτή υποδαυλίζει όλο αυτό το κλίμα τρομοκρατίας, εφόσον αρέσκεται να παίζει το ρόλο του αδύναμου θηλυκού που θυσιάζεται για τον έρωτα! Καμιά ώρα θα βρούμε το μπελά μας με τις καραπουτάνες που πάνε και σπιτώνουν οι Μαρκάκηδες – της το 'παν οι αστυνομικοί της Αλίκης: Πάνω σε κανέναν καυγά θα σκοτωθεί καμιά από δαύτες, κατά λάθος ή

εξεπίτηδες, κι εμείς οι υπόλοιποι θα θεωρηθούμε συνένοχοι επειδή ακούγαμε αλλά δεν κάναμε τίποτα!

Και όλα αυτά ενώ εξακολουθούμε να μην έχουμε βρύση στην κουζίνα, ούτε τρεχούμενο νερό στο σπίτι! Σαφέστατο *σημάδι της μοίρας*, που προοιωνίζει την έλευση μιας ζοφερής περιόδου – πιο ζοφερής από κάθε προηγούμενη. Μακάρι να κάνω λάθος...

Τετάρτη, 6 Ιουνίου 2017

Νωρίς το πρωί έρχεται κάτω η Ταμάρα, χαρωπή και γελαστή σα να είναι η πιο ευτυχισμένη γκόμενα στον κόσμο, και στρογγυλοκάθεται στον καναπέ έτοιμη για ευχάριστη κουβεντούλα. Παρατηρώ ότι δεν έχει μώλωπες, μόνο το αριστερό της μάγουλο φαίνεται λίγο πρησμένο. Δεν αναφέρει το παραμικρό για τα πρόσφατα γεγονότα, μας διαβεβαιώνει μονάχα ότι "σήμερα ο Θάνος είναι μια χαρά, ας μη το συζητάμε άλλο" και μετά ξεκινά διεξοδική συζήτηση περί μαγειρικής και φαγητών, όλο χαρούλες και χαμόγελα.

Κάποια στιγμή, μας υπενθυμίζει τα γενέθλια του Θανάση που είναι τον άλλο μήνα κι εκφράζει την επιθυμία να τα γιορτάσουμε οικογενειακά με τούρτα, κεράκια και τραγουδάκια (αυτή είναι πιο μουρλή από το Θάνο)! Η μάνα μου αρέσκεται στην ιδέα, ενώ που η αδελφή μου έχει δηλώσει ότι θα φροντίσει να λείπει εκείνη την ημέρα.

Σημείωση: Εντέλει, φέτος δεν θα γιορτάσουμε τα γενέθλια του Θάνου, εφόσον μάλιστα ο ίδιος δεν έχει καμία όρεξη κάτι τέτοιο. Πάλι καλά που το κατάλαβε: Κατόπιν των πρόσφατων γεγονότων, η όλη ατμόσφαιρα δεν συνάδει καθόλου με γιορταστικές μαζώξεις, τούρτες, τραγουδάκια, δωράκια και τα συναφή...

Πέμπτη, 7 Ιουνίου 2017

Νωρίς το απόγευμα εμφανίζεται ο Θανάσης, βολεύεται στο σαλόνι, μας καθηλώνει με το γνώριμο, εξεταστικό, δεσποτικό ύφος του και για λίγη ώρα μιλάμε περί ανέμων και υδάτων. Ύστερα αρχίζει να παραληρεί σχετικά με το πόσο ιερό είναι το body building, τι τρομερές θυσίες και υπέρογκους κόπους απαιτεί, καταλήγοντας ότι "αυτά δεν είναι για αδελφές, είναι για πραγματικούς άνδρες", ενώ η μαμά εκφράζει διαρκώς την αμέριστη συμπαράσταση και επιδοκιμασία της. Τρέλα στο τετράγωνο...

Το βράδι καταφθάνει ο Γιάννης με μια νέα βρύση ανά χείρας και την τοποθετεί, σωστά αυτή τη φορά. *Επιτέλους! Τουλάχιστον, αυτό το πρόβλημα φαίνεται πια λυμένο...* Ύστερα έρχεται στο σαλόνι και μας εκθέτει (κάλλιο αργά παρά ποτέ) τις απόψεις του σχετικά με το επίμαχο θέμα της παραλίγο μητροκτονίας: Να μην τρελαινόμαστε, δεν έγινε τίποτα σπουδαίο, η Αλίκη έφταιγε επειδή μπήκε στο σπίτι του Θάνου, δεν έχουμε το δικαίωμα να ανακατευόμαστε ό,τι κι αν ακούμε, λέει. Όσο για την Ταμάρα, κάτι του θυμίζει, λέει, μάλλον είναι από αυτές που γουστάρουν να τρώνε ξύλο με το σεξ! *Τελικά, ίσως να είναι αλήθεια το ότι πριν από μερικούς μήνες, προτού η κυρία σπιτωθεί με το Θάνο, τα δυο αδέλφια την πήγαν στο βουνό -με τη θέλησή της- και της άλλαξαν τα φώτα...* Και η μάνα του δεν έκανε καλά που πήγε στην αστυνομία και ζήτησε εισαγγελική παρέμβαση, αν ο Νάσος μπει στο ψυχιατρείο θα βγεί ακόμα πιο τρελός και θα τη μισήσει ακόμη περισσότερο, άρα η Αλίκη πρέπει ν' αποσύρει τη μήνυση, συμφωνεί και ο πατέρας του πάνω σ' αυτό, καταλήγει.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τη γνώμη των νταβάδων εδώ μέσα, πάντα οι γυναίκες φταίνε για οτιδήποτε. Στη

συγκεκριμένη περίπτωση, φταίει η Αλίκη που φυτρώνει εκεί που δεν την σπέρνουν και η Ταμάρα που είναι μια μαζόχα πουτάνα. Όταν εγώ επισημαίνω ότι το θέμα είναι πολύ σοβαρό εφόσον ο αδελφός του παραλίγο να γίνει μητροκτόνος, ο Γιάννης με κοιτάζει αφ' υψηλού και με ύφος περισπούδαστο δηλώνει ότι

"Όπως πάντα, η μάνα μου δεν ξέρει τι της γίνεται, όλα λάθος τα βλέπει! Ο Θάνος δεν πήγε να την πνίξει, της φάνηκε ότι πήγε να την πνίξει!"

"Όταν κάποιος τυλίγει τα χέρια του γύρω απ' το λαιμό σου, θέλει να σε πνίξει", επιμένω σταθερά. "Επιπλέον, η μάνα σου έχει παντού μώλωπες: στο λαιμό, στο στήθος, στα πλευρά, στην πλάτη, άρα ο Θανάσης όντως πήγε να τη σκοτώσει!"

"Η μαμά δεν το διαχειρίζεται το θέμα σωστά μέσα της, όλο λάθη κάνει, γι' αυτό δημιουργεί συνεχώς προβλήματα", επιμένει ο Γιάννης με το υπεροπτικό υφάκι του ξερόλα αρσενικού.

"Πρόσεξε, λοιπόν", του κάνω όσο πιο ψύχραιμα μπορώ, και παίρνω στο χέρι μου το πλαστικό μπουκάλι από αναψυκτικό που έχει μείνει σχεδόν άδειο στο τραπέζι. "Αν εγώ πάρω αυτό το -ας πούμε- ρόπαλο και το στρέψω εναντίον σου αλλά δεν σε αγγίξω, σαφώς δεν μπορείς να πεις ότι θέλω να σε σκοτώσω. Αν όμως αρχίσω να σε χτυπάω με αυτό" του το φέρνω ελαφρά στο κεφάλι δυο-τρεις φορές, "τότε, αυτό σημαίνει ότι πράγματι θέλω να σε σκοτώσω! Καταλαβαίνεις τώρα τη διαφορά;" τον ρωτώ και ο Γιάννης αναγκάζεται να συμφωνήσει στο αυτονόητο, ενώ η μάνα μου παρακολουθεί τη σκηνή κι έχει πάθει την πλάκα της.

"Δεν σταματάτε, λέω γω; Θα μου 'ρθει κανένας κόλπος!" παραπονιέται και το θέμα λήγει εκεί.

Προφανώς, οι άνδρες υποστηρίζουν τον άνδρα σε

κάθε περίπτωση, ακόμη κι όταν αυτός απειλεί τη ζωή της μητέρας του! Στο Θανάση δεν έχει πει κανένας το παραμικρό, σα να μην έχει γίνει τίποτα -ούτε γάτος, ούτε ζημιά! Κι εδώ που τα λέμε, δεν υπάρχει περίπτωση να σταματήσει τα αναβολικά, ούτε να δεχθεί ποτέ ψυχιατρική θεραπεία. *Μακάρι να κάνω λάθος αλλά δεν μας βλέπω καθόλου καλά...*

Παρασκευή, 8 Ιουνίου 2017

Το πρώτο θετικό βήμα: Ο Θάνος τηλεφώνησε κάποια στιγμή στη μητέρα του, της ζήτησε συγγνώμη και πρότεινε να βρεθούν οι δυο τους για να μιλήσουν. Εκείνη, όμως, αρνείται να τον δει χωρίς κάποιον τρίτο μπροστά.

"Κάτι είναι κι αυτό", λέει η μητέρα μου.

"Φυσικά, είναι πρωτοφανές για τον Θανάση να ζητήσει συγγνώμη για οτιδήποτε", επισημαίνω.

Ωστόσο, η αδελφή μου εξακολουθεί να είναι σκεπτική και αμίλητη όλη μέρα, καθώς βλέπει πως δεν έχει καμία ουσιαστική υποστήριξη από την οικογένεια.

"Όλοι θεωρούν ότι εγώ είμαι το πρόβλημα: Ο Γιάννης λέει ότι υπερβάλλω και δεν τρέχει τίποτα, ο Αντώνης αδιαφορεί και δεν απαντά ούτε στα τηλεφωνήματά μου!" μας λέει θλιμμένα.

"Οι άνδρες υποστηρίζουν πάντα τον άνδρα, ακόμη και σε περίπτωση μητροκτονίας!" της εξηγώ, ενώ η μητέρα μας μαλώνει τον μικρό. "Δύο μέτρα και δυο σταθμά" εξηγώ στην Αλίκη. "Η μαμά μαλώνει τον Τώνη από το πρωί επειδή βαρέθηκε να της βάλει ν' ακούσει ένα παλιό τραγούδι για δεύτερη φορά στο κινητό, όμως στον Θάνο δεν λέει ποτέ το παραμικρό, για κανένα λόγο!"

"Όπως τα λες", συμφωνεί η Αλίκη, "δύο μέτρα και δυο σταθμά! Τον μικρό τον μαλώνει επειδή αρνήθηκε να της

βάλει ένα τραγούδι, στον Θανάση όμως, που πήγε να σκοτώσει τη μάνα του, δεν λέει κουβέντα! Τουλάχιστον, εσύ είσαι με το μέρος μου”, συμπληρώνει και μετά επαναλαμβάνει στη μαμά: “Πραγματικά, το μόνο άτομο που νιώθω ότι με υποστηρίζει σ' αυτό είναι η Υβόννη!”
“Η Υβόννη δεν καταλαβαίνει, επειδή δεν έχει γίνει μάνα! Εσύ είσαι μάνα και πρέπει να υποστηρίξεις το παιδί σου!”
“Κι εγώ είμαι δικό σου παιδί αλλά δεν βλέπω να με υποστηρίζεις!” της αντιγυρίζει -πολύ σωστά- η αδελφή μου...

Σάββατο, 9 Ιουνίου 2017

Κατά τις 3:00 μμ, ενώ έχω ξαπλώσει και διαβάζω ένα περιοδικό, ανοίγει η μπροστινή πόρτα και μπαίνει μέσα ο Θανάσης όλο αέρα και θράσος. Τον υποδέχεται η μητέρα μου στην κουζίνα, αρχίζουν τα χαριεντίσματα ως συνήθως, μα γρήγορα συνειδητοποιώ πως οι τόνοι ανεβαίνουν ανησυχητικά: Προφανώς εκείνη του μιλά για τα πρόσφατα γεγονότα και ο αφέντης αντιδρά με έπαρση κι επιθετικότητα, φτύνοντας τις λέξεις με ρυθμό πολυβόλου: “Μη λες πως είμαστε οικογένεια, δεν είμαστε οικογένεια, εμένα κανένας δεν μου έχει συμπαρασταθεί ποτέ σε τίποτα, ούτε τότε που ήμουν δυο χρόνια στο κρεβάτι με το πόδι μου! Η μαμά δεν έφερνε τον Γιάννη στο νοσοκομείο για να μη με δει και στενοχωρηθεί!” ... “Και μετά έφερνε τους γαμιάδες στο σπίτι και μου τους παρουσίαζε για μπαμπάδες! Όταν ήμουν εννέα χρονών, ο Μπομπ μου έδωσε ένα χαστούκι! Κι όταν ήμουν δεκετεσσάρων, πήγαμε στο εξοχικό του άλλου γαμιά, του Θύμιου, αλλά σηκωθήκαμε και φύγαμε άρον-άρον επειδή ο τύπος μέθυσε, δεν ήλθε να τη βρει το βράδι και η πουτάνα

προσβλήθηκε!” ... “Τέτοια συμπεριφορά από τη μάνα δεν συγχωρείται, όσα χρόνια κι αν περάσουν!” ... “Αυτή φταίει για όλα, θα τη στείλω στον τάφο, αυτό της αξίζει, επειδή είναι πουτάνα!” ... “Όλο μαλακίες κάνει και μας ανακατεύει, δεν μπορεί ν' αντιμετωπίσει τίποτα μόνη της, πενήντα χρονών κοντεύει κι εξακολουθεί να είναι κολλημένη στις φούστες της μάνας της! Ήλθε και σε αναστάτωσε και σένα με τις μαλακίες της, που είσαι γριά γυναίκα!” ... “Εγώ της τηλεφώνησα και της ζήτησα συγγνώμη, της είπα να συναντηθούμε για να μιλήσουμε αλλά εκείνη φοβάται να βρεθεί μόνη μαζί μου, λέει, και αρνείται να με δει χωρίς την παρουσία τρίτου!” ... “Πολλές φορές της έχω πει να έλθει για καφέ, να μιλήσουμε σαν μάνα και γιος, εκείνη όμως πάντα στεκόταν στην πόρτα και μου πέταγε "Όχι μωρέ, δεν μπορώ, δεν νιώθω καλά!" ... Είναι πολύ αρνητική σαν άτομο, με κολλάει αρνητικότητα, γι' αυτό δεν τη γουστάρω!” (*μάθανε τώρα όλα τα λαμόγια και μιλούν για αρνητικότητα*) ... “Με προσβάλλει εμένα με όλα αυτά, όταν πηγαίνει στους ψυχολόγους και μιλάει έτσι για μένα, με προσβάλλει! Εγώ δεν είμαι κανένας ναρκομανής, είμαι παγκόσμιος πρωταθλητής στο body building, κι αυτή το μόνο που κάνει είναι να με προσβάλλει!” ... “Για τίποτα δεν έχω μετανιώσει, πολύ καλά έκανα που πήγα να την πνίξω, λυπάμαι μόνο που δεν το πέτυχα! Κι αν την πήρα τηλέφωνο, το έκανα μόνο και μόνο επειδή μου το ζήτησε ο αδελφός μου, επειδή το να είμαστε σκοτωμένοι δεν βοηθάει, μου είπε, κι εγώ δεν θέλω να στενοχωριέται ο Γιάννης, ούτε εσείς εδώ!” ... “Θα της σπάσω το κεφάλι της πουτάνας, αν τολμήσει να ξαναμπεί στο σπίτι μου θα την καρυδώσω, την επόμενη φορά δεν θα τη γλυτώσει!” ... “Δεν την ενόχλησα εγώ, αυτή επενέβη στον καυγά μου με την

Ταμάρα και με ενόχλησε! Δεν θα μου δείξει αυτή εμένα πώς να φέρομαι στη γκόμενά μου!” ... “Εγώ, όμως, θα φύγω από δω, θα πάω να νοικιάσω κάπου αλλού, να έχω την ησυχία μου!” – αυτό το τελευταίο το είπε με μισή καρδιά· μακάρι να το κάνει αλλά πού τέτοια τύχη... Σιγά μη φύγει: είναι σε θέση αυτός να πληρώνει ενοίκιο και λογαριασμούς; Πού αλλού θα βρει κορόιδα να πληρώνουν γι' αυτόν;

Ύστερα ο νταβάς σηκώνεται και φεύγει, ενώ η μαμά σέρνεται πίσω του γεμάτη λατρεία, κατανόηση και υποταγή, ψελίζοντας “Μπράβο Θάνο μου, εύχομαι το καλύτερο, να είσαι πάντα ευτυχισμένος”. Τελικά, ήταν ηλίθιο εκ μέρους μου να φαντάζομαι ότι ο Θανάσης έχει μετανιώσει για οτιδήποτε! Ο τύπος παραμένει αμετανόητος, προκλητικός, απειλητικός, παρανοϊκός, επικίνδυνος! Κι εμείς απλά καθόμαστε και περιμένουμε πότε θα του έλθει η επόμενη κρίση!

Εγώ, όμως, τι μπορώ να κάνω; Κάτι πρέπει να κάνω, και αρχίζω από τα βασικά: Αργότερα, αφού έχει ξαπλώσει η μητέρα μου, εκτελώ ένα απλό *μαγικό τελετουργικό*, ένα "κάψιμο": Πάνω σ' ένα μακρόστενο λευκό χαρτί γράφω το όνομα ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ. Ύστερα πηγαίνω στην τουαλέτα και του βάζω φωτιά μ' ένα σπίρτο. Παρακολουθώ τα γράμματα, καθώς αρχίζουν να καίγονται ένα-ένα, όμως η φλόγα σβήνει πριν καν περάσει το ΑΛΙΚ. Η συγκέντρωσή μου σπάει, εκνευρίζομαι αλλά δεν πτοούμαι. Ανάβω άλλο σπίρτο και συνεχίζω, μα νιώθω ότι η δουλειά δεν έχει γίνει σωστά.

Την ώρα ακριβώς που τελειώνω, τσουπ, η μητέρα μου μπουκάρει μέσα αφού έχει πλησιάσει με αθόρυβα βήματα: “Άκουσα την πόρτα να χτυπάει, γι' αυτό σηκώθηκα” μου κάνει, δήθεν αθώα. Στη συνέχεια

αρχίζει να παραπονιέται πως η τουαλέτα είναι γεμάτη καπνούς (ψέμα), λέει και ξαναλέει πως παραλίγο να μείνει από ασφυξία, εγώ κάνω πως δεν ξέρω τίποτα, εκείνη επιμένει να μάθει, της λέω ότι μάλλον οι γείτονες κάψανε κάτι στην κουζίνα τους, εκείνη δυσπιστεί και μου σπάει τα νεύρα με τη γκρίνια, επί μια ώρα τουλάχιστον.

Το απόγευμα, μόλις η αδελφή μου επιστρέφει από τη δουλειά της, με καλεί να πάμε πάνω, στο διαμέρισμά της. Εξακολουθεί να είναι μπερδεμένη και προβληματισμένη, την στενοχωρεί ιδιαίτερα το γεγονός ότι κανένας άλλος στην οικογένεια δεν της συμπαραστέκεται εκτός από μένα, δηλώνει ότι δεν ξέρει πια τι άλλο να κάνει και ότι φοβάται για την σωματική της ακεραιότητα. Επιμένει ότι δεν θα ξαναμιλήσει με τον Θανάση παρά μόνο αν είναι παρών κάποιος ειδικός ψυχολόγος. Ανησυχεί για το τι θα συμβεί όταν ο εισαγγελέας καλέσει τον Θάνο για να του συστήσει ψυχιατρική αγωγή, καταλαβαίνει ότι αποκλείεται ο γιόκας της να δεχθεί κάτι τέτοιο, και τρέχα-γύρευε πώς θα αντιδράσει...

Στο σημείο αυτό, το θεωρώ σκόπιμο να της επιστήσω την προσοχή σε ορισμένα πράγματα:
“Καλά θα κάνεις να προσέχεις μήπως ο Νάσος σε ξεγελάσει”, τη συμβουλεύω. “Δεν είναι καθόλου μετανιωμένος για ό,τι έκανε, το μεσημέρι κατέβηκε κάτω, η μαμά του μίλησε για την υπόθεση αλλά εκείνος φώναζε ότι σου άξιζε αυτό που σου έκανε επειδή είσαι πουτάνα, λυπάται μόνο που δεν πέτυχε η απόπειρα! Ούτε στο Γιάννη να έχεις εμπιστοσύνη, αυτός συνέχεια διατυμπανίζει πως είσαι τρελή και δεν ξέρεις τι σου γίνεται, και πως ο Θάνος δεν πήγε να σε πνίξει, έτσι σου φάνηκε, λέει!”

“Ώστε έτσι...” ψελίζει η Αλίκη, με πρόσωπο παγωμένο.
“Έτσι... σου τα λέω όλα αυτά για να ξέρεις πού βρίσκεσαι!”
“Τώρα πια κλειδώνω την πόρτα μου όταν είμαι μόνη εδώ... Μόλις φύγεις θα την κλειδώσω... Αλλά αν αυτός ξανάρθει πάνω για να με σκοτώσει, προλαβαίνω να πάρω το εκατό προτού σπάσει την πόρτα;”
“Μια κλωτσιά να δώσει, πάει η πόρτα”, απαντώ. “Εσύ θα προλάβεις να πάρεις το εκατό αλλά δεν ξέρω αν θα προλάβει η αστυνομία να έλθει πριν να 'ναι πολύ αργά!”
“Δεν θα έχουμε καλό τέλος!” στενάζει η αδελφή μου κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο να της πω...

Κυριακή, 10 Ιουνίου 2017

Νωρίς το πρωί εκτελώ άλλο ένα *μαγικό τελετουργικό*, το "πέτρωμα" εχθρού: Πάνω σ' ένα λευκό κομμάτι χαρτί γράφω ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ, το διπλώνω και το αφήνω κάτω από μια επίπεδη πέτρα, μέσα σ' ένα σκοτεινό ντουλάπι που δεν ανοίγω ποτέ. Όποτε νιώθω ότι απειλούμαι από αυτό το άτομο, θα οραματίζομαι έναν αδιαπέραστο τοίχο ανάμεσά μας.

Κατά τη διάρκεια της μεσημεριανής σιέστας επαναλαμβάνω και το "κάψιμο", καλύτερα αυτή τη φορά. Ωστόσο, ούτε τώρα γλυτώνω το ξαφνικό μπουκάρισμα της μαμάς στην τουαλέτα (λες κι έχει ραντάρ· ευτυχώς, μόλις είχα τελειώσει), ούτε την ατέλειωτη γκρίνια της για τον καπνό, ούτε τις υποψίες της:
“Πάλι πήγα να πάθω ασφυξία! Τι κάνεις εκεί μέσα, μήπως κάνεις μάγια, μωρή;” με ρωτάει βλοσυρά.
“Τώρα, το βρήκες!” την αποστομώνω, με το πιο αθώο μου ύφος...

Πειράματα Ι

Τρίτη, 20 Ιουνίου 2017

Πείραμα: Λίγο πριν πέσω στο κρεβάτι, βάζω κοντά στο προσκέφαλό μου ένα ματσάκι γιασεμί. Σύντομα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σε μια παράξενη, σκοτεινή εκκλησία γοτθικού τύπου, όπου αναμένεται να γίνει γάμος, όμως δεν ξεχωρίζω ούτε το γαμπρό, ούτε τη νύφη. Παρευρίσκονται αρκετοί καλεσμένοι μα είναι όλοι ντυμένοι με σκουρόχρωμα ή μαύρα ρούχα. Ξαφνικά, ακούγεται μια δυνατή ανθρώπινη κραυγή, σαν σημάδι πως ξεκινά το μυστήριο.

Νιώθω ανήσυχη, καθώς το περιβάλλον δεν μου εμπνέει καμία εμπιστοσύνη, μα ανακουφίζομαι κάπως όταν βλέπω ότι οι καλεσμένοι αποχωρούν ένας-ένας μέσα από μια χαμηλή πορτούλα που έχει ανοίξει στον αριστερό τοίχο της εκκλησίας. Αρχικά σκέφτομαι να φύγω από την κεντρική θύρα, μα πριν φθάσω εκεί το ξανασκέφτομαι -*γιατί όχι;* Γυρίζω πίσω και περνώ κι εγώ μέσα από την πορτούλα.

Τώρα βρίσκομαι νύχτα σ' ένα μεγάλο δάσος με ψηλά, όμορφα δέντρα που φωτίζονται μυστηριακά από το φως της σελήνης. *Τι είναι εδώ; κυβερνοχώρος;* αναρωτιέμαι, καθώς διασχίζω ένα μακρύ, χωμάτινο μονοπάτι. Τότε, βλέπω ένα λιοντάρι να έρχεται προς το μέρος μου· ανησυχώ αλλά εκείνο δεν με πειράζει· μονάχα με προσπερνά και απομακρύνεται πίσω μου. Ύστερα ακολουθεί άλλο ένα λιοντάρι, που επίσης με προσπερνά αδιάφορο. Κατόπιν φαίνεται μια τίγρις, που

συμπεριφέρεται ομοίως. Προχωρώ όλο και πιο βαθιά στο δάσος, ψάχνοντας να βρω τους υπόλοιπους καλεσμένους. Κάποτε τους βλέπω σε ομάδες ανάμεσα στα δέντρα, μα δεν μπορώ να καταλάβω πού πηγαίνουν. Ακούω κάποιον να παραπονιέται ότι εδώ δεν υπάρχουν κουφέτα...

Το οικογενειακό μας σήριαλ καλά κρατεί: Πάνω που ο Γιάννης περίμενε μετά βαΐων και κλάδων την πρώην γυναίκα του να υπογράψει επιτέλους το συναινετικό διαζύγιο, η κυρία κατέφθασε σήμερα το απόγευμα όλο πόζα και προπέτεια, μονάχα για να αρνηθεί! Δεν υπογράφει, λέει, αν δεν της δίνει ο ανηψιός μου 200 ευρώ το μήνα για τα έξοδα του παιδιού, σύμφωνα με το τυπικό συμβόλαιο, εφόσον εκείνη θα πάρει την επιμέλεια!

"Έλα, τώρα, που πήρες και το σπίτι!" του πέταξε, ανάμεσα στ' άλλα.

"Ποιό σπίτι, μωρή καριόλα, πάντα δικό μου ήταν το σπίτι, εσύ ήλθες εδώ μονάχα με το βρακί που φορούσες!" της απάντησε ο ανηψιός μου – έτσι, για να θυμόμαστε και την ιστορία.

Ο Γιάννης δεν πίστευε στ' αυτιά του, απογοητεύτηκε οικτρά κι έκλαιγε όλο το απόγευμα, ενώ ο μικρός του φώναζε: "Σταμάτα, μπαμπά, σταμάτα!"

Το ζήτημα είναι ότι το παιδί το κρατάμε εμείς έξι μέρες τη βδομάδα, δεδομένου ότι η μάνα του εργάζεται πυρετωδώς ως γκαρσόνα ολκής, δέκα ώρες κάθε ημέρα, οπότε μας αφήνει το γιόκα της στις 7:30 το πρωί και τον παραλαμβάνει κατά τις 7:30 το βράδι. Μόνο μία μέρα έχει ρεπό και τον έχει όλη μέρα, ενώ εμείς τον κρατάμε όλο το σαββατοκύριακο. Χώρια τα έξοδά του (ρούχα, φαγητό, ποδόσφαιρο, αγγλικά που του κάνω τσάμπα, κλπ), που ουσιαστικά τα έχουμε αναλάβει εμείς. Κι

όμως, η κυρία δεν είναι ευχαριστημένη, θέλει να εξακολουθήσουμε να προσφέρουμε όσα προσφέρουμε και να της δίνουμε και 200 ευρώ μηνιαίως!

Κατόπιν ωρίμου σκέψεως, συμφωνούμε να της δίνουμε τα 200 ευρώ, εφόσον εκείνη τυπικά θα έχει την επιμέλεια. Όμως, δεν θα πληρώνουμε τίποτε άλλο για το παιδί, πράγμα που φυσικά δεν συμφέρει καθόλου την κυρία. Άλλη εναλλακτική λύση είναι να προσπαθήσει ο Γιάννης να της πάρει την επιμέλεια, πράγμα που δεν θα είναι καθόλου εύκολο, καθότι η Μαρίνα δεν είναι ούτε δηλωμένη πουτάνα, ούτε χασικλού, ούτε σεσημασμένη αλήτισσα. Έ ρε γλέντια που έχουν να γίνουν...

Τετάρτη, 21 Ιουνίου 2017

☺ Απογευματινή οικογενειακή μάζωξη με αφορμή τα γενέθλιά μου: Η Αλίκη ματαίωσε μια επίσκεψη στη Τζούλη για να παρευρεθεί (απίστευτο κι όμως αληθινό)· ο Αντώνης μ' έβαλε να διαλέξω ένα από τα τρία σπίνερ του για δώρο, κι εγώ επέλεξα εκείνο που έχει ζωηρά χρώματα· ο Γιάννης διάβασε μεγαλοφώνως το καινούργιο επεισόδιο της "σούπερ νονάς", που συνέγραψε ο γιός του προχθές:

‡ Η σούπερ νονά και η χρονομηχανή ‡

Μια φορά κι έναν καιρό όταν η σούπερ νονά είχε γεράσει και θαύμαζε τα παιδιά που παίζαν ποδόσφαιρο και άλλα παιγνίδια, αλλά μην ξεχνάμε και το άγαλμά της, εκεί όπου τα παιδιά συνήθως σκαρφάλοναν.

Εκείνη τη στιγμή είδαι και έναν μεγάλο στο άγαλμα που ήταν όμορφος, πήγε κι αυτή εκεί πέρα. Είχαι ένα τεράστιο πράγμα, μια χρονομηχανή. Η νονά μπήκε μέσα σε αυτήν και είδε τις παλιές της περιπέτιες όταν ήταν μικρή αλλά συγκηνήθηκε πάρα πολύ. Αυτός όμως ο μεγάλος, που 'χε τη χρονομηχανή, είταν κακός και είχε

βάλει μέσα δηλιτίριο και όταν βγήκε η σούπερ νονά ήταν μεθισμένη και ζαλιζόταν και ο κακός της έδωσε μια μπουνιά και έπεσε ξερή κάτω. Μετά όλη νόμιζαν ότι πέθανε γιατί είταν πολύ ώρα κάτω στο πάτομα. Ξύπνησε τελικά, πήγε στο σπίτι της να πάρει τη στολή, έδιρε αυτόν τον κακό και ζίσαν αυτή ευτιχισμένη και ζίσαν αυτή καλά και εμείς καλύτερα!!!! ♡ Τέλος

Αντώνης Μαρκάκης ♡

Σημείωση: Οι καρδούλες υπάρχουν και στο πρωτότυπο κείμενο. Εξακολουθούν να του ξεφεύγουν μερικά συντακτικά και ορθογραφικά λάθη, καθότι ο νεαρός δεν μπορεί να συγκεντρώνεται ταυτόχρονα στην υπόθεση και στην ορθογραφία, λέει...♥

Σάββατο, 24 Ιουνίου 2017

Πείραμα: Σήμερα τα ξημερώματα, εφαρμόζω μια δική μου *απλή τεχνική για ονείρεμα:* Ενώ είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, δίνω στον εαυτό μου τη νοερή εντολή: "Απόψε ταξιδεύω στους αστρικούς κόσμους", αργά, ήρεμα, συγκεντρωμένα. Ύστερα παίρνω τρεις αναπνοές, επαναλαμβάνω την εντολή, κ.ο.κ., ώσπου να συμπληρωθούν δέκα φορές. Ύστερα αφήνομαι να αποκοιμηθώ και μου έρχεται:

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια μεγάλη αίθουσα κάπου στην Αθήνα, όπου γίνεται συνεστίαση. Ο πατέρας μου κάθεται σε άλλο τραπέζι και δεν έχω επαφή μαζί του. Είμαι μόνη μου και βαριέμαι. Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές. Σηκώνομαι και ψάχνω να βρω έναν ωραίο άνδρα μα δεν βρίσκω κανέναν αξιόλογο. Τελικά, αποφασίζω να πάω να μιλήσω στον πατέρα μου, μα τώρα δεν μπορώ να βρω ούτε αυτόν. Βγαίνω έξω απογοητευμένη και για ώρα πολλή περπατώ στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, ανάμεσα

στα διερχόμενα αυτοκίνητα. Κάποτε φθάνω σ' ένα λιμάνι, όπου είναι αγκυροβολημένα διάφορα πλοία, έτοιμα να αποπλεύσουν.
“Είναι εδώ ο Φεζάρρης;” ρωτώ έναν ναύτη, που ελέγχει την επιβίβαση. Κοιτάζει βαριεστημένα το χαρτί του, ενώ ένα καράβι ήδη φεύγει. Τότε, πλησιάζει ο μπαμπάς και μου λέει “Υβόννη, εδώ είμαι”. Αμέσως μετά, επιβιβάζεται σ' ένα από τα πλοία.
“Φύγε από δω!” μου κάνει αυστηρά ο ναύτης.

Αποχωρώ αμέσως και καταλήγω πίσω στη Βουλιαγμένης, στο ύψος της Γυμναστικής Ακαδημίας. Σε μια στιγμή, διακρίνω ένα πλαϊνό μονοπάτι που ανοίγεται στα αριστερά και αποφασίζω να κόψω δρόμο από εκεί. Περπατώ ήρεμα στον στενό, χωμάτινο δρόμο που ξετυλίγεται ανάμεσα σε ψηλούς βράχους, όταν ξαφνικά σταματά δίπλα μου ένα κόκκινο ανοιχτό αμάξι, που το οδηγεί ένας χοντρός, άσχημος νέγρος. Περιμένει μάλλον να μπω μέσα, όμως εγώ τον αγνοώ, μέχρι που φεύγει. Πιο κάτω συναντώ άλλους νέγρους, σε ομάδες 3-4 ατόμων, που όλοι τους μοιάζουν λίγο ή πολύ στον Sam Kusba (βλ. Βιβλίο Έκτο). Φαίνονται απειλητικοί, μερικοί από αυτούς βγάζουν έξω τα γεννητικά τους όργανα. Αγριεύομαι αλλά διατηρώ την ψυχραιμία μου και προχωρώ, με την αίσθηση ότι δεν μπορούν να με βλάψουν πραγματικά, εφόσον *εγώ ονειρεύομαι*. Εντέλει, κάποτε φθάνω στο τέλος του μονοπατιού και ξαναβγαίνω στη Βουλιαγμένης, στο ύψος της Άνω Γλυφάδας. Συνεχίζω το δρόμο για το σπίτι, νιώθοντας ανακουφισμένη και ασφαλής.

Ερμηνεία: Αισθάνομαι πάντα μόνη σ' έναν κόσμο όπου δεν έχω πραγματική οικογένεια, ούτε φίλους. Αναπωλώ τον πεθαμένο πατέρα μου, κατά βάθος θα ήθελα να φύγω μαζί του, μα αυτό δεν γίνεται. Έτσι,

εξακολουθώ να περιπλανιέμαι εδώ κι εκεί, ενώ γύρω μου περιφέρονται εχθροί που παρακολουθούν την κάθε μου κίνηση και ευελπιστούν να με παρασύρουν σε παγίδες. Δεν αποκλείεται, ο κύριος Kusba και τα τσιράκια του όντως να με παρακολουθούν με κακούς σκοπούς, τους οποίους όμως αδυνατούν να εκτελέσουν επειδή εγώ είμαι προσεκτική και ψύχραιμη...۩

☺ Το πρωί, καθώς παίζουμε ποδόσφαιρο με τον Αντώνη, η μπάλα χτυπάει στο στήθος του και αμέσως μετά ακούγεται ένας μεταλλικός ήχος στο πάτωμα, από κάτι που πέφτει κάτω, στα πόδια του μικρού.

"Αν είναι σκουπίδι, πέταξέ το!" του λέω.

"Δεν είναι σκουπίδι!"

"Και τι είναι;"

Μόλις πλησιάζω, βλέπω ότι αυτό που έχει πέσει στο δάπεδο είναι το μικροσκοπικό μεταλλικό ομοίωμα του Εσταυρωμένου, που έχει ξεκολλήσει από τον ξύλινο σταυρό του Τώνη. Προς στιγμήν, αναγνωρίζω ένα ***"σημείον"*** -αλλά δεν το θεωρώ αρνητικό! Αν ήταν στο χέρι μου, θα πέταγα και τον Εσταυρωμένο και τον σταυρό στα σκουπίδια! Αλλά επειδή το "φυλακτό" ανήκει στον Αντώνη, απλά ξανακολλάω το μέταλλο πάνω στο ξύλο με κόλλα και ούτε γάτος, ούτε ζημιά...

Το μυστήριο των μανιταριών (τέταρτος κύκλος): Στις 3 Ιουνίου εμφανίζονται τρεις νέες συστάδες, σε κάποια απόσταση η μία από την άλλη, πάντα πάνω στο ίδιο, μαυρισμένο χώμα. Την επομένη το πρωί τα μανιτάρια έχουν ανοίξει πλήρως, όμως τα μισά είναι ήδη μισοκαμένα. Μέχρι το μεσημέρι έχουν καρβουνιάσει όλα.

Στις 11 Ιουνίου τρεις νέες συστάδες φυτρώνουν πάνω στην ίδια τριγωνική επιφάνεια καμένου χώματος.

“Σαν να τα φυτεύει κάποιος και μετά τα καίει!” παρατηρεί ο Τώνης γεμάτος απορία, χωρίς εγώ να του αναφέρω τίποτα. Την επομένη τα μανιτάρια έχουν ανοίξει και οι δυο κοντινές συστάδες έχουν ενωθεί σε μία. Όμως, τα περισσότερα από τα φυτά είναι ήδη μαυρισμένα και μέχρι το βράδι έχουν γίνει κάρβουνο. Σύντομα η καμένη επιφάνεια καλύπτεται από τη γνώριμη, λεπτή, ζελατινώδη ουσία, η οποία θα εξαφανιστεί μετά από λίγες μέρες, όπως ακριβώς τις προηγούμενες φορές.

Χθες το πρωί (23 Ιουνίου) εμφανίστηκαν επίσης τρεις συστάδες. Η μία είναι πιο εκτεταμένη, οι άλλες δυο μικρότερες. Σήμερα το πρωί τα μανιτάρια είναι ήδη μισοκαμένα· μέχρι τις 6:00 το απόγευμα έχουν καρβουνιάσει όλα και μοιάζουν πατικωμένα, ως συνήθως. Την επομένη, το μαυρισμένο χώμα έχει μισοκαλυφθεί από τη ζελατινώδη, ασημόχρωμη ουσία. Με έκπληξη παρατηρώ ότι η ίδια ουσία ασημίζει σε λεπτές λωρίδες πάνω στο τσιμεντένιο δάπεδο, δίπλα στο παρτέρι.

“Τι είναι αυτό;” αναρωτιέμαι, ενώ ο Τώνης είναι δίπλα μου.

“Δεν ξέρω! Εσύ θα γίνεις επιστήμονας!” μου απαντά.

Την πρώτη μέρα που αποφασίζω να ερευνήσω το "μυστήριο των μανιταριών" στο Internet, υφίσταμαι πραγματική εισβολή από *“σημεία”:* α) Ψάχνοντας στο τάμπλετ του Αντώνη πληροφορίες σχετικά με "μανιτάρια που φαίνονται καμένα", χωρίς να καταλάβω πώς, η οθόνη σκοτεινιάζει και σχίζεται από επιθετικές γλώσσες φωτιάς που ξετυλίγονται σαν πύρινα σχοινιά· ύστερα βλέπω ότι πρόκειται για τη διαφήμιση μιας ξένης ομάδας ποδοσφαίρου, η οποία εμφανίζεται τουλάχιστον τρεις φορές. β) Το ίδιο απόγευμα πηγαίνω για μάθημα στις κόρες του Αργύρη· η Θεώνη φορά μια

γκρίζα μπλούζα που φέρει την επιγραφή HELL│O (!)
Μετά από εκτεταμένη έρευνα στο Διαδίκτυο, ανακαλύπτω τα εξής ενδιαφέροντα, αλλά μάλλον άσχετα με την περίπτωσή μου:
* Μανιτάρια φύονται συχνά σε τόπους που έχουν καεί πρόσφατα. Ωστόσο, αυτά τα μανιτάρια είναι τύπου Morchela ή Morel, δεν μοιάζουν μ' εκείνα που βλέπω εγώ στον κήπο μου, και δεν καίγονται μυστηριωδώς από μόνα τους.
* Υπάρχει μια αρρώστια των φυτών που ονομάζεται καπνιά, η οποία οφείλεται σε μύκητες ή βακτήρια και σταδιακά (όχι μέσα σε μια μέρα) καταστρέφει το φυτό. Εμφανίζεται κυρίως σε ελιές, εσπεριδοειδή, αλλά και στη χλόη. Ωστόσο, σε αυτές τις περιπτώσεις τα φύλλα φαίνονται ξεραμένα, όχι μαυρισμένα, ούτε καρβουνιασμένα.
* Σύμφωνα με ορισμένα άρθρα, είναι αδύνατον να κάψεις μανιτάρια! Αυτό επειδή αποτελούνται από τον ίδιο ιστό με τον εξωσκελετό των καβουριών και των εντόμων.

Συμπεράσματα: α) Δεν βρήκα τίποτα σχετικό με καμένα μανιτάρια σαν τα δικά μου, ούτε σαν εικόνα, ούτε σαν φαινόμενο, ούτε σαν ένδειξη μαγείας. β) Αν υποθέσουμε ότι το φαινόμενο είναι φυσικό, στην αυλή μου βρήκε να εμφανιστεί; γ) Να το θεωρήσω γρουσουζιά, κακό οιωνό; Και λοιπόν; Πρώτη φορά έρχομαι αντιμέτωπη με αρνητικά σημάδια; δ) Μήπως πρόκειται για μαύρη μαγεία εναντίον μου; Και τι έγινε; Πρώτη φορά είμαι στόχος αρνητικών δυνάμεων;

Συνεπώς, παρόλο που το φαινόμενο είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακό, στην ουσία του δεν είναι τίποτα καινούργιο: Στη χειρότερη των περιπτώσεων, πρόκειται για δυσοίωνο σημάδι ή/και μαύρη μαγεία εναντίον μου.

Μια από τα ίδια, δηλαδή...

Πέμπτη, 29 Ιουνίου 2017

Νέα, παράξενα ***σημεία:*** Κατά το μεσημέρι, περνώ-ντας έξω από το νεκροταφείο, πάνω σ' έναν κάδο σκουπιδιών βλέπω παρατημένο ένα παράξενο διακο-σμητικό: Είναι ένα μαρμάρινο ανοιχτό βιβλιαράκι· στην αριστερή σελίδα υπάρχουν ανάγλυφα πολύχρωμα άνθη· στη δεξιά είναι γραμμένο το πάτερ ημών στα αγγλικά, με χρυσά γράμματα· πίσω υπάρχει μια θέση για λίγα άνθη, σαν βαζάκι. Παραδίπλα υπάρχει ένα ξεραμένο τριαντάφυλλο και χυμένο αλάτι (μάγια;).

Δεν αγγίζω τίποτα, συνεχίζω το δρόμο μου, μα λίγο παρακάτω αντικρίζω ένα νεκρό περιστέρι πεσμένο καταγής. Ξαφνικά αλλάζω γνώμη, επιστρέφω στον κάδο, παίρνω το μαρμάρινο βιβλιαράκι και αποφασίζω ότι το καλύτερο μέρος για να το αφήσω είναι ο τάφος του πατέρα μου. Περπατώντας προς τα κει, βρίσκω κάτω πεταμένα δυο όμορφα σωμόν τριαντάφυλλα· τα παίρνω και τα τοποθετώ μέσα στο βαζάκι. Όταν φθάνω στον τάφο του μπαμπά, στολίζω επάνω το ασυνήθιστο διακοσμητικό.

Πανέμορφο, μα θα εκπλαγώ αν το βρω εκεί την επόμενη φορά που θα πάω. Και τι δεν μας έχουν κλέψει ως τώρα από τον τάφο του πατέρα μου: Πλαστικά άνθη, ένα κερί αφοσίωσης, ένα μικρό στεφάνι με πλαστικά λουλούδια, ως και το πλαστικό βάζο που μπαίνει μέσα στο μαρμάρινο! *Μα όλοι από μας κλέβουν;*

Παρασκευή, 30 Ιουνίου 2017

♠ Τελευταίο μάθημα στις δίδυμες Ξιφαρά για φέτος. Μπαίνοντας στο διαμέρισμα, με υποδέχεται ο πατέρας τους με το σύνηθες διφορούμενο χαμόγελό του.

“Ζέστη” μου κάνει, με βλέμμα περίεργο.
“Ναι, ζέστη!” συμφωνώ αυθόρμητα.
“Όχι ζέστη, λιοπύρι!” μου αντιτάσσει, ανεβάζοντας τον τόνο της φωνής του.
Με πιάνει ένα ελαφρό σύγκρυο και αναφωνώ
“Λαύρα! Λαύρα! Βράζουν οι δρόμοι!” χειρονομώντας χαρακτηριστικά. Μόκο ο Αργύρης.
Φανταστικό! Μόλις κατάφερε ο τύπος να διαφωνήσει με τον εαυτό του! Αλήθεια, με τέτοιες ατάκες έριξε την αριστοκράτισσα γυναίκα του;

Πάντως, αυτά δεν τα κάνει μόνο με μένα. Στις προάλλες το βλήτο έτυχε να μιλήσει με τη μητέρα μου στο τηλέφωνο για δέκα λεπτά, και η γυναίκα απόρησε επειδή αντιγύριζε κάθε της λέξη μ' ένα σπαστικό “όχι (εκείνο που λες εσύ), το άλλο (που λέω εγώ)”. Έτσι, για να με πιστεύει όταν της μιλάω...

Πέντε λεπτά προτού φύγω, συμβαίνει κάτι το πρωτοφανές στα χρονικά των Ξιφαράδων: Κατά λάθος η Μάρθα σκουντάει το ανοιχτό blanco και το ρίχνει κάτω, λερώνοντας έτσι το μωβ τραπεζομάντηλο με μια λευκή κηλίδα και τη γκρίζα μοκέτα με δυο-τρεις πιτσιλιές! Αμέσως τα κορίτσια ανησυχούν κι εκδηλώνουν το φόβο τους για την αντίδραση του πατέρα τους: “Ξέρετε τι μάτι έχει ο μπαμπάς; Μπορεί να είναι κάτω μια τρίχα που δεν τη βλέπει κανένας, αυτός όμως τη βλέπει, τη σηκώνει από κάτω και φωνάζει *Να, τρίχα*!” λέει η Θεώνη σκεφτική. Το φαντάζομαι: Εγκεφαλικό θα πάθει ο τύπος, τόσο υποχόνδριος που είναι! Ακόμη κι αν το 'χα οργανώσει εγώ η ίδια αυτό το επεισόδιο, δεν θα μπορούσε να πάει καλύτερα! Τι θαυμάσιος τρόπος για να τελειώσει η σχολική χρονιά!

* * * *

Παρασκευή, 14 Ιουλίου 2017

Κατόπιν πρόσφατων ιατρικών μου εξετάσεων στο Ασκληπιείο Βούλας, προκύπτουν τα εξής: Πάσχω από πολυαρθροπάθεια, όχι ρευματοειδή αρθρίτιδα, όπως νόμιζα. Το ύψος μου έχει κατέβει στο 1,73 (έχω κοντύνει δυο πόντους!) κι έχω μετεμμηνοπαυσιακή οστεοπενία, ευτυχώς όχι προχωρημένη. Τα εξογκώματα στα δάχτυλα των χεριών μου είναι όζοι Heberden. "Αυτό είναι φθορά, δεν θεραπεύεται, μόνο κάποια συντήρηση μπορούμε να κάνουμε”, αποφάνθηκε η νεαρή γιατρός. Μου πρότεινε σκονάκια γλουκοζαμίνης, αρκετά επιφυλακτική σχετικά με το αν θα φέρουν αποτέλεσμα. Μάλλον, όμως, θα τα πάρω για κανένα τρίμηνο, όπως τα είχα πάρει και πέρυσι. Προς το παρόν, παίρνω ταμπλέτες με ασβέστιο και βιταμίνη D3 κι έχω δει βελτίωση από την πρώτη φορά κιόλας: Τουλάχιστον, δεν μουδιάζω πια τόσο πολύ...

Σύμφωνα με πληροφορίες που βρήκα στο Διαδίκτυο, οι όζοι Heberden αποτελούν εκδήλωση οστεοαρθρίτιδας. Οφείλονται στη δημιουργία οστεοφύτων (ασβεστωμένων ακανθών) του αρθρικού χόνδρου στη βάση των άπω φαλαγγικών αρθρώσεων, ιδιαίτερα του 2ου και 3ου δακτύλου. Είναι συχνότεροι στις γυναίκες της μέσης ηλικίας και χαρακτηρίζονται από διόγκωση των άπω φαλαγγικών αρθρώσεων, που μπορεί να μείνει απαρατήρητη επί πολλά χρόνια. Ενίοτε πονούν ή παρουσιάζουν ερυθρότητα, τσιμπίματα, μουδιάσματα. Δεν υπάρχει αποτελεσματικός τρόπος αντιμετώπισης, ούτε χειρουργικά. Μόνο σε πολύ σοβαρές περιπτώσεις χρησιμοποιούνται νάρθηκες ή αρθροδέσεις των δακτυλικών αρθρώσεων για αισθητικούς λόγους.

Περί νοημοσύνης, ζωής και αειζωίας: Η νοημοσύνη είναι ασύμβατη με τη ζωή. Το αντίστροφο δεν ισχύει, αλλιώς δεν θα υπήρχαν ζωντανά νοήμονα όντα. Η ζωή δεν λειτουργεί με τη νοημοσύνη, λειτουργεί με το ένστικτο – απόδειξη όλα τα ζώα που έχουν υπάρξει ποτέ σε αυτή τη γη, με μόνη εξαίρεση τον άνθρωπο.

Όταν, όμως, υπεισέρχεται η νοημοσύνη, το ζω(ον) δυσλειτουργεί και υποφέρει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Από τη φύση της, η ζωή είναι για τα ζώα. Δεν είναι για νοήμονα, έμψυχα όντα.

Η ζωή είναι πόνος και αυτό το αισθάνεται κάθε νοήμων άνθρωπος, κάθε ώρα και στιγμή. Τα ζώα δεν το αισθάνονται ποτέ, όσο και αν υποφέρουν, επειδή ακριβώς δεν έχουν νοημοσύνη.

Η νοημοσύνη αποτελεί ιδιότητα της εξελιγμένης ψυχής και η φυσική κατάσταση της ψυχής είναι να ταξιδεύει διαρκώς από κόσμο σε κόσμο, να μεταβαίνει αυθόρμητα από διάσταση σε διάσταση, σαν από όνειρο σε όνειρο. Το φαινόμενο που είναι γνωστό ως "ζωή" είναι μια κοσμική ψυχοπαγίδα, δημιουργημένη από κακόβουλες οντότητες. Σκοπός της είναι η δέσμευση εξελιγμένων ψυχών σ' έναν οργανικό, άρα ελαττωματικό, φθαρτό και θνητό φορέα.

Ήδη από την ώρα της γέννησης, το οργανικό σώμα οδηγείται σταθερά στο θάνατο εφόσον είναι εξ ορισμού φθαρτό. Η φυσική πορεία του σώματος είναι πάντα η φθορά και ο θάνατος – όπως ακριβώς ένα σπίτι που όλο παλιώνει και παλιώνει, ώσπου κάποτε καταρρέει. Όπως και το σπίτι, έτσι και το σώμα μπορεί κανείς να το συντηρεί όπως μπορεί, για όσο καιρό μπορεί, μα από ένα σημείο και μετά η συντήρηση δεν έχει νόημα. Τότε θα πρέπει η ψυχή να αλλάξει τόπο κατοικίας, να μεταβεί σ' ένα πιο καινούργιο και πιο

λειτουργικό "σπίτι", προτού το παλιό γκρεμιστεί πάνω της.

Για λόγους γενικότερης ασφάλειας, η αναζήτηση της αειζωίας απαιτεί συνεχείς αλλαγές: Ανά τακτά χρονικά διαστήματα, το σώμα/φορέας πρέπει να αλλάζει εγκαίρως χώρο διαμονής, μα και η άυλη ψυχή πρέπει να μεταβιβάζεται σε άλλους φορείς, είτε οργανικούς, είτε ανόργανους, πχ τύπου σάιμποργκ. Δεν είναι δυνατόν να κατοικείς στο ίδιο σπίτι και στην ίδια περιοχή επί αιώνες, ούτε να είσαι πάντα το ίδιο πρόσωπο επί αιώνες. Κάτι τέτοιο σε καθηλώνει και σε καθιστά εύκολο στόχο για διάφορους καλοθελητές.

Αν υποθέσουμε ότι έχω τη δυνατότητα να γίνω αθάνατη, δεν θα μπορώ να είμαι για πάντα η Υβόννη Φεζάρρη, ούτε να μένω για πάντα στην οδό Νηρηίδων 13, στην Άνω Γλυφάδα. Μα αν κάποτε η ψυχή μου αλλάξει "οίκο", σώμα, φορέα, τότε δεν θα είμαι πια η Υβόννη Φεζάρρη· θα είμαι μια άλλη, ή μάλλον ένας άλλος (ένας άνδρας δεν στοχοποιείται τόσο εύκολα όσο μια γυναίκα, άρα χαίρει μεγαλύτερης ελευθερίας κινήσεων), ή -ακόμα καλύτερα;- κάτι άλλο, ίσως κάτι μη οργανικό...

Σάββατο, 15 Ιουλίου 2017

☺ Ως συνήθως, ο Τώνης είναι εδώ (καθότι η καριερίστα μητέρα του εργάζεται ως γκαρσόνα από τις 8:00 το πρωί ως τις 6:00 το απόγευμα έξι μέρες τη βδομάδα) και θέλει να παίξουμε τρελόμπαλο. Ωστόσο, δεν εννοεί ν' αφήσει το κινητό από τα χέρια του. “Άμα το παρατήσεις, τότε θα παίξουμε”, του λέω, ενώ συνεχίζω να γράφω τα δικά μου στο κομπιούτερ.

Μετά από λιγα λεπτά, ο μικρός έρχεται στο δωμάτιό μου μ' ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά και μου

παραδίδει το παρακάτω ραβασάκι, γεμάτο θαυμαστικά, αστεράκια και καρδούλες:

‡ Τελείωσα!!! ♡ ✯
Με το κινητό!!! ♡ ✯
Έλα να παίξουμε !!! ♡ ✯
Now τώρα !!! ♡ ✯
Κατάλαβες !!! ♡ ✯
ε ε ε ε ε ε ε; !!! ♡✯
Τώνης Hide Hide !!! ♡✯
nona OK ενταξει !!! ♡ ✯ ‡

"Τι είναι αυτό το Hide Hide; Στ' αγγλικά σημαίνει κρύψου!" του λέω.

"Ήθελα να γράψω χάϊντε, χάϊντε", όπως στο τραγούδι!"

Τι τραγούδι είναι αυτό; Τέλος πάντων, του κάνω το χατήρι και παίζω μαζί του για λίγη ώρα, μέχρι που μου κοπανάει το τρελόμπαλο στη μύτη κι εγώ παρατάω το παιγνίδι για τιμωρία...

Δευτέρα, 17 Ιουλίου 2017

☺ Σήμερα το πρωί ο Αντώνης έκατσε κι έγραψε άλλο ένα επεισόδιο του σήριαλ "Η σούπερ νονά", με το γνωστό, απαράμιλλο στυλ του:

‡ Ο κακός μάγος ‡

Μια φορά κι έναν καιρό η Σούπερ νονά βρήκε έναν όμορφο άντρα που δεν ήταν κακός, ενώ πίσω από την πλάτι της γινόταν ένας πόλεμος. Έβαλε την στολί της και πήγε και με το που πάει να δει, είδαι έναν μάγο να εξαφανίζει τους ανθρώπους. Σε αυτήν την αποστολή είχαι και τον άντρα που γνώρισε.

Η Σούπερ νονά επιτέθηκε σε αυτόν τον μάγο, είδαι ότι είταν πολύ δυνατός, για αυτό είπαι στον άντρα της να επιτεθεί πρότος, του έφαγε λίγη ενέργεια. Μετά η νονά

τον αποτελείωσε με το χτύπημα κλοτσιά.
Γύρισαν στο σπίτι χαμογελαστή και ο άντρας της ζήτησε ραντεβού δηλαδή να βγούνε η νονά συμφωνισε και στο έλος παντρεύτηκαν έκαναν 2 παιδιά και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. Έτσι λιπόν είναι το τέλος της πρώτης sezon1 της Σούπερ νονάς... ♥

Πρόσφατα ο Αντώνης απέκτησε δικό του αριθμό στο κινητό του τηλέφωνο κι έχει φτιάξει μόνος του τις "επαφές" του: γιαγιά μεγάλη, γιαγιά μικρή, θεία Τατιάνα, μανούλα μου φανταστική, μπαμπάκας μου τέλειος, νονά κουκλάρα, κλπ.

Το μεσημέρι, με το κινητό ανά χείρας, ήλθε πλάι μου στο κρεβάτι και ήθελε παιγνίδια: "Τι όμορφη που είσαι στο κρεβάτι, θα σε βγάλω φωτογραφία!" μου είπε χαρωπά και μου τράβηξε δυο φωτογραφίες, οι οποίες αντικειμενικά δεν με κολακεύουν καθόλου. Μετά φαγώθηκε να βάλει μία απ' αυτές μαζί με τον αριθμό του τηλεφώνου μου πλάι στο "νονά κουκλάρα". Κατόπιν ξάπλωσε δίπλα μου και δεν με άφηνε σε χλωρό κλαρί. "Μου τραβάς το σεντόνι, με ταράζεις στη μουρμούρα, ρίχνες και κλανιές! Νιώθω σα να είμαι παντρεμένη!" του είπα και γελάσαμε. Τελικά του γύρισα την πλάτη, μα εκείνος άρχισε να με χαϊδεύει στο σβέρκο για να με κάνει να γυρίσω. Τότε σηκώθηκε η μάνα μου, του φώναξε κάτι για τσιμπιές και ο μικρός εξαφανίστηκε στο σαλόνι εν ριπή οφθαλμού...

Τρίτη, 25 Ιουλίου 2017

Τηλεπαθητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στο σαλόνι μαζί με τον Αντώνη κι ένα άλλο παιδί. Αισθάνομαι ανησυχία, μήπως τα παιδιά φύγουν και χαθούν. Ξαφνικά η πόρτα και το παράθυρο χάσκουν ορθάνοιχτα και απέξω βλέπω την Αλίκη με μια φίλη της. Φαντάζομαι

ότι αυτές τα άνοιξαν, και τους φωνάζω: “Θα φύγουν τα παιδιά!” Τότε, παρατηρώ ότι τα δυο αγόρια έχουν ήδη φθάσει στη γωνία του δρόμου, κατευθυνόμενα προς την παιδική χαρά.

! Απόψε η μητέρα μου ονειρεύτηκε πως βρισκόταν στο σαλόνι και φοβόταν μήπως ένας κλέφτης που γυρόφερνε απέξω έμπαινε μέσα. Μόλις ο κλέφτης έκανε να μπει, η μαμά ξύπνησε ανήσυχη. Ο Τώνης επίσης ονειρεύτηκε πως ήταν εδώ, στο σαλόνι μας, και φοβόταν έναν κλέφτη που καραδοκούσε απέξω, μέχρι που ο τύπος μπήκε μέσα και πήρε μαζί του τον μικρό.

Επαλήθευση; Την επόμενη Τρίτη, η κουμπάρα της Αλίκης στέλνει τον 11χρονο γιο της, τον Κώστα, να μείνει μαζί μας για τέσσερις μέρες. Είναι η πρώτη φορά στα χρονικά, που ο Τώνης θα έχει την ευκαιρία να παίξει, στο σπίτι και στην παιδική χαρά, μ' ένα άλλο παιδί εκτός σχολείου...

Πέμπτη, 27 Ιουλίου 2017

☻ Η μαμά κι εγώ παίρνουμε το πρωινό μας και συζητάμε αμέριμνα περί ανέμων και υδάτων. Σε μια στιγμή αστειεύομαι ότι “Ο Τώνης είναι ο ιδανικός άντρας: νέος, ωραίος, έξυπνος, με χιούμορ...”

“Κλάψε! Δεν είμαι ο άντρας σου!” ακούμε τότε τη φωνούλα του από το σαλόνι και τότε συνειδητοποιούμε ότι ο μικρός έχει μπει μέσα χωρίς να πει κουβέντα και χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο, γύρευε πόση ώρα πριν! Όλο το υπόλοιπο πρωί η μάνα μου τον κατσαδιάζει για την πονηριά του.

Κατά τις 6:00 το απόγευμα, μπαμπάς και γιος έρχονται κάτω και μας πληροφορούν ότι φεύγουν για μπάνιο. Εγώ στέκομαι και τους κοιτάζω εύθυμα, όμως ο Γιάννης με αγνοεί επιδεικτικά, αποφεύγοντας επιμελώς

να με καλέσει να πάω μαζί τους. Το βράδι, μόλις επιστρέφουν οι δυο τους, ο ανηψιός με κοιτάζει με ύφος μάλλον περιπαικτικό και μου λέει: “Αλίμονο αν πάω για μπάνιο με το γιο μου, ενώ εσύ στέκεσαι και μας κοιτάς, κι εγώ δεν σου λέω τίποτα! Στην πλάτη μου θα σε κουβαλήσω; Τι οικογένεια είμαστε;”
Πολύ δούλεμα πέφτει εδώ μέσα...

Μηχανισμός του Πλέγματος (Πειρασμοί): Τα μοντέρνα ψιλικατζίδικα (mini market τα λένε τώρα) παραείναι πειρασμός με όλα αυτά τα φανταχτερά μα ουσιαστικά άχρηστα λιλιά που φιγουράρουν σαν πολύχρωμοι καταρράχτες *έξω από το μαγαζί:* περιοδικά, εφημερίδες, παγωτά, αναψυκτικά, παιγνίδια κλπ, που είναι σα να σου φωνάζουν: “Κλέψε τώρα, μπορείς!” Παλαιότερα ήταν αλλιώς τα πράγματα: Τότε τα καταστήματα περιορίζονταν μέσα στο χώρο τους. Δεν ξεχύνονταν έξω, στο πεζοδρόμιο, συχνά μάλιστα σε πολλαπλάσια έκταση!

Η ανθρώπινη κοινωνία είναι έτσι δομημένη ώστε το άτομο να περιτριγυρίζεται διαρκώς από κάθε είδους φανταχτερούς πειρασμούς:
- Μαγαζιά με πληθώρα αγαθών στα πεζοδρόμια, που φαντάζουν εντυπωσιακά και σχεδόν αφύλακτα, σε τιμή συνήθως υπερβολικά υψηλή για την αληθινή αξία τους· ουσιαστικά σε ωθούν να κλέψεις.
- Σκυλιά που βρίσκονται σε κάθε αυλή ή μπαλκόνι και ουρλιάζουν όλα μαζί, ταυτόχρονα, για ώρες, ακόμα και μέσα στη νύχτα· ουσιαστικά σου φωνάζουν να τους ρίξεις φόλα.
- Τοξικοί άνθρωποι που συναντάς κάθε μέρα, στη δουλειά σου, στις παρέες σου, οπουδήποτε: σε ενοχλούν διαρκώς, δεν σε αφήνουν σε χλωρό κλαρί, σου σπάνε τα

νεύρα συστηματικά· ουσιαστικά σε προκαλούν να τους επιτεθείς και να εκτεθείς.

Ένας πειρασμός που εμφανίζεται μπροστά σου συνεχώς και παντού, είναι μια *παγίδα* στημένη από τα ανθρώπινα πιόνια του Matrix, που σκοπό έχει να σε παρασύρει σε κατώτερα βιωματικά επίπεδα. Χρόνο με το χρόνο, ο επαναλαμβανόμενος πειρασμός γίνεται εμμονή. Όσο κι αν αντιστέκεσαι, αργά ή γρήγορα θα "σπάσεις", θα χάσεις τον αυτοέλεγχό σου και θα κάνεις το λάθος: θα κλέψεις, θα βρίσεις, θα χειροδικήσεις, θα ρίξεις φόλα, θα στήσεις μια απάτη.

Αν όχι την πρώτη φορά, την δεύτερη, την πέμπτη, κάποιος θα σε δει, μπορεί και να σε μαγνητοσκοπήσει καμιά κάμερα, οπότε *Αυτοί* θα βρουν την ευκαιρία να σε τυλίξουν σε μια κόλλα χαρτί. Επικαλούμενοι το "δίκαιο", θα σου επιβάλλουν υπέρογκες "τιμωρίες" (κοινωνική απομόνωση, δημόσιος διασυρμός, απόλυση, δικαστήρια, πρόστιμα, φυλακή - ανάλογα με το "έγκλημά" σου), προκειμένου να γκρεμίσουν την ψυχή σου όσο πιο χαμηλά γίνεται, σε επίπεδα μεγαλύτερου πόνου.

Αλλά ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι καταφέρνεις να μην υποκύψεις ποτέ στον πειρασμό, τελικά δεν θα αποφύγεις τις ψυχολογικές επιπλοκές: μια υποβόσκουσα αλλά διαρκώς αυξανόμενη αίσθηση στέρησης, ανεπάρκειας και αυτολύπησης, που σε οδηγεί αργά αλλά σταθερά στη νεύρωση, στην κατάθλιψη, στην ψύχωση – δηλαδή σε κατώτερα βιωματικά επίπεδα, σε διαστάσεις μεγαλύτερου πόνου.

Ο γνωστός μας κόσμος είναι ένα σταυροδρόμι διαστάσεων, οι οποίες συνυπάρχουν κι επικοινωνούν μεταξύ τους μέσα στους χωροχρόνους της λεγόμενης καθημερινότητας. Σε κάθε διάσταση βιώνουμε ένα διαφορετικό επίπεδο ύπαρξης, που αντιστοιχεί σε

διαφορετικά ποσοστά ψυχικής ανάτασης ή καταπίεσης. Με δυο λόγια, κάποια πράγματα σε "ανεβάζουν" ψυχικά, ενώ άλλα σε "κατεβάζουν". Ο κόσμος αυτός είναι μια ψυχοπαγίδα, κατασκευασμένη για να παρασύρει τις ψυχές από ανώτερα επίπεδα ύπαρξης σε κατώτερα. Εδώ εύκολα κατεβαίνεις, δύσκολα ανεβαίνεις. Και, συνήθως, ό,τι κατεβαίνει δεν ξανανεβαίνει. Τι μπορείς να κάνεις λοιπόν; Όσο γίνεται, να μένεις μακριά από τους πειρασμούς...

Πειράματα ΙΙ

Δευτέρα, 7 Αυγούστου 2017

Σήμερα πήγα για βραδινό μπάνιο στην πλαζ του Ιστιοπλοϊκού Ομίλου, μαζί με την Αλίκη και τον Αντώνη, με το αμάξι του Γιάννη. Σχεδόν όλη την ώρα έπαιζα μπάλα στο νερό με τον μικρό, κάτω από το φως της πανσελήνου, μέχρι που νύχτωσε και δεν έβλεπα τη μύτη μου. Πάντως, δεν σταμάτησα ούτε λεπτό να διασκεδάζω.

Και ύστερα, η δυσάρεστη έκπληξη: Μόλις φθάσαμε στο αυτοκίνητο για να φύγουμε, διαπιστώσαμε πως είχαμε αφήσει τα alarm αναμμένα, με αποτέλεσμα να ξεφορτιστεί η μπαταρία και το αμάξι να μην ξεκινά με τίποτα! Σε μια στιγμή, κάτι σκάλισε η Αλίκη και άρχισε να χτυπά συναγερμός. "Μα πώς είναι δυνατόν; Αφού το αμάξι δεν έχει συναγερμό!" απόρησε η αδελφή μου. "Έχουν μπλοκάρει όλα εδώ! Και ποιός ακούει τον Γιάννη τώρα!"

Αυθόρμητα ξέσπασα σε νοερά μπινελίκια ενάντια στον "θεό αυτού του κόσμου" (με λόγια που δεν θα θέλατε να ξέρει το παιδί σας) – και σχεδόν αμέσως κάτι άρχισε ν' αλλάζει: Ο ένας μετά τον άλλο, αρκετοί περαστικοί σταμάτησαν και προθυμοποιήθηκαν να βοηθήσουν, είτε ρίχνοντας μια ματιά στο αμάξι, είτε προσπαθώντας να το ξεκινήσουν.

Ευτυχώς, στο τέλος βρέθηκε ένα νεαρό ζευγάρι που είχαν μαζί τους τα ειδικά καλώδια για τη φόρτιση της μπαταρίας, οπότε μπορέσαμε επιτέλους να φύγουμε! Σχεδόν δεν το πίστευα! *Αυτό θα πει να προσεύχεσαι με*

τον σωστό τρόπο...

Το Υπερόπλο: Πιστεύω, λοιπόν, ότι το πιο ισχυρό μου όπλο είναι η "προσευχή" -η σωστή προσευχή: οργισμένες ύβρεις και αναθέματα ενάντια στον "θεό του κόσμου τούτου", κάθε φορά που μου δημιουργεί μπλεξίματα και κακοτυχίες. Παραδόξως, το κόλπο φαίνεται να πιάνει και το έχω διαπιστώσει πολλές φορές, σε διάφορες περιπτώσεις! Τελικά, αυτό πρέπει να είναι το αδύνατο σημείο του: Μόνο από μπινελίκια καταλαβαίνει *ο λεγόμενος "θεός"...*

Ωστόσο, η πιο ισχυρή μου ύβρις είναι η φράση "σε νίκησα!" – γιατί πάντα τον νικώ, οτιδήποτε κι αν μου κάνει:

® Κοροϊδίες και χλευασμοί παντού, καθ' όλη τη νεανική μου ηλικία μα και αργότερα: Τώρα το φαινόμενο έχει πρακτικά εξαλειφθεί, ειδικά από τότε που άρχισα να αντιδρώ δυναμικά (βλ. 30/9/2015, Βιβλίο Ένατο).

® Ερωτική ζωή εντελώς ανύπαρκτη -τόσο το καλύτερο για μένα: Δεν υπηρετώ κανένα αρσενικό, έχω το κεφάλι μου ήσυχο και τον αυτοσεβασμό μου ανέπαφο.

® Ατεκνία: Αν υπάρχει ένα πράγμα για το οποίο είμαι ιδιαίτερα υπερήφανη, είναι το ότι δεν έχω φέρει παιδιά σε αυτόν τον κόσμο. Αυτό από μόνο του συνιστά τεράστια νίκη ενάντια στον "θεό του κόσμου τούτου", εφόσον δεν διαιωνίζω την "κορωνίδα της δημιουργίας" του, ούτε την "δημιουργία" του.

® Κοινωνική απομόνωση: Πρόβλημα που έχω υπερνικήσει πολλές φορές· τώρα, όμως, έχω πια καταλάβει ότι αυτό δεν είναι καν πρόβλημα· είναι φυσική ψυχική προστασία ενάντια στο Τέρας Ανθρωπότητα.

® Φτώχεια: Ουσιαστικά δεν κατάφερα ποτέ να βγάλω λεφτά, μα δεν πείνασα και ποτέ. Άλλωστε, εδώ κι επτά χρόνια έχω κατανοήσει ποιά είναι η πραγματική μου,

ισόβια εργασία (βλ. 26/9/2010, Βιβλίο Έκτο).
® Χρόνιος ηχητικός πόλεμος εναντίον μου: Βασανιστικό φαινόμενο που έχει σχεδόν εξαλειφθεί, χάρη σε δικές μου ειδικές ενέργειες (βλ. 12/5/2003, Βιβλίο Τέταρτο).
® Φρικτά "σημεία" γύρω μου σχετικά με την θεϊκή καταδίκη της ψυχής μου: Τρομακτικός ψυχικός πόλεμος, μα έχω νικήσει τον εχθρό κατά κράτος εδώ και χρόνια (βλ. Βιβλίο Πέμπτο).
® Το εφιαλτικό μήνυμα ("κόλαση") εμφανίζεται στα όνειρά μου, εδώ και έντεκα χρόνια: Τώρα το διατηρώ υπό έλεγχο, μετά από δικές μου επίμονες μελέτες και ψυχική άσκηση (βλ. από Βιβλίο Πέμπτο).
® Υπναγωγικά και υπνοπομπικά οράματα φωτιάς συχνά, εδώ και οκτώ χρόνια: Άλλο ένα φρικτό πρόβλημα, το οποίο έχω πρακτικά πρακτικά ελαχιστοποιήσει (βλ από Βιβλίο Έκτο).

Η Γνωστική Κοσμοθέαση: Πρόσφατα έπεσε στα χέρια μου ένα ενδιαφέρον άρθρο σχετικά με τους Γνωστικούς Χριστιανούς (Βογόμιλοι και Καθαροί).

Σύμφωνα με την πίστη των Βογόμιλων (10ος αι.), ο Θεός είχε δυο γιους, τον αποστάτη Σατανιήλ και τον λυτρωτή Ιησού. Ωστόσο, δεν αναγνώριζαν τον Χριστό σαν θεό του κόσμου τούτου και δεν τελούσαν τα μυστήρια του γάμου και της βάφτισης. Πίστευαν ότι αυτός ο κόσμος τελεί υπό την κυριαρχία του Σατανιήλ (*το αληθινό όνομα του "Θεού";*) και ότι όσοι διαθέτουν χρήμα και εξουσία είναι υποτακτικοί του.

Οι Καθαροί (12ος αι.) τιμούσαν το θηλυκό στοιχείο, πίστευαν στη μετενσάρκωση και είχαν την πεποίθηση ότι ο υλικός κόσμος αποτελείται από διεφθαρμένα στοιχεία, άρα όσοι έχουν δύναμη μέσα

στην κοινωνία είναι διεφθαρμένοι. Φυσικά, οι Γνωστικοί κυνηγήθηκαν κι εξοντώθηκαν ανελέητα από τους Σχολαστικούς Χριστιανούς, αυτούς που είναι κολλημένοι στην κάθε άλλο παρά Αγία Γραφή...

Πέμπτη, 17 Αυγούστου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Χειρίζομαι ένα περίεργο ρομποτικό μηχάνημα που θυμίζει αράχνη κι έχει διάμετρο μισό μέτρο. Στην αρχή φαίνεται εύκολο στη χρήση, το ελέγχω μ' ένα ειδικό χειριστήριο κι ένα κόκκινο τσιπ που πρέπει να μπει στη σωστή θέση.

Ξαφνικά όμως μπερδεύομαι, δεν ξέρω πια πώς να τοποθετήσω σωστά το τσιπ, οπότε το μηχάνημα δεν υπακούει και δεν μπορώ να το σταματήσω, ενώ κινείται απειλητικά προς το μέρος μου.

Τρέχω να ξεφύγω, γυρεύοντας κάποιον που να γνωρίζει πώς να το χειριστεί· εκεί κοντά βλέπω την ξαδέρφη Ανθή να μου χαμογελά φιλικά, μα ξέρω πως αυτή δεν μπορεί να με βοηθήσει.

Λίγο αργότερα, συναντώ δυο έφηβες κοπέλες που ζουν σ' ένα όμορφα διακοσμημένο δωμάτιο, γεμάτο παράξενα παιγνίδια. Τους εξηγώ τι συμβαίνει, αυτές φαίνονται σίγουρες για το τι πρέπει να κάνουν, οπότε τους δίνω το χειριστήριο. Στο μεταξύ, το αραχνοειδές ηλεκτρονικό μηχάνημα πλησιάζει γοργά.

Πάνω στην ώρα προφταίνω ν' ανέβω σε μια πέτρινη σκάλα, όπου βλέπω τον πατέρα μου να με περιμένει. Τότε καταφθάνει ένας ψιλόλιγνος άνδρας· οι κοπέλες ζητούν τη βοήθειά του κι έτσι καταφέρνουν να βάλουν το κόκκινο τσιπ στη σωστή θέση για να ακινητοποιήσουν το μηχάνημα. Νιώθω ήδη καλύτερα και ξυπνώ με μια αίσθηση ανακούφισης.

Ερμηνεία: Αποβραδίς είχα παρακολουθήσει ένα

τηλεοπτικό ντοκυμαντέρ σχετικά με την παρακολούθηση των πολιτών μέσω μικροτσίπ και κομπιούτερ, σε συνδυασμό με το περίφημο χάραγμα 666.

Επαλήθευση: Η ξαδέρφη Ανθή θα μας πάρει τηλέφωνο το ίδιο απόγευμα, από την Κεφαλλονιά όπου παραθερίζει εδώ κι ένα μήνα. Από την επόμενη μέρα, το ποντίκι του κομπιούτερ μου αρχίζει να μη λειτουργεί σωστά, καθώς αδυνατεί να εκτελέσει ορισμένες εντολές. Σύντομα, όμως, η βλάβη θα αποκατασταθεί απο μόνη της...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Πραγματικά απορώ – τι μπορει να συμβαίνει με τα σκυλιά; Σε κάθε αυλή και μπαλκόνι υπάρχει τουλάχιστον ένα, λες και είναι υποχρεωτικό!

Χαρακτηριστικές σκηνές σκυλολατρείας που είχα την τύχη να παρακολουθήσω τελευταία:

α] Η αδελφή μου, ο Αντώνης κι εγώ παίζουμε ποδόσφαιρο στις κούνιες. Κάθε τόσο ακούγεται μια καθώς-πρέπει κυρία που φωνάζει το σκύλο της: “Βασιλιά! Βασιλιά!” ("Βασιλιάς" είναι το όνομα του σκύλου).

β] Κατηφορίζω την οδό Τριπόλεως, όταν με προσπερνά ένας ανάπηρος καθισμένος σε ηλεκτρικό αναπηρικό καρότσι. Πίσω από το καρότσι είναι δεμένος ένας σκύλος, που αναγκάζεται να τρέχει πίσω από το αφεντικό του.

γ] Πάνω σ' ένα σταθμευμένο μηχανάκι είναι δεμένο ένα άσπρο κανίς, ντυμένο με ασπρογάλανη μπλούζα και παντελονάκι, σαν παιδάκι.

δ] Μια νεαρή μητέρα φέρνει το δίχρονο παιδί της στις κούνιες σχεδόν κάθε απόγευμα. Πλάι στο καροτσάκι έχει πάντα δεμένο ένα μικρόσωμο σκυλί, που το κοιτάζει συνεχώς, με πολύ μεγαλύτερη λατρεία απ' ότι το παιδί της. “Μα αυτός δεν είναι σκύλος, είναι

μεταλλαγμένος άνθρωπος!” λέει και ξαναλέει σε όποιον τύχει να βρεθεί κοντά της.

Υποψία: Βασικό καθήκον της ανθρώπινης φυλής είναι η περίθαλψη και προστασία της επόμενης άρχουσας φυλής, η οποία θα προέλθει από τα σκυλιά! Το αστικό περιβάλλον είναι ιδανικό για τα ζώα αυτά, εφόσον δεν αποτελούν προϊόν φυσικής εξέλιξης αλλά γενετικής μηχανικής, οπότε αδυνατούν να επιβιώσουν για πολύ στη φύση.

Όπως οι άνθρωποι προέρχονται από ένα είδος ποντικών, οι οποίοι επέζησαν μετά την μαζική καταστροφή των ειδών πριν από 65.000.000 χρόνια, με τον ίδιο τρόπο η επόμενη άρχουσα φυλή θα προέλθει από τα σκυλιά, μετά την μαζική εξάλειψη των ειδών που πραγματοποιείται γοργά στη σημερινή εποχή, εξαιτίας μάλιστα των ανθρώπινων δραστηριοτήτων. Ακόμα και το λιοντάρι, ο "βασιλιάς" των ζώων, βρίσκεται στα πρόθυρα της εξάλειψης. Τα σκυλιά, όμως, κοντεύουν να κατακλύσουν τον πλανήτη -ιδίως τις ανθρώπινες πόλεις! Τυχαίο; Δε νομίζω...

Φαίνεται πως οι αόρατοι άρχοντες της Γης έχουν αποφασίσει ότι το ανθρώπινο είδος δεν τους εξυπηρετεί αρκετά, οπότε σκοπεύουν να το αντικαταστήσουν. Προβλέπω ότι η επόμενη άρχουσα φυλή, που θα είναι απόγονοι των κυνοειδών, δεν θα είναι τόσο πονηρή και απρόβλεπτη όσο η ανθρώπινη· θα είναι μεν πολύ πιο επιθετική και άγρια αλλά θα στερείται εντελώς κριτικής σκέψης και θα υποτάσσεται απόλυτα στην εξουσία...

Κυριακή, 20 Αυγούστου 2017

Πείραμα: Τη νύχτα που πέρασε σκέφτηκα να συνδυάσω ένα ποτήρι μηλοχυμό αποβραδίς και δυο κουταλιές ζάχαρη κατά τις 3:30 τα ξημερώματα. Ίσως

γι' αυτό ακολούθησε

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν καινούργιο, γραφικό καφενέ, που έχει ανοίξει στην οδό Μετεώρων. Κάθομαι μόνη σ' ένα ξύλινο τραπέζι και πίνω τον ελληνικό καφέ μου. Όλοι οι υπόλοιποι θαμώνες είναι με παρέες, σε όλα τα τραπέζια μέχρι έξω, *μα εγώ είμαι πάντα μόνη*, συλλογίζομαι με πικρία. Όταν τελειώνω, σηκώνομαι και πάω στο ταμείο για να πληρώσω μόλις “70 λεπτά”, όπως μου λέει η ταμίας.

Σύντομα φθάνω περπατώντας στο σπίτι και ξαφνιάζομαι, καθώς η μπροστινή αυλή μου φαίνεται διαφορετική. Μπαίνοντας από ένα μεγάλο άνοιγμα στα αριστερά, το οποίο μάλλον προορίζεται για πόρτα γκαράζ, παρατηρώ ότι ο ανηψιός Γιάννης έχει φωνάξει μαστόρους. Ανάμεσά τους αναγνωρίζω τον κυρ Διονύση (παλιός φίλος του πατέρα μου και εργολάβος οικοδομών, πεθαμένος εδώ και πολλά χρόνια), σε νεαρή ηλικία. Μου χαμογελά, με χαιρετάει δια χειραψίας και μου μιλάει εγκάρδια.

Προχωρώ μέσα και θαυμάζω τις εντυπωσιακές αλλαγές: Τα παρτέρια, άδεια προς το παρόν, είναι ψηλότερα, επενδυμένα με γκρίζες πέτρες και διαμορφωμένα σε δυο διακοσμητικά τοιχάκια πενταγωνικού σχήματος, το ένα μέσα στο άλλο. Περίπου στο κέντρο της αυλής υπάρχει ένα ψηλό δέντρο που θυμίζει έλατο και είναι στολισμένο με λαμπερά, λευκόχρωμα χριστουγεννιάτικα στολίδια. Η νέα μας εξώπορτα είναι φτιαγμένη από μαύρο κάγκελο με περίτεχνα καμπυλωτά σχέδια. Νιώθω κατάπληκτη κι ευχαριστημένη, καθώς η νέα μας αυλή μου αρέσει πολύ.

Επαλήθευση; Το απόγευμα ο Γιάννης μας πληροφορεί ότι θα φροντίσει να κάνει ό,τι μερεμέτια μπορεί στο σπίτι μας (που είναι εξήντα χρονών και

σιγά-σιγά καταρρέει). Επίσης, θα κοιτάξει πώς θα τακτοποιήσουμε επιτέλους τους λογαριασμούς του ηλεκτρικού και του νερού. Άντε να δούμε...۩

Αργά το βράδι επιστρέφει η αδελφή μου από τις δεκαήμερες διακοπές της στο σπίτι της φίλης της, της Λιάνας. Διακοπές στο Αιγάλεω Σίτι, με καθημερινή δουλειά στην ταβέρνα "Αντώναρος" στη Γλυφάδα, όπου η καλή της φιλενάδα την πήγαινε κάθε πρωί με το αμάξι (αυτό θα πει καρδιακή φίλη...).

Το πρώτο πράγμα που κάνει η Αλίκη μόλις έρχεται σπίτι, είναι να πάρει δυο γλάστρες με βασιλικό και να τις επιστρέψει στην άλλη καλή της φίλη, τη Τζούλη. Τους βασιλικούς τους είχε φέρει εδώ το τελευταίο βράδι πριν πάει στο Αιγάλεω, εξηγώντας μας ότι η Τζούλη θα έλειπε και αυτή για διακοπές, οπότε κάποιος έπρεπε να ποτίζει τα φυτά κάθε βράδι.

"Πού πήγε η Τζούλη διακοπές;" ρωτώ την Αλίκη μόλις ξανάρχεται.

"Στη Ρόδο, στο χωριό της, πού αλλού;" μου απαντά κάπως μουδιασμένα.

"Κι έτυχε να επιστρέψει και αυτή απόψε;"

"Όχι, όχι, η Τζούλη θα γυρίσει μεθαύριο"

"Μα πήγες πίσω τους βασιλικούς..."

"Ε, ας μείνουν απότιστοι δυο μέρες", μου απαντά βιαστικά.

Περίεργα πράγματα: Μήπως ήταν και η Τζούλη ήταν στο σπίτι της Λιάνας αυτές τις μέρες; Δεν είναι η πρώτη φορά που υποψιάζομαι ότι αυτές οι τρεις είναι τρίο...

Τρίτη, 29 Αυγούστου 2017

☺ Ο Αντώνης είναι εδώ από το πρωί. Ως συνήθως, περνάει την ώρα του βάζοντας τα στρατιωτάκια του να παίζουν ποδόσφαιρο μ' έναν βώλο. Άλλοτε ασχολείται

με το κινητό του, ή παίζουμε οι δυο μας τρελόμπαλο φουρκίζοντας τη μητέρα μου, η οποία μονίμως παραπονιέται πως της γκρεμίζουμε το σπίτι.

Το μεσημέρι, καθώς τρώμε τα μακαρόνια μας, σε μια στιγμή ο μικρός ξεφυσά και μου κάνει:
“Ουφ! Σε λίγες μέρες ανοίγουν τα σχολεία! Και τι θα κάνω εγώ με όλα αυτά τα κορίτσια που θα με κυνηγάνε;” με ύφος που δείχνει γνήσιο προβληματισμό.
“Αλήθεια, πώς τα καταφέρνεις και είσαι τόσο αγαπητός στις γυναίκες;” τον ρωτώ – κι εκείνος μου απαντά ετοιμόλογα, με τέτοιο τρόπο ώστε να προκύπτει αβίαστα ο

‡ Δεκάλογος του καρδιοκατακτητή ‡

Για να είναι ένα αγόρι αγαπητό στα κορίτσια, πρέπει:

1) Να φτιάχνει ωραία τα μαλλιά του
2) Να φροντίζει το ντύσιμό του και να είναι όμορφος
3) Να είναι τζέντλεμαν
4) Να της προσφέρει λουλούδι
5) Να της λέει "σ' αγαπώ"
6) Μετά, να παίζουν μαζί κυνηγητό
7) Να της κάνει αστεία
8) Να είναι κουλ και μάγκας
9) Να της χαμογελάει γλυκά
10) Να της ζωγραφίζει καρδιές ...♥

Άλλο ένα καλοκαίρι τελειώνει. Καλά τα πέρασα και φέτος: Έκανα τα μπάνια μου στη θάλασσα, συνήθως μόνη, στη Βάρκιζα ή στο Πεύκο. Μερικές φορές πήγα στο Διαμάντι ή στον Ιστιοπλοϊκό Όμιλο μαζί με την οικογένεια.

Από την 1η έως την 4η Αυγούστου η αδελφή μου φιλοξένησε τον 11χρονο Κώστα, τον βαφτισιμιό της που ζει στις Σέρρες. Οι τέσσερίς μας κάναμε ξέγνοιαστες

εξορμήσεις στο κοντινό πάρκο για ποδόσφαιρο. Μια φορά πήγαμε στο Διαμάντι για μπάνιο, όπου έπαιξα μπάλα με τα παιδιά στη θάλασσα.

Ακόμη, όπως και πέρυσι, απόλαυσα τις μοναχικές βόλτες μου στις αριστοκρατικές γειτονιές της Βούλας και της Βάρης. Όταν περπατώ σε αυτούς τους δρόμους, απολαμβάνω μια αυθόρμητη ψυχική ανάταση, μια *υπέρβαση*. Καμία αρνητική, στενόχωρη, ή περιοριστική σκέψη δεν εισβάλλει στο νου μου. Κάποιες στιγμές δεν θυμάμαι καν από πού έρχομαι, ούτε ποιά είμαι – λες και είμαι ένα άλλο πρόσωπο, σε μια άλλη γη, σαν σε άλλη διάσταση...

♥ Ομολογία ♥

Είμαι εδώ μονάχα για να κάνω βόλτες.
Μοναχικές βόλτες, που ξετυλίγονται
σε μια ονειρική μακαριότητα.
Απολαμβάνω την κάθε εμπειρία, όσο διαρκεί.
Όταν τελειώνει την ξεχνώ.
Δεν την αναπωλώ, δεν την καταγράφω,
την αφήνω να χαθεί αυθόρμητα στη λήθη.
Η αυθεντική ευδαιμονία
δεν χαράζει στο νου αναμνήσεις,
ούτε θρέφει νοσταλγίες...

Σύνδρομο Asperger

Γενετική διαταραχή που ανακαλύφθηκε το 1944 από τον Αυστριακό παιδίατρο Hans Asperger σε παιδιά και εφήβους που παρουσίαζαν δυσχέρεια στις κοινωνικές σχέσεις και στην κοινωνική χρήση του λόγου, επαναλαμβανόμενες στερεοτυπικές συμπεριφορές και εμμονές με συγκεκριμένα αντικείμενα. Ωστόσο, τα άτομα εκείνα διέθεταν επίσης υψηλό δείκτη νοημοσύνης, ανεξάρτητη κριτική σκέψη και ειδικά ταλέντα. Με την πάροδο της ηλικίας η γενική κατάσταση βελτιώνεται, ωστόσο τα κοινωνικά προβλήματα επιμένουν.

Το σύνδρομο Asperger αγνοήθηκε για χρόνια από τους ειδικούς. Σήμερα το σύνδρομο Asperger χαρακτηρίζεται ως ήπιος αυτισμός νευροβιολογικής αιτιολογίας. Συναντάται περισσότερο στους άνδρες παρά στις γυναίκες, με αναλογία 4:1 [*φυσικά, ένας άνδρας με Asperger είναι πολύ πιο αποδεκτός κοινωνικά από μια γυναίκα*]. Παρόλο που είναι αρκετά συχνό (~1/250 άτομα ή 37,2 εκ άτομα παγκοσμίως το 2015), μόλις πρόσφατα ανακαλύφθηκε η αιτία που το προκαλεί: Μετάλλαξη στο γονίδιο ENGRAILED 2 [*en-grail-ed?*].

Το σύνδρομο Asperger εκδηλώνεται με τα εξής συμπτώματα:

1. Ήπιος αυτισμός με φυσιολογικό εγκεφαλογράφημα.
2. Αδεξιότητα, τάση για αυτοτραυματισμούς.
3. Προβλήματα προσανατολισμού, ισορροπίας, βαδίσματος.
4. Νοημοσύνη φυσιολογική ή ανώτερη του φυσιολογικού.

5. Γλωσσική και γνωσιακή ικανότητα φυσιολογική ή υπερανεπτυγμένη.
6. Ιδιαίτερες ικανότητες ή ταλέντα (πχ μαθηματικά, φυσική, ξένες γλώσσες, μουσική, ζωγραφική), ενισχυμένη αντίληψη στη λεπτομέρεια ή σε μικρές αλλαγές μοτίβων.
7. Αίσθηση διαφορετικότητας από τους υπόλοιπους ανθρώπους.
8. Αίσθηση ότι βρίσκεται σε λάθος κόσμο, ή “σαν παγιδευμένος μέσα σ' ένα αυγό”. Το Asperger είναι επίσης γνωστό ως "Σύνδρομο του Λάθος Πλανήτη".
9. Προβλήματα στις κοινωνικές σχέσεις, δυσκολία στη δημιουργία φιλικών σχέσεων.
10. Δυσχέρεια στις ερωτικές σχέσεις.
11. Αφηρημάδα, αποφυγή του βλέμματος.
12. Εξαιτίας της διαφορετικότητάς τους, στοχοποιούνται και γίνονται θύματα.
13. Μονόπλευρη φλυαρία, περιορισμένη προσωδία, ανωμαλίες στον τόνο ή/και στην ένταση της φωνής, ηχολαλία.
14. Αδυναμία στην κατανόηση της μη λεκτικής επικοινωνίας.
15. Έλλειψη εμπάθειας στα συναισθήματα των άλλων.
16. Υπερβολική ευαισθησία ή αναισθησία σε ήχους, φώτα, και άλλα ερεθίσματα.
17. Περιορισμένα, εμμονικά ενδιαφέροντα.
18. Επαναλαμβανόμενα μοτίβα συμπεριφοράς (πχ φτερουγίσματα των χεριών).
19. Ψυχολογικά προβλήματα (άγχος, κυκλοθυμία, κατάθλιψη), οφειλόμενα κυρίως στη αίσθηση διαφορετικότητας και στην αδυναμία τους να δικτυωθούν κοινωνικά.

20. Προβλήματα ύπνου: αϋπνία, συχνές αφυπνίσεις όλη τη νύχτα, πολύ πρωινό ξύπνημα.
21. Προτίμηση στην ιστόρηση αληθινών γεγονότων παρά στη μυθοπλασία.
22. Παρά το υψηλό γνωσιακό δυναμικό τους, τα νεαρά άτομα με Asperger προτιμούν να μένουν στο σπίτι. Ωστόσο, μερικοί παντρεύονται και εργάζονται ως ελεύθεροι επαγγελματίες.

Αυτοκριτική και Ενδοσκόπηση: Κατά πάσα πιθανότητα πάσχω από το σύνδρομο Asperger, εφόσον συγκεντρώνω σχεδόν όλα τα ανωτέρω χαρακτηριστικά:
1. Ανέκαθεν είχα (και έχω) μια έμφυτη επιφυλακτικότητα, που πάντα με εμπόδιζε να κάνω φιλίες· εγκεφαλογράφημα έχω κάνει κι έχει βγει φυσιολογικό.
2. Κατά την παιδική και εφηβική ηλικία ήμουν αρκετά αφηρημένη και αδέξια· μέχρι τα 14, μου ήταν αδύνατο να μπω σ' ένα δωμάτιο και να μη σκουντουφλήσω κάπου...
3. Το βάδισμά μου ήταν περίεργο, "πηδηχτό" (συχνά με κορόιδευαν γι' αυτό) και η ισορροπία μου όχι τόσο καλή. Όσο πήγαινα Δημοτικό, άλλαζα γραφικό χαρακτήρα κάθε μέρα.
4. Έχω δείχτη νοημοσύνης 160 της κλίμακας Cattell.
5. Ανέκαθεν είχα καλή γλωσσική ικανότητα, ιδίως στο γραπτό λόγο. Πάντα μου άρεσε να μαθαίνω, και σαν μαθήτρια ήμουν από τις καλύτερες.
6. Από μικρή πρόσεχα λεπτομέρειες και αλλαγές σε μοτίβα προσώπων και πραγμάτων, έτσι έχω αναπτύξει ιδιαίτερα την κριτική σκέψη. Ακόμη, διαθέτω ιδιαίτερη ευχέρεια στο γράψιμο, στη ζωγραφική και στις ξένες γλώσσες.
7. Ποτέ δεν έπαψα να αισθάνομαι διαφορετική από τους

άλλους ανθρώπους.
8. Ανέκαθεν είχα την έντονη αίσθηση πως βρίσκομαι σε λάθος πλανήτη – σαν εξωγήινος που έπεσε στη γη. Συχνά νιώθω σα να είμαι παγιδευμένη μέσα σ' έναν ψευδοκόσμο (matrix), κάτι σαν "κοσμικό αυγό", που το κέλυφός του είναι ο γνωστός μας ουρανός.
9. Στο σχολείο μου ήταν αδύνατο να πιάνω φιλίες, ωστόσο στη γειτονιά έκανα παρέα με πολλά παιδιά και παίζαμε όλη μέρα στο δρόμο. Μεγαλώνοντας, απομονώθηκα εντελώς χωρίς να μπορώ να καταλάβω το γιατί. Ωστόσο, κατά τη δεκαετία του '90 κατάφερα να αποκτήσω πολλές παρέες, που τους εκμυστηρευόμουν τα πάντα -*πράγμα που τελικά μετάνιωσα πικρά...*
10. Ερωτική σχέση δεν είχα ποτέ, ίσως επειδή η συνολική μου εμπειρία από το ανθρώπινο γένος είναι εξαιρετικά αρνητική: Έχω πάθει τα μύρια όσα από άτομα (φιλενάδες) που συναντούσα μία-δυο φορές το μήνα· πόσο μάλλον να έχω κάποιον (σύζυγο ή γκόμενο) μέσα στα πόδια μου μέρα-νύχτα. Άλλωστε, ποτέ δεν διέθετα την απαιτούμενη "θηλυκότητα"...
11. Κατά την παιδική μου ηλικία, συχνά ένιωθα πως δεν μπορούσα να παρακολουθήσω τα τεκταινόμενα σ' έναν χώρο. Έτσι, οι άλλοι με φώναζαν "χαζή", ενώ η μάνα μου νευρίαζε επειδή ήμουν "αφηρημένη". Αποφυγή του βλέμματος είχα σίγουρα και μάλλον έχω ακόμη.
12. Για πάρα πολλά χρόνια έκανα τρανή καριέρα ως στόχος και θύμα -μα όχι πια...
13. Όταν ήμουν μικρή, συχνά έπιανα τον εαυτό μου να λέει πράγματα που δεν ήθελα: χαζά αστεία, άστοχα σχόλια, παράξενες φράσεις. Ως αποτέλεσμα, οι άλλοι με παρεξηγούσαν και με κορόιδευαν. Τώρα πια ελέγχω τα λόγια μου πολύ καλά, ωστόσο η φωνή μου εξακολουθεί να έχει παράξενη χροιά. Ηχολαλία έχω ακόμη, ωστόσο

φροντίζω να μη με ακούνε οι άλλοι...
14. Κάποτε αγνοούσα εντελώς τη μη λεκτική επικοινωνία· τώρα την κατανοώ μα συχνά δεν δίνω τη σημασία που θα 'πρεπε. Προτιμώ οι άλλοι να μου λένε αυτό που θέλουν, χωρίς να περιμένουν να το εννοήσω από κινήσεις ή βλέμματα.
15. Νιώθω τα συναισθήματα των άλλων -μα συνήθως δεν πείθομαι.
16. Έχω υπερευαισθησία σε ορισμένους θορύβους (μουσικές, φωνές, συνεχή κροταλίσματα, γαυγίσματα), αλλά αυτή την απέκτησα σε μεγάλη ηλικία, μετά από χρόνιο συντονισμένο ηχητικό πόλεμο.
17. Εμμονικά ενδιαφέροντα (πχ συλλογή καρτών, κάποιες εκπομπές στην τηλεόραση, ορισμένα παιγνίδια) είχα από μικρή, μα δεν ήταν ποτέ περιορισμένα.
18. Επαναλαμβανόμενα μοτίβα συμπεριφοράς παρουσίαζα ιδίως κατά τη νηπιακή ηλικία, όταν συνήθιζα να κάθομαι στο κρεβάτι και να κουνιέμαι μπρος-πίσω· αργότερα, κατά την εφηβεία, άκουγα μουσική μ' έναν παρόμοιο τρόπο.
19. Κατά καιρούς έχω αντιμετωπίσει σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα (άγχος, κατάθλιψη, ψυχώσεις) αλλά έχω μάθει να τα αναλύω και να τα ξεπερνώ.
20. Μέχρι τα 26 μου περίπου, είχα συχνές νυχτερινές αφυπνίσεις: έβλεπα όνειρο, ξυπνούσα, έβλεπα άλλο όνειρο, ξυπνούσα, κ.ο.κ., αμέτρητες φορές μέσα στη νύχτα, ωστόσο δεν ένιωθα ότι μου έλειπε ύπνος. Εξακολουθώ να ξυπνώ μέσα στη νύχτα, μα όχι πάνω από 3-4 φορές. Όσο για τα ασυνήθιστα νυχτερινά προβλήματα που αντιμετωπίζω εδώ και 11 χρόνια, ουσιαστικά τα έχω ξεπεράσει, τα ελέγχω αρκετά καλά – και σίγουρα δεν οφείλονται σε κάποιο γενετικό σύνδρομο.

21. Δεν έχω πρόβλημα με τη μυθοπλασία, μου αρέσουν μάλιστα τα μυθιστορήματα φαντασίας. Ωστόσο, με γοητεύουν ιδιαίτερα οι αληθινές ιστορίες..

22. Πάντα προτιμούσα να δουλεύω στο σπίτι παρά να μπλέκω με πουτάνες και τσιράκια στους χώρους εργασίας. Ωστόσο, για δέκα ολόκληρα χρόνια δούλεψα φιλότιμα σε εταιρείες αλλά τις απέρριψα και τις εγκατέλειψα οριστικά όταν κατάλαβα τι σφηγκοφωλιές είναι. Από το έτος 2000 και μετά παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών κατ' οίκον – μια δουλειά που έχει πολλά προβλήματα, μα σίγουρα προτιμώ από το υπαλληλίκι.

Με την πάροδο της ηλικίας πολλά από τα ανωτέρω συμπτώματα έχουν ατονήσει, κυρίως μετά από δικές μου συνειδητές προσπάθειες. Όμως, από το 2012 και ύστερα, η δυσχέρεια στις κοινωνικές σχέσεις έχει επανέλθει για να μείνει: Τώρα πια συνειδητά δεν επιδιώκω να βρίσκω παρέες επειδή ξέρω ότι αργά ή γρήγορα οι φίλοι θα αποδειχθούν φίδια και θα με πολεμήσουν με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο...

Μετά από εκτενή έρευνα στο Internet, τόσο σε αγγλικά όσο και σ' ελληνικά σάιτ, ανακάλυψα ορισμένες ενδιαφέρουσες απόψεις σχετικά με το σύνδρομο Asperger: Αρκετοί ερευνητές πιστεύουν ότι το φάσμα των αυτιστικών διαταραχών αποτελεί περισσότερο μια *νευροδιαφορετικότητα* παρά μια νόσο που πρέπει οπωσδήποτε να θεραπευτεί. Υποστηρίζουν πως δεν υπάρχει κάποια "ιδανική" διαμόρφωση εγκεφάλου και δεν θεωρούν ως παθολογική οποιαδήποτε παρέκκλιση από τη νόρμα.

Όσον αφορά την κοινωνική ζωή, η προσοχή στη λεπτομέρεια δεν αποτελεί σπουδαίο προσόν. Όμως, οι γονιδιακές μεταλλάξεις που ευθύνονται για το εν λόγω

σύνδρομο έχουν λειτουργήσει θετικά κατά τη διάρκεια της ανθρώπινης εξέλιξης, έτσι ώστε ορισμένα άτομα με Asperger να συμβάλλουν δραματικά στις επιστήμες, στις τέχνες και στην ιστορία.

Η πνευματική διάσταση του συνδρόμου: Τα άτομα με Asperger (aspies) είναι starseeds, δηλαδή εξωγήινες ψυχές που για κάποιους λόγους έχουν παγιδευτεί στη Γη. Έχουν ζήσει πολλές ζωές σε πλανήτες όπου δεν υπήρχαν υλικά σώματα, ενώ η επικοινωνία δεν γινόταν με λέξεις αλλά με τηλεπάθεια, συνεπώς το ψέμα ήταν αδύνατο. Έτσι, λοιπόν, οι aspies δεν νιώθουν άνετα με το σώμα τους, έχουν δυσχέρεια στον προφορικό λόγο, δυσκολεύονται να πουν ή να καταλάβουν τα ψέματα. Συχνά αισθάνονται μόνοι και παρεξηγημένοι στη Γη και λαχταρούν να γυρίσουν πίσω στον πλανήτη τους.

Τα παιδιά με Asperger είναι φυσιολογικά παιδιά σ' έναν αφύσικο κόσμο. Το σώμα και το πνεύμα τους αδυνατεί να αφομοιώσει τις γήινες τοξίνες που υπάρχουν στις τροφές, στο νερό, στον αέρα, στον τεχνητό φωτισμό, στις διαπροσωπικές σχέσεις. Οι επιστήμονες έχουν ανακαλύψει τεράστιες συνδέσεις ανάμεσα στις διαταραχές αυτισμού και στις περιβαλλοντικές τοξίνες.

Κι εγώ, από τη μεριά μου, έχω την εντύπωση ότι το εν λόγω σύνδρομο δεν είναι καθόλου όπως τα υπόλοιπα...

Ελιγμοί στο Σκοτάδι

Παρασκευή, 1η Σεπτεμβρίου 2017

🛋 ***Το οικογενειακό μας σήριαλ*** συνεχίζεται με νέες, αναπάντεχες εξελίξεις: Κατά τις 6:15 το πρωί, η αδελφή μου ξυπνάει απότομα από τα άγρια μουγκρητά του Θανάση και τα κλάματα της Ταμάρας που φωνάζει “Δεν μπορώ άλλο, αυτή τη φορά θα φύγω!”

Η κοπέλα έχει ανεβάσει πυρετό 39,5 εδώ και έξι μέρες· πριν από τρεις μέρες πήγε στο γιατρό, έκτοτε παίρνει αντιβιοτικά αλλά ο πυρετός δεν κατεβαίνει με τίποτα. Πιθανότατα, το πρόβλημα είναι ψυχοσωματικό: Η δουλάρα δεν αντέχει τις αφόρητες πιέσεις που της εξασκεί ακατάπαυστα ο Master Nassos, ο οποίος ήδη προετοιμάζεται πυρετωδώς για δυο διαγωνισμούς body building που θα γίνουν το Νοέμβρη. Αλλά αν η κυρία καταπιέζεται τόσο, γιατί δεν το βάζει στα πόδια; Προφανώς γουστάρει να το παίζει σκλάβα του έρωτα, ενώ ευελπιστεί να δρέψει και αυτή δάφνες ως κυρία Πρωταθλητού...

Το μεσημέρι έχουμε άλλα επεισόδια: Όταν κάθομαι στο τραπέζι να φάω, βάζω δυο επιπλέον κομμάτια κοτόπουλο στο πιάτο μου και η μαμά σπεύδει αμέσως να με νουθετήσει:

“Μην παίρνεις άλλα, δεν θα φθάσει το φαγητό για το Γιάννη και τον Αντώνη!”

“Μα δεν είναι εδώ, έχουν πάει για ψάρεμα και θα 'ρθουν αργά το απόγευμα!” της υπενθυμίζω.

“Σταμάτα πια, θα με αναγκάσεις να ξανατηγανίζω!” γκρινιάζει, με το συνηθισμένο της ύφος του μάρτυρα.

Παρατηρημένο: Εδώ και κανένα χρόνο, η μαμά μετράει τις μπουκιές μου! Κάθε φορά που πάω να βάλω κάτι στο στόμα μου, τρέχει και μου λέει να μη φάω γιατί "δεν θα φθάσει για τους υπόλοιπους" – για τους οποίους, σημειωτέον, συνήθως δεν ξέρουμε καν τι ώρα θα εμφανιστούν, ούτε αν θα καταδεχθούν να φάνε από το φαγητό μας. Ως και ο Τώνης το έχει προσέξει και μόλις με βλέπει να τρώω, με πειράζει: “Σταμάτα νονά, μη φας άλλο, πρέπει να φάνε ο Γιάννης και η Αλίκη!”

Τέλος πάντων, αυτή τη φορά δεν παίρνω την κατάσταση πολύ στα σοβαρά, οπότε τολμώ να βάλω και δυο τηγανητές πατατούλες παραπάνω στο πιάτο μου. Αυτοστιγμή η μάνα μου γίνεται Τούρκος:
“Άει στο διάολο πια, σου μιλάω και δεν με υπολογίζεις, να ψοφήσω να ησυχάσω!” και άλλα πολλά που δεν ακούω επειδή αρχίζω να φωνάζω κι εγώ:
“Αμάν πια, με αυτούς τους αχαΐρευτους, τα ερπετά που σου αρέσει να υπηρετείς! Τελικά, εσύ φταις για όλα, έχει δίκιο η Αλίκη!”
“Ο καθένας φταίει για τον εαυτό του!” κάνει με ένοχα χαμηλή φωνή και συνεχίζει να με βρίζει.

Αμέσως μετά εξαφανίζομαι στο δωμάτιό μου, φορώντας τις ωτοασπίδες. Δεν προσέχω καν τι μου λέει, ούτε με νοιάζει. “Μακάρι να ήμουν εντελώς κουφή, να μην άκουγα τίποτα απολύτως!” της φωνάζω και ύστερα πέφτω στο κρεβάτι κουρασμένη, απογοητευμένη και έτοιμη για

Αυτοκριτική: Θάλασσα τα έκανα πάλι. Παρόλο που έχω συνειδητοποιήσει προ επταετίας ποιά ακριβώς είναι η θέση μου σε αυτή την οικογένεια, συχνά αφήνομαι να νομίζω πως είμαι κόρη των Φεζάρρηδων, ενώ είμαι μονάχα το υπηρετικό προσωπικό. Μετά από τόσο καιρό, εξακολουθώ να ξεχνώ ότι εγώ δεν είμαι

κόρη της γριάς Μαριέτας. *Αλήθεια, πότε έπαψα να είμαι η κόρη της; Μάλλον από τότε που γεννήθηκε η αδελφή μου – και κάθε μέρα που περνά, γίνομαι όλο και λιγότερο κόρη της.*

Όπως και να 'χει, οφείλω να φέρομαι ανάλογα: Η υπηρέτρια τρώει πάντα όσο της βάζουν τα αφεντικά, δεν επιτρέπεται να προσθέτει στο πιάτο της ούτε μπουκιά -και αυτό είναι το πρέπον, κακά τα ψέματα...

Επιπλέον: Ναι μεν η γριά έχει ψύχωση με τους κληρονόμους και μένα με θεωρεί κάτι λιγότερο από τίποτα, αλλά η αλήθεια είναι ότι πουθενά δεν πρόκειται να βρω καλύτερα. Δυστυχώς, αυτή είναι η αλήθεια στον παλιόκοσμο όπου ζω: Το οικογενειακό μου περιβάλλον θυμίζει ταινία φρίκης, ωστόσο πουθενά δεν θα είναι καλύτερα για μένα. Έχω ζυμωθεί μαζί τους τόσα χρόνια και νιώθω λίγο σα να 'χω πάθει ανοσία στις ψυχικές τοξίνες τους. Και, όπως λέει και η παροιμία, “καλύτερα ο διάβολος που ξέρεις παρά ο άγγελος που δεν ξέρεις”.

Οικογενειακές ζυμώσεις: Όταν ένα ή περισσότερα μέλη μιας οικογένειας/ομάδας αδυνατούν να καταφέρουν οτιδήποτε στη ζωή τους και τελικά πηγαίνουν χαμένα, αυτό συμβαίνει προκειμένου να ανυψωθεί ένα άλλο μέλος. Η διαδικασία λαμβάνει χώρα πρώτα στο ενεργειακό επίπεδο και μετά στο υλικό, και είναι περισσότερο ασυνείδητη παρά συνειδητή. Συνήθως καταποντίζονται άτομα μη ερπετοειδούς γενετικής καταγωγής προς όφελος ερπετοειδών.

“Εγώ έκανα τέσσερις εγκυμοσύνες”, λέει σε μια στιγμή η μητέρα μου, με φανερή πικρία στη φωνή. “Ποιός ξέρει πώς θα ήταν τώρα η Ελπίδα αν ήταν καλά και ζούσε ακόμη· ίσως να ήταν κι εκείνη παντρεμένη, ίσως να είχε παιδιά κι εγγόνια...”

“Ναι, αλλά τότε δεν θα είμασταν όπως είμαστε τώρα”, πετάγεται αμέσως ο Τώνης, που ολοφάνερα δεν του αρέσει καθόλου η ιδέα – και κατανοώ αμέσως το γιατί:

Από τις τέσσερις συνολικά εγκυμοσύνες που είχε η μητέρα μου,

- Εγώ, η Υβόννη, που γεννήθηκα τον Ιούνιο του 1963, έχω καταλήξει ανύπαντρη, άτεκνη, φτωχή, ουσιαστικά ανεπάγγελτη.
- Ένα αγόρι (ο πολυπόθητος διάδοχος) έγινε αποβολή στα τέλη του 1965, μετά από ταλαιπωρίες του υπέστη η μάνα μου προσπαθώντας να εκτελέσει εντολές του συζύγου και αφέντη της: Ενώ εκείνος έλειπε στα καράβια, απαίτησε από τη έγγυο γυναίκα του ν' αφήσει το σπίτι της στη Γλυφάδα και να πάει να μείνει στο Ληξούρι (10 ώρες ταξίδι, αλλάζοντας έξι μέσα συγκοινωνίας), μαζί με τα πεθερικά της.
- Η αδελφή μου η Αλίκη, που γεννήθηκε το Νοέμβρη του 1967, ήταν πάντα η ντίβα της οικογένειας.
- Η Ελπίδα, που γεννήθηκε το Μάρτη του 1972, σπαστική και τετραπληγική, πέθανε σε ηλικία τεσσεράμισι ετών.

Έτσι, από τα τέσσερα τέκνα της οικογένειας Φεζάρρη, μονάχα η Αλίκη έμελλε να εξελιχθεί κάπως φυσιολογικά και ν' αποκτήσει παιδιά κι εγγόνι. Όλοι οι υπόλοιποι πήγαμε χαμένοι, με τον έναν ή το άλλο τρόπο. Ως αποτέλεσμα, ολόκληρη η οικογένεια περιστρέφεται συνεχώς γύρω από την Αλίκη, τα παιδιά της, το εγγόνι, και τα κατορθώματά τους.

Αν όμως,

- Εγώ ήμουν παντρεμένη, με δυο παιδιά κι ένα-δυο εγγόνια,
- Αν ο αδελφός μου ήταν ζωντανός και παντρεμένος, με δυο παιδιά κι ένα-δυο εγγόνια,

🚶 Αν η Ελπίδα ήταν ζωντανή και παντρεμένη, με δυο παιδιά κι ένα-δυο εγγόνια,
Τι θα ήταν σήμερα οι γιοί και ο εγγονός της Αλίκης;

Αν οι γονείς μου είχαν τώρα 4-8 εγγόνια και άλλα τόσα δισέγγονα, ο Θανάσης και ο Γιάννης δεν θα ήταν οι "πρίγκηπες" που είναι τώρα· θα ήταν οι αχαΐρευτοι, μισότρελοι, αλήτες γιοί του Αντώνη Μαρκάκη. Και ο Τώνης δεν θα ήταν ο ένας και μοναδικός απόγονος, το "8ο θαύμα του κόσμου" που είναι τώρα· θα ήταν το "θρασύτατο αλβανάκι".

Σε γενικές γραμμές, λοιπόν, η απίθανη κακοδαιμονία που χτυπάει την οικογένειά μας τα τελευταία 50 χρόνια, εξυπηρετεί θαυμάσια τη "βασίλισσα" Αλίκη και τα πριγκηπόπουλά της. Ίσως να είχε δίκιο κάποτε η παλιά μου φίλη, η Μαρία Σχοινά, όταν υπέθετε ότι ο μεταφυσικός παράγοντας, *η αρνητική δύναμη που μπλοκάρει τη ζωή μου σε υλικό αλλά και σε εσωτερικό επίπεδο, είναι η αδελφή μου* (βλ. 28/8/99, Βιβλίο Τρίτο).

Η παρουσία και μόνο της Αλίκης μπορεί να έχει επηρεάσει αρνητικά τη μοίρα μου, έτσι ώστε να εξελιχθούν τα πράγματα όπως εξελίχθηκαν, για να μείνει εκείνη μοναδική συνεχίστρια της οικογένειας. Ως φυσική συνέπεια, οι γονείς μου αλλά και όλο το σόι μας έχουν θεοποιήσει αυτήν και τους κηφήνες της.

Ελπίζω, μονάχα, μεγαλώνοντας ο Τώνης να μην αποδειχθεί τόσο ερπετοειδής όσο οι υπόλοιποι Μαρκάκηδες. Και εύχομαι να έχει καλύτερη τύχη...

Δευτέρα, 4 Σεπτεμβρίου 2017

Πρώτο μάθημα αγγλικών σήμερα το απόγευμα, στη Θεώνη και στη Μάρθα Ξιφαρά. Μολις μπαίνω στο λεωφορείο 128 (που φθάνει ανέλπιστα πριν από το δημοτικό λεωφορείο που παίρνω συνήθως) μου έρχεται

ένα αναπάντεχο *"σημείον":* Μπροστά-μπροστά κάθεται μια έφηβη που φορά μια γκρίζα μπλούζα, ολόιδια με μια που έχει η Θεώνη, που φέρει την επιγραφή HELL│O στο στήθος.

Όταν φθάνω στο σπίτι τους, οι αδελφές με υποδέχονται με χαρά, αγκαλιές και φιλιά. Χαίρομαι όταν διαπιστώνω πως η Θεώνη δεν φορά την ίδια μπλούζα – όχι ότι θα το 'δενα κόμπο: Οι κακόβουλοι *συντονισμοί του Πλέγματος* δεν με εντυπωσιάζουν πλέον, ούτε φοβάμαι τον "θεό του κόσμου τούτου" εφόσον τώρα ξέρω ποιός είναι αλλά και ποιό είναι το αδύνατο σημείο του...

Παρασκευή, 8 Σεπτεμβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα διαστημόπλοιο. Εγώ μαζί με άλλους κατεβαίνουμε στη Γη για να πολεμήσουμε ενάντια σε μια εξωγήινη φυλή, η οποία μολύνει τους γήινους έναν-έναν, μεθοδικά και αθέατα. Κρατάμε όπλα μα δεν νιώθω τόσο ασφαλής, καθώς η μόλυνση ξεκινά από τη θάλασσα και συνεχώς προχωρά, ακόμα και ανάμεσά μας. Προτείνω, λοιπόν, κάθε πρωί να κάνουμε όλοι ιατρικές εξετάσεις για να βεβαιωνόμαστε πως δεν έχουμε επηρεαστεί.

Μαζί μας είναι κι ένας μικρόσωμος γήινος άνδρας που τον έχουμε σώσει από τους εξωγήινους. Σύντομα, όμως, αποδεικνύεται πως είναι ένας από εκείνους που μολύνθηκαν πρώτοι. Μας σαμποτάρει και μας απειλεί, οπότε αναγκαζόμαστε να τον θέσουμε σε περιορισμό. Νιώθω σχετική ανακούφιση όταν θυμάμαι ότι η αδελφή μου ζει σ' ένα χωριό κάπου κοντά στην Τρίπολη, μακριά από τη θάλασσα, οπότε είναι σχετικά ασφαλής ακόμη.

Επαλήθευση; Η μόλυνση του Σαρωνικού από πετρελαιοκηλίδα, μετά τη μυστηριώδη βύθιση δεξαμε-

νόπλοιου στη Σαλαμίνα, τα ξημερώματα της Κυριακής.

Τρίτη, 12 Σεπτεμβρίου 2017

Εικόνες του Matrix: Παίρνουμε το πρωινό μας μαζί με τον Αντώνη και συζητάμε για έναν διάσημο τηλεοπτικό παραγωγό που πέθανε το 2006, αφήνοντας πίσω γυναίκα, δυο παιδιά και μισό δις δολλάρια + ακίνητα. Ωστόσο, απ' όλα αυτά ο μεγαλοπαραγωγός δεν έλεγχε ουσιαστικά τίποτα· για κάποιο παράξενο λόγο, όλο τον έλεγχο τον είχε η σύζυγός του (τυπική ερπετοειδής στριγγλάρα). Κάνοντας, μάλιστα, τη διαθήκη του, φρόντισε να κληροδοτήσει σχεδόν τα πάντα στη γυναίκα του. Στα παιδιά του δεν άφησε ούτε ένα εκ δολλάρια στο καθένα, ενώ σε άλλους συγγενείς άφησε μικροποσά. *Ποιός γονέας αφήνει την περιουσία του στον άλλο γονέα αντί στα παιδιά του;*

☺ Μόλις ακούει ο Τώνης ότι η οικογένεια του εν λόγω παραγωγού (4 άτομα) έμεναν σε μια βιλάρα-παλάτι 120 δωματίων, αναφωνεί αυθόρμητα: "Τρελοί είναι; Τι το' θελαν τόσο μεγάλο σπίτι; Εγώ όταν γίνω πλούσιος από το ποδόσφαιρο, θα έχω μια βίλα επτά δωματίων, ένα δωμάτιο για τον καθένα σας, κι εγώ θα μένω στο έβδομο!"

Λίγο αργότερα, καθώς ο νεαρός φεύγει για το σχολείο, τον ρωτά η μάνα μου: "Να σου δώσω δυο ευρώ για να πάρεις κάτι στο διάλειμμα;"

"Όχι, δεν χρειάζεται, μου έχει δώσει η μαμά μου!"

Του δίνουμε λεφτά και λέει "όχι" - ίδιος ο Θάνος και ο Γιάννης...

Αργά τη νύχτα, ο Τώνης κάθεται μαζί με την αδελφή μου. Το παιδί πεινάει αλλά εκεί πάνω δεν υπάρχει κουζίνα.

“Να πάρουμε τηλέφωνο τη γιαγιά τη μεγάλη να σου φτιάξει μια ομελέτα;” τον ρωτά η Αλίκη.
“Όχι, γιατί η γιαγιά είναι κουρασμένη τέτοια ώρα και δεν πρέπει να κουράζεται!”
“Ε, ας της το πούμε και αν δεν μπορεί...”
“Μη της το πεις, γιατί αυτή με αγαπάει και θα μου τη φτιάξει!”
Επαναλαμβάνω: Ίδιος ο Θάνος και ο Γιάννης...

Η συνέχεια του οικογενειακού μας σήριαλ: Ο ανηψιός Γιάννης όλο τον Αύγουστο δεν δούλεψε επειδή: α) η κατασκευαστική εταιρεία όπου εργαζόταν ως πρόσφατα, έμεινε κλειστή για δέκα μέρες, β) τις υπόλοιπες, όλο κάτι τον πονούσε: πότε η μέση, πότε ο λαιμός, εδώ και δέκα μέρες ένα δόντι· γ) πήγε και το έβγαλε, μα αυτό συνέχισε να πονάει, οπότε ξαναπήγε στο γιατρό, ο οποίος θεώρησε καλό να του κάνει απονεύρωση σ' ένα διπλανό δόντι (200 ευρώ έξοδα συνολικά) αλλά ο Γιάννης εξακολουθεί να πονάει. “Πολύ άτυχο είναι αυτό το παιδί”, παραπονιέται η μάνα μου. “Πότε πονάει η μέση του, πότε το πόδι του, πότε ο λαιμός του, πότε το δόντι του, πώς να δουλέψει;” – κι εμείς, όπως πάντα, είμαστε υποχρεωμένοι να του παρέχουμε γενναία οικονομική υποστήριξη...

Τουλάχιστον, υπάρχει κι ένα φως στο τούνελ: Αφού ο Γιάννης παρέλαβε επιτέλους το πολυπόθητο δίπλωμα οδήγησης Γ΄ κατηγορίας, από χθες εργάζεται στον Δήμο σαν οδηγός, με οκτάμηνη σύμβαση. *Από τον Μάιο τον έχουν ειδοποιήσει, κι έκτοτε τον περίμεναν υπομονετικά να τους πάει το δίπλωμα...*

Κακά τα ψέματα: Μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, που εξακολουθεί να είναι ανδροκρατική, ο άνδρας αλλιώς μπορεί να κινείται: αλλιώς δικτυώνεται, αλλιώς

τον υπολογίζουν, αλλιώς του ανοίγουν τις πόρτες. Για παράδειγμα, ένας αμόρφωτος άνδρας μπορεί να πάρει ένα ειδικό δίπλωμα οδήγησης, να γίνει επαγγελματίας οδηγός και να βγάζει 3000 ευρώ το μήνα. Η γυναίκα πρέπει να βγάλει πανεπιστήμιο, να μάθει τρεις ξένες γλώσσες άπταιστα, να χειρίζεται και το κομπιούτερ τέλεια, για να γίνει γραμματέας με μισθό 400 ευρώ το μήνα (αν τα παίρνει), να έχει όλη την εταιρεία στο κεφάλι της, να της πιάνουν και τον κώλο.

Στο μεταξύ, ο Νάσος συνεχίζει εντατικό πρόγραμμα γυμναστικής και διατροφής, προκειμένου να πάρει μέρος στα πρωταθλήματα του Νοεμβρίου. Γεμάτος καμάρι μας πληροφορεί ότι χρειάζεται 3000-4000 ευρώ το μήνα για ν' ανταπεξέλθει αλλά τα αυτά τα λεφτά τα βγάζει με τη δουλειά του, λέει. Ωστόσο, απαξιεί να πληρώνει τους λογαριασμούς του: Τη δόση του αμαξιού και το ηλεκτρικό του τα πληρώνει η αδελφή μου, το νερό (υπέρογκα φουσκωμένο) το πληρώνουμε εμείς.

Πάντως, αναρωτιέμαι: Πώς τα βγάζει, άραγε, τόσα λεφτά; Με 6-7 personal που έχει, όταν τα έχει; Τους τελευταίους δυο μήνες πρακτικά δεν δούλεψε επειδή σχεδόν όλοι οι μαθητές του προτίμησαν τις διακοπές από τα γυμναστήρια. Ευελπιστεί, μάλιστα, κάποτε ν' ανοίξει δικό του γυμναστήριο αλλά και ειδικό μαγαζί όπου θα πουλά αναβολικά και άλλες ουσίες για body building, οπότε θα κερδίζει πολλές χιλιάδες ευρώ το μήνα, λέει. Και για πρώτη φορά παρατήρησα άσπρο αφρό στα χείλη του την ώρα που μιλούσε -πράγμα που δεν μου άρεσε καθόλου...

Επιπλέον, εδώ και λίγους μήνες έχουμε παρατηρήσει ότι οι ώμοι του προεξέχουν περίεργα. Φανταζόμασταν πως ήταν παραφουσκωμένοι μύες,

πρόσφατα όμως ο νεαρός μας πληροφόρησε ότι έχει μαζέψει υγρό σε αυτά τα σημεία, μάλλον από τις ενέσεις που χτυπάει διαρκώς εκεί. Την περασμένη βδομάδα πήγε σ' έναν γιατρό και του τράβηξε το υγρό με ένεση (δυόμισι σήριγγες!), ωστόσο οπτικά δεν υπάρχει καμία διαφορά: τα γρομπούλια δεν λένε να φύγουν, ειδικά το αριστερό εξακολουθεί να είναι μεγαλύτερο από αυγό. Κι έχει άλλο ένα όμοιο εξόγκωμα πάνω από τον αριστερό γλουτό, λέει. Πρόκειται μάλλον για λιπώματα και οφείλονται είτε στις ενέσεις που τραβάει σ' εκείνα τα σημεία, είτε στην έντονη γυμναστική – ούτε ο αθλίατρος μπορεί να πει με σιγουριά. Στο εξής, λοιπόν, ο Θανάσης θα πρέπει να επισκέπτεται καθημερινά φυσιοθεραπευτή και να του δίνει 30 ευρώ τη φορά, με αποτέλεσμα μάλλον αμφίβολο. Το πρόβλημα είναι πως αυτά τα εξογκώματα χαλάνε τη συμμετρία του σώματός του και αν δεν καταφέρει να τα εξαλείψει έγκαιρα, πιθανόν να αποκλειστεί από τους διαγωνισμούς του Νοεμβρίου, όπως του λέει ο αθλίατρος.

Όσο για την Ταμάρα, ευτυχώς έχει ξεπεράσει τα πρόσφατα προβλήματα της υγείας της. Κατά τ' άλλα, η όλη στάση της είναι σα να φωνάζει: "Είμαι ένα ιδανικό θηλυκό ανδρείκελο, που ζει μονάχα για να εκτελεί κατά γράμμα τις εντολές του άνδρα-αφέντη". Μάλιστα, ντύνεται αποκλειστικά με παλιά ρούχα του Θάνου: φαρδιά σορτς που πέφτουν μέχρι τις γάμπες και φαρδιές μπλούζες που πέφτουν επίσης μέχρι τις γάμπες. Φροντίζει να περπατά πάντα δυο βήματα πίσω από τον αφέντη (σαν τις γκέισες), με βήμα αργόσυρτο και με ώμους γυρτούς. Όταν ο Νάσος δεν είναι μπροστά, το παίζει υπερμορφωμένη ξερόλα· όταν, όμως, εκείνος παρών, η κυρία δεν αρθρώνει κουβέντα ("εγώ δεν μιλάω

για να πάρω το γαμπρό", όπως λέει και το παλιό ανέκδοτο. Κι έχει υιοθετήσει ένα μόνιμο χαμηλοβλεπούσικο ύφος οσίας Παρθενόπης, που μ' εκνευρίζει τα μάλα...

Τετάρτη, 13 Σεπτεμβρίου 2017

Εικόνες του Matrix: Ένα παλιό δεξαμενόπλοιο βυθίστηκε στη Σαλαμίνα τα ξημερώματα της Κυριακής (αλλά το είπαν χθες), με αποτέλεσμα να μολυνθεί όλος ο Σαρωνικός! Η πετρελαιοκηλίδα έχει ήδη καλύψει όλα τα νότια παράλια έως 300 μέτρα από τις ακτές της Βούλας, και συνεχίζει να προχωράει. Μόνο από την παραλία του Ζέρβα μάζεψαν 28 τόνους πετρέλαιο! Έχουν ήδη ξεκινήσει τη διαδικασία καθαρισμού αλλά θα πάρει πάνω από μήνα. Όπου υπάρχει άμμος, καταπίνει το πετρέλαιο και η μόλυνση μένει για χρόνια. Οι Δήμοι Βούλας, Βουλιαγμένης και Βάρκιζας θα στήσουν πλωτά φράγματα 3000 μέτρων για να εμποδίσουν τη μόλυνση να φθάσει στις ακτές τους· μα αρκεί αυτό;

Μόλις ακούμε τα καθέκαστα, η αδελφή μου κι εγώ κλαίμε ντουέτο: τέρμα τα ωραία μας μπανάκια για φέτος! Σκέφθηκα να πηγαίνω για κολύμπι στη Βάρκιζα, όμως ο Γιάννης (έμπειρος πρώην ναυαγοσώστης, έχει κάνει ορισμένα σεμινάρια ναυαγοσωστικής με θέμα την αντιμετώπιση πετρελαιοκηλίδων) υποστηρίζει πως τα πράγματα είναι πολύ πιο σοβαρά απ' όσο μας λένε και “καλύτερα να το αποφύγεις”. Ακόμη, έχει πληροφορηθεί από έναν φίλο του που δουλεύει ακόμα στην πλαζ του "Blue Rose" στη Βουλιαγμένη, ότι έχει απαγορευθεί και εκεί το κολύμπι.

Κρίσιμο ερώτημα: Πώς ακριβώς βυθίστηκε το καράβι, ενώ δεν ταξίδευε, ούτε βρήκε θαλασσοταραχή,

ούτε έπεσε σε βράχους; Κανείς δεν ξέρει ακριβώς. Λένε, όμως, πως ήταν πολύ παλιό, δεν έπρεπε να πάρει άδεια για να φορτώσει πετρέλαιο, ωστόσο είχε φορτώσει περισσότερο βάρος απ' όσο θα 'πρεπε. Μήπως η εφοπλιστική εταιρεία οργάνωσε το ατύχημα για να εισπράξει την ασφάλεια; Ή μήπως δόθηκε εντολή από υψηλά κυκλώματα να μολυνθεί ο Σαρωνικός για λόγους που μόνο *Αυτοί* ξέρουν;

Σάββατο, 16 Σεπτεμβρίου 2017

Κατά τις 6:00 το απόγευμα βρέθηκα στην Κάτω Γλυφάδα για να δω με τα μάτια μου τι γίνεται με τη μόλυνση. Πέρασα από τις παραλίες Ζέρβα και Μαριδάκι· η θάλασσα δεν μου φάνηκε τόσο βρώμικη, μάλλον την έχουν καθαρίσει κάπως, έχουν τοποθετήσει και πλωτά φράγματα. Ωστόσο, τα βράχια είναι κατάμαυρα από τη μέση και κάτω, η άμμος στην ακροθαλασσιά είναι επίσης μαύρη, ενώ μια βαριά οσμή πετρελαίου πλανιέται στην ατμόσφαιρα. Έχουν τοποθετηθεί κορδέλες με απαγορευτικό για τα μπάνια, δεν κολυμπάει πια κανένας εκεί, όμως είδα δυο-τρεις παρέες που έκαναν ηλιοθεραπεία μόλις μισό μέτρο μακριά από τη μαυρισμένη ακροθαλασσιά. Προχώρησα μέχρι την πρώτη μαρίνα, όπου η κατάσταση είναι πολύ χειρότερη παρά τα πλωτά φράγματα που έχουν στηθεί: το νερό είναι γεμάτο πετρέλαιο, πηχτό και μαύρο, και αναδύει μια αποπνικτική μυρωδιά.

Κατόπιν πήρα ένα λεωφορείο και κατέβηκα στη Βούλα, στη στάση “Νοσοκομείο”, εκεί όπου υπάρχει μια μικρή βραχώδης παραλία. Δεν είδα απαγορευτικά πουθενά, όμως το νερό και η άμμος είχαν ένα ύποπτο σκούρο χρώμα. Είδα κι εκεί ορισμένους να κάνουν ηλιοθεραπεία, ενώ τέσσερα άτομα βούτηξαν κιόλας, με

αρκετά επιδεικτικό στυλάκι θα έλεγα. Πιο πέρα, ένα ζευγάρι μεσήλικων ψάρευαν (δεν πάει καλά ο κόσμος).

Περπάτησα μέχρι το τέρμα των λεωφορείων Α2, απολαμβάνοντας το θέαμα των δαντελωτών ακτών πίσω από τα πεύκα. Δεν είδα ορατή μόλυνση σε αυτές τις ακτές μα ούτε εκεί κολυμπούσε κανένας, εκτός από ένα-δυο άτομα. Περιπλανήθηκα για λίγο μέσα στην εγκαταλειμμένη Β΄ Παραλία της Βούλας, εκεί όπου πριν από 20 χρόνια πήγαινα για μπάνιο με τη φιλενάδα μου την Ελένη. Η πλαζ είναι εντελώς έρημη τώρα, όλες οι εγκαταστάσεις έχουν μισογκρεμιστεί, ενώ ένας μαύρος οχετός χύνεται στη θάλασσα. Ύστερα πέρασα απέναντι, όπου τόλμησα να εξερευνήσω την αυλή ενός παλιού, εγκαταλειμμένου κινέζικου εστιατορίου – ακόμα όμορφη, παρόλο που δεν ρέει πια νερό στη λιμνούλα και τα δέντρα έχουν αφεθεί να ξεραίνονται...

Δευτέρα, 18 Σεπτεμβρίου 2017

☺ Φέρνοντας τον Αντώνη από το σχολείο νωρίς το απόγευμα, ο νεαρός με πληροφορεί ότι δεν είναι πια ερωτευμένος με τη Μαρίνα αλλά μ' ένα άλλο κορίτσι, που τη λένε Ζωζώ και είναι ξανθιά. Δηλαδή: Στην πρώτη τάξη αγαπούσε την Αμαλία, στη δευτέρα την Εύα, στην τρίτη τη Μαρίνα και τώρα, στην τετάρτη, τη Ζωζώ. Πάντως, ο νεαρός καταφέρνει να μένει πιστός για έναν χρόνο ακριβώς...

Ύστερα αλλάζουμε κουβέντα και μου λέει -με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου- ότι μέσα στη βαριά τσάντα του κουβαλάει τρεις κασετίνες!

“Τρεις;! Γιατί τρεις;” απορώ.

“Μία για γόμες και ξύστρες, μία για μολύβια και στυλό, μία για μαρκανδόρους!”

“Και τις παίρνεις κάθε μέρα μαζί σου στο σχολείο;”

“Ναι, αλλά σήμερα ξέχασα τις δυο κάτω από το θρανίο!”
Στο σημείο αυτό, σκάω στα γέλια.
“Από αύριο θα σε ελέγχω, ώστε να παίρνεις μόνο μία κασετίνα, με όλα όσα σου χρειάζονται!” του λέω αμέσως μετά.
“Κουβαλάω με τη τσάντα και μια μεγάλη πέτρα!”
“Τι εννοείς, κουβαλάς με την τσάντα μια πέτρα;”
Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου...
“Να, δες εδώ!”
Κοιτάζω κάτω και διαπιστώνω ότι ο μικρός έχει παρασύρει με την τσάντα του μια μεγάλη πέτρα και τη σέρνει σε όλο το δρόμο!
“Ξεφορτώσου αμέσως την πέτρα, θα χαλάσεις την τσάντα σου και δεν θα γυρίζουν τα ροδάκια!” του φωνάζω.

Μόλις φθάνουμε στο σπίτι και διηγούμαι τα καθέκαστα, η αδελφή μου τον ρωτά γελώντας:
“Τι έγινε Τώνη, ερωτεύτηκες;”
“Δεν ερωτεύτηκα, αγάπησα!” απαντά ο μικρός, με σοβαρό ύφος.

Ύστερα τους λέω και για τις τρεις κασετίνες. Η μάνα μου απορεί κι εξίσταται, και το θεωρεί σκόπιμο να μιλήσει αργότερα στον Γιάννη, ο οποίος κατσαδιάζει τον γιο του ατάκα κι επί τόπου:
“Από αύριο θα έχεις μόνο μία κασετίνα στο σχολείο, και θα φροντίσεις να φέρεις πίσω εκείνες που ξέχασες σήμερα! Είσαι μεγάλος πια, δε νοείται να ξεχνάς πράγματα στο σχολείο! Αν δεν τις φέρεις, θα σε ταΐσω αυτή που έχεις! Συνεννοηθήκαμε;”
Μόκο ο μικρός. Μάθεται ζαρωμένος σε μια καρέκλα, ενώ εγώ κρυφογελώ πίσω από την πόρτα του σαλονιού.
“Ήταν ανάγκη να το πεις στη γιαγιά;” μου κάνει με

παράπονο, λίγο αργότερα.
"Άκου τρεις κασετίνες! Σημερινά παιδιά!" του λέω για να τον πειράξω.
"Μη με λες σημερινό παιδί! Προεξηντάχρονο κουτσούβελο!"
Αυτό δεν το κατάλαβα...

* * * *

Τρίτη, 19 Σεπτεμβρίου 2017

Μια Άλλη Πραγματικότητα: Το βράδι απόλαυσα μία εξαίσια βόλτα στη Λεωφόρο Βουλιαγμένης, καθ' όλο το μήκος της στρατιωτικής βάσης, εκεί όπου δεν φαίνεται άνθρωπος ούτε ακούγεται σκύλος. Δεν είναι η πρώτη φορά, και το βίωμα δύσκολα περιγράφεται: Τολμώ να πω ότι πρόκειται για *ψυχική εμπειρία* παρόλο που γίνεται ενώ είμαι ξύπνια και περπατώ σε μια πολυσύχναστη λεωφόρο.

Αυτού του είδους οι εκστατικές εμπειρίες δεν ανήκουν σε αυτόν τον κόσμο, ούτε στον αρσενικό ψευδοθεό του. Ανήκουν σε άλλα σύμπαντα, αληθινά σύμπαντα, όπου άρχει η Μεγάλη Θεά. Τέτοιες εμπειρίες είναι το φιλέσπλαχνο άγγιγμα της Θεάς, μια ενθύμηση γνήσιας μακαριότητας σε αυτό το άθλιο ομοίωμα κόσμου όπου έχω την ατυχία να ζω...

Και η πραγματικότητα του οικογενειακού μας σήριαλ: Μόλις επιστρέφω σπίτι, η μητέρα μου με πληροφορεί τα εξής συνταρακτικά: Την ώρα που εγώ έλειπα, η Ταμάρα κατέβηκε κάτω με τις βαλίτσες της για να μας αποχαιρετήσει και να φύγει δια παντός! Φαινόταν απηυδισμένη από τη συμπεριφορά του Θάνου (ιδιαίτερα μετά τα πρωινά επεισόδια, όταν ο νυμφίος ούρλιαζε και τη βάραγε επί τέσσερις ώρες με το ρολόι),

αποφασισμένη να διακόψει οριστικά. Δήλωσε μάλιστα ότι αν ο ανηψιός μου την ενοχλήσει ή την απειλήσει, θα πάει στην Αστυνομία για να ζητήσει περιοριστικά μέτρα! “Πας στοίχημα ότι σύντομα θα είναι πίσω;” λέω στη μητέρα μου κι εκείνη δεν το αποκλείει καθόλου. *Ώρες-ώρες χάνω τα καλύτερα...*

Τετάρτη, 20 Σεπτεμβρίου 2017
“Η Ταμάρα ξανάρθε!” μας πληροφορεί η αδελφή μου, λίγο πριν το μεσημέρι.
“Κιόλας;” απορώ εγώ.
“Και να σκεφθείς πως η ίδια μου παραπονιόταν χθες ότι ο Θανάσης τη δέρνει κάθε μέρα, δεν εκτιμάει τίποτα απ' όσα κάνει γι' αυτόν, άχρηστη την ανεβάζει πουτάνα την κατεβάζει, την κατηγορεί συνεχώς ότι εκείνη φταίει για όλα όσα του έχουν τύχει στη ζωή του, της έχει δηλώσει μάλιστα πως ψάχνει τρόπο να τη σκοτώσει χωρίς να τον πιάσει η αστυνομία!”
“Ε, δεν φταίει μονάχα αυτός! Παραείναι βλαμμένη η κοπέλα!” ξεσπάω.
“Σίγουρα είναι βλαμμένη” συμφωνεί η Αλίκη. “Το πρώτο πράγμα που της ζήτησε ο Νάσος όταν την έφερε στο σπίτι, ήταν να πετάξει όλα της τα ρούχα επειδή τα φορούσε με άλλους γκόμενους! Τώρα φοράει μονάχα ό,τι της αγοράζει εκείνος, δηλαδή ανδρικά ρούχα γυμναστικής! Κι εκείνη το δέχεται και το θεωρεί φυσιολογικό...”

Παρασκευή, 22 Σεπτεμβρίου 2017
Από τις 6:00 το πρωί ακούγονται μέχρι κάτω τα στεντόρια ουρλιαχτά του Θάνου, μαζί με βίαιους γδούπους, κρότους, συρσίματα. Κατά τις 7:30 κατεβαίνει η αδελφή μου και μας πληροφορεί ότι ο

γιόκας της ωρύεται ασταμάτητα, εντελώς εκτός εαυτού, χτυπώντας ταυτόχρονα την Ταμάρα, ενώ εκείνη υπομένει στωικά.
“Ξέρετε πώς άρχισε ο καυγάς; Μόλις ξύπνησε ο Θανάσης, άρχισε να φωνάζει επειδή αντί στις 6:00 η Ταμάρα ξύπνησε στις 6:30: "Να μου το πεις αν δεν μπορείς να ξυπνάς αρκετά νωρίς! Κι αν δεν μπορείς να βοηθήσεις σε τίποτα, κοίτα τουλάχιστον να μην είσαι ενόχληση και βάρος!" ... "Γιατί η ζυγαριά είναι εδώ;" ... "Και γιατί η σκούπα είναι εκεί;” ... "Παρ' τα και πήγαινέ τα παρακεί!" ... "Χαμογέλα! Πιο πολύ χαμογέλα!" ... "Γιατί είμαι μόνο 95 κιλά; Δεν έπρεπε να είμαι τόσο λίγο!" ... "Αλλά κανείς δεν ενδιαφέρεται για μένα!" ... "Ποτέ κανένας δεν με υποστηρίζει εμένα, ακόμη και τότε, στο νοσοκομείο, ήμουν ολομόναχος!" παραληρεί ο άνθρωπος...”
“Είναι τρελός για δέσιμο!” λέω αυθόρμητα.
“Σιωπή εσύ!” πετάγεται η μάνα μου.
“Καλά λέει η Υβόννη! Εδώ και μιάμιση ώρα ουρλιάζει σαν παλαβός!”
“Μπορεί να είναι τρελός αλλά βρίσκει γκόμενες νέες, ωραίες και θεόχαζες, πρόθυμες να τον υπηρετήσουν!” επισημαίνω.
“Είναι κι αυτή ηλίθια”, παραδέχεται η αδελφή μου σκεπτική.
“Αυτή είναι χειρότερη από τη Μιράντα”, συνεχίζω. “Πάντως, το 'χουν οι Ρωσίδες: Δίνουν στο άνδρα αυτό ακριβώς που θέλει, δηλαδή απόλυτη υποταγή, και στο τέλος εκείνος γράφει την περιουσία του στη Ρωσίδα αντί στα παιδιά του!”

Τότε, ώρα 8:15 πμ, να σου το αμάξι της Μαρίνας μπροστά στο πεζοδρόμιό μας – πάνω που είμασταν σίγουροι ότι τέτοια ώρα δεν θα μας έφερνε το παιδί για

να το πάμε σχολείο, υποθέτοντας πως η κυρία έχει ρεπό.
"Είναι εντελώς τρελή!" αναφωνώ αυθόρμητα, καθώς παρακολουθώ από το παράθυρο τον μικρό να βγαίνει από το αμάξι μαζί με την τσάντα του και τη μάνα του. Βγαίνω αμέσως στη βεράντα και της λέω με έντονο ύφος:
"Η ώρα είναι 8:15! Τώρα έχει κλείσει η πόρτα, δεν θα μπούμε μέσα!"
"Μα εγώ δουλεύω στις 9:00!" μου κάνει αυτή.
"Στο δρόμο σου είναι το σχολείο!" της απαντώ, με ύφος που δεν συκώνει αντίρρηση.
Εντέλει, η κυρία παίρνει τον μικρό και τον πηγαίνει στο σχολείο με το αμάξι.
"Αν είναι δυνατόν! Μπροστά από το σχολείο περνάει! Αλλά αντί να τον αφήσει εκεί, έκανε τον γύρο της πλατείας και μπήκε στα στενά για να μας τον φέρει εδώ! Αυτά τα κάνει επειδή θέλει να μας αγκαζάρει! Πολλές φορές τον αφήνει εδώ στις οκτώ παρά δέκα κι εγώ πρέπει να τρέχω πανικόβλητη να προλάβω το σχολείο ανοιχτό!" εξηγώ στη μάνα και στην αδελφή μου, που παρακολουθούν εμβρόντητες.
"Μπα, δε νομίζω ότι τα κάνει επίτηδες, απλά δεν της κόβει", υποθέτει η Αλίκη.

Οι ώρες περνούν και ο σαματάς συνεχίζεται ακάθεκτος – ουρλιαχτά, γδούποι, χτυπήματα, συρσίματα αντηχούν ως κάτω. Δεν ξέρουμε τι να κάνουμε, η Αλίκη είναι πολύ ανήσυχη και, φοβούμενη μήπως γίνει κανένα κακό, αποφασίζει να ενημερώσει αμέσως τον πρώην σύζυγό της, τον Αντώνη. Του ζητάει να έλθει εδώ για να επιληφθεί του θέματος, ως άνδρας και πατέρας, αλλά εκείνος, μετά από αρκετές τζιριτζάντζουλες, αρνείται να εμφανιστεί. Κατηγορεί την Αλίκη πως είναι υστερική, πως βλέπει λάθος τα πράγματα, και καταλήγει ότι το

επεισόδιο δεν είναι παρά ένα φυσιολογικό επεισόδιο στη σχέση ενός ζευγαριού!

Τελικά αυτές φταίνε, που τους κάθονται! Όταν ακούω πως μια γυναίκα σήμερα τις τρώει, έτσι μου 'ρχεται να πάω να της δώσω κι εγώ μερικές!

Φθάνει το μεσημέρι μα ο καυγάς δεν λέει τα τελειώσει, οπότε η Αλίκη τηλεφωνεί στον Παύλο, έναν γνωστό της αστυνομικό που ξέρει για τον Θανάση και την παραλίγο μητροκτονία του Ιουλίου, και τον ενημερώνει για τη σφαγή που εξακολουθεί να γίνεται πάνω. Όταν κλείνει το τηλέφωνο, η αδελφή μου είναι ακόμα πιο σκεπτική: Ουσιαστικά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα εφόσον το ίδιο το θύμα δεν κάνει καταγγελία...

“Θα σας πω κάτι που δεν σας έχω πει για να μη στενοχωρηθείτε”, μας λέει τότε η Αλίκη. “Δεν είχα πάει στης Λιάνας τις δεκαπέντε μέρες που έλειπα τον Αύγουστο! Ήμουν στο σπίτι της Τζούλης, ενώ εκείνη έλειπε στη Ρόδο! Καλά ήταν εκεί, μπορεί να είχα τη θλίψη μου, όμως είχα την ησυχία μου! Μόλις επέστρεψε η Τζούλη γύρισα κι εγώ στο σπίτι μου, γι' αυτό και πήρα πίσω τις γαρδένιες μόλις ήρθα!”

Αρχικά η εξήγησή της μου φαίνεται λογική· γρήγορα, όμως, αρχίζω να αμφιβάλλω: Αν η Αλίκη ήταν στο σπίτι της Τζούλης όσο καιρό εκείνη έλειπε στη Ρόδο, τότε γιατί έφερε σε μας τις γαρδένιες να τις ποτίζουμε; Θα μπορούσε να τις κρατήσει εκεί και να τις ποτίζει η ίδια! Δεν ήταν σπουδαίος κόπος, ένα ποτήρι νερό κάθε βράδι ήθελαν! Άρα η δεσποινίς Αλίκη εξακολουθεί να μας λέει ψέματα! Πολύ θέατρο πέφτει εδώ μέσα και δεν ξέρω μέχρι πού φθάνει η παράσταση...

Κατακλείδα: Εντέλει, το ζεύγος ησυχάζει κατά τις 2:00 μμ, και το απόγευμα θα μας έλθουν για επίσκεψη χαμογελαστοί και άνετοι, σα να μη συμβαίνει τίποτα...

Κυριακή, 24 Σεπτεμβρίου 2017

Τελευταία ο Γιάννης φαίνεται να έχει πάρει στα σοβαρά το ρόλο του ως άνδρα της οικογένειας κι έχει προθυμοποιηθεί να κάνει ορισμένα μερεμέτια στο σπίτι μας, έστω κι αν τα αποτελέσματα είναι μάλλον αμφίβολα: Πριν από κανένα δίμηνο τσιμέντωσε και ίσιωσε το μπροστινό κομμάτι της αυλής μπροστά στην εξώπορτα, θάβοντας έτσι το παλιό μέρος που ήταν μωσαϊκό, τρία εκατοστά πιο χαμηλά από την υπόλοιπη τσιμεντένια αυλή. Η όλη φασαρία έγινε για να φύγει το σκαλάκι – το οποίο, πάντως, δεν μας πείραζε εδώ και 45 χρόνια που ήταν εκεί. Ωστόσο, το τσιμέντο που χρησιμοποίησε δεν είναι αρκετά καλό, τρίβεται συνεχώς και γεμίζει ο τόπος γκρίζα σκόνη. Δεν μπορούμε πια ούτε ποδόσφαιρο να παίξουμε με τον μικρό...

Σήμερα έκατσε κι έξυσε σχεδόν όλο τον δυτικό τοίχο του σπιτιού μας, ο οποίος είναι μεσοτοιχία με τη διπλανή πολυκατοικία και γεμάτος υγρασία που χειροτερεύει συνεχώς. Σε καμιά δεκαριά μέρες, αφού στεγνώσει η υγρασία, θα βάλει ειδική επένδυση και θα τον βάψει, λέει, μα εγώ πολύ αμφιβάλλω: Η ισόγεια κατοικία (ήδη 60 ετών), το σπίτι όπου μεγάλωσα, μοιάζει να διαλύεται μέρα με τη μέρα. Λεφτά για επισκευές δεν υπάρχουν, κι εγώ δεν νοιάζομαι ιδιαίτερα – δικό μου είναι, στο κάτω-κάτω; Μήπως θα το κληροδοτήσω στα παιδιά ή στα εγγόνια μου;

Καθώς ο Γιάννης κατέβαζε τα κάδρα από τη θέση τους, ένας παλιός ζωγραφικός πίνακας διαλύθηκε στα χέρια του: Η κορνίζα ξεκόλλησε και το πίσω μέρος ήταν μουχλιασμένο από την υγρασία, οπότε κρίναμε σκόπιμο πως ήρθε η ώρα να τον ξεφορτωθούμε. Ο μάλλον άτεχνος πίνακας ήταν έργο της μητέρας μου,

ζωγραφισμένο το 1970, όταν η Αλίκη κι εγώ είμασταν ακόμα μικρές. Απεικονίζει μια σμαραγδένια παραλία, όπου δεσπόζει ένα εξοχικό σπίτι με γυρτή στέγη, γαλάζια κουφώματα, κυπαρίσια τριγύρω και μια υπερμεγέθη σκάλα μπροστά· μια βάρκα με το όνομα "Αλίκη" είναι αραγμένη στην προκυμαία, ενώ το δικό μου όνομα φαίνεται γραμμένο κάτω δεξιά, στην άμμο. Ανέλαβα εγώ να πετάξω τον πίνακα στον κάδο σκουπιδιών, όχι δίχως μια πικρή νοσταλγία για ένα ορόσημο της παιδικής μου ηλικίας που δεν πρόκειται να ξαναδώ ποτέ...

Ακόμη, φαίνεται πως ο Γιάννης έχει αρχίσει να σκέφτεται σοβαρά για το μέλλον του γιου του:
“Το ποδόσφαιρο είναι ουτοπία”, μας εξομολογείται. “Προωθούνται τα παιδιά των υπουργών και των μεγαλοβιομηχάνων! Το καλύτερο που μπορεί να κάνει ο Τώνης μεγαλώνοντας, είναι να γίνει μόνιμος αξιωματικός της αεροπορίας!”
“Συμφωνώ απόλυτα”, του απαντώ. “Η καλύτερη δουλειά για έναν άνδρα είναι ακριβώς αυτή! Είναι καλύτερα κι από δημόσια υπηρεσία! Όλη η χώρα μπορεί να πεινάσει, μα οι στρατιωτικοί πάντα χρυσοπληρώνονται! Χώρια η μονιμότητα, τα γαλόνια, οι δωρεάν διακοπές στον Άγιο Ανδρέα και οι υπόλοιπες απολαβές!”
“Μόνο που θα πρέπει να πετύχει πολύ ψηλή βαθμολογία στις Πανελλήνιες!” συμπληρώνει ο Γιάννης.
“Ναι, αλλά ο Τώνης είναι άριστος μαθητής!” τον καθησυχάζω.

Εδώ και λίγο καιρό, λοιπόν, ο Γιάννης παρουσιάζει ένα νέο πρόσωπο, σχετικά λογικό και υπεύθυνο: Δεν πολυπετάει μπούρδες, δείχνει να υπολογίζει τη νέα δουλειά του σαν οδηγός στο Δήμο, ενώ σκέφτεται και το μέλλον της οικογένειας. Κάποια στιγμή, μόνο,

ξαναθυμήθηκε τη Βουλγαρία αλλά εγώ του το ξέκοψα με τη δικαιολογία ότι δεν θέλω να αποχωριστώ το πατρικό μου. Από την άλλη, όμως, εξακολουθεί να είναι ακραία μισογύνης: Αποκλείεται να μιλήσουμε έστω για μισή ώρα και να μην εκφράσει την βαθιά περιφρόνησή του για το θηλυκό φύλο, καθώς θεωρεί όλες τις γυναίκες κάτι λιγότερο από ευτελή σεξουαλικά αντικείμενα. Ωστόσο, ευελπιστεί κάποτε να βρει “μια καλή κοπέλα για σπίτι”, που θα είναι πρόθυμη να τον υπηρετεί πρωί-μεσημέρι-βράδι-νύχτα με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο και απογοητεύεται που δεν τη βρίσκει επειδή “είναι όλες μουνιά, βρωμιάρες, πουτάνες!”

Όσο για την αδελφή μου, από τότε που επέστρεψε άρον-άρον από τη Ρόδο, είναι πιο φιλική μαζί μου και δεν τρέχει να κρυφθεί πανικόβλητη μόλις με βλέπει. Τελευταία εκφράζει την επιθυμία να μου βρει δουλειά, μάλλον σε κάποια μη κερδοσκοπική εταιρεία, όπως λέει. Το ενδεχόμενο δεν με ενθουσιάζει, άλλωστε εγώ έχω ήδη δουλειά πλήρους απασχόλησης εδώ, στο Φεζαρρομαρκέικο: Φροντίζω τη γριά, κάνω το νοικοκυριό, πηγαίνω για ψώνια και θελήματα, διαβάζω τον μικρό, του κάνω δωρεάν αγγλικά – ε, δεν μπορώ και να πάω να δουλέψω, για να τ' ακουμπάω τελικά στους Μαρκάκηδες! Το 'χω ξαναδεί αυτό το έργο! Και δεν τρέφω ψευδαισθήσεις: Όσο καλοί κι αν προσπαθούν να φανούν, δεν εμπιστεύομαι καθόλου την αδελφούλα μου και τους γιούς της...

Τρίτη, 26 Σεπτεμβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρευρίσκομαι σε μια συνεστίαση, όπου κανείς δεν με προσέχει. Βαριέμαι και σηκώνομαι να φύγω. Καθώς βγαίνω στο διάδρομο, ένα παιδί προσπαθεί να μου κλέψει την τσάντα κι εγώ

το μαλώνω. Ο πατέρας του μου επιτίθεται μα εγώ ξεφεύγω μάλλον εύκολα. Καταλήγω σ' έναν δρόμο κι από εκεί στο σπίτι και στο κρεβάτι μου, όπου αισθάνομαι ασφάλεια.

Προτού καταλάβω πώς, σύντομα περπατώ ξανά σε δρόμο, με βήματα ήρεμα και σταθερά. Σε μια στιγμή, κοιτάζω τα χέρια μου και το όνειρο γίνεται διαυγές. Τώρα το μέρος φαίνεται ν' αλλάζει, ενώ τα σπίτια φαντάζουν περίεργα θαμπά σαν πίσω από ημιδιάφανο παραπέτασμα. Νιώθω πως είμαι μια άλλη, κάπου αλλού, σε μια μεγαλούπολη που θυμίζει την Αθήνα. Ανηφορίζω μια άλλη Πατησίων, η οποία είναι εντελώς άδεια, χωρίς αυτοκίνητα, ούτε ανθρώπους. Αφήνομαι και αρχίζω να πετώ αβίαστα πάνω από το δεξί πεζοδρόμιο. Στο βάθος διακρίνεται ένα μεγάλο, γκρίζο σύννεφο που βρέχει και πλησιάζει ολοένα, πράγμα που δεν μου αρέσει καθόλου. Ωστόσο, μόλις με φθάνει καταφέρνω να το αποφύγω, πετώντας προς τα αριστερά.

Αμέσως μετά στρέφω προς τα πίσω και αντικρίζω έναν πανέμορφο, ημίγυμνο άνδρα με πλούσια κατάξανθα μαλλιά, που ίπταται κοντά μου. Είναι φωτεινός σαν άγγελος, μα χωρίς φτερά. Η βροχή τον χτυπά αλλά εκείνος δεν νοιάζεται. Γρήγορα το σύννεφο και η μπόρα μετατρέπονται σ' ένα χρυσό αναλυτό φως, όπου ο άνδρας δεσπόζει αγέρωχος. Του δίνω το χέρι μου, εκείνος το παίρνει στο δικό του. Αισθάνομαι την επαφή με ευχαρίστηση, καθώς τον παρακαλώ: “Πάρε με από δω...”. Την επόμενη στιγμή ξυπνώ απρόθυμα αλλά με μια μοναδική αίσθηση ενεργοποίησης και έκστασης, που είχα χρόνια να νιώσω...

Αναρωτιέμαι, τι να προκάλεσε την παραπάνω ***ψυχική εμπειρία;*** Η μους σοκολάτα που έφαγα το απόγευμα; Η ονειρεμένη βόλτα κατά μήκος της στρα-

τιωτικής βάσης το βράδι; Η μουσική που άκουσα αργά τη νύχτα; Όλο αυτό το σύνθετο ***πείραμα***; Ή, μήπως, ήταν κάτι εντελώς τυχαίο;

Πέμπτη, 28 Σεπτεμβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ταξιδεύω μ' ένα γεμάτο λεωφορείο, το οποίο σύντομα καταλήγει έξω από ένα ογκώδες κτήριο που θυμίζει σχολείο. Κατεβαίνουμε όλοι και τότε καταλαβαίνω πως έχω φθάσει σε λάθος μέρος. Ρωτώ μερικούς ανθρώπους πώς πώς μπορώ να φύγω από δω μα κανείς δεν μου δίνει σημασία. Ο οδηγός του λεωφορίου με αγνοεί επιδεικτικά και με ειρωνεύεται.

Τώρα περιπλανιέμαι μέσα στους χώρους του κτηρίου, ψάχνοντας να βρω την έξοδο, αλλά το κτήριο αποδεικνύεται υπερβολικά πολύπλοκο, με πάρα πολλά δωμάτια γεμάτα παιγνίδια, μακριούς διαδρόμους και περιστροφικές σκάλες που δεν ξέρω πού οδηγούν.

Εντέλει, ανεβαίνω στους πάνω ορόφους και καταλήγω στην ταράτσα, όπου το όνειρο γίνεται διαυγές: Αρχίζω να πετώ πολύ ψηλά, με τα χέρια απλωμένα μπροστά, πάνω από ένα απέραντο γαλάζιο πέλαγος, βιώνοντας μια θαυμάσια αίσθηση ελευθερίας.

Κατεβαίνοντας χαμηλότερα, διακρίνω πράσινα νησάκια διάσπαρτα στη γαλήνια θάλασσα, που φαίνονται μεγαλύτερα όσο περισσότερο πλησιάζω. Συνεχίζω την κάθοδο ώσπου καταλήγω σ' ένα από αυτά, όπου δεσπόζει μια πολυτελής, γκρίζα βίλα με γυρτές, καμπυλωτές στέγες.

Λίγο πριν φθάσω στη βίλα, έρχεται ο Τώνης στο δωμάτιό μου και με ξυπνάει για να τον πάω σχολείο...⇧

Το μυστήριο των μανιταριών (πέμπτος κύκλος): Το πρωί της 23ης Ιουλίου παρατηρώ τρεις νέες συστάδες, σε κάποια απόσταση μεταξύ τους. Η μία είναι ήδη καμένη ολοσχερώς, ενώ οι άλλες δύο είναι μισοκαρβουνιασμένες. Την επόμενη μέρα στη θέση τους έχουν μείνει μονάχα μερικά μαύρα αποκαΐδια και η γνώριμη ζελατινώδης ουσία, απλωμένη σε λεπτές ταινίες, από πάνω. Την μεθεπομένη επιχειρώ να καθαρίσω το μέρος αφαιρώντας το "καμένο" χώμα, όμως διαπιστώνω ότι η μαυρίλα προχωρά μέχρι μέσα...

Στις 26 Αυγούστου εμφανίζεται μόνο μία συστάδα, κολλητά στον κομμένο κορμό της βερυκοκιάς. Την επομένη τα μανιτάρια είναι ήδη μισοκαμένα, την μεθεπομένη έχουν αποδεκατιστεί -τα γνωστά.

Σήμερα το πρωί βλέπω μια μεγάλη συστάδα, περιμετρικά στον κομμένο κορμό της βερυκοκιάς. Την επομένη τα φυτά φαίνονται ήδη ανοιγμένα και μισοκαμένα. Την μεθεπομένη είναι όλα κατακαμένα, ολομαυρα και σαν πατικωμένα, με τη γνώριμη ζελατινώδη ουσία διάσπαρτη πάνω τους...

® *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος-Σεπτέμβρης 2017):* Για μερικές νύχτες θυμάμαι τις παλιές τεχνικές ονειρέματος με ρυθμική αναπνοή και μάντρα (βλ. Βιβλίο Δεύτερο, Μάρτιος 1992). Βιώνω μερικές *περιπέτειες της νύχτας* και *διαυγή όνειρα* μα όχι πολλά, ούτε αξιόλογα. Κάτι λείπει απ' όλες αυτές τις τεχνικές· σίγουρα τώρα έπρεπε να καταφέρνω πολύ περισσότερα πράγματα, μετά από 27 χρόνια που ασχολούμαι...

Κατόπιν τούτου, αυτή την περίοδο επιδόθηκα σε ορισμένα νέα πειράματα για ενίσχυση των ονειρικών εμπειριών, παίρνοντας ιδέες και από το Διαδίκτυο:

* Για δέκα νύχτες έβαλα μερικά κλαδάκια γιασεμί πάνω από το προσκέφαλό μου. Την πρώτη φορά είχα μια ενδιαφέρουσα *Περιπέτεια της Νύχτας*, ύστερα μερικά ζωηρά όνειρα αλλά τίποτα το πραγματικά εντυπωσιακό.
* Ρόφημα μέντας πριν τον ύπνο: Δρα μάλλον σαν χωνευτικό και υπνωτικό, ενίοτε φέρνει και ζωηρά όνειρα – μα τίποτα σπουδαίο και με ελλειπή ανάμνηση.
* Δοκίμασα χάπια gingko biloba για λίγες νύχτες, με μάλλον πενιχρό αποτέλεσμα.
* Κάποια στιγμή έφερα τέσσερις παλιές πέτρες τουρμαλίνη από το σαλόνι στο δωμάτιό μου, για να τις στολίσω στη βιβλιοθήκη. Τις επόμενες τρεις νύχτες, τα οράματα φωτιάς επέστρεψαν ενισχυμένα! Μόλις συνειδητοποίησα ότι έφταιγαν οι πέτρες, τις ξεφορτώθηκα αμέσως. Έκτοτε οι νύχτες μου έχουν καθαρίσει.
* 25-40 σταγόνες artemisia vulgaris (mugwort), που παίρνω μαζί με λίγο νερό κατά τις 4:00 πμ, έχουν υπνωτική επίδραση και φέρνουν ζωηρά όνειρα. Όμως, δεν είναι τίποτα το εξαιρετικό, ενώ παρατηρώ και υπναγωγικές αναλαμπές.
* Δύο κουταλιές της σούπας ζάχαρη γύρω στις 3:30 πμ έχουν το ίδιο, ίσως και καλύτερο αποτέλεσμα.
* Μια νύχτα που έχω ξεχαστεί και αποκοιμιέμαι ανάσκελα, ονειρεύομαι τον πατέρα μου να μου αναγγέλλει ξεκάθαρα: “Εχει πολύ κόσμο στην κόλαση!” Ξυπνώ αναστατωμένη.
* Ένα μεσημέρι του Σεπτέμβρη, ενώ είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, παίρνω 20 βαθιές ανάσες και μένω ανάσκελα σε θέση χαλάρωσης· λίγα λεπτά αργότερα, μου έρχεται μια έντονη υπναγωγική παραίσθηση φωτιάς.
* Μια σύντομη έρευνα στο διαδίκτυο μου αποκαλύπτει ότι οι βαθιές ανάσες προκαλούν υπεροξυγόνωση, η οποία φέρνει ζάλη, άγχος, τρόμο, ακόμη και κρίση

πανικού. Αντίθετα, η υποξία (κοφτές ανάσες, αναπνοή μέσα σε χαρτοσακούλα), προκαλεί ηρεμία.

Σε γενικές γραμμές, αυτήν την περίοδο πήγα αρκετά καλά: Κατά μέσο μηνιαίο όρο, είχα μόλις μια φορά το εφιαλτικό μήνυμα και ένα όνειρο με φλόγες. Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν στις 26 ανά μήνα.

Πειράματα ΙΙΙ

Κυριακή, 1 Οκτωβρίου 2017

☺ Εδώ και αρκετές μέρες η μητέρα μου έχει δύσπνοια, μα μόλις σήμερα αποφάσισε να πάει για εξετάσεις στο Ασκληπιείο Βούλας συνοδευόμενη από τον εγγονό της το Γιάννη. Εγώ έχω μείνει στο σπίτι για να προσέχω τον Αντώνη: Του κάνω αγγλικά, τον βοηθώ στα μαθήματα του σχολείου, το απόγευμα παίζουμε τρελόμπαλο και βγάζουμε το άχτι μας επωφελούμενοι από την απουσία της γιαγιάς.

Τώρα η ώρα είναι 7:00 και ο μικρός περιμένει από στιγμή σε στιγμή να έλθει να τον πάρει η μητέρα του – αν και του έχει αφήσει ένα μάλλον αόριστο μήνυμα πως θα αργήσει λίγο. Εδώ και μερικούς μήνες, η κυρία κάνει την πρακτική της ως λογίστρια στην εταιρεία του νέου της γκόμενου, όπου πηγαίνει μετά τη δουλειά της. Όλα τα θέλουν οι πουτάνες: και παιδί, και δουλειά, και σπουδές, και νέο γκόμενο: ο τύπος λέγεται Αντώνης (*κοίτα σύμπτωση*) είναι 50άρης, χοντρός, κοιλαράς, φαλακρός, απαίσιος, αλλά με δική του επιχείρηση και λεφτά με ουρά.

Η ώρα φθάνει 7:30 αλλά η κυρία δεν έχει φανεί ακόμη, δεν ξέρουμε πότε θα φανεί και ο μικρός αδημονεί:

"Ακόμα να 'ρθει η μαμά μου" παραπονιέται, ενώ κυνηγά το τρελόμπαλο.

"Η μαμά σου δουλεύει πολύ σκληρά για την καριέρα της", του κάνω.

“Ναι, δουλεύει πολύ σκληρά στο κρεβάτι, με τον χοντρό! Άσε, ξέρω εγώ!”
“Έλα τώρα, η μαμά σου δεν είναι σε κανένα κρεβάτι, κάνει μόνο την πρακτική της!” επιμένω.
“Ο χοντρός τη βοηθάει στην πρακτική! Και κοιμάται με τον χοντρό! Είναι τρελή η μαμά, όλο στο τρελοκομείο πάει!” συνεχίζει, με αξιοσημείωτη ψυχραιμία.
“Περίεργο, πάντως: Όταν εγώ σου λέω για τον Ανρί, είσαι όλο νεύρα!” του γυρίζω την κουβέντα.
“Άλλο εσύ! Και ο Ανρί είναι όμορφος, ενώ ο κύριος Αντώνης είναι άσχημος!”
“Η γιαγιά η μικρή θέλεις να βρει γκόμενο;”
“Όχι, να μη βρει! Οι νονές και οι γιαγιές δεν πρέπει να έχουν γκόμενο!”
Προφανώς, το παιδί προτιμάει να βλέπει τη μάνα του με γκόμενο παρά τη νονά ή τη γιαγιά του...

Οι ώρες περνούν, το ρολόι δείχνει πια 9:45, ο Τώνης είναι ξαπλωμένος δίπλα μου στο κρεβάτι (νιώθω ξεθεωμένη) αλλά η μαμά του δεν έχει φανεί ούτε έχει πάρει τηλέφωνο. Εντέλει, της τηλεφωνεί ο ίδιος για να τη ρωτήσει τι θα γίνει, εκείνη του εξηγεί πως έχει πολλή δουλειά ακόμη αλλά θα 'ρθει να τον πάρει αργότερα. “Τότε, μην έλθεις να με πάρεις, θα κοιμηθώ με τη γιαγιά!” της λέει εκείνος.
“Πολύ πουτάνα! Είναι ορφανό από μητέρα το παιδί!” μουρμουρίζει ο Γιάννης μόλις μαθαίνει τα καθέκαστα αργά τη νύχτα, αφού έχει επιστρέψει από το νοσοκομείο μαζί με τη μητέρα μου.

Τρίτη, 3 Οκτωβρίου 2017

Η ώρα είναι 6:05 το απόγευμα και κοντεύω να φθάσω στο σπίτι των Ξιφαράδων για το μάθημα αγγλικών, όταν βλέπω ένα μικρό λευκό αυτοκίνητο να

σταματά δίπλα μου. Στη θέση του οδηγού αναγνωρίζω με έκπληξη τη Ξένια, μια παλιά και καλή μου μαθήτρια, που έχει πια μεγαλώσει αρκετά για να οδηγεί αμάξι. Φοράει ωραία γυαλιά με γαλάζιο σκελετό, με χαιρετάει εγκάρδια και φαίνεται πολύ χαρούμενη που με βλέπει. Της λέω πως έχω ένα μάθημα "εδώ πιο κάτω" κι εκείνη μου λέει πως σήμερα αρχίζει δημοτικούς χορούς στις 6:00, "εδώ, πιο πάνω".

“Δεν έχετε αλλάξει καθόλου!” μου κάνει γελαστά.

“Εσύ τι γίνεσαι; Πώς τα πας;” τη ρωτώ.

“Είμαι τραγουδίστρια, κυρία, δούλεψα δυο χρόνια στην Κέρκυρα! Φέτος θα είμαι σ' ένα μαγαζί εδώ κοντά, ξεκινάω την Παρασκευή!”

“Θαυμάσια, πολύ ωραία”, της λέω ευδιάθετα, κρύβοντας την απορία μου: *η Ξένια τραγουδίστρια; Δεν θα μπορούσα ποτέ να το φανταστώ -αλλά γιατί όχι;* “Και ο Ιάκωβος; Τι κάνει ο Ιάκωβος;” συνεχίζω.

“Ο Ιάκωβος έχει περάσει στο Παπί!”

“Παπί; Ποιό παπί;” αστειεύομαι.

“Στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, στην πληροφορική!”

“Α, μπράβο! Καλά είναι!”

“Αν είχαμε χρόνο, θα κατέβαινα από το αμάξι να τα πούμε για λίγο”, μου κάνει αμήχανα. “Χάρηκα πολύ που σας είδα!”

“Κι εγώ χάρηκα!” της λέω χαμογελώντας.

Ύστερα αποχαιρετιόμαστε εγκάρδια και το αυτοκίνητο φεύγει. Πραγματικά, χάρηκα που την είδα – μια σύντομη, νοσταλγική αντανάκλαση ενός σχετικά αθώου παρελθόντος...

Εικόνες του Matrix: Ένα μεταλλικό αγαλματίδιο ύψους 25 εκ, το οποίο αναπαριστά μια γυναικεία αγγελική μορφή με μακριά μαλλιά, ποδήρες φόρεμα και

φτερά στους ώμους, βρέθηκε το 1969 ενσωματωμένο σε βράχους της Σελήνης που έφεραν οι αστροναύτες του "Απόλλων 11".

Το αντικείμενο υπολογίζεται ότι έχει ηλικία 200.000 ετών, η χημική του ανάλυση δείχνει πως είναι φτιαγμένο από ένα μίγμα σιδήρου που συναντάται μόνο στη Σελήνη και είναι στιλβωμένο στο χέρι, έτσι ώστε να έχει μια εντυπωσιακή ασημένια γυαλάδα. Το υλικό είναι πολύ σκληρό και δεν χαράζεται με κανένα εργαλείο.

Ως πρόσφατα η NASA κρατούσε μυστική την ύπαρξη του αγαλματιδίου επειδή δεν ήθελαν να προκληθεί παγκόσμια αναστάτωση. Η είδηση διέρρευσε πρόσφατα από άτομα που δούλευαν κάποτε εκεί. Φυσικά. η υπηρεσία αρνείται την αυθεντικότητα του "αγγέλου".

Στην παραπάνω υπόθεση διαφαίνονται δυο τινα:
α) Η είδηση είναι αληθινή → Αυτό σημαίνει ότι η Σελήνη είχε κάποτε ατμόσφαιρα και εξελιγμένα όντα που διέθεταν υψηλή τεχνολογία, εικαστικές τέχνες και θρησκευτική συνείδηση. Γιατί όμως οι αρμόδιοι έκρυβαν την ύπαρξη του αγαλματίου επί 50 χρόνια; Και γιατί το φανερώνουν τώρα; Και είναι άραγε το μοναδικό δείγμα που έχουν βρει; → Συνεπώς μας προετοιμάζουν για κάτι, πχ την αποκάλυψη τεχνολογικά προηγμένων εξωγήινων όντων στο ηλιακό μας σύστημα.
β) Η είδηση είναι ψεύτικη → Τι εξυπηρετεί, όμως; Σίγουρα όχι σπουδαία χρηματικά κέρδη, άλλωστε το γεγονός δεν έχει γίνει ευρέως γνωστό → Άρα μας προετοιμάζουν ψυχολογικά για κάτι άλλο, πχ την ύπαρξη τεχνολογικά προηγμένων εξωγηίνων στο ηλιακό μας σύστημα...

Τετάρτη, 4 Οκτωβρίου 2017

Πείραμα: Κατά τις 4:00 τα ξημερώματα ανοίγω τον υπολογιστή και βάζω να παίξει το "Binaural Beats for Astral Projection", που βρήκα πρόσφατα στο Διαδίκτυο. Ο ήχος δεν ακούγεται παρά μόνο με ακουστικά, που εγώ δεν φοράω. Δεν περιμένω να συμβεί τίποτα το αξιοσημείωτο, ωστόσο γρήγορα ξεκινάει μια...

Αστρική Προβολή: Σαν σε όνειρο, συνειδητοποιώ πως βρίσκομαι ανάσκελα πάνω στο κρεβάτι μου. Επιχειρώ να υψώσω το αστρικό μου σώμα, τα καταφέρνω με κάποια δυσκολία. Σηκώνομαι στο ημίφως της αυγής και προχωρώ μέχρι την κουζίνα, όπου βλέπω την αδελφή μου. Ύστερα μπαίνω στην πίσω κάμαρα, όπου είναι ξαπλωμένη η μητέρα μου. *Με βλέπουν άραγε;* αναρωτιέμαι.

Τώρα κείτομαι πάλι στο κρεβάτι μου, πάντα σε ημίφως. Ξαφνικά, βλέπω να στέκεται στο κατώφλι ένας εύσωμος αλλά εμφανίσιμος άνδρας με μαύρα, σπαστά μαλλιά, που μου φαίνεται γνωστός. Του λέω και ξαπλώνει δίπλα μου. Παρατηρώ το γοητευτικό πρόσωπό του, τον παρωτρύνω να χαϊδέψει το στήθος μου, βιώνω αμοιβαία τρυφερότητα και ερωτική διάθεση.

"Ξυπνώ" στο δωμάτιό μου· όλα φαίνονται συνηθισμένα αλλά ακούω φασαρία, μουσικές, φωνές που έρχονται από την πιλοτή της διπλανής πολυκατοικίας, ακριβώς έξω από το παράθυρό μου. Σηκώνομαι, ανοίγω το παράθυρο, τους φωνάζω να χαμηλώσουν τη μουσική μα δεν μου δίνουν σημασία. Τους μουντζώνω και κλείνω το τζάμι νευριασμένη.

Τότε, παρατηρώ ότι έχουν μαζευτεί εκεί πολλοί άγνωστοι άνθρωποι, σαν εκδρομικό γκρουπ έτοιμο για αναχώρηση, όλοι τους καθισμένοι σε καρέκλες, ενώ πίσω τους υπάρχει θάλασσα. “Las discussiones che

hemos hecho son pasadas...” (*οι συζητήσεις που έχουμε κάνει έχουν περάσει*) ακούω και βλέπω τον πατέρα μου να μου λέει...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κατοικώ σ' ένα ωραίο σπίτι με πέτρινη μάντρα ολόγυρα. Πίσω υπάρχει ένα μεγάλο οικόπεδο σκεπασμένο με λευκά χαλίκια. Βγαίνω και περπατώ εκεί, πάνω στα χαλίκια που τώρα φαίνονται ροζ. Απολαμβάνω τη αίσθηση, τότε όμως αντιλαμβάνομαι έναν άγριο σκύλο που γαυγίζει επιθετικά, καθώς προσπαθεί να μπεί μέσα από το συρμάτινο φράκτη. Μόλις που προφταίνω να επιστρέψω στην αυλή μου και μετά να μπω στο σπίτι, προτού ο σκύλος περάσει τη μάντρα.

! *Κάτι έγινε, τελικά! Μια αστρική προβολή (αν και όχι τόσο πετυχημένη) που κατέληξε σε όνειρο, και μια περιπέτεια της νύχτας λίγο αργότερα. Οπωσδήποτε θα χρειαστεί να πειραματιστώ περισσότερο...*

Σάββατο, 7 Οκτωβρίου 2017

Πείραμα: Αποβραδίς, μπροστά στην τηλεόραση, τρώω ένα μήλο και μια μπανάνα περιχυμένα με μέλι. Το γεύμα παραείναι παχυντικό για τέτοια ώρα μα λίγες ώρες αργότερα μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Αποφασίζω να πάω να βρω έναν μάγο για να λύσει τα μάγια που καταστρέφουν τη ζωή μου. Αρχικά ο τύπος φαίνεται σοβαρός κι επιβλητικός· φοράει μαύρο κοστούμι, έχει μαύρα μαλλιά και κοντό μούσι. Όταν, όμως, τον συναντώ στο χώρο του, φοράει λευκή φανέλα και φαίνεται πιο ηλικιωμένος, με λευκά μαλλιά και ατημέλητα γένια. Δεν μου αρέσει καθόλου μα τώρα δεν μπορώ να κάνω πίσω.

Μάλλον απρόθυμα ξαπλώνω σε μια πέτρινη πλατφόρμα που θυμίζει βωμό, ενώ εκείνος πλησιάζει

έτοιμος να ξεκινήσει τη διαδικασία. Σα να διαισθάνεται πως δεν τον εμπιστεύομαι, προσπαθεί να με καθησυχάσει λέγοντάς μου πως είναι παρούσα και η σύζυγός του. Γυρνώ και τη βλέπω να κάθεται πίσω από ένα γραφείο, μα ανησυχώ όταν διαπιστώνω πως η κυρία είναι στην πραγματικότητα άνδρας, με ημίμακρα καστανόξανθα μαλλιά και φουσκωμένα στήθη.

Στο μεταξύ, ο μάγος αρχίζει να προφέρει ένα ακατάληπτο ξόρκι, κάνοντας περίεργες κινήσεις δίπλα μου. Γρήγορα καταλαβαίνω ότι αυτός και ο "σύζυγός" του αυνανίζονται ταυτόχρονα. Σηκώνομαι να φύγω αμέσως, μα τότε εμφανίζεται μια καλοβαλμένη γυναίκα με μαύρα μαλλιά, η οποία μου δηλώνει αυστηρά πως
“Ακόμη κι αν φύγεις τώρα, θα πρέπει να πληρώσεις την επίσκεψη 300 ευρώ!”
“Από το να σας δώσω 300 ευρώ έτσι, προτιμώ να κάνω λίγη υπομονή”, της απαντώ και επιστρέφω στο βωμό.

Έτσι ο μάγος συνεχίζει το ξόρκι μα τώρα φαίνεται σοβαρός, ντυμένος με επίσημα ρούχα. Η μαυρομάλλα γυναίκα είναι ακόμη εκεί, οπότε νιώθω σχετικά ασφαλής. Σε μια στιγμή, ο μάγος φέρνει το χέρι του στο στόμα μου και βγάζει από μέσα έναν μικρό μαύρο καρπό σε μέγεθος φασολιού. “Αυτό σου το έβαλε ο Μπέγια (; *δεν καλοθυμάμαι το όνομα*) για να τα μιλάς όλα λάθος”, μου εξηγεί. Κατόπιν μου βγάζει ένα ίδιο πράγμα από το σώμα· “αυτό σου το έβαλε ο Μπέγια για να τα ζεις όλα λάθος”, συνεχίζει. Έπειτα αφαιρεί άλλο ένα από τα πόδια μου και καταλήγει ότι “Αυτό σου το έβαλε ο Μπέγια για να πηγαίνεις παντού λάθος”.

Τέλος, σηκώνομαι και αντικρίζω τον δαίμονα Μπέγια που ο μάγος έχει εγκλωβίσει μέσα σε κάτι σαν στρογγυλή οθόνη. Το ον δεν φαίνεται τρομαχτικό μα είναι μάλλον άσχημο, κοντρόχοντρο, έχει μαύρα μαλλιά

και θυμίζει cartoon. Γρήγορα μεταμορφώνεται σε ξανθό άνδρα με λευκό δέρμα. Φαίνεται πια ακίνδυνος αλλά εξακολουθεί να θυμίζει κινούμενο σχέδιο. "Μα τι θα γίνει; Αν τον αφήσουμε να φύγει, μόλις φθάσει στη γωνία θα ξαναγίνει δαίμονας", λέει η γυναίκα του μάγου προβληματισμένη...

Δευτέρα, 9 Οκτωβρίου 2017

Εδώ και κανένα μήνα έχω ξεκινήσει μαθήματα αγγλικών (τρίτη κανονική) με τις εγγονές της Θεώνης. Φέτος τα κορίτσια πηγαίνουν στην 1η Γυμνασίου και, όπως οι ίδιες αφήνουν να εννοηθεί, ήδη πρωτοστατούν παντού. Απόψε η Θεώνη με πληροφορεί πως εξελέγη πρόεδρος της τάξης, ενώ η Μάρθα είναι απουσιολόγος παρόλο που

"Υπάρχουν και άλλοι μαθητές στην τάξη που αποφοίτησαν με άριστα από το Δημοτικό, όμως η καθηγήτρια διάλεξε εμένα! Έτσι, μπορώ να δίνω ακόμη και 5ήμερες αποβολές σε όποιους μαθητές θέλω!" μου κάνει η Μάρθα, όλο καμάρι.

"Εσύ δίνεις τις αποβολές;" απορώ.

"Ναι, μου το είπε η καθηγήτρια!"

"Παράξενο, πάντως: Στην εποχή μου τις αποβολές τις έδιναν οι καθηγητές, όχι οι απουσιολόγοι!"

Σαφέστατα, κάποιο λάκκο έχει η φάβα των Ξιφαράδων. Τεράστιος λάκκος σε τεράστια φάβα...

Παρασκευή, 13 Οκτωβρίου 2017

Πείραμα: Κατά τις 7:30 τρώω αρκετή μους σοκολάτα. Αργά το βράδι, ενώ παρακολουθώ τηλεόραση, τρώω μπανάνα με καρύδι. Λίγο πριν τα ξημερώματα, ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο άνδρο μιας παχουλής μάντισσας, με ημίμακρα σγουρά ξανθά μαλλιά. Μαζί με άλλους πελάτες, περιμένω να μου πει τη μοίρα μου στα χαρτιά. Η μάντισσα μας φέρνει έναν μεγάλο φάκελο, όπου υπάρχουν κάρτες που θυμίζουν ταρώ· ο καθένας από μας παίρνει τυχαία μερικές και τις κρατά στα χέρια του. Ύστερα μας λέει ότι παίρνει μόλις 20 ευρώ, κατόπιν όμως ακούμε πως θέλει 50 ευρώ. Αρχίζει να λέει τα χαρτιά σε μια γυναίκα, ωστόσο μια πελάτισσα της κάνει αντίπραξη ερμηνεύοντας κι εκείνη τις κάρτες σε μια άλλη γυναίκα. Η μάντισσα νευριάζει, σηκώνεται και φεύγει, ενώ εμείς τρέχουμε ξωπίσω της για να την προλάβουμε.

Βγαίνοντας στο μπαλκόνι, στο διπλανό οικόπεδο βλέπω πολλούς φτωχούς που διαμένουν κατά ομάδες μέσα σε διάφανα πλαστικά κουβούκλια, πάνω σε πέτρινες οβάλ πλατφόρμες. Τελικά βρίσκουμε τη μάντισσα καθισμένη σ' ένα μικρό πρασινωπό δωμάτιο, όπου εξυπηρετεί μια πελάτισσα. Κουνάει το κεφάλι της πέρα-δώθε και προφέρει ένα αλλόκοτο ξόρκι που ακούγεται σαν "μπούρου-μπούρου". *Μήπως μας κοροϊδεύει;* αναρωτιέμαι.

Ξαφνικά, σα να 'ρχεται η αστυνομία, η μάντισσα τα μαζεύει βιαστικά κι εξαφανίζεται ξανά. Την βλέπουμε να το σκάει πάνω σ' ένα τρίκυκλο, όπου έχει μαζέψει όλα της τα πράγματα -κάδρα, βάζα, έπιπλα κλπ- αφήνοντας το δωματιάκι γυμνό. *Άρα ο χώρος δεν είναι καν δικός της, η κυρία είναι απατεώνας*, σκέφτομαι. “Όλοι οι μάγοι είναι απατεώνες αλλά πρώτη φορά μου παίρνει κάποιος 50 ευρώ χωρίς να μου πει απολύτως τίποτα”, λέω στους άλλους.

Τώρα, όμως, μας απειλεί όλους ένας παράξενος, αόρατος κίνδυνος και τρέχουμε από δωμάτιο σε

δωμάτιο, πηδάμε σκάλες, διασχίζουμε διαδρόμους, ελπίζοντας να γλιτώσουμε. Εγώ αποχωρώ πρώτη, δείχνοντας το δρόμο στους υπόλοιπους, συνιστώντας τους ψυχραιμία και λογική. Όμως, η αγωνία μεγαλώνει καθώς περνάμε τρεις ή τέσσερις φορές από τους ίδιους χώρους, σαν σε μαγικό αδιέξοδο. Εντέλει, κάποτε βγαίνω στο δρόμο, ξεφεύγω, νιώθω ανακούφιση.

Ερμηνεία: Προφανώς, πρέπει να προσέχω τους απατεώνες... Επιπλέον, νωρίς το πρωί, θα εμφανιστεί ο Θάνος αλαφιασμένος και θα απαιτήσει να του δώσουμε 50 ευρώ (επιπλέον) επειδή έχει ξεμείνει, λέει. Δεν έχω άλλη επιλογή απ' το να του τα δώσω -από τα χρήματα της σύνταξης, φυσικά...

Κυριακή, 15 Οκτωβρίου 2017

Πείραμα: Αποβραδίς τρώω μία μπανάνα και λίγα καρύδια, ενώ παρακολουθώ τηλεόραση. Αργότερα, στη μέση της νύχτας, αρχίζει

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ξεκινώ για μπάνιο στη θάλασσα μα φθάνοντας στο σταυροδρόμι του Αγίου Τρύφωνα διαπιστώνω πως ο ουρανός είναι συννεφιασμένος. Παρατηρώ ένα παράξενο, σκουρόγκριζο σύννεφο που θυμίζει φτερωτό τέρας με τεράστια δόντια και κόκκινα, λαμπερά μάτια. Ετοιμάζομαι να το φωτογραφήσω αλλά εκείνο διαλύεται αμέσως σαν καπνός, ενώ η νύχτα φθάνει γοργά και είναι πια πολύ αργά για να πάω για κολύμπι...

Δευτέρα, 16 Οκτωβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Νωρίς το πρωί ανηφορίζω την Πατησίων, πηγαίνοντας για δουλειά. Μόλις φθάνω, βλέπω δυο σκυλιά στην αυλή της εταιρείας, που με πλησιάζουν και μ' ενοχλούν. Μέσα ο

χώρος είναι μισοσκότεινος και πληκτικός, ενώ νιώθω μεγάλη υπνηλία. Χαιρετώ κάποιους συναδέλφους μα εκείνοι με αγνοούν. Σύντομα φεύγω και κατηφορίζω τη λεωφόρο επειδή με στέλνουν να κάνω μια δουλειά σε μια άλλη εταιρεία, αν και εξακολουθώ να αισθάνομαι μεγάλη υπνηλία.

Σύντομα βρίσκομαι κάπου στο Παγκράτι, μέσα σ' ένα τεράστιο κτήριο που θυμίζει νοσοκομείο, ίσως ψυχιατρείο. Έχω συνέλθει από τη νύστα μα δεν αργώ να χαθώ εκεί μέσα. Ρωτώ μερικούς νοσοκόμους πού είναι η έξοδος, εκείνοι δεν μου δίνουν σημασία κι εγώ τους βρίζω. Μπαίνω σ' ένα ασανσέρ, όπου βρίσκονται κι άλλα άτομα· για μερικές στιγμές το ασανσέρ φαίνεται ν' ανεβαίνει, τελικά όμως καταλήγω στο ισόγειο και από εκεί βγαίνω επιτέλους έξω.

Ωστόσο, δεν μπορώ να φύγω επειδή βρέχει καταρρακτωδώς. *Θ' αργήσω τουλάχιστον μια ώρα*, συλλογίζομαι ανήσυχη, ενώ τριγυρίζω στα γύρω δρομάκια, ψάχνοντας για ταξί κάτω από τη βροχή. *Αυτό είναι Συντονισμός του Matrix και πρέπει να τον καταγράψω*, συνειδητοποιώ, ενώ αδημονώ να ξεμπερδέψω.

Τότε "ξυπνώ" στο κρεβάτι μου, νιώθοντας πάλι υπνηλία. Το περιβάλλον γύρω μου φαντάζει κάπως περίεργο: η καρέκλα δίπλα μου κινείται σαν από μόνη της, ενώ τα υφάσματα των βραχιόνων της είναι σχισμένα. Το έπιπλο πλησιάζει προς το κρεβάτι μου απότομα και μετά αρχίζει να περιστρέφεται παράξενα. Αναγνωρίζοντας δαιμονική ενέργεια, σηκώνομαι, τρέχω στο δωμάτιο της μητέρας μου και τη φωνάζω να έλθει στην κάμαρά μου για να δει τι συμβαίνει.

Εκείνη την ώρα ξυπνώ κανονικά από τις φωνές της μαμάς, που με καλεί να σηκωθώ για να πάω τον μικρό στο σχολείο...

Σύγχυση

Τρίτη, 17 Οκτωβρίου 2017

🛋 ***Ακόμα ένα τρομερό επεισόδιο του οικογενειακού μας σήριαλ*** (τύφλα να 'χουν η “Δυναστεία” και το “Ντάλλας” μαζί): Από τις 6:00 το πρωί ακούμε ν' αντηχούν στεντόρια ουρλιαχτά, δυνατές φωνές, επίμονα χτυπήματα και γδούποι από το διαμέρισμα του Θανάση. Δεν δίνω ιδιαίτερη σημασία – μια από τα ίδια: δεν περνάει μέρα που ο πρίγκηπας να μην ουρλιάξει στην υπηρέτρια για κανένα τρίωρο τουλάχιστον.

Στο μεταξύ είμαι ξαπλωμένη ανάσκελα και χαλαρώνω, σκεπασμένη με το αλουμινοκάλυμμα, όταν ξαφνικά μου έρχεται μια έντονη υπναγωγική παραίσθηση φωτιάς! Ταράζομαι (χρόνια είχε να μου συμβεί κάτι τέτοιο), ωστόσο συνεχίζω τη χαλάρωση. Στο μεταξύ, όσο περνά η ώρα, τα πράγματα χειροτερεύουν: Ο Θανάσης χτυπά την Ταμάρα ανελέητα, ενώ ωρύεται ασταμάτητα σαν μοσχάρι που το σφάζουν.

Αυτή τη φορά, η ιστορία έχει αρχίσει από χθες το βράδι: Ο Ρωμαίος και η Ιουλιέτα τσακώθηκαν άγρια, επί δυο ώρες ο άντρακλας ούρλιαζε κι έσπαγε πράγματα, κάποια στιγμή μάλιστα κοπάνισε το κεφάλι της γκόμενας στον τοίχο και μόνο τότε εκείνη άφησε μια στριγγλιά. Όλα αυτά αφού προηγουμένως τους είχε επισκεφθεί η μάνα της κοπέλας, με μπόλικες τσάντες από το σούπερ μάρκετ γεμάτες κρέατα και ρύζια για τη σούπερ δίαιτα του πρίγκηπα. *Καλή μαλάκω κι αυτή...*

Κατά τις 8:20 επιστρέφω από το σχολείο, όπου έχω αφήσει τον μικρό. Οι φωνές και τα χτυπήματα

εξακολουθούν να αντηχούν σε όλη τη γειτονιά, καθώς ο Θάνος μουγκρίζει σαν βόδι και ουρλιάζει “βοήθειαααα” ξανά και ξανά. Η αδελφή μου με καλεί να πάω επειγόντως επάνω, στη μεζονέτα της, για να διαπιστώσω από κοντά την κατάσταση. Περνώντας έξω από την πόρτα του μπρατσαρά, τον ακούω να γρυλίζει φωνάζοντας συνεχώς "βοήθειαααα" και να σπάει πράγματα. Μόλις φθάνω στης αδελφής μου, αυθόρμητα μου ξεφεύγει ότι
“Ο τύπος τα 'χει χάσει τελείως, χρειάζεται επειγόντως ψυχιατρική βοήθεια!”
“Γι' αυτό σε κάλεσα, για να μου πεις κι εσύ τι πρέπει να κάνω!” μου λέει η Αλίκη.

Σε χρόνο dt καταφθάνει ο Θανάσης, κατακόκκινος από θυμό και δάκρυα που μόλις καταφέρνει να συγκρατήσει. Τα φουσκωμένα μηλίγγια του δονούνται τρομακτικά, τα επιμήκη νευρώδη εξογκώματα που φέρει στα πλάγια του μετώπου επίσης. Φαντάζει πιο ερπετοειδής παρά ποτέ – σα *να 'ναι έτοιμος να μεταμορφωθεί*, συλλογίζομαι. Με σφιγμένα δόντια μας αναγγέλλει “Είμαι τρελός, φωνάξτε τον εισαγγελέα να με κλείσει στο ψυχιατρείο!” κι επαναλαμβάνει το ίδιο ξανά και ξανά, χωρίς να μπορούμε να καταλάβουμε αν σοβαρολογεί ή αν απλά μας προκαλεί.
“Μα τι θέλεις να κάνουμε, πες εσύ τι θέλεις να κάνουμε!” του φωνάζει η Αλίκη.
“Να με πάτε στο ψυχιατρείο”, επιμένει εκείνος αινιγματικά.
“Πες μας εσύ τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε!” επεμβαίνω εγώ. “Όταν σε ακούμε τρεις ώρες να φωνάζεις, να κλαις και να ουρλιάζεις "βοήθεια", εμείς τι πρέπει να κάνουμε;”
“Συγγνώμη αν σας ενόχλησα, θα φροντίσω να μην

ξαναγίνει, δεν θα με ξανακούσετε! Θα κάνω ό,τι χρειαστεί για να μη σας ξαναενοχλήσω", κλαυθμηρίζει με περίεργο ύφος.
"Τι συμβαίνει, Θάνο; Μήπως παίρνεις κάποια ουσία που σου χαλάει το μυαλό;" τον ρωτάω αυστηρά.
"Ναι, αυτό είναι, παίρνω αναβολικά που με κάνουν τρελό!" αποκρίνεται κουνώντας το κεφάλι απαξιωτικά, με ύφος που σημαίνει "καημένες γυναικούλες, είστε ανίκανες να καταλάβετε την ιερότητα του body building".

Ύστερα ο τύπος μας παρατάει και αρχίζει να κατεβαίνει τη σκάλα, ενώ η Αλίκη εξακολουθεί να του φωνάζει "Έλα δω ρε Νάσο, πες μας εσύ τι πρέπει να κάνουμε!" και οι δυο τους διαξιφίζονται στη σκάλα για κανένα δεκάλεπτο χωρίς να βγαίνει άκρη.
"Πείτε μου εσείς τι να κάνω", φωνάζει τελικά ο Θανάσης.
"Μήπως να ηρεμήσεις κατ' αρχήν;" απαντώ εγώ, όσο πιο ήρεμα γίνεται.
"Κι εγώ βλέπω εδώ δυο τύπισσες που είναι ήρεμες!" ανταπαντά εκείνος δεικτικά και ύστερα κατεβαίνει στο σπίτι του.

Δεν αργεί να επανέλθει, αυτή τη φορά αξιοθαύμαστα ήρεμος, λες και του έχουν κάνει ηρεμιστική ένεση. Τότε παρατηρώ πως δεν φαίνεται τόσο μυώδης, σα να έχει χάσει βάρος τελευταία. Το γρομπούλι στον αριστερό του ώμο εξακολουθεί να είναι μεγάλο σαν αυγό παρά τις αλοιφές και τα φάρμακα που βάζει για να το εξαλείψει. Στο σημείο αυτό, θα κάνω μια *πρόβλεψη:* Ο Master Nassos θα αγωνιστεί με τα γρομπούλια στους ώμους αλλά παραδόξως οι κριτές δεν θα τα λάβουν υπόψη και θα τον βγάλουν πρώτο!

Τώρα ο ανηψιός αρχίζει να μιλά με το γνώριμο επιθετικό στυλ του, σε ρυθμό πολυβόλου: "Δεν είμαι εγώ τρελός, εσείς είσαστε τρελές που σας ενοχλούν οι φωνές! Δεν σας αφορά τι κάνω εγώ στο σπίτι μου, άλλωστε δεν φωνάζω μόνο εγώ! Όλοι στη γειτονιά φωνάζουν αλλά γι' αυτούς δεν μιλάτε! Τι είναι φυσιολογικό και τι όχι, είναι προσωπικό θέμα του καθενός και στο σπίτι του ο καθένας μπορεί να κάνει ό,τι θέλει!" υποστηρίζει με πάθος.

"Ναι, αλλά μετά πρέπει ο καθένας να είναι έτοιμος να πληρώσει τις συνέπειες!" αντικρούω.

"Καλά, λοιπόν, πηγαίνετε εσείς στον εισαγγελέα, και μετά θα δείτε τις συνέπειες!" αντιτάσσει, με μάτια που πετάνε σπίθες.

"Αν χρειαστεί, θα κάνω αυτό που πρέπει κι ας πληρώσω τις συνέπειες, ας με σκοτώσεις!" αποκρίνεται η Αλίκη με απόγνωση αλλά και αποφασιστικότητα.

Αμέσως μετά, ο Θανάσης εξαπολύει νέα επίθεση, ειδικά σε μένα: "Και ας μην ξεχνάμε ότι και η θεία κάποτε έκλαιγε κάθε μέρα!"

"Αυτό είναι ψέμα, ποτέ δεν έγινε κάτι τέτοιο! Ποτέ δεν έκλαιγα εγώ! Φαντάζεσαι πράγματα που δεν έγιναν ποτέ!" διαμαρτύρομαι.

"Ξέχασες που πήγαινες σε ψυχίατρο κι έπαιρνες ψυχοφάρμακα;" μου κάνει χαιρέκακα.

"Σε ψυχίατρο πήγα μόνο δυο-τρεις φορές και τα ψυχοφάρμακα τα παράτησα γρήγορα επειδή είδα πως δεν έφερναν αποτέλεσμα! Και ούτε σας ενόχλησα ποτέ στο παραμικρό, μόνο μια φορά σας είπα για το πρόβλημά μου!" του θυμίζω.

"Ήταν τότε που η θεία σου έτρεμε επειδή έκοψε απότομα τα φάρμακα", επεμβαίνει η Αλίκη.

"Τέλος πάντων, δεν ξέρω πώς, μα η θεία κατάφερε να

ξεπεράσει μόνη της το πρόβλημα. Τώρα, πώς τα κατάφερε...” παραδέχεται ο Θάνος, μάλλον απρόθυμα και, μετά από σύντομη περισυλλογή, μου επιτίθεται ξανά με άλλο τρόπο: “Ακόμη, η θεία έχει πει πως οι φυσιολογικοί άνθρωποι πάνε και μοιράζουν φυλλάδια για να βγάλουν λεφτά!” μου πετάει ειρωνικά κι εγώ απορώ ποιός του το σφύριξε· στον ίδιο δεν έχω πει ποτέ κάτι τέτοιο.
“Αφού, λοιπόν, είσαι τόσο αρχιδαράς, κοίτα να πληρώνεις τους λογαριασμούς σου πρώτα και μετά ασχολήσου με ό,τι θες!” αναφωνώ χωρίς να το πολυσκεφθώ.
“Μη μου λες εμένα έτσι, γιατί θα τα βγάλω έξω να σου τα δείξω!” αστράφτει και βροντάει ο Θάνος, πλησιάζοντάς με απειλητικά· εγώ, όμως, διατηρώ την ψυχραιμία μου και δεν δείχνω καμία ανησυχία. “Ή μήπως τα παίρνω από σένα τα λεφτά;” συνεχίζει.
“Από μένα δεν τα παίρνεις, επειδή εγώ προσέχω”, του κάνω.
“Τώρα έχω μόνο ένα personal, γι' αυτό δεν μπορώ να πληρώνω”, καταλήγει χαμηλόφωνα, σαν σε στρατηγική υποχώρηση.

Τέλος, απαιτεί ακόμα μια φορά να μην ασχολούμαι εγώ με το τι κάνει εκείνος στο σπίτι του και να κρατάω τη γνώμη μου για τον εαυτό μου. Δηλώνει απερίφραστα πως δεν θέλει να έχει καμία σχέση μαζί μου κι εξηγεί ότι
“Όποτε έρχομαι κάτω, είναι για να δω τη γιαγιά αλλά κάθεσαι κι εσύ στο σαλόνι, οπότε μένω μονάχα πέντε λεπτά και φεύγω!”
“Είναι και δικό μου το σαλόνι! Κι αν θέλεις να ξέρεις, δε με νοιάζει καθόλου τι κάνεις εσύ! Δεν δίνω δεκάρα!” καταλήγω με σταθερή φωνή.
“Ετσι μπράβο!”

“Χαίρομαι που συμφωνήσαμε”, απαντώ και το θέμα κλείνει εκεί, καθώς ο Θανάσης αποχωρεί επιτέλους.
“Δεν έπρεπε να έλθω εδώ, τα σπίτια σας είναι σαν χάρτινα και το παραμικρό ακούγεται” λέω στην Αλίκη, μόλις μένουμε οι δυο μας.
“Εγώ χάρηκα που έγινε αυτή η συζήτηση! Ο Νάσος σου είπε πολλά μα του είπες κι εσύ πολλά! Έπρεπε από κάπου να τ' ακούσει!”
“Το καλύτερο είναι να μη δίνεις καμία σημασια”, τη συμβουλεύω. “Όποτε φωνάζουν πολύ, να σηκώνεσαι και να φεύγεις! Ξέχνα τον εισαγγελέα και τα υπόλοιπα! Καλύτερα να μην ανακατευόμαστε, αυτός δεν ακούει τίποτα και θεωρεί τη συμπεριφορά του απόλυτα φυσιολογική! Στο κάτω-κάτω, όποια μπαίνει εδώ μέσα ας προσέχει πού μπαίνει!”
“Έτσι λες;” ψελίζει η Αλίκη.
“Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι έρχεται ο εισαγγελέας και τον βάζει σε ψυχιατρείο για μερικούς μήνες· κάποτε θα βγει αλλά θα είναι αμετανόητος, οπότε σύντομα θα υποτροπιάσει και θα είναι χειρότερος από πριν! Και ο Νάσος δεν είναι ένα υποτονικό, καταθλιπτικό αγοράκι· έχουμε να κάνουμε με κάποιον που έχει δολοφονικά ένστικτα και είναι έτοιμος να διαπράξει έγκλημα ανά πάσα στιγμή!”
“Δεν γίνεται τίποτα, λοιπόν”, στενάζει η αδελφή μου. “Είναι λυπηρό αλλά πρέπει να το αποδεχτούμε. Κρίμα... Τι άλλο να πω... Κρίμα...”

Ύστερα από λίγο, αφού έχει φύγει ο δερβέναγας για το γυμναστήριο, κατεβαίνουμε και συναντάμε την Ταμάρα στην πόρτα του διαμερίσματος. Η Αλίκη ζητά εξηγήσεις για χθες και για σήμερα, η κοπέλα παραδέχεται πως χθες ο νυμφίος της χτύπησε το κεφάλι στον τοίχο και σήμερα φώναζε σαν τρελός επειδή

εκείνη δεν μπορούσε να κάνει ταυτόχρονα όλα όσα της ζητούσε. "Γιατί λες ότι δεν μπορείς; Θες να με αφήσεις κι εσύ, όπως μ' έχουν αφήσει όλοι!" κλαψούριζε ο Θάνος κι έτσι ξεκίνησε η όλη φασαρία.
"Όταν τον πιάνει η κρίση, φωνάζει τα ονόματα όλων όσων θεωρεί πως τον έχουν εγκαταλείψει: Τον αδελφό του το Γιάννη, τη Χριστίνα, εσάς", εξηγεί η Ταμάρα στην αδελφή μου, ενώ εγώ απορώ: *Εμένα δεν με αναφέρει; Καλύτερα!* "Το μεγάλο του παράπονο είναι πως δεν του χτυπάει κανείς τον πόρτα για να τον ρωτήσει "Μήπως χρειάζεσαι τίποτα; Τι μπορούμε να κάνουμε για σένα;" Συχνά έρχεται η μητέρα μου και του φέρνει κρέατα και ρύζια από το σούπερ μάρκετ!" (εν ολίγοις, η κυρία μας κατηγορεί ότι εμείς αδιαφορούμε για τον καημένο το Θανάση, οπότε η μάνα της αναγκάζεται να εκτελεί τις δικές μας υποχρεώσεις) "Του λείπει η αγάπη", καταλήγει η Ταμάρα με σοβαρό ύφος, που υπονοεί ότι εμείς δεν έχουμε δώσει ποτέ αγάπη στο Θάνο.

Προς στιγμήν η Αλίκη μένει εμβρόντητη. Κατόπιν εξηγεί στην τύπισσα, η οποία προφανώς απολαμβάνει να το παίζει οσιομάρτυρας του έρωτα, ότι εμείς ακόμα πληρώνουμε τα έξοδα των προηγούμενων αγώνων και γι' αυτό αδυνατούμε να συνεισφέρουμε περισσότερο στους φετινούς αγώνες. Ωστόσο, ο Master Nassos ήδη μας στοιχίζει γύρω στα 300 ευρώ το μήνα πράγμα που, βεβαίως, ο ίδιος δεν παραδέχεται με τίποτα...
"Ξέρεις τι θέλει ο Νάσος; Θέλει να πάμε να ξεπουληθούμε όλοι για να του φέρουμε λεφτά! "Ορίστε, όλα δικά σου", να του πούμε!" πετάγομαι τότε εγώ.
"Σώπα, Υβόννη", μου κάνει η Αλίκη με άγριο βλέμμα. Ξέρω, όμως, ότι κατά βάθος συμφωνεί μαζί μου.

Έπειτα η Ταμάρα υποστηρίζει απροκάλυπτα ότι η Αλίκη και ο Γιάννης οφείλουν να είναι πιο φιλικοί με το Θάνο, να επιδιώξουν να του κάνουν επισκέψεις ακόμη κι αν εκείνος τους διώχνει, να επιμείνουν μέχρι να τον μαλακώσουν, λέει. *Είναι αυτή ένα ερπετό εφάμιλλο ή και χειρότερο από το Θανάση...*

Νωρίς το απόγευμα κατεβαίνει ο Νάσος στο σαλόνι μας για να διηγηθεί την ιστορία στη μητέρα μου, από τη δική του σκοπιά, φυσικά.

"Έτσι όπως σε άκουγα να φωνάζεις βοήθεια τόσες ώρες, παραλίγο να ανέβω εγώ επάνω και να μπω μέσα χωρίς να χτυπήσω την πόρτα!" του λέει εκείνη -και το εννοεί.

"Δεν έγινε τίποτα, γιαγιά, όλα είναι εντάξει τώρα", την καθησυχάζει το λαμόγιο.

"Το ξέρω, Θάνο μου, ξέρω πως είσαι παιδί καλό κι ευαίσθητο, έχεις χρυσή καρδιά!" τον καλοπιάνει η μητέρα μου με το ηλίθιο και γλυκανάλατο ύφος που παίρνει όταν απευθύνεται στους εγγονούς της.

Στο μεταξύ, εγώ παραμένω στο δωμάτιό μου, κρυφακούω και μου 'ρχεται να ξεράσω. Φεύγοντας, ο μπρατσαράς επιφορτίζει τη γιαγιά να του παραγγείλει και να πληρώσει πέντε καρτέλες αυγά -τα συνηθισμένα.

"Όταν κάποιος φωνάζει βοήθεια, δεν έχει σκοπό να κάνει κακό", αποφαίνεται αργότερα η μαμά, γεμάτη κατανόηση για τον αγαπημένο της εγγονό.

"Βοήθεια φώναζε επειδή προσπαθούσε να συγκρατηθεί να μη σκοτώσει την Ταμάρα", επισημαίνω και η Αλίκη συμφωνεί μαζί μου.

Η ουσία είναι ότι με όλα αυτά τα καμώματα ο Νάσος καταφέρνει θαυμάσια αυτό που κάθε ερπετοειδής επιδιώκει, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα: να απορροφά συστηματικά την ενέργεια και την προσοχή όλων γύρω του.

Όλη την υπόλοιπη μέρα έχω πονοκέφαλο. Μου περνάει κάπως το απόγευμα αφού παίρνω ένα depon 1000άρι, μα εντελώς καλά θα είμαι το επόμενο πρωί. Όσο για τον Θανάση, από την επόμενη μέρα έχει αδιαθεσία και κρύωμα που θα τον κρατήσει στο κρεβάτι για μέρες...

Και μια περίεργη ***σύμπτωση:*** Χθες βράδι, που ο Νάσος και η Ταμάρα σφάζονταν, η Θεώνη έτυχε να είναι στο σπίτι μας, άκουσε τα πάντα κι έφριξε. Σήμερα το πρωί ξανάρθε κι έφερε τρεις σακούλες γεμάτες παλιά βαμβάκια με ευχέλαιο για να τα κάψει στην αυλή μας. Δεν έχει χώρο στη δική της αυλή, δικαιολογήθηκε, και τα ευχέλαια δεν πρέπει να πετιούνται στα σκουπίδια.

Δεν μου πολυάρεσε αυτό, δεν μπορώ να ξέρω τι ακριβώς έκαψε στην αυλή μας, αλλά δεν είχα πάτημα να την εμποδίσω. Ούτε στον Θάνο άρεσε αυτό, "μα είναι αθώα γυναίκα", είπε η μητέρα μου. Φεύγοντας τα καθάρισε καλά, δεν άφησε ούτε ίχνος. Δεν θα ασχοληθώ περισσότερο: άλλωστε, ό,τι κι αν έκανε η Θεώνη, μπορεί να μην είναι για κακό...

Κάλλιο αργά παρά ποτέ: Αργά το απόγευμα αποφασίζω να ξεφορτωθώ εκείνο το φυλακτό με "τίμιο ξύλο" τυλιγμένο σε κόκκινο τούλι, που είχα βρει τον Σεπτέμβριο του 2010 πηγαίνοντας για το πρώτο μου μάθημα στην τρομερή Καρολίνα. Κάθε άλλο παρά γούρι μου έχει φέρει όλα αυτά τα χρόνια. Δεν είμαι σίγουρη πως είναι "τίμιο ξύλο" μα κι αν είναι, ένας λόγος παραπάνω να το ξεφορτωθώ...

Δαιμονικές ψυχές: Σαν γνήσιος ερπετοειδής, ο Θανάσης διαθέτει έναν αρνητικότατο ψυχοδυναμισμό που προκαλεί καταστροφική διάσπαση σε οποιοδήποτε κοντινό περιβάλλον, τόσο σε υλικό όσο και σε

πνευματικό επίπεδο. Για να το πω πιο απλά: Είναι απίστευτα γρουσούζης επειδή είναι εκ φύσεως δαιμονικός. Το έχω παρατηρήσει αρκετές φορές, σε διάφορες καταστάσεις, μα ως τώρα το έπαιρνα αψήφιστα: απλά και μόνο η παρουσία του αρκεί για να φέρει κακοτυχία!

Ειδικά στη δική μου περίπτωση, κάθε φορά που ο Θάνος ουρλιάζει και βαράει την Ταμάρα, εγώ έχω έντονα υπναγωγικά οράματα φωτιάς ακόμη και όταν δεν ακούγεται τίποτα κάτω!

Ο Θανάσης πάντα ήταν κακόψυχος και γρουσούζης αλλά από τότε που άρχισε ν' ασχολείται σοβαρά με το body building και να καταπίνει τα αναβολικά με το κιλό, η κακοδαιμονία όλων μας έχει φθάσει στα άκρα!

Ο τύπος έχει καταντήσει πια εντελώς παρανοϊκός: Εκδηλώνει ακραία περιφρόνηση απέναντι σε όσους αδιαφορούν για το body building και δηλώνει απερίφραστα πως όποιος δεν τον υποστηρίζει υλικά και ηθικά στον "ιερό αγώνα" του, είναι ανάξιος να ζει και "να πάει να ψοφήσει πουθενά"!

Εδώ και μερικά χρόνια, όλη η οικογένεια ζούμε σε καθεστώς τρόμου, καθώς φοβόμαστε τι μπορεί να γίνει αν κάποια στιγμή ο νταβάς παρανευριάσει και αρχίσει να κόβει λαιμούς! Ιδίως από το Σεπτέμβρη και μετά, που προετοιμάζεται για τα πρωταθλήματα του Νοεμβρίου, γύρευε τι φάρμακα παίρνει που τον κάνουν ακόμα πιο παρανοϊκό!

Αυτή την περίοδο τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς και το εφιαλτικό μήνυμα έχουν επιστρέψει στον ύπνο μου χωρίς να υπάρχει ουσιαστικός λόγος εφόσον εξακολουθώ να παίρνω τις προφυλάξεις που έπαιρνα! Οι περισσότερες ενοχλήσεις μου έρχονται γύρω στις 6:00-6:30 πμ, δηλαδή την ώρα που ξυπνάει ο Θάνος και αμέσως τον πιάνουν τα διαόλια του – έστω κι αν η

φασαρία δεν ακούγεται πάντα κάτω, σε μας.

Υπάρχει, λοιπόν, ένας σοβαρότατος αρνητικός παράγοντας που λειτουργεί ως τροχοπέδη στην ψυχική μου ανάπτυξη, από τότε που ήμουν ακόμα παιδί: Πρόκειται για δαιμονικά άτομα, πιθανότατα ενσαρκωμένους ερπετοειδείς δαίμονες, οι οποίοι "τυχαίνει" να κατοικούν δίπλα μου και να επηρεάζουν αρνητικότατα τις ζωές όλων των μελών της οικογένειάς μου αλλά περισσότερο απ' όλους εμένα: Κάποτε ήταν η κυρία Λεμονιά, η οποία για δεκαετίες έμενε στο διπλανό διαμέρισμα, κολλητά στη μεσοτοιχία μας. Τώρα είναι ο Θανάσης, που μένει ακριβώς από πάνω μας. Την αρνητικότητα της κυρα-Λεμονιάς την διαισθάνομαι σαν ένα μαύρο και γλοιώδες υγρό που πνίγει τα πάντα τριγύρω· την αρνητικότητα του Θάνου τη νιώθω σαν μια καταστροφική δόνηση που δεν αφήνει τίποτα όρθιο. Αρνητικός είναι και ο άλλος Μαρκάκης, ο Γιάννης, μα όχι τόσο πολύ.

Αυτού του είδους οι οντότητες προξενούν διαρκή κακοτυχία απλά και μόνο επειδή υπάρχουν. Δεν χρειάζεται να κάνουν μάγια ή να εκτοξεύουν ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες ή να επιδίδονται σε ίντριγκες (κατά κανόνα, πάντως, τα κάνουν και αυτά). Η παρουσία τους και μόνο δυναμιτίζει τα πάντα ολόγυρα, τόσο σε υλικό όσο και σε ψυχικό επίπεδο.

Υπολογίζω ότι η ακτίνα δράσης αυτής της καταστροφικής επιρροής πρέπει να είναι γύρω στα 50 μέτρα – αν κρίνω από το τι συμβαίνει σε όλες τις οικογένειες που ζουν στο σταυροδρόμι μας (βλ. Βιβλίο Έβδομο, 29 Αυγ. 2012). Ίσως δεν είναι ο τόπος τόσο αρνητικός αλλά ορισμένα άτομα, που "τυχαίνει" να εγκατασταθούν σ' αυτόν -ενσαρκωμένοι ερπετοειδείς δαίμονες. *Και αν εσύ είσαι μη ερπετοειδής, άρα μισητός*

στον "θεό του κόσμου τούτου", πάντα ένας τέτοιος θα κατοικεί κοντά σου...

Τρόπος δράσης: Στο εξής ο Θάνος δεν μου μιλάει, δεν με χαιρετάει καν όταν με βλέπει στην αυλή. Ποσώς που με νοιάζει, κάνω κι εγώ πως δεν τον βλέπω.

Φυσικά, δεν πρόκειται να ξανανέβω ποτέ στης αδελφής μου για να συζητήσουμε οτιδήποτε σοβαρό: Τα διαμερίσματα επάνω είναι κακοχτισμένα, σαν χάρτινα· η παραμικρή κουβέντα που θα ειπωθεί ακούγεται παντού – και δεν είναι να διακινδυνεύω κάτι τέτοιο, με το επικίνδυνο ερπετό που έχει εκεί τη φωλιά του...

Σκηνές και Παρασκήνια

Πέμπτη, 19 Οκτωβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια σχολή μεταφυσικής· επιθυμώ να εκτελέσω ψυχοκίνηση αλλά δεν ξέρω πώς. Ξαφνικά εμπνέομαι και απαγγέλλω "Στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος”. Με έκπληξη διαπιστώνω ότι με αυτό το χριστιανικό ξόρκι και με μια αντίστοιχη κίνηση του χεριού μπορώ αμέσως να υψώνω αντικείμενα με τη δύναμη του νου. *Όμως, πιάνει το ξόρκι και εκτός σχολής;* αναρωτιέμαι.

Βγαίνω έξω και δοκιμάζω το ίδιο με τρία διαφορετικά αντικείμενα, που μοιάζουν με μακέτες κτηρίων κλεισμένες μέσα σε κλουβιά. Όταν προφέρω το ξόρκι και περιστρέφω το δεξί μου χέρι, αυτές υψώνονται και περιστρέφονται ανάλογα. Αισθάνομαι κατάπληξη και δέος που αυτή η σύντομη προσευχή μπορεί να έχει τέτοια αποτελέσματα. *Άραγε οι ιερείς γνωρίζουν;*

Ξυπνώ ενεργοποιημένη, ικανοποιημένη, και με μια έκτακτη εντύπωση: Μέσα από τέτοια όνειρα, προσπαθώ υποσυνείδητα να αφυπνίσω ψυχικές δυνάμεις που έχουν κοιμηθεί εδώ και αιώνες, κάπου σε μια άλλη διάσταση, ενώ ο αληθινός εαυτός μου βρίσκεται σε μια αλλόκοτη κατάσταση αιχμαλωσίας που αντιλαμβάνομαι ως "καθημερινή ζωή"...⇮

☺ Από τις 7:00 το πρωί, που έχει έλθει κάτω ο Αντώνης, η μητέρα μου τον ψέλνει συνέχεια επειδή ο μικρός φοράει κοντομάνικη μπλούζα αντί μακρυμάνικη. Κατά τις 7:40 ο νεαρός έρχεται τρέχοντας στο δωμάτιό

μου και χώνεται κάτω από τα σκεπάσματα δίπλα μου, μισοκλαίγοντας.
"Ναι, κλάψε σαν κορίτσι!" του φωνάζει η μητέρα μου από το σαλόνι.
"Δεν είμαι κορίτσι!" διαμαρτύρεται αυτός και ξαναχώνεται κάτω από την κουβέρτα.

Λίγο αργότερα, αφού έχουμε πάει οι δυο μας επάνω για να βρει ο μικρός μακρυμάνικη μπλούζα, φεύγουμε για το σχολείο. Στο δρόμο, ο Τώνης μου εξηγεί πως η γιαγιά τον κυνηγούσε με την τσιμπιά έτοιμη, επειδή κάποια στιγμή τόλμησε να της αντιμιλήσει.
"Εσύ κι εγώ έχουμε ένα μεγάλο κοινό", μου λέει σοβαρά. "Εμάς τους δυο όλοι μας μαλώνουν συνεχώς, όποια κίνηση και αν κάνουμε! Μοιάζουμε και σε αυτό!"
"Το κατάλαβες, βλέπω".
"Ενώ, και με το σώβρακο να έβγαινε έξω ο Θάνος, η γιαγιά δεν θα έλεγε τίποτα!"
"Όντως, στο Θανάση η γιαγιά δεν βλέπει κανένα ελάττωμα!" συμφωνώ.

Δευτέρα, 23 Οκτωβρίου 2017

☺ Ώρα 3:00 το απομεσήμερο, μόλις έχω παραλάβει τον Αντώνη από το σχολείο, μου έχει πασάρει και το μπουφάν του – αλλά αυτή τη φορά μου τα λέει κάπως διαφορετικά:
"Μην περπατάς κοντά μου!" αναφωνεί και προχωρά μπροστά, γεμάτος αποφασιστικότητα.
"Μα γιατί;" απορώ.
"Για να νομίζουν οι άλλοι ότι είμαι μόνος μου!"
"Ναι, δεν μ' έχουν ξαναδεί μαζί σου και δεν ξέρουν ότι εγώ σε πηγαινοφέρνω στο σχολείο!"
"Και δώσε μου το μπουφάν!" κάνει απότομα και μου το

αρπάζει από τα χέρια. "Και μη μου μιλάς!" συμπληρώνει, ενώ προπορεύεται πάλι.
"Μην τρέχεις!" του φωνάζω.
"Μη μου μιλάς, σου είπα!"
"Πρόσεχε το δρόμο! Κι έλα να μου δείξεις πώς περνάς μόνος σου απέναντι!" του κάνω και πλησιάζω βιαστικά, ενώ εκείνος περνάει απέναντι με προσοχή.

Αργότερα, στο σπίτι, διηγούμαι στην ομήγυρη τα κατορθώματα του νεαρού, που μεγαλώνει και θέλει να νιώθει ανεξάρτητος.
"Σε μερικά χρόνια θα πηγαίνουμε μαζί στα μπαρ για γκόμενες!" δηλώνει ο Γιάννης, γεμάτος καμάρι.
"Σε οκτώ χρόνια", ανακοινώνει ο μικρός μετά από περίσκεψη, "εγώ θα πηγαίνω για γκόμενες! Εσύ, μπαμπά, θα πηγαίνεις στο σινεμά!"
Σταράτες κουβέντες...

Τετάρτη, 1η Νοεμβρίου 2017

Πρωινό μυστήριο: Λίγο πριν το μεσημέρι πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ. Μόλις τελειώνω τα ψώνια στο ισόγειο, ανεβαίνω στον πρώτο όροφο, όπου αγοράζω υλικά ζωγραφικής: Ένα κουτί ξυλομπογιές, μερικά στυλό κι άλλο ένα κουτί με 24 ωραίους μαρκανδόρους σε ασυνήθιστα πάλ χρώματα, ανάμεσα στα οποία υπάρχει το χρώμα της σάρκας -που δεν έχω ξαναδεί ποτέ. Η ταμίας του ορόφου μου τα βάζει όλα σε μια σακούλα, τα πληρώνω, κατεβαίνω κάτω και πάω στο ταμείο για να χτυπήσω και τα υπόλοιπα προϊόντα. Τη σακούλα με τη γραφική ύλη την κρατώ ξεχωριστά, στα χέρια μου, καθώς είναι ήδη πληρωμένη.

Μόλις φθάνω στο σπίτι, αρχίζω να βάζω τα πράγματα στη θέση τους – και δεν αργώ να συνειδητοποιήσω ότι οι ωραίοι μου μαρκανδόροι έχουν κάνει

φτερά, ενώ η σακούλα τους δεν είναι καλά κλεισμένη. *Περίεργο,* σκέφτομαι παραξενεμένη. Ψάχνω από δω, ψάχνω από κει, κοιτάζω μέσα στις υπόλοιπες τσάντες, τίποτα! Δεν ξέρω τι να υποθέσω: *Είναι δυνατόν να μου έπεσαν; Ή μήπως η πωλήτρια δεν μου τους έβαλε τελικά στη σακούλα;* Δεν με πειράζει τόσο η απώλεια (2,30 ευρώ) αλλά το ανεξήγητο του πράγματος...

Επιστρέφω αμέσως στο σούπερ μάρκετ, ανεβαίνω πάλι στον πρώτο όροφο, τώρα είναι εκεί μια άλλη πωλήτρια. Της εξηγώ την κατάσταση, πάει και βρίσκει την προηγούμενη κι εκείνη διαβεβαιώνει ότι με θυμάται που πήγα στο πάγκο της, θυμάται μάλιστα τι ακριβώς αγόρασα και σίγουρα τα έβαλε όλα μέσα στη σακούλα. Περνώ και από το κάτω ταμείο, ρωτάω την ταμία εκεί μην τυχόν είδε τους μαρκανδόρους, φυσικά δεν τους είδε. *Επειδή μου άρεσαν πολύ, χάθηκαν μυστηριωδώς*, συλλογίζομαι, ενώ παίρνω το δρόμο του γυρισμού. *Και τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, δεν μπορώ να θυμηθώ πώς ακριβώς (ούτε αν) βαστούσα τη σακούλα όση ώρα ήμουν στο ταμείο του ισογείου...*

Τετάρτη, 8 Νοεμβρίου 2017

☺ Επιστρέφοντας από το σχολείο μαζί με τον μικρό, ακούμε τα σκυλιά της γειτονιάς που ουρλιάζουν όλα μαζί σαν μουρλά επειδή αυτή την ώρα υπάρχει κάποια κίνηση (παιδιά και κηδεμόνες) στο δρόμο.

"Είναι που λένε ορισμένοι πως τα σκυλιά είναι πανέξυπνα ζώα κι έχουν διαίσθηση, οπότε καταλαβαίνουν πότε ένας κλέφτης πάει να μπει στην αυλή τους", λέω στον μικρανηψιό μου.

"Πρέπει να είσαι σκύλος για να τα λες αυτά! Να, τώρα μέσα σε κάθε σπίτι μπαίνει ένας αόρατος κλέφτης, και γι' αυτό γαβγίζουν όλα σαν τρελά!" χαριτολογεί ο

μικρός. *Συμφωνούμε σε πολλά με αυτό το παιδί...*

Αργά το βράδι ο Γιάννης μας φέρνει τον Αντώνη για να καθήσει μαζί μας για λίγο, μέχρι να τον πάρει η μάνα του. Αμέσως ο νεαρός τρέχει και με βρίσκει στο δωμάτιό μου. "Πού είσαι, καλή μου νονά;" μου κάνει όλο γλύκα. Εγώ ξέρω τι θέλει από μένα κι εκείνος ξέρει πώς θα με καταφέρει: Μου κάνει μια μικρή υπόκλιση, ύστερα παίρνει το χέρι μου και το φιλάει απαλά. "Θέλεις να παίξουμε;" ρωτάει τελικά, με την ζαχαρωτή φωνή και χαμόγελο που φθάνει μέχρι τ' αυτιά. "Νόμιζα πως θα μου έκανες πρόταση γάμου", του απαντώ γελώντας. Φυσικά και θα παίξω μαζί του ποδόσφαιρο, για κανένα μισάωρο, ώσπου θα έλθει να τον παραλάβει η μάνα του. Ποιά γυναίκα μπορεί ν' αντισταθεί σε τέτοια κόλπα;

Κυριακή, 12 Νοεμβρίου 2017

Η μεγάλη μέρα έφθασε: Στις 9:00 το βράδι ο Θανάσης διαγωνίζεται στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Body Building, στην κατηγορία των ανδρών. Κατά τις 4:00 το απόγευμα, ενώ η μαμά κι εγώ είμαστε ακόμη ξαπλωμένες, ο κύριος εφορμά στο σπίτι, τρέχει φουριόζος στο δωμάτιο της μητέρας μου και της αναγγέλλει με τον συνηθισμένο του ρυθμό πολυβόλου:

"Άκου γιαγιά, έχουμε δικό μας περίπτερο στην αίθουσα, οπότε μπορείς να έλθεις να με δεις -και θέλω να έλθεις! Θα σε φέρει ο Γιάννης με το αυτοκίνητο, θα είναι και η μαμά εκεί".

"Μα δεν νιώθω τόσο καλά, έχω συνάχι και φοβάμαι να βγω έξω. Κι αν κολλήσω καμιά ίωση;" (εδώ και λίγες μέρες η μάνα μου είναι κρυωμένη και δεν τολμά να βγει ούτε στη βεράντα).

“Και λοιπόν; Άλλωστε, πόσο θα ζήσεις ακόμα; (!!!) Εγώ θέλω να είσαι εκεί, μαζί μου σήμερα!”
Προφανώς, η μητέρα μου δεν έχει συνειδητοποιήσει τι ακριβώς της είπε μόλις τώρα ο αγαπημένος της εγγονός και συναινεί διστακτικά.

Ο Θανάσης αποχωρεί αγνοώντας με επιδεικτικά, σα να μην υπάρχω. Γυρίζω κι εγώ την πλάτη μου και κάνω πως κοιμάμαι, ενώ το καχύποπτο μυαλό μου αναλογίζεται διάφορα: α) Πολύ σίγουρο τον βλέπω, παρόλο που θα διαγωνιστεί με τα γρομπούλια του, β) Πού βρήκαμε εμείς το περίπτερο; Πόσο στοιχίζει και ποιός το πληρώνει; γ) Με όλους μας έχει τσακωθεί άγρια ο μπρατσαράς αλλά μόνο σε μένα κρατάει τόσα μούτρα. Έχει καλέσει τους πάντες να τον καμαρώσουν στον αγώνα, τους πάντες εκτός από μένα.

Λίγο αργότερα, η μαμά σηκώνεται από το κρεβάτι και φαίνεται πρόθυμη να συμμορφωθεί με τις επιθυμίες του πρίγκηπα: “Αν ο Θάνος θέλει να πάω, πρέπει να πάω. Θα κουκουλωθώ, θα με πάει ο Γιάννης και ας ελπίσουμε ότι δεν θα πάθω τίποτα” μου λέει, αποφεύγοντας οποιαδήποτε νύξη σχετικά με το αν έλθω κι εγώ ή όχι. Καλύτερα όχι: Θα αποφύγω την ταλαιπωρία και τις σικέ μπούρδες. Και θα απολαύσω λίγη ξεχασμένη ευτυχία, μόνη στο σπίτι.

Την οριστική λύση θα τη δώσει ο Γιάννης, που εμφανίζεται μετά από καμιά ώρα: “Το πρωτάθλημα γίνεται στο Αθλητικό Κέντρο του Χαϊδαρίου, δυο ώρες από δω με το αμάξι, συν άλλες επτά ώρες που θα κάτσουμε εκεί! Είναι πολύ μακριά και θα κουραστείς πολύ γιαγιά”, λέει στη μητέρα μου με σταθερή φωνή. “Θα πω στο Θάνο ότι δεν αισθάνεσαι καλά και δεν μπορείς να έλθεις, τέλος!”

“Εδώ, εσύ φοβάσαι να βγεις στη βεράντα μην τυχόν αρρωστήσεις!” της λέω, ενώ ο Γιάννης φεύγει για το Χαϊδάρι.

Εντέλει, ο Θανάσης θα βγει δεύτερος, ανάμεσα στους έξι που διαγωνίστηκαν στην κατηγορία του. Πρώτος θα έλθει κάποιος Τάσος Φιλίππου – αντικειμενικά πιο βαρύς και πιο σωματώδης από τον ανηψιό μου. Πάλι καλά, δεδομένου ότι μέχρι σήμερα ο Νάσος δεν έχει καταφέρει να ξεφορτωθεί εκείνα τα εξογκώματα, που έχουν μέγεθος αυγού. Φοβόταν πως οι κριτές θα τον απέρριπταν εντελώς γι' αυτά, μα τελικά βγήκε δεύτερος -ας είναι καλά το βύσμα! Αν έβγαινε πρώτος, θα παραφαινόταν πως είναι στημένη η υπόθεση...

Δευτέρα, 13 Νοεμβρίου 2017

Λίγο πριν το μεσημέρι έρχεται κάτω ο Θάνος, με χαιρετά εγκάρδια “Γειά σου, θεία!” (πώς κι έτσι;), ύστερα χαιρετά ομοίως και τη γιαγιά του που καταφθάνει σχεδόν αμέσως. Φαίνεται βιαστικός, ωστόσο πιάνουμε ζωηρή κουβέντα όρθιοι, μπροστά στην πόρτα, σχετικά με τα χθεσινά γεγονότα:

“Ο προπονητής μου, που με παρακολουθεί συστηματικά εδώ και χρόνια, ήταν κριτής στην επιτροπή και ήταν εκείνος που επηρέασε τους υπόλοιπους, ώστε να μη με απορρίψουν εξαρχής!” μας πληροφορεί με μάτια που αστράφτουν από ικανοποίηση.

“Δηλαδή, χαριστικά έμεινες στη σκηνή”, του λέει η μάνα μου.

“Εξαιτίας των λιπωμάτων που έχω στους ώμους και στους γλουτούς, οι άλλοι ήθελαν να με βγάλουν εκτός πεντάδας! Τελικά όμως ο προπονητής μου κατάφερε να βγω δεύτερος! 'Ήσουν ο καλύτερος, θα μπορούσες να

βγεις πρώτος αλλά δεν μπόρεσα να κάνω κάτι παραπάνω επειδή υπάρχουν καταστατικά που δεν το επιτρέπουν στην περίπτωσή σου!" μου είπε”, συνεχίζει ο Θανάσης, κοιτάζοντάς με κάθε τόσο στα μάτια. Παραδόξως, τώρα δεν φαίνεται να με περιφρονεί· αλλά κι εγώ ανταποκρίνομαι με φιλικά χαμόγελα, μπόλικα "μπράβο" και γνήσιο ενδιαφέρον.
“Αναλόγως την κατάστασή σου, πολύ καλή είναι και η δεύτερη θέση”, λέει η μαμά.
“Δεν είναι καλή η δεύτερη θέση, γιαγιά, μα ήταν το καλύτερο που μπορούσα να πετύχω κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες!”
“Την επόμενη φορά, θα τα πας ακόμα καλύτερα”, του κάνω.
“Δεν θα πάρω μέρος στους διεθνείς αγώνες που θα γίνουν σε 15 μέρες”, δηλώνει αποφασιστικά. “Ο προπονητής μου είπε πως εκεί θα με απορρίψουν αμέσως, μόλις δουν αυτά!”

Γυρίζει στη στιγμή, κατεβάζει λίγο το παντελόνι του και μας δείχνει τον πισινό του: Δεν έχει ένα αλλά δυο γρομπούλια, ένα πάνω από κάθε κωλομέρι, και μάλιστα είναι τεράστια! Είναι σα να έχει τέσσερα κωλομέρια αντί για δυο! “Μα αυτά είναι μεγάλα σαν μήλα! Δεν ήξερα πως είναι τόσο μεγάλα!” αναφωνώ, μη πιστεύοντας στα μάτια μου -πρόκειται για δυσμορφία! Μέχρι πριν από ένα δευτερόλεπτο, πίστευα ότι είχε μόνο ένα εξόγκωμα στον πισινό, όχι μεγαλύτερο από αυγό. Δεν φανταζόμουν ότι έχει δύο και μάλιστα τεράστια, δεν το είχε πει σε κανέναν μας. Μάλλον από κεκτημένη ταχύτητα μας τα αποκάλυψε τώρα...

Ένα το κρατούμενο: Με δυο εξογκώματα μεγάλα σαν μήλα πάνω από τους γλουτούς και με δυο ακόμη στους ώμους, σε μέγεθος αυγού, ο Master Nassos όχι

μόνο δεν απορρίφθηκε αλλά πήρε και τη δεύτερη θέση στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Body Building! Βέβαια, στους διεθνείς αγώνες θα είναι διαφορετικά: Εκεί οι κανόνες είναι πιο αυστηροί, χώρια που κάποιοι άλλοι διαγωνιζόμενοι θα έχουν μεγαλύτερο βύσμα από τον ανηψιό μου...

Δεύτερο κρατούμενο: Να, λοιπόν, γιατί ο κύριος απαξιούσε να μου μιλήσει και απέφυγε επιμελώς να με καλέσει στο πρωτάθλημα: Δεν ήθελε να δω τους άλλους αθλητές αλλά ούτε και τη δική του πραγματική κατάσταση. Δεδομένης της κριτικής μου σκέψης, θα μπορούσαν να μου ξεφύγουν διάφορα σχόλια...

Όσο για την αδελφή μου και το Γιάννη, οι οποίοι παρευρέθηκαν στο πρωτάθλημα, οι αντιδράσεις τους ήταν συγκρατημένα θετικές:

Γιάννης: "Ο Θάνος ήταν καλός... μα ευτυχώς που δεν ήλθε η γιαγιά μαζί, θα 'πρεπε να περπατήσει μια μεγάλη ανηφόρα για να φθάσει μέχρι την αίθουσα! Άλλωστε, όλα αυτά ήταν μόνο για το θεαθήναι!" Για τα γρομπούλια ούτε κουβέντα...

Αλίκη: "Ο Θανάσης ήταν ο καλύτερος! Του άξιζε η θέση που πήρε επειδή τους κέρδισε όλους με τους καλούς τρόπους του! Χαμογελούσε συνεχώς, ήταν ευγενικός με όλους, άφηνε και την Ταμάρα να μιλάει με όποιον ήθελε, όση ώρα ήθελε! Του έδωσα συγχαρητήρια για τον τρόπο του!" Όσο για τα εξογκώματα, δεν τα είδα καθόλου", μας διαβεβαιώνει.

Το πιο καλό μένει για το τέλος: "Στο εξής θα μου μένουν λεφτά, γιαγιά, θα σας βοηθάω κιόλας, θα δεις!" λέει ο Θάνος στην εμβρόντητη μητέρα μου και αμέσως μετά αποχωρεί καμαρωτός.

"Δηλαδή, εσύ τώρα περιμένεις ότι θα δεις ποτέ λεφτά από το Θανάση;" της κάνω -έτσι, για να τη

συγκεντρώσω λιγάκι.
Προς το παρόν, πάντως, αυτό το μήνα ο Master Nassos μας έχει στοιχίσει γύρω στα 300 ευρώ...

Την επόμενη κιόλας μέρα, ο Θανάσης έρχεται και μας ανακοινώνει πως του χρειάζονται επειγόντως 3000 ευρώ για να αφαιρέσει τα εξογκώματα χειρουργικά, κι εμείς πρέπει να τον βοηθήσουμε, λέει.
“Θα μπορούσε να τα βγάλει τσάμπα στο Ασκληπιείο Βούλας αλλά η αφεντιά του δεν καταδέχεται τα δημόσια νοσοκομεία”, επισημαίνω στην αδελφή μου.
“Δεν θέλω να ξέρω!” μου απαντά κι εξαφανίζεται εν ριπή οφθαλμού.

* * * *

Κυριακή, 26 Νοεμβρίου 2017

Πείραμα: Κατά τις 6:00 το πρωί χαλαρώνω ανάσκελα, σκεπασμένη με ένα αλουμινοκάλυμμα. Σύντομα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στην πλατεία του Αγίου Τρύφωνα γίνεται μια συγκέντρωση όπου παρευρίσκονται άτομα από τον Ιανό, ανάμεσά τους και ο Αλέξανδρος, ο δάσκαλος. Ξαφνικά, όλοι τους αρχίζουν ν' απαγγέλλουν ένα ρυθμικό ξόρκι με αυξανόμενη ένταση, που καταλήγει στη φράση “Χάος, φανερώσου!”

Τότε, στο νυχτερινό ουρανό σχηματίζεται ένα τεράστιο, ζοφερό σύννεφο που γυαλίζει αλλόκοτα. Με έκπληξη διαπιστώνω ότι αποτελείται από χιλιάδες παράξενα, μαύρα πουλιά που ανοιγοκλείνουν τα ράμφη τους ρυθμικά, σα να κράζουν σιωπηλά μα απειλητικά. Το σύννεφο διαλύεται αργά αλλά η νύχτα εξακολουθεί να είναι σκοτεινή. Ανησυχώ και κατηγορώ την ομάδα του Ιανού για μαύρη μαγεία· εκείνοι εκφέρουν το ξόρκι ξανά αλλά κάπως διαφορετικά, καταλήγοντας στη λέξη

"ψέμα", σα να απαντούν έτσι στην κατηγορία μου. Ωστόσο, δεν με πείθουν...

Δευτέρα, 27 Νοεμβρίου 2017

***Η Περιπέτεια της Νύχτας*:** Μαζί με τον ανηψιό μου το Γιάννη, που τώρα είναι παιδί, τριγυρίζουμε σ' ένα μεγάλο κτήριο που θυμίζει πολυτελές ξενοδοχείο ή μαγικό λούνα παρκ. Περνάμε ευχάριστα μα ο νεαρός συνεχώς με παρακούει και με εκνευρίζει.

Σε μια στιγμή φεύγει από κοντά μου και χώνεται μέσα σ' ένα πρασινωπό δωμάτιο που θυμίζει τουαλέτα. Πάνω στα νεύρα μου, τον παρατώ και αποχωρώ. Επιστρέφω μετά από λίγα λεπτά, μα δεν τον βρίσκω εκεί. Ψάχνω τριγύρω, δεν τον βλέπω πουθενά. Ανησυχώ, ρωτώ μια υπάλληλο μήπως τον έχει δει μα εκείνη δεν γνωρίζει τίποτα. Κάθομαι μαζί της σ' ένα από τα υπαίθρια τραπέζια του ευρύχωρου μπαλκονιού, όπου τα τσιμεντένια παραπετάσματα είναι διαμορφωμένα σαν κυκλικές γαλάζιες πισίνες. Πάνω που αρχίζω ν' απολαμβάνω τη θέα, κάποιος μας καταβρέχει με μια μάνικα, οπότε αναγκαζόμαστε να σηκωθούμε και να φύγουμε.

Γρήγορα καταλήγω σ' ένα άλλο δωμάτιο, όπου είναι παραταγμένα διάφορα μαγικά αντικείμενα. Ρωτώ μια άλλη υπάλληλο μήπως έχει δει το Γιάννη. Εκείνη μου δείχνει ένα βάζο που περιέχει κάτι σαν γλυκό του κουταλιού – πέντε ή έξι σφαιρικούς, πορτοκαλοκίτρινους καρπούς μέσα σε σιρόπι. "Ένα από αυτά είναι ο Γιάννης! Έγινε έτσι επειδή έμεινε μόνος του, δεν τον πρόσεχε κανείς!" μου κάνει, με αυστηρό βλέμμα. Δυσκολεύομαι να πιστέψω κάτι τόσο φρικτό· παίρνω τον μεγαλύτερο καρπό στα χέρια μου και τον ρωτάω αν είναι πράγματι ο Γιάννης. Τρομάζω μόλις βλέπω το φρούτο ν' ανοίγει μπροστά μου ένα στρογγυλό στόμα με

ακανόνιστες σειρές δόντια ως μέσα, προσπαθώντας να μου απαντήσει μάλλον θετικά!

Επαλήθευση: Την ίδια νύχτα η αδελφή μου ονειρεύτηκε πως βρισκόταν σ' ένα ξενοδοχείο μαζί με το Γιάννη. Εκείνος δεν την άκουγε κι εκείνη τον μάλωνε, ώσπου ο νεαρός της ξέφυγε σ' έναν χώρο μόνος του, ενώ η Αλίκη είχε έντονη την αίσθηση του κινδύνου.

Ακόμη: Μόλις έρχεται ο Γιάννης το μεσημέρι, μας εκμυστηρεύεται ότι έχει εχθρούς στη δουλειά του. Σήμερα, μάλιστα, μια συνάδελφος του είπε στα ίσα “Πρόσεχε, γιατί εδώ έχεις πολλούς εχθρούς” κι εκείνος της απάντησε “Πρόβλημά τους”...

Εικόνες του Matrix (Πατρική Αγάπη): Τη νύχτα του Σαββάτου ένας παρανοϊκός έβαλε φωτιά στο σπίτι του στη Νέα Σμύρνη, με σκοπό να αυτοκτονήσει. Όμως, δεν του αρκούσε να πεθάνει ο ίδιος· θέλησε να παρασύρει στο θάνατο και τα δίδυμα αγόρια του, για να τιμωρήσει έτσι την πρώην γυναίκα του.

Αυτό το Σαββατοκύριακο τα παιδιά έμειναν μαζί του και τη μοιραία νύχτα κοιμήθηκαν στο σπίτι του. Τα ξημερώματα ο αυτόχειρας σφάλισε πόρτες και παράθυρα, και μετά πυρπόλησε ένα δεμάτι ρούχα. Όταν έφτασε η Πυροσβεστική, ήταν ήδη αργά και για τους τρεις: Η φωτιά είχε επεκταθεί γρήγορα σε ολόκληρο το σπίτι, τα παιδιά είχαν προσπαθήσει να βγουν έξω αλλά δεν τα κατάφεραν επειδή ο τρελός είχε κλειδώσει καλά πόρτες και παράθυρα. Εντέλει, ανασύρθηκαν νεκροί ο 45χρονος πατέρας και οι 9χρονοι γιοί του.

Ορισμένοι λένε πως ήταν καλός πατέρας, άλλοι λένε ότι ήταν τέρας (*εγώ πιστεύω τους δεύτερους*). Κάποιοι αναφέρουν ότι είχε "αποκλίνουσα συμπεριφορά" αλλά κανείς δεν είχε κάνει κάτι γι' αυτό. *Ίσως*

επειδή για τον άνδρα καμία συμπεριφορά δεν θεωρείται αρκετά "αποκλίνουσα"...

Υπάρχει όμως και συνέχεια, εφόσον ο άνθρωπος είναι ζώο μιμητικό: Την επόμενη νύχτα, της Κυριακής, ένας 49χρονος άνδρας μαροκινής καταγωγής πυρπόλησε το διαμέρισμα όπου έμενε μαζί με τη σύζυγο και τα τέσσερα παιδιά τους, στην επαρχία Κόμο της Ιταλίας (*προφανώς, ζήλεψε από τον δικό μας*). Ο 49χρονος βρήκε τραγικό θάνατο μαζί με τα τρία από τα τέσσερα παιδιά του, τρία κορίτσια κι ένα αγόρι, όλα κάτω των 11 ετών. Το εξάχρονο κοριτσάκι μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο του Μιλάνου με σοβαρά εγκαύματα και δίνει μάχη για να επιβιώσει.

Την πυρκαγιά αντιλήφθηκαν οι γείτονες που, πριν φθάσει η Πυροσβεστική, έσπασαν την πόρτα και προσπάθησαν να σβήσουν τη φωτιά. Δεν μπόρεσαν, όμως, καθώς είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις και ένα μεγάλο μέρος της οροφής είχε καταρρεύσει. Η οικογένεια αντιμετώπιζε σοβαρά οικονομικά προβλήματα, ο πατέρας ήταν άνεργος και η μητέρα έπασχε από βαριά κατάθλιψη. *Και με τόση φτώχεια και κακομοιριά, έκατσαν κι έκαναν τέσσερα παιδιά...*

Τι παθαίνει η ψυχή σου απλά και μόνο μαθαίνοντας τέτοια γεγονότα; Μετά το αρχικό σοκ, αυθόρμητα αναζητώ τους άμεσους φταίχτες, από τον λιγότερο στον περισσότερο ένοχο:

ΙΙΙ) Η μάνα: Οι περισσότερες γυναίκες είναι ικανές να παντρευτούν τον κάθε ψυχανώμαλο και να τεκνοποιήσουν μαζί του, μόνο και μόνο για να αποκτήσουν τον πολυπόθητο τίτλο της παντρεμένης με παιδιά. Αποκλείεται οι ανωτέρω τύποι να μην είχαν εκδηλώσει την παραφροσύνη και την κακία τους πριν από τον γάμο και την τεκνοποίηση. Μονάχα από τύχη δεν πέφτουν σε

κάποιον τέτοιο οι πιο πολλές...
ΙΙ) Ο πατέρας: Κάτι τέτοια υποκείμενα είναι γεννημένοι κακούργοι, με αυτούσια δολοφονικά ένστικτα που περιμένουν μονάχα μια ευκαιρία για να εκδηλωθούν. Ναι μεν οι παραπάνω δυο άνδρες ήταν ψυχικά άρρωστοι, όμως αυτό δεν δικαιολογεί την πράξη τους: Πάρα πολλοί άνθρωποι είναι ψυχασθενείς αλλά δεν είναι όλοι εκ φύσεως τόσο κακούργοι ώστε να θελήσουν να κάψουν ζωντανά τα παιδιά τους. Βεβαίως, η ψυχασθένεια μπορεί να μεγενθύνει την προϋπάρχουσα κακία...
Ι) Ο λεγόμενος "θεός αυτού του κόσμου": Όχι μόνο επιτρέπει αλλά και διευκολύνει όλα τα εγκλήματα και όλα τα αίσχη παγκοσμίως. "Ούτε φύλλο δέντρου δεν κουνιέται αν δεν το θέλει ο Θεός", παραδέχονται οι παπάδες κι εγώ συμφωνώ απόλυτα: Άμα θέλει ο καλός Θεούλης, σε εμποδίζει να κάνεις έστω έναν απλό δεσμό σε όλη σου τη ζωή, πόσο μάλλον να παντρευτείς και να αποκτήσεις παιδιά! Άμα θέλει, δεν σου επιτρέπει να πας ούτε μέχρι απέναντι, εφόσον μπορεί να ορθώσει μπροστά σου ένα εκατομμύριο διαφορετικά και απίθανα εμπόδια – πόσο μάλλον να οργανώσεις ένα τέτοιο έγκλημα! Στον κόσμο αυτό οτιδήποτε καλό διακόπτεται σε κάθε βήμα από μυριάδες αστάθμητους παράγοντες. Το κακό, αντίθετα, δεν συναντά ποτέ κανένα εμπόδιο, όπως αποδεικνύεται από συμβάντα όπως τα παραπάνω.

Ακόμα μια φορά αποδεικνύεται ότι ο λεγόμενος "Θεός" είναι μια διεστραμμένη, σαδιστική οντότητα, που τρέφεται με την αδιάκοπη ωδύνη των δημιουργημάτων του. Γι' αυτό και μέσω των θρησκειών απαγορεύει δια ροπάλου την κριτική ("Μην κρίνετε ίνα μην κριθείτε"), ενώ επιβάλλει την συνεχή αυτοκριτική και αυτοενοχοποίηση: Επειδή, όταν κρίνεις διαρκώς τους πάντες και τα πάντα, κάποτε φθάνεις στον ένα και

αληθινό ένοχο όλων των εγκλημάτων...

Τρίτη, 28 Νοεμβρίου 2017

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μόλις έχω τελειώσει το σερφάρισμα στο Internet Cafe και σηκώνομαι να φύγω, όταν ανάμεσα στους θαμώνες διακρίνω μια γειτόνισσα με μακριά μαύρα μαλλιά (που στην καθημερινή ζωή το παίζει ντίβα). Τεράστιες μαύρες αράχνες την τριγυρίζουν κι εγώ φροντίζω να μένω σε απόσταση, ώσπου βγαίνω από το μαγαζί.

Τώρα περιπλανιέμαι στην πλατεία του Αγίου Τρύφωνα, όπου η ατμόσφαιρα είναι περίεργα θαμπή, κιτρινωπή, πνιγηρή. Επιθυμώ να φύγω γρήγορα από εκεί, παίρνω ένα ταξί μα ο ταξιτζής φαίνεται μάλλον απρόθυμος να με εξυπηρετήσει: Κάνει σα να μην ξέρει τι του γίνεται, συνεχώς ρωτά πού να στρίψει, ενώ κάποιοι δρόμοι φαίνονται κλειστοί. Μπαίνουμε στην οδό Ασπροχώματος, όμως το μέρος είναι εντελώς έρημο, δεν υπάρχουν ούτε σπίτια ούτε άνθρωποι, ενώ έχει πέσει πια η νύχτα. Δυσανασχετώ έντονα, καθώς υποψιάζομαι πως ο ταξιτζής με κοροϊδεύει. “Σταμάτα, να κατέβω!” απαιτώ και κατεβαίνω από το όχημα.

Σύντομα βρίσκομαι σε κάποιο στενό πάνω από τη Γεννηματά. Εδώ η ατμόσφαιρα είναι φωτεινή, καθαρή, ευχάριστη. Κατεβαίνω μερικά σκαλιά και καταλήγω στη λεωφόρο, που είναι γεμάτη κόσμο και φώτα, σαν σε πανηγύρι. Τότε συνειδητοποιώ ότι ο ταξιτζής όντως προσπαθούσε να με παρασύρει σε σκοτεινές, ερημικές περιοχές κοντά στο βουνό.

Καθώς ξαναμπαίνω στην Ασπροχώματος, την προσοχή μου τραβούν μερικοί γυμνασμένοι πίθηκοι που κάνουν διάφορες δουλειές, σα να μαγειρεύουν, μέσα σ' ένα μεγάλο οικόπεδο. Ένας από αυτούς μου παραδίδει

μια μικρή τούρτα φτιαγμένη από μπλε πλαστελίνη. Στην αρχή το "γλυκό" φαίνεται όμορφο μα γρήγορα χαλάει και απλώνει στα χέρια μου. Προτείνω να τους βοηθήσω, τους προσφέρω ψωμιά και μπύρες, μα οι πίθηκοι δεν φαίνονται ικανοποιημένοι. Τελικά, μου παίρνουν όλα όσα έχω, μαζί και την πορτοκαλί μου τσάντα, αυτήν που χρησιμοποιώ όταν πηγαίνω για μαθήματα. Διαμαρτύρομαι αλλά κανείς δεν μου δίνει σημασία. “Τουλάχιστον, δώστε μου πίσω την τσάντα”, τους παρακαλώ αλλά δεν με ακούνε.

Εκείνη τη στιγμή ακούω ένα κινητό (δικό μου;) να χτυπάει μέσα από έναν κάδο σκουπιδιών παραπέρα. Αναθαρρώ, ελπίζοντας ότι εκεί μέσα θα βρω και την τσάντα μου. Έξω, στο δρόμο, αντικρίζω τον Αντώνη και την ξαδέρφη του τη Λευκή, που έχουν έλθει να με πάρουν μ' ένα λευκό αμάξι. Νιώθω μεγάλη ανακούφιση, παρόλο που ο Τώνης με κοιτάζει αυστηρά και μου λέει: “Αυτά που κάνεις δεν μου αρέσουν!”

Ερμηνεία: Μία ώρα που έμεινε ο Τώνης στο σπίτι μας πριν τον πάω σχολείο, δεν σταμάτησε να παίζει με το κινητό του. Η μητέρα μου εκνευρίστηκε, τον μάλωσε άσχημα ("Αυτά που κάνεις δεν μου αρέσουν!”) και απείλησε να πετάξει το μαραφέτι έξω από το παράθυρο. Εγώ τότε είπα ότι στο Internet Cafe έρχονται ορισμένα παιδιά που παίζουν παιγνίδια στο κομπιούτερ επί οκτώ ώρες με το ρολόι. Όταν επέστρεψα από το σχολείο, η μαμά έσπευσε να με κατσαδιάσει αμέσως: “Να μην ξαναπείς μπροστά στον Αντώνη ότι άλλα παιδιά παίζουν οκτώ ώρες, γιατί παίρνει θάρρος και θα γίνει γάιδαρος!” Μάταια προσπάθησα να της εξηγήσω ότι αυτό δεν το παρουσίασα ως παράδειγμα προς μίμηση...

🕸 ♠ ***Συντονισμός του Matrix*** *(Ιστορία μιας Κασέτας):* Η υπόθεση ξεκινά ήδη από τα πρώτα φετινά μαθήματα αγγλικών, όταν επεσήμανα στις αδελφές Ξιφαρά ότι το στερεοφωνικό τους δεν παίζει σωστά την κασέτα: Η φωνή ακούγεται χαμηλή και "μπουκωμένη", οπότε είναι πρακτικά αδύνατο να καταλάβει κανείς τι λένε οι ομιλητές. Τις ρωτώ αν έχουν καμιά άλλη κασέτα να δοκιμάσουμε, μου λένε όχι. Όταν δοκιμάζω την κασέτα στο δικό μου φορητό κασετόφωνο, ακούγεται κάπως χαμηλά μα ξεκάθαρα.

Δευτέρα, 2 Οκτωβρίου: Η Μάρθα μου προτείνει να δοκιμάσουμε την κασέτα σ' ένα άλλο στερεοφωνικό, που έχει στο δωμάτιό της. Ωστόσο, με έκπληξη διαπιστώνω πως το εν λόγω μαραφέτι δεν διαθέτει υποδοχή για κασέτες παρά μόνο για CDs (αυτό θα πει "δεν ξέρει τι έχει")! Έτσι, συμβουλεύω τις δεσποινίδες ν' αγοράσουν τα CDs του βιβλίου μας, ώστε να τα έχουν δικά τους και να μπορούνε να τ' ακούνε και εκτός μαθήματος.

Στις 23 Οκτωβρίου, μετά από κωλυσιεργία τριών εβδομάδων εκ μέρους τους, μιλώ στον πατέρα τους για το πρόβλημα κι εκείνος με διαβεβαιώνει πως θα επιληφθεί του θέματος. Πράγματι, την επόμενη κιόλας μέρα με παίρνει τρεις φορές τηλέφωνο, από διάφορα βιβλιοπωλεία όπου έχει πάει, για να μ' ενημερώσει πως δεν υπάρχουν CDs, ούτε κασέτες του βιβλίου μας! Του εξηγώ ότι δεν είναι δυνατόν να κυκλοφορούν τα βιβλία αλλά να μην κυκλοφορούν τα CDs και δείχνει να καταλαβαίνει.

“Καλά, θ' αγοράσω ένα καθαριστικό, μήπως χρειάζεται καθάρισμα η κεφαλή”, καταλήγει ο Αργύρης.

“Θα μπορούσε ν' αγοράσει ένα φορητό κασετόφωνο, αλλά τσιγγουνεύονται κιόλας”, σχολιάζει η μητέρα μου

όταν της διηγούμαι τα καθέκαστα.
“Κι όμως, το κασετόφωνο δεν στοιχίζει πολύ περισσότερο από τα CDs!” της λέω.

Δευτέρα, 30 Οκτωβρίου: Στο προηγούμενο και στο σημερινό μάθημα, αναγκαστικά ακούμε τα κείμενα από την "μπουκωμένη" κασέτα μου. Όμως με το listening δεν γίνεται δουλειά, οπότε τους τα υπαγορεύω εγώ.
“Μα έχουμε κασετόφωνο! Είναι ένα φορητό, με το οποίο ακούει ο μπαμπάς κασέτες στο μπαλκόνι!” μου κάνει χαρωπά η Θεώνη, μόλις ολοκληρώνουμε την τελευταία ακουστική άσκηση.
Προς στιγμήν, μένω στήλη άλατος.
“Και δεν το λέγατε τόση ώρα;” ξεσπώ αμέσως μετά.
“Τώρα το θυμηθήκαμε!” πετάγεται η Μάρθα, με γλυκανάλατη φωνή.

Απίστευτο! Εδώ κι ενάμισι μήνα έχει γίνει θέμα με το χαλασμένο στέρεο και τελικά προκύπτει πως οι λαίδες διαθέτουν και φορητό κασετόφωνο και κασέτες! Αν είναι δυνατόν, 13 ετών παιδιά! Και καλά αυτές· ο πατέρας τους, που ακούει μουσική από αυτό το κασετόφωνο, πώς δεν το θυμήθηκε; Τόσο πολύ κοιμούνται πια; Και όμως: Με τέτοια μυαλά πάνε μπροστά, βρίσκουν χρυσοπληρωμένες δουλειές, και χαίρουν άκρας υπόληψης στην κοινωνία!
“Πολύ μακάριοι είναι”, αποφαίνεται αυθόρμητα η μητέρα μου μόλις της εξηγώ την κατάσταση. “Η πολλή μακαριότητα δεν τους αφήνει να σκεφθούν! Κοιμούνται αυτοί και η τύχη τους δουλεύει! Είναι τόσο μαθημένοι να μη τους συμβαίνει ποτέ τίποτα, ώστε αδυνατούν να σκεφθούν το παραμικρό! Όχι όπως εμείς, που το μυαλό μας παίρνει χίλιες στροφές το λεπτό επειδή ακροβατούμε διαρκώς πάνω σε τεντωμένο σκοινί, ενώ μας

χτυπούν τυφώνες!”
“Αυτοί δεν έχουν μάθει να κουνιέται ούτε φύλλο στο σπίτι τους! Τώρα, με την κασέτα που δεν ακούγεται καλά, κάτι κουνήθηκε και δεν ξέρουν πώς να το αντιμετωπίσουν!” συμπληρώνω.
“Η ακινησία της τύχης προκαλεί ακινησία του μυαλού!” καταλήγει η μητέρα μου. “Αλλά *μην κοιτάς τα στραβά μου πόδια, την ίσια μου τύχη κοίτα*, όπως λέει και η παροιμία!”

Πέμπτη, 2 Νοεμβρίου: Λίγο πριν αρχίσει το σημερινό μάθημα, επισημαίνω στον Αργύρη την ύπαρξη του φορητού κασετοφώνου αλλά εκείνος μου αντιγυρίζει ότι “Αυτό δεν είναι δικό μας, είναι του πεθερού μου, που το έχει στο δικό του μπαλκόνι, και δεν μπορώ να του το ζητήσω!”

Δηλαδή, δεν θα μπορούσε να το δανείζεται για τρεις ώρες τη βδομάδα που έχουμε μάθημα; Μπούρδες: Οι μικρές μου είπαν πως το κασετόφωνο ανήκει στον πατέρα τους, όχι στον παππού τους. Αλλά όταν είναι για δικαιολογίες, εξυπνάδες και ίντριγκες, αυτά τα ανεγκέφαλα άτομα είναι πάντα απίκο! Εκεί τους κόβει μια χαρά, λες και δέχονται την επιφοίτηση του Σατανικού Πνεύματος...

Δευτέρα, 13 Νοεμβρίου: Πάνε δυο βδομάδες από τότε που ο Αργύρης αγόρασε εκείνο το ειδικό καθαριστικό για την κεφαλή του stereo. Στην αρχή το κασετόφωνο έπαιζε λίγο καλύτερα, μα την περασμένη Παρασκευή χάλασε για τα καλά κι έκτοτε πετάει έξω την κασέτα! Δεδομένου ότι ο κύριος δεν φαίνεται διατεθημένος να κάνει κάτι άλλο γι' αυτό, πρέπει να φροντίσω εγώ να προμηθευτώ τα CDs, με δική μου επιβάρυνση.

Τρίτη, 14 Νοεμβρίου: Πηγαίνω στο κοντινό βιβλιοπωλείο για να παραγγείλω τα CDs αλλά δεν είναι τόσο απλό! Ο βιβλιοπώλης τηλεφωνεί σε διάφορους προμηθευτές μα όλοι του λένε πως τα Cds του συγκεκριμένου βιβλίου δεν υπάρχουν! Εντέλει, τηλεφωνεί σε μια μεγάλη αποθήκη βιβλίων και από εκεί μαθαίνει ότι ο εκδοτικός οίκος δεν έχει διακινήσει ποτέ κασέτες ή CDs για τα βιβλία του· τα στέλνει μόνο στους καθηγητές!

Τρέχω στο σπίτι, τηλεφωνώ στον εκδότη και μαθαίνω ότι τα CDs παρέχονται δωρεάν μαζί με το βιβλίο του μαθητή! Ωστόσο, δεν τα δίνουν κατευθείαν στον μαθητή αλλά τα στέλνουν στον καθηγητή, ευτυχώς χωρίς χρέωση! Ζητούν, όμως, να τους στείλω πρώτα ένα e-mail για την παραγγελία, μαζί με μια φωτογραφία του οπισθόφυλλου από το βιβλίο του μαθητή, όπου πρέπει να φαίνεται το ISBN (δεν ήταν τόσο πολύπλοκη η διαδικασία κάποτε...).

Πέμπτη, 16 Νοεμβρίου: Εξηγώ την κατάσταση στις μαθήτριες και η Θεώνη μου δανείζει το βιβλίο της για να σκανάρω το οπισθόφυλλο. Ευτυχώς, έχουν τεστ γραμματικής την επόμενη φορά, οπότε δεν θα χρειαστεί να διαβάσουν από τα coursebooks.

Πέμπτη, 23 Νοεμβρίου: Από τη Δευτέρα έχω στείλει το εν λόγω e-mail, όμως μέχρι σήμερα δεν έχω λάβει τα CDs. Σήμερα το πρωί πηγαίνω στο Internet Cafe, ψάχνω την ηλεκτρονική αλληλογραφία μου και βρίσκω ένα μήνυμα από τη Yahoo, που λέει πως δεν έχουν καταφέρει να στείλουν το e-mail μου!

Μόλις επιστρέφω στο σπίτι, τηλεφωνώ στον εκδότη και διαπιστώνω ότι έχω λανθασμένη ηλεκτρονική διεύθυνση! Αλλά γιατί; Τόσο πολύ μπερδεύτηκα; Δε νομίζω: Πάντα επαναλαμβάνω δυο-τρεις φορές τις

διευθύνσεις και τα τηλέφωνα που μου δίνονται τηλεφωνικά. Άρα, την προηγούμενη φορά που μιλήσαμε, η τηλεφωνήτρια μπερδεύτηκε και μου έδωσε λάθος ηλεκτρονική διεύθυνση! Αν είναι δυνατόν!

Σάββατο, 25 Νοεμβρίου: Ξαναστέλνω την ηλεκτρονική παραγγελία, στη σωστή διεύθυνση αυτή τη φορά. Όταν φθάνω σπίτι, παίρνω τηλέφωνο στον εκδοτικό οίκο, με διαβεβαιώνουν ότι το έχουν λάβει (επιτέλους!) και ότι θα έχω τα CDs σε μια-δυο μέρες. Εντέλει, θα τα λάβω σε τρεις μέρες. Πάλι καλά...

Τετάρτη, 29 Νοεμβρίου 2017

☺ Μόλις ξεκινάμε το πρωί για το σχολείο, ο μικρός μου δίνει να του ξετυλίξω ένα ροζ γλυφιτζούρι. Δεν το ξετυλίγει μόνος του επειδή δυσκολεύεται ο άντρακλας, και δεν μου το ζήτησε πιο πριν για να μην τον κράξει η μάνα μου (που τον κράζει συνεχώς τον κακομοίρη, για ψύλλου πήδημα). Σε όλο το δρόμο φαίνεται να το απολαμβάνει αλλά μόλις φθάνουμε έξω από το προαύλιο, δίνει μία και πετάει το γλυφιτζούρι μακριά, χωρίς να έχει φάει ούτε το μισό.

“Γιατί το πέταξες; Δεν ήταν ωραίο;” απορώ.

“Εγώ είμαι δημοφιλής σε όλο το σχολείο, δεν γίνεται να με δουν με το γλυφιτζούρι στο στόμα, σα να 'μαι κανένα μωρό!”

“Ώστε φροντίζεις το image σου!” συμπεραίνω γελώντας. *Μάλιστα, κι εγώ έτσι δημοφιλής ήμουν όταν πήγαινα σχολείο*...🏛

Το απομεσήμερο με παίρνει ο Γιάννης με το αμάξι και πηγαίνουμε σ' ένα μεγάλο σούπερ μάρκετ για τα ψώνια του μήνα. Τη σκεφτόμουν αυτή την εξόρμηση επειδή φοβόμουν μήπως ο ανηψιός χάσει τον έλεγχο και πετάξει ένα κάρο λεφτά σε άχρηστα πράγματα -μα όχι:

με αρκετή έκπληξη διαπιστώνω ότι συμφωνούμε πάντα στο τι χρειάζεται ν' αγοράσουμε και σε τι ποσότητα. “Εμείς με τα ψώνια, είναι σα να έχουμε πάει στα μπουζούκια”, μου κάνει σε μια στιγμή ο Γιάννης.

Όταν φθάνουμε στο σπίτι, μας παίρνει γύρω στο ένα τέταρτο μέχρι να ξεφορτώσουμε από το αμάξι όλες τις σακούλες.

“Με το Γιάννη ταιριάζουμε πολύ στο shopping therapy! Δεν διαφωνήσαμε πουθενά, τα περάσαμε μια χαρά!” πληροφορώ τη μητέρα μου.

“Εμείς οι δυο, θεία, τα πάμε πάντα μια χαρά! Αν ήσουν πιο νέα και δεν ήσουν θεία μου, θα ήσουν η γυναίκα της ζωής μου!” απαντά χαρωπά ο νεαρός.

“Αλήθεια, Γιάννη;”

“Εμ τι, ψέματα; Έχεις δει πολλές σαν εσένα να κυκλοφορούν στο δρόμο;”

Σαφώς όχι· αλλά αν μια γκόμενα τού εξέφραζε τις δικές της απόψεις με τη συχνότητα που το κάνω εγώ, σίγουρα θα την πέταγε έξω με τις κλωτσιές.

Παρεπιπτόντως: Η Μιράντα έχει πάνω από δυο μήνες να φανεί. Την τελευταία φορά που βρέθηκαν, της τηλεφώνησε ο ανηψιός μου και την κάλεσε στο σπίτι του. Όμως, όταν εκείνη έφθασε, ο νεαρός ήταν τύφλα στο μεθύσι και όλη νύχτα την έβριζε πατόκορφα επειδή εξακολουθεί να τη θεωρεί πουτάνα. Έκτοτε η κοπέλα έχει εξαφανιστεί. Μάλλον το έχει πάρει απόφαση πως δεν γίνεται πια τίποτα με τον Γιάννη...

Πειράματα IV

Σάββατο, 2 Δεκεμβρίου 2017

Πείραμα: Μετά τις 9:00 το βράδι, ενώ παρακολουθώ τηλεόραση, τρώω ένα σνίτσελ cordon blue· συμπληρώνω με λίγα πακοτίνια και καρύδια. Λίγες ώρες αργότερα έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μέσα σ' ένα λεωφορείο μαζί με την πρώην φιλενάδα μου την Ευγενία. Αλλάζουμε συνεχώς θέσεις, καθώς δεν μπορούμε να βολευτούμε έτσι ώστε να μπορούμε να μιλάμε. Καταλήγουμε σε δυο μπροστινά καθίσματα, μέχρι που έρχεται η ώρα να κατεβούμε.

Πηγαίνουμε σε κάποιο κέντρο αυτογνωσίας, όπου γίνεται ένα σεμινάριο που σκοπεύουμε να παρακολουθήσουμε. Όμως, κάτι δεν πάει καλά: Καθώς περπατάμε, η Ευγενία μου κάνει περίεργες χειρονομίες, με αγγίζει ύποπτα σα να μου βάζει χέρι, γελώντας πονηρά. Όταν μου πιάνει τον πισινό, βεβαιώνομαι ότι μου κολλάει.

Τότε, αντιλαμβάνομαι έναν λεπτό, ξανθοκάστανο άνδρα που βαδίζει δίπλα μου. Υποθέτω ότι πηγαίνει και αυτός στο σεμινάριο. Προσπαθεί να δείξει φιλικός μα μου φαίνεται αντιπαθητικός.

“Πού σε ξέρω;” τον ρωτώ, επειδή κάτι μου θυμίζει.

“Κάποτε, στην Κεφαλλονιά” απαντά εκείνος αόριστα.

Σύντομα φθάνουμε στον προορισμό μας, μέσα σε ένα ευρύχωρο προαύλιο με πολύ κόσμο. Οι τρεις μας μπαίνουμε σ' ένα ανοιχτό δωμάτιο, όπου μπορούμε να ξεκουραστούμε και ν' αφήσουμε τα πράγματά μας. Στο μεταξύ, ο άνδρας αρχίζει να με φλερτάρει με τρόπο

απαιτητικό και απωθητικό. “Είδες τι σου έφερα;” του κάνει η Ευγενία με βλοσυρό χαμόγελο, και τότε καταλαβαίνω ότι όχι μόνο γνωρίζει τον άνδρα αλλά και ότι οι δυο τους μου την έχουν στημένη. Εξακολουθώ να μην τον θέλω και του το δείχνω. Εκείνος θυμώνει, βγάζει μαχαίρι, απειλεί να με σκοτώσει. Αποφεύγω τα χτυπήματα με ευελιξία και αποχωρώ βιαστικά.

Σύντομα καταλήγω σ' έναν άλλο χώρο, όπου κάθομαι σε χαμηλά καθίσματα μαζί με άλλα άτομα. Δίπλα μου είναι ένα παιδί. Στα πόδια μου υπάρχει μια γυάλινη προθήκη γεμάτη μ' ένα υλικό σαν βαμβάκι. Εκεί μέσα βλέπω πεταμένα δυο κέρματα και ένα χρυσό φλουρί. Τα παίρνω κρυφά και τα σφίγγω στο χέρι μου, προσέχοντας να μη με δει κανένας. Ύστερα σηκώνομαι και φεύγω.

Επιστρέφω στο αρχικό δωμάτιο, ελπίζοντας ότι οι άλλοι δυο έχουν φύγει. Μόλις όμως πλησιάζω, αντικρίζω την Ευγενία που στέκεται και με παρατηρεί επίμονα. “Ξανάρθε!” λέει στον φίλο της για μένα, με σαρδόνιο χαμόγελο. Αυτός σπεύδει και με απειλεί ξανά με το μαχαίρι, ξανά τον αποφεύγω, φωνάζω, κόσμος μαζεύεται γύρω μας όλο περιέργεια. Κατηγορώ τους δυο για απόπειρα δολοφονίας εναντίον μου, φυσικά εκείνοι αρνούνται.

Αργότερα, στο σπίτι, διηγούμαι την περιπέτεια στη μητέρα μου, εξηγώντας της ότι όλα έγιναν σ' ένα κέντρο αυτογνωσίας.

“Πες μου έτσι!” μου κάνει, με αυστηρό ύφος.

“Το κέντρο αυτογνωσίας δεν είχε καμία σχέση!” απαντώ και αμέσως ξυπνώ...۩

☺ Ενώ έχω ξαπλώσει για μεσημέρι, η μαμά και ο Τώνης κάθονται στο σαλόνι και συζητούν περί παντός επιστητού. Κουβέντα στην κουβέντα, ο μικρός

παρασύρεται και μιλάει για τη μάνα του η οποία, πριν από δυο χρόνια, είδε κι έπαθε να ξεφορτωθεί έναν Πακιστανό γκόμενο που είχε κουβαλήσει στο διαμέρισμά της: Τσακώθηκαν άγρια, τον έδιωχνε από το σπίτι της, εκείνος δεν έφευγε, της έριξε δυο-τρεις φάπες, χτύπησε κατά λάθος και το παιδί στο πόδι. Στο τέλος η Μαρίνα αναγκάστηκε να φωνάξει τον αδελφό της για να πετάξει έξω τον Πακιστανό. Τώρα η κυρία έχει άλλο πρόβλημα: "Κάνει κρα να τα ξαναφτιάξει με τον χοντρό, για να με στέλνει να κοιμάμαι με τον μπαμπά μου!" λέει ο μικρός. *Γιατί τα χάλασαν, αλήθεια; Μήπως η ντίβα απαίτησε να της αγοράσει ο γέρος κανένα διαμερισματάκι;*

Λίγο αργότερα, η μητέρα μου αναφέρει γενικώς και αορίστως ότι "Πολλοί και πολλές μου οφείλουν μια μεγάλη συγγνώμη και θα περιμένω όσο χρειαστεί γι' αυτή τη συγγνώμη!" (γεροντικά απωθημένα).
"Συγγνώμη!" της κάνει αμέσως ο μικρός, τρέχοντας να προλάβει...

Παρασκευή, 8 Δεκεμβρίου 2017

Το μυστήριο των μανιταριών (έκτος κύκλος): Στις 7 Οκτωβρίου παρατηρώ μια μικρή συστάδα που έχει φυτρώσει κολλητά στη μάντρα της βεράντας. Τα μανιτάρια είναι ήδη μισομαυρισμένα, άρα μάλλον εμφανίστηκαν χθες. Ακόμη, μια νέα συστάδα έχει μόλις φυτρώσει πλάι στον κομμένο κορμό της βερυκοκιάς.

Δυο μέρες αργότερα, μια νέα, μικρότερη συστάδα φυτρώνει πάνω στα καμένα απομεινάρια της προηγούμενης – πρώτη φορά συμβαίνει κάτι τέτοιο. Και αυτά τα μανιτάρια θα έχουν την ίδια τύχη με τα υπόλοιπα, μόνο που αυτή τη φορά θα περάσουν γύρω στις πέντε μέρες μέχρι να κατακαούν όλα.

Στις 25 Οκτωβρίου δυο νέες, πυκνότερες συστάδες εμφανίζονται στην ίδια εδαφική περιοχή. Μέχρι τις 30 του μήνα όλα τα μανιτάρια έχουν κατακαεί και αποδεκατιστεί.

Στις 3 Νοεμβρίου παρατηρώ δυο νέες συστάδες, η μία κολλητά στη μάντρα της βεράντας και η άλλη πιο πέρα, σε εντελώς "καθαρό" χώμα. Την επομένη βλέπω άλλη μια ομάδα μανιταριών, που στέκονται σχετικά αραιά μεταξύ τους, περιμετρικά στον κομμένο κορμό. Ακόμη, υπάρχει άλλη μία μικρή και στενή συστάδα *έξω από το παρτέρι*, μέσα σε μια ρωγμή στο τσιμεντένιο πλατύσκαλο της εξωτερικής σκάλας! Εδώ τα μανιτάρια είναι μικρότερα και πολύ σφηνωμένα το ένα με το άλλο. Τρεις μέρες αργότερα, όλα τα φυτά έχουν κατακαεί και αποδεκατιστεί. Η γνώριμη ασημένια ζελατινώδης ουσία καλύπτει σε λωρίδες όλο το μαυρισμένο έδαφος.

Και μια σύγκριση: Στις 11 Νοεμβρίου βλέπω παρόμοια μανιτάρια στο παρτέρι ενός ψιλικατζίδικου. Είναι δέκα όλα κι όλα, μάλλον αραιά μεταξύ τους, με ωραίο μπεζ χρώμα, πάνω σε σκούρο χώμα. Θα τα ξαναδώ στις 18 του μήνα· έχουν απομείνει έξι, με χρώμα καφετί, πιο σκούρο στις άκρες των κεφαλιών. Δυο μέρες αργότερα έχουν "πέσει" και τα υπόλοιπα, έχοντας πάρει ένα σκούρο καφέ χρώμα, ωστόσο δεν φαίνονται καβουρνιασμένα. Προφανώς, τα μανιτάρια του είδους μαραίνονται γρήγορα, μα όχι τόσο γρήγορα όσο τα δικά μου, και σίγουρα δεν καίγονται...

Στις 15 Νοεμβρίου δυο νέες συστάδες ξεπετάγονται στην ίδια εδαφική περιοχή, και την επομένη εμφανίζεται άλλη μια. Συνολικά τρεις συστάδες απλώνονται γύρω από τον κομμένο κορμό, μα αυτή τη φορά τα μανιτάρια είναι κάπως πιο αραιά από τις προηγούμενες φορές. Δυο μέρες αργότερα, τα φυτά

έχουν αρχίσει να καίγονται αλλά μάλλον με πιο αργό ρυθμό απ' ότι συνήθως: Έχουν πάρει χρώμα σκούρο καφέ, με μαυρισμένες και ξεφτισμένες τις άκρες των κεφαλιών. Μέχρι τις 18 του μήνα, το μόνο που έχει μείνει είναι λιγοστά καβουρνιασμένα αποκαΐδια πάνω στο μαυρισμένο χώμα.

Στις 3 Δεκεμβρίου εμφανίζονται δυο νέες συστάδες, με τα μανιτάρια κάπως αραιά μεταξύ τους. Την επομένη οι συστάδες έχουν γίνει πέντε, κάπως μακριά η μία από την άλλη, όλες γύρω από τον κομμένο και μαυρισμένο κορμό βερυκοκιάς. Στις 5 του μήνα τα μανιτάρια είναι πλήρως ανοιγμένα αλλά μισομαυρισμένα· μερικά φαίνονται σαν να έχουν φαγωθεί από κάτι. Το άλλο πρωί έχουν μαυρίσει ακόμα περισσότερο μα στέκονται ακόμα. Σήμερα το πρωί έχουν κατακαεί όλα, ενώ η παρακείμενη χλόη έχει μαυρίσει εντελώς. Τους τελευταίους μήνες τα μανιτάρια αντέχουν περισσότερο: καταστρέφονται μέσα σε πέντε μέρες αντί σε δυο.

Κατακλείδα: Αυτή είναι η τελευταία φορά που βλέπω τα παράξενα μανιτάρια στον κήπο μου. Δεν πρόκειται να ξαναφανούν ποτέ...

Σάββατο, 9 Δεκεμβρίου 2017

☺ “Νονάααα!” μου φωνάζει ξαφνικά ο Τώνης, ενώ παίζει με τα παιχνίδια του κι εγώ κάνω τις δουλειές του σπιτιού.

“Τι;”

“Τίποτα!”

“Μήπως θέλεις να παίξουμε;” τον ρωτώ πονηρά.

“Τι-πώς-πού-πότε;” αναφωνεί και φωτίζεται ολόκληρος.

“Όχι τώρα, έχω δουλειές· το απόγευμα”.

“Το απόγευμα θα έρθει ένας φίλος μου”.

“Τότε, θα παίξεις με τον φίλο σου”, του λέω και συνεχίζω τις δουλειές.

Όση ώρα σκουπίζω, ο μικρός τρέχει συνεχώς κοντά μου, κλωτσώντας τη μπάλα και φροντίζοντας να μου τη φέρνει συνεχώς στα πόδια, φωνάζοντας

“Ποδίτσαααα! Ξανά ποδίτσαααα!”

“Ποδίτσα; Τι ποδίτσα;” απορώ.

“Να, που σου στέλνω τη μπάλα ανάμεσα στα πόδια!”

Άκου, ποδίτσα...

☻ Παρεπιπτόντως: Ο μικρός έχει φθάσει εννιάμισι χρονών και αδυνατεί να παίξει οτιδήποτε άλλο εκτός από ποδόσφαιρο. Διαρκώς υπερκινητικός και ανήσυχος, θέλει συνέχεια να κλωτσάει μια μπάλα, αλλιώς δεν νιώθει καλά. Ακόμη και τα computer games που παίζει, έχουν να κάνουν πάντα με ποδόσφαιρο. Εντάξει, το καταλαβαίνω πως η μπάλα είναι το πάθος του, μα αυτό μου φαίνεται σαν ψύχωση πια.

Επιπλέον, εξακολουθώ να παρατηρώ ορισμένες σκοτεινές πλευρές στην προσωπικότητά του: Εξυπνάκιας και αντιρρησίας, έχει πάντα έτοιμο ένα νευρωτικό "όχι αυτό που λες εσύ, ακριβώς το αντίθετο" στην παραμικρή φράση που θα ακούσει. Επίσης, φροντίζει να μειώνει τους άλλους (κι ας είναι πολύ μεγαλύτεροι) στην πρώτη ευκαιρία επειδή, κατά τη γνώμη του, δεν κάνουν τίποτα καλά:

“Δεν μου τα λες σωστά, γι' αυτό προτιμώ να διαβάζω με τη μαμά μου!” μου κοπανάει σε μια στιγμή, επειδή κρίνει πως δεν του δείχνω σωστά μια άσκηση μαθηματικών.

“Τότε να τα κάνεις με τη μάνα σου, αφού είσαι τόσο έξυπνος! Νομίζεις πως δεν έχω τίποτε άλλο να κάνω παρά ν' ασχολούμαι μαζί σου;” του απαντώ και τον παρατάω σύξυλο.

“Έλα να κάνουμε τις ασκήσεις!” μου φωνάζει, τρέχοντας ξωπίσω μου.
“Αφού δεν σου τα λέω σωστά!”
“Δεν εννοούσα αυτό, εννοούσα ότι η μαμά δεν μπερδεύεται εύκολα!”
“Να τα κάνεις με τη μάνα σου, που δεν μπερδεύεται εύκολα!” επιμένω, ενώ δείχνω πολύ απασχολημένη στο κομπιούτερ. Εντέλει, θα τον βοηθήσω να τελειώσει τα μαθήματά του, ενώ εκείνος παριστάνει τον ψόφιο κοριό...

* * * *

Πέμπτη, 14 Δεκεμβρίου 2017
Η συνταρακτική συνέχεια του οικογενειακού μας σήριαλ: Κατά το μεσημέρι, η αδελφή μου έρχεται κάτω και μας πληροφορεί ότι ο Θανάσης έχει κανονίσει να μπει στο νοσοκομείο την ερχόμενη Τρίτη για να αφαιρέσει τα γρομπούλια που έχει στους ώμους και στους γοφούς.
“Θα τα βγάλει όλα μαζί, και τα τέσσερα, με ολική νάρκωση”, μας εξηγεί.
“Πολύ γρήγορα βρήκε τα τρία χιλιάρικα”, πετάω αυθόρμητα και μια αμήχανη σιωπή απλώνεται στο χώρο για μερικές στιγμές. “Τι ακριβώς είπε ο γιατρός πως είναι αυτά τα πράγματα;” ρωτώ κατόπιν.
“Κοκκιώματα λέγονται”, απαντά διστακτικά η Αλίκη.

Λίγο αργότερα κατεβαίνει ο Θάνος, επαναλαμβάνει τα λεγόμενα της μητέρας του και συμπληρώνει ότι πέτυχε ευνοϊκό τρόπο πληρωμής επειδή η γυναίκα και τα παιδιά του γιατρού τυχαίνει να είναι πελάτες του στο γυμναστήριο.

Το απόγευμα έρχεται κάτω η Ταμάρα, συζητάμε για την επικείμενη εγχείρηση του Θάνου, τη ρωτώ

(δήθεν αθώα) πώς λέγονται τα εξογκώματα, επιβεβαιώνει και αυτή τον όρο κοκκιώματα, μα εγώ εξακολουθώ να τρέφω αμφιβολίες. Ύστερα μας εκμυστηρεύεται ότι εκείνο που τους απασχολεί περισσότερο είναι τι θα γίνει με τα γεύματα του πρίγκηπα εκείνες τις δυο μέρες που θα μείνει στο νοσοκομείο! *Ε ρε γλέντια...*

Στη συνέχεια, η νεαρή ξεκινά ένα περίεργο λογίδριο σχετικά με το πόσο εκπληκτικό είναι το επαγγελματικό body building που κάνει ο Θανάσης, εφόσον “είναι κάτι που απαιτεί τεράστια θέληση και θυσίες”. Το ύφος της είναι κατανυκτικά σοβαρό, λες και μιλάει για κανέναν ημίθεο. Ακόμη, υποστηρίζει ότι οι σπουδαίοι μποντιμπιλντεράδες, “ιδίως εκείνοι που λαβαίνουν μέρος στο Olympia, έχουν όλοι τέτοια εξογκώματα, και μάλιστα διπλάσια από του Θάνου!”

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου...

“Εγώ, πάντως, έχω δει φωτογραφίες διαφόρων Mr Olympia αλλά δεν έχω παρατηρήσει κανένα τέτοιο εξόγκωμα!” της αντιγυρίζω.

“Εεε, φροντίζουν να τα κρύβουν με το κατάλληλο εσώρουχο...” (!)

“Μα δεν είναι πιο αυστηροί οι κριτές εκεί; Εξαιτίας αυτών των λιπωμάτων ο Θανάσης δεν έλαβε μέρος στο παγκόσμιο πρωτάθλημα που έγινε στην Αθήνα τον περασμένο μήνα”, της θυμίζω.

“Στην Ελλάδα γίνεται αυτό”, τονίζει η Ταμάρα και συμπληρώνει βιαστικά: “Στο εξωτερικό οι κριτές κάνουν τα στραβά μάτια επειδή εκεί μετράει πιο πολύ η θυσία που κάνει κάποιος για το body building” (!)

“Δηλαδή, στους αγώνες Olympia επιβραβεύεται περισσότερο η θυσία παρά το αποτέλεσμα;” της κάνω, με μάλλον φανερή δυσπιστία.

“Ναι, επιβραβεύεται περισσότερο η θυσία, επειδή όσοι

φθάνουν εκεί δεν είναι συνηθισμένοι άνθρωποι όπως εμείς! Αυτό το άθλημα απαιτεί υπεράνθρωπες προσπάθειες, ατσάλινη θέληση και προπάντων, θυσίες!"
"Θυσίες για έναν ανώτερο σκοπό", μου ξεφεύγει η ειρωνία.
"Εμείς δεν θα μπορούσαμε ποτέ να κάνουμε τόσο σκληρή προπόνηση καθημερινά, ούτε να στερούμαστε όλα όσα στερούνται αυτοί, δεν μπορούμε να μη φάμε εκείνο ή το άλλο φαγητό, δεν μπορούμε να μη βγαίνουμε έξω τα βράδια..." συνεχίζει, με μάτια που λάμπουν εκστατικά.

Αυτά, τώρα, της τα έχει κάνει πλύση εγκεφάλου ο Θάνος ή τα σερβίρει από μόνη της η βλαμμένη; Πανέμορφη, θεόχαζη και μαζόχα – αυτό ακριβώς που ζητούν όλοι οι άνδρες, μα ειδικά οι ερπετοειδείς "Θανάσηδες" πάντα βρίσκουν αυτό που θέλουν. Και ξαφνικά μου έρχεται η

Φλασιά: Μήπως η Ταμάρα ανέχεται όσα ανέχεται επειδή υπολογίζει ότι στα επόμενα χρόνια ο Θανάσης θα καταφέρει να στεφθεί Mr Olympia και να γίνει πάμπλουτος (πράγμα που κι εγώ δεν αποκλείω καθόλου); Τότε, αν δεν της φέρεται καλά, θα τον χωρίσει και θα του πάρει με το νόμο τη μισή περιουσία, εφόσον μάλιστα αυτή θα έχει αποκτηθεί μετά το γάμο. Όχι ότι δεν θα του άξιζε του βαρύμαγκα, όμως... Πόσο ξεφτίλα μπορεί να είσαι, για να υπομένεις ανελέητους ξυλοδαρμούς και ταπεινώσεις επί χρόνια ολόκληρα, *μήπως* και κάποτε βγάλεις φράγκα;

👁 Μετά από σχετική έρευνα στο Internet, τόσο σε ελληνικά όσο και σε αγγλόφωνα sites, ανακαλύπτω ότι αυτά που έχει ο Θανάσης στο σώμα του μόνο "κοκκιώματα" δεν είναι, εφόσον τα κοκκιώματα μοιάζουν με εκζέματα ή με κόκκινες φουσκωτές

κρεατοελιές. Γρομπούλια σαν του ανηψιού μου δεν είδα πουθενά, σε κανένα site σχετικό με bodybuilders, ούτε με "προβλήματα υγείας αθλητών", ούτε καν σε λήμματα του τύπου "παρενέργειες στεροειδών αναβολικών". Γύρευε τι παίρνει ο πρωταθλητής μας για να καταλήξει έτσι, και σε τι δόσεις τα παίρνει...

Παρασκευή, 15 Δεκεμβρίου 2017

Κατά τις 11.00 το πρωί έρχεται κάτω η Αλίκη, λίγο πριν φύγει για το εστιατόριο, και ακόμα μια φορά ξεκινάει τα ίδια παράπονα: Εδώ και λίγους μήνες σκοτώνεται στη δουλειά επειδή ουσιαστικά είναι η μόνη σωστή σερβιτόρα στον "Αντώναρο": Όλα τα υπόλοιπα γκαρσόνια (εκτός από μία που έχει πολύ χοντρό βύσμα και το παίζει χοντρή προϊσταμένη) έχουν αποδειχθεί ανίκανοι, οπότε είτε παίρνουν πόδι, είτε απασχολούνται μόλις για κανένα δίωρο την ημέρα, δηλαδή μονάχα όταν πέφτει πολλή πελατεία. Έτσι και αδειάσουν μερικά τραπέζια, τα αφεντικά στέλνουν τους "περιττούς" υπαλλήλους στα σπίτια τους και η αδελφούλα μου μένει μόνη της στη σάλα, εφόσον θεωρείται η μόνη σερβιτόρα που είναι αρκετά γρήγορη και ικανή ώστε να της επιτρέπεται να συμπληρώνει κανονικά το ωράριό της, γύρω στις επτά ώρες κάθε μέρα. Ενίοτε προσλαμβάνονται νέα γκαρσόνια μα και αυτοί γρήγορα αποδεικνύονται ανίκανοι. Συνεπώς, η Αλίκη αναγκάζεται να εξυπηρετεί μονάχη της ολόκληρο το μαγαζί. Αν τύχει τα τραπέζια να γεμίσουν ξαφνικά, τρέχει και δεν φθάνει, της βγαίνει η πίστη, μα έτσι συγκεντρώνει όλα τα φιλοδωρήματα. Δεν μπορώ να μην αναρωτηθώ: Με ποιόν από εκεί μέσα πηδιέται η μις Αλίκη, για να μπορεί να είναι η Νο 1 γκαρσόνα;

Λίγο αργότερα εμφανίζεται ο Γιάννης και μας αναγγέλλει περιχαρής ότι μόλις απέκτησε κάτι εξαιρετικά πολύτιμο, που από καιρό επιθυμούσε: Είναι ένα διπλό στρώμα, γνωστής καλής μάρκας, προσωρινά παρκαρισμένο στον πλαϊνό διάδρομο της αυλής μας. Είναι λευκό, φουσκωτό, γυαλιστερό και φαίνεται ολοκαίνουργιο μέσα στην πλαστική θήκη του.

“Αυτό το στρώμα κάνει δύο χιλιάρικα! Κι εγώ το βρήκα τυχαία, στο δρόμο, καθώς γύριζα με το αμάξι της δουλειάς! Το φόρτωσα, λοιπόν, και το 'φερα! Ό,τι ακριβώς χρειαζόμουν, γιατί το δικό μου στρώμα έχει παλιώσει, είναι γεμάτο γρομπούλια και με πονάει η μέση μου με δαύτο! Αυτό θα πει τύχη! Έχω πολύ μεγάλη κωλάρα!” δηλώνει γελαστά.

“Μπράβο, Γιάννη!” του κάνω με χαρά αλλά κι έκπληξη.

Λίγο αργότερα, μόλις το βλέπει η αδελφή μου εκδηλώνει κι αυτή την έκπληξή της: “Μα πετάξανε τέτοιο στρώμα; Σαν καινούργιο μοιάζει!”

Πράγματι, είναι πολύ μεγάλη τύχη που βρήκε ο Γιάννης αυτό το θαυμάσιο στρώμα. *Το βρήκε όμως; Ή, μήπως, το αγόρασε;* υποψιάζομαι ξαφνικά. Η θήκη του είναι μεν σχισμένη από τη μία πλευρά, μα μπορεί κάλλιστα να την έσχισε ο ίδιος. Αλλά μήπως παραείμαι καχύποπτη; Μήπως γίνομαι υπερβολική με τους Μαρκάκηδες; Μήπως κάνω λάθος; Μακάρι να κάνω λάθος. Γιατί, αν δεν κάνω λάθος, έχω να κάνω με πολύ επικίνδυνα άτομα...

Τρίτη, 19 Δεκεμβρίου 2017

Η ώρα είναι 8:00 το πρωί και ο Θανάσης βρίσκεται ήδη στο χειρουργείο, ενώ η μητέρα του και η γκόμενά του περιμένουν απέξω. Η εγχείρηση αναμένεται να διαρκέσει τρισήμισι ώρες. Όμως, οι ώρες

περνούν, το ρολόι δείχνει 1:00, μετά 2:00, ύστερα 3:00, και ο Νάσος ακόμα να βγει! Της Αλίκης της έχουν σπάσει τα νεύρα, τηλεφωνεί και φωνάζει να έλθουν στο νοσοκομείο ο Γιάννης και ο πατέρας του ο Αντώνης, όπου όλοι αγωνιούν λεπτό με λεπτό. Κατά τις 4:00 το απόγευμα βγαίνει έξω ο χειρούργος και αναγγέλλει αγανακτισμένος ότι "Η κατάσταση είναι πολύ πιο σοβαρή απ' όσο νόμιζα! Αν το ήξερα, δεν θα το αναλάμβανα!"

Εντέλει, ο Θανάσης θα βγει από το χειρουργείο στις 4:30 μμ. Ευτυχώς, όλα έχουν πάει καλά παρόλο που η εγχείρηση κράτησε οκτώμισι ώρες αντί τρισήμισι που υπολόγιζαν αρχικά οι γιατροί. Αυτό επειδή οι τέσσερις όγκοι ήταν σκληροί σαν πέτρες και πολύ εκτεταμένοι στους μυς. Επιπλέον, χρειάστηκε να του βάλουν πολύ αίμα επειδή έπαθε μεγάλη αιμορραγία στον αριστερό ώμο και οι γιατροί δεν μπορούσαν να βγάλουν άκρη.

"Κινδύνεψε να μη βγει ζωντανός, ή να βγει σακατεμένος! Ειδικά οι όγκοι στους γλουτούς είχαν κάνει πλοκάμια που πλησίαζαν πολύ το ισχιακό νεύρο! Θα μπορούσε να μείνει παράλυτος!" μας εξηγεί αργότερα η Αλίκη, σε έξαλλη κατάσταση.

Κατά τις 8:30 το βράδι, τηλεφωνεί ο ίδιος ο Θάνος στη μητέρα μου και την ενημερώνει πως η εγχείρηση αποδείχτηκε πιο επικίνδυνη απ' όσο περίμεναν και πως φτηνά τη γλύτωσε. Στο τέλος παραγγέλνει να του φτιάξουμε μελομακάρονα. Περιττό να το πω, η μαμά με στέλνει αυτοστιγμή ν' αγοράσω τα υλικά (25 ευρώ) για να τα φτιάξουμε επιτόπου.

Ο Γιάννης επιστρέφει στο σπίτι στις 9:00. Μόλις κάθεται στην καρέκλα, αναγγέλλει ξεφυσώντας ότι

"Ο Θάνος έχει πάρα πολλές ψυχώσεις!"

"Το ξέρουμε αυτό", συμφωνώ.

“Προκαλεί συνεχώς προβλήματα και δεν υποψιάζεται καν τι προβλήματα δημιουργεί στους άλλους!”
“Θεωρεί πως όλοι εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να τον υπηρετούμε”, εξηγώ ήρεμα.

Στη συνέχεια ο Γιάννης, μάλλον ταραγμένος, μας πληροφορεί ότι “Δεν θεωρεί εμάς οικογένειά του, αλλά την οικογένεια της Ταμάρας! Ειδικά εμένα, δεν με ζήτησε καθόλου! Τη μάνα της Ταμάρας την φωνάζει "μαμά" και την Ταμάρα "γυναίκα"! Η μαμά της πράγματι τους βοηθάει πολύ: Κάθε τόσο τους φέρνει φαγητά, τους δίνει λεφτά, και σήμερα είναι όλη μέρα εκεί! Έδωσε, μάλιστα, 1000 ευρώ για την εγχείρηση αλλά ο Θάνος δεν πρέπει να το μάθει αυτό γιατί θα θυμώσει!” – *δηλαδή, και πληρώνουν και φοβούνται τα εξυπνοπούλια...*

Σα να μου φαίνεται πως μια χαρά τον έχουν διπλαρώσει τον Θανάση οι Ρωσίδες, ελπίζοντας σε μπόλικα φράγκα στο μέλλον (αλλά τα έξυπνα πουλιά από τη μύτη πιάνονται). Ο Νάσος, από τη μεριά του, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο καταφέρνει να ασχολούνται διαρκώς όλοι μαζί του – και, παραδόξως, όλοι φαίνονται να το απολαμβάνουν που ασχολούνται διαρκώς μαζί του. Όλοι εκτός από μένα...

Τετάρτη, 20 Δεκεμβρίου 2017

Όσο βρίσκεται ο Θανάσης στο νοσοκομείο, τρεις γυναίκες (η Αλίκη, η Ταμάρα και η μητέρα της) είναι μαζί του νύχτα-μέρα, παρόλο που ο νεαρός δεν είναι τόσο άσχημα εφόσον μπορεί να σηκώνεται μόνος του και να πηγαίνει στην τουαλέτα. Ωστόσο, ο πρίγκηπας είναι όλο νεύρα και απαίτηση, μας λέει η Αλίκη όταν παίρνει τηλέφωνο. Ειδικά εκείνη και τη γκόμενά του τις διατάζει και τις βρίζει συνεχώς, κατηγορώντας τες για

όλα του τα προβλήματα και για την τωρινή κατάστασή του. Πιθανόν αυτή η αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά να οφείλεται στην ταλαιπωρία της εγχείρησης, όμως ο Θάνος έτσι ήταν πάντα...

Κατά τις 2:30 μμ ο Θανάσης επιστρέφει στο σπίτι. Παρόλο που είναι ακόμη φορτωμένος με τους καθετήρες που απομακρύνουν το αίμα από τα εγχειρισμένα σημεία, φαίνεται ακμαίος, αγέρωχος και αρκετά δυνατός ώστε να βρίζει πατόκορφα τη μάνα του: "Βλαμμένη, άχρηστη, δεν ξέρεις να οδηγείς, παρά λίγο να μας σκοτώσεις, τέσσερις φορές πήγες αντίθετα στο ρεύμα, δεν πρόσεχες τα φανάρια, ηλίθια, κλπ". Η Αλίκη μπαίνει μέσα αμίλητη, σαν αποσβολωμένη, ενώ ο γιόκας της συνεχίζει το ακατάσχετο βρισίδι για αρκετή ώρα. Ο Γιάννης σπεύδει να συμφωνήσει μαζί του ότι η μάνα τους είναι δημόσιος κίνδυνος όταν οδηγεί, "όπως όλες οι γυναίκες, άλλωστε".

"Δεν φαντάζεστε τι τράβηξα μέχρι να έλθουμε, με πόνεσε το αυτί μου να τον ακούω συνέχεια, όση ώρα οδηγούσα! Δεν σταμάτησε στιγμή να με βρίζει, άχρηστη να με ανεβάζει, ηλίθια να με κατεβάζει!" μας εξηγεί η Αλίκη αργότερα, αφού ο Νάσος και η Ταμάρα έχουν ανέβει επάνω. "Μόλις ξύπνησε απο τη νάρκωση, ζήτησε τον πατέρα του, που υποτίθεται πως δεν θέλει να τον βλέπει!" ... "Ο άνθρωπος είναι αχάριστος και ψυχωτικός! Δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να βρίζει την Ταμάρα με λόγια που κι εγώ ντρεπόμουν για λογαριασμό του!" ... "Δεν την άφησε να ξεκουραστεί ούτε λεπτό, την ανάγκασε να μείνει όλη νύχτα ξύπνια, όρθια από πάνω του μέρα και νύχτα, ενώ εκείνος της φώναζε "Μωρή πουτάνα, εγώ έμεινα δυο χρόνια στο κρεβάτι όταν ήμουν μικρός, γι' αυτό κι εσύ τώρα δεν θα το κουνήσεις από δω, όσες ώρες κι αν περάσουν,

κατάλαβες μωρή πουτάνα;" Είναι παρανοϊκός, ανελέητος, σαδιστής, μπορεί να γίνει επικίνδυνος!” ... “Εμένα δεν ήθελε ούτε να με βλέπει, ούτε ξέρω πόσες φορές με διέταξε να φύγω, φωνάζοντάς μου "Άχρηστη μάνα, πού ήσουν όταν βάραγα διπλές ενέσεις;" Κάποιες στιγμές μόνο, έπεφτε στο άλλο άκρο κι έκλαιγε φωνάζοντας "Δεν θέλω να σας χάσω, κανέναν από σας, αλλά δεν μπορώ ούτε να σας αγαπήσω", έχει διπολική διαταραχή!” ... “Σε μια στιγμή, για να περάσει κάπως ευχάριστα η ώρα, τους διάβασα τα ζώδια από ένα περιοδικό· το ζώδιο της Ταμάρας τη συμβούλευε να πάει καμιά εκδρομή για να ξεσκάσει, κι εκείνος τότε άρχισε να ουρλιάζει "Μωρή πουτάνα, που θέλεις πίπες και εκδρομές!" – δεν πάει καθόλου καλά ο άνθρωπος!”

Στο σημείο αυτό συνειδητοποιώ ότι ο Master Nassos εκδηλώνει αυτό το ψυχωτικό μίσος μονάχα ενάντια στις γυναίκες! Από αυτές απαιτεί τον ουρανό και τ' άστρα κάθε ώρα και στιγμή, ενάντια σε αυτές εκφράζει διαρκώς απέραντη περιφρόνηση, αυτές σκυλοβρίζει και ξυλοκοπάει αλύπητα, αυτές φταίνε πάντα για όλα! Στους άνδρες δεν φέρεται ποτέ έτσι, το πολύ-πολύ να τους κάνει μούτρα, πχ στον αδελφό του ή στον πατέρα του. Τον ίδιο ψυχωτικό μισογυνισμό έχει αναπτύξει και ο Γιάννης αλλά σε κάπως μικρότερο βαθμό, ή απλά υποκρίνεται περισσότερο. Αναρωτιέμαι, μονάχα, πώς και πού να τους έχει καλλιεργηθεί: Μήπως σε καμιά παραστρατιωτική οργάνωση (= μισογύνικα, εγκληματικά κυκλώματα);

“Επιπλέον, οι γιατροί είπαν πως ο Θανάσης έχει μεγαλοκαρδία και πρόβλημα στα νεφρά”, συνεχίζει η Αλίκη χωρίς ανάσα, “οπότε πρέπει ν' αφήσει γρήγορα το body building” (*σιγά μη το αφήσει)* ... “Άκουσα με τ' αυτιά μου τον χειρούργο να του λέει: "Ο άνθρωπος δεν

μπορεί να έχει καρδιά βοδιού, κι εσύ έχεις καρδιά βοδιού! Αν δεν σταματήσεις τα αναβολικά, το πολύ σε πέντε χρόνια θα έχεις σοβαρότατο πρόβλημα! Και αν σου ξανατύχει κάτι τέτοιο, εγώ δεν σε αναλαμβάνω!". Τότε ο Θανάσης άρχισε τα σου-ξου-μου-ξου σχετικά με την ιερότητα του body building αλλά ο γιατρός ήταν ανένδοτος: "Εμένα δεν με πείθεις, αυτά πες τα σε άλλους που τους πείθεις!" και η συζήτηση τελείωσε εκεί".

"Θα σου πω κάτι που δεν σου έχω πει, αλλά μη το πεις στον Θάνο και βάλει ξανά τις φωνές", αποφασίζω τότε να εκμυστηρευτώ στην Αλίκη. "Έψαξα στο Internet για την περίπτωσή του, όμως δεν βρήκα τίποτα απολύτως που να μοιάζει με τα γρομπούλια που είχε ο Θάνος, ούτε φωτογραφίες άλλων αθλητών που να έχουν παρόμοια πράγματα! Τέτοιου είδους εξογκώματα δεν έχουν καμιά σχέση με κοκκιώματα, τα κοκκιώματα είναι σαν εκζέματα ή σαν κόκκινες κρεατοελιές!"

"Το ξέρω! Ο χειρούργος μας είπε ότι δεν έχουν ξαναδεί ποτέ κάτι τέτοιο και ότι θα κρατήσουν τα δείγματα για έρευνες!"

"Και πού ακριβώς οφείλονται αυτά τα εξογκώματα; Τι σας είπαν οι γιατροί;"

"Προέρχονται μάλλον από νοθευμένες ουσίες" κομπιάζει η Αλίκη, "ή υπερβολική δόση αναβολικών που ο οργανισμός προσπάθησε να αποβάλει με αυτόν τον τρόπο".

"Τώρα, όμως, που κινδύνεψε, ο Θάνος θα καταλάβει και θα σταματήσει τα πολλά-πολλά" πετάγεται η μητέρα μου – αλλά δεν πείθει κανέναν.

"Ο Θανάσης μας μισεί όλους! Θεωρεί ότι εμείς εδώ δεν του έχουμε προσφέρει τίποτα, μόνο στη μάνα της Ταμάρας δεν φώναζε, εκείνη θεωρεί μάνα του!"

συνεχίζει η Αλίκη. "Όλους εμάς μας καταριέται και θεωρεί πως δεν είμαστε η οικογένειά του! Από μας μονάχα εσένα υπολογίζει, μητέρα, επειδή εσύ δεν πηδιέσαι, ενώ όλο του χαϊδεύεις τ' αυτιά: "Ναι, Θάνο μου, θα σου πάρω ρύζια " ... "Ναι, Θάνο μου, θα βγεις παγκόσμιος πρωταθλητής" ... "Ναι, Θάνο μου, πάρε κι άλλα αναβολικά"... Γι' αυτό, λοιπόν, επειδή μόνο εσένα μπορεί ν' ακούσει, κοίτα να μου μιλήσεις και να του εξηγήσεις ότι πρέπει να τα σταματήσει όλα αυτά, αλλιώς δεν θα έχει καλή κατάληξη!"
"Μην κάνεις έτσι, είναι από τη νάρκωση που παραφέρεται, δεν το καταλαβαίνεις;" απαντά η μαμά.
"Εγώ κρούω τον κώδωνα του κινδύνου", επιμένει η Αλίκη. "Αν δεν τον λογικέψει κάποιος, στο τέλος ή θα σκοτώσει κανέναν ή θα αυτοκτονήσει! Κι επειδή μόνο εσένα υπολογίζει, μητέρα, κοίτα να του μιλήσεις εσύ!"
"Καλά, θα του μιλήσω", συμφωνεί απρόθυμα η μάνα μας.
"Για μένα είπε τίποτα;" ρωτάω κατόπιν.
"Τίποτα!" απαντά η Αλίκη κοφτά και αποχωρεί αμέσως.

Και μια τρυφερή αδελφική ανάμνηση: "Φρόντισε να μην πάθεις ποτέ τίποτα", μου είχε πει κάποτε η Αλίκη, "γιατί αν βρεθείς εσύ στο νοσοκομείο, δεν θα μπορέσει να έλθει κανείς να σε δει, ούτε για μια ώρα!".

Σαφέστατα ελπίζω και προσέχω να μην πάθω τίποτα, αλλά και αν πάθω θα φροντίσω να μη το μάθει κανένας τους: Αν ποτέ χρειαστεί να μείνω λίγες μέρες σε νοσοκομείο (χτύπα ξύλο), θα δικαιολογήσω την απουσία μου ως "διακοπές με κάποια φίλη"'. Προτιμώ να πληρώσω, ας πούμε, 2000 ευρώ σε νοσοκόμες για να με κοιτάξουν, παρά 25.000 ευρώ στους Μαρκάκηδες για το τίποτα...

Παρασκευή, 21 Δεκεμβρίου 2017

Μυστήρια της Ύπαρξης: Αργά το βράδι νιώθω ιδιαίτερη συγκίνηση, καθώς παίζω το τελευταίο μου παιγνίδι Existence. Στο τελευταίο γύρο, χάρη σε μια αμυντική μαγεία, τρία mountains (με σύμβολο τη φωτιά) γίνονται πλάσματα, ανεβαίνουν στο πεδίο μάχης και είναι νικητές – οι τελευταίοι νικητές στην ιστορία του Existence! Κάτι ανάλογο δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ, στα δέκα χρόνια που παίζω! Το αναπάντεχο *σημείον* με προβληματίζει αλλά δεν θα το σκεφτώ περισσότερο...

Σάββατο, 23 Δεκεμβρίου 2017

☺ Λίγο μετά το μεσημέρι, ο Γιάννης κι εγώ πηγαίνουμε για τα ψώνια του μήνα σ' ένα μεγάλο σούπερ μάρκετ. Μαζί μας είναι και ο Τώνης, ο οποίος -το έχω παρατηρήσει και άλλες φορές- δεν ζητάει να του πάρουμε το παραμικρό.
"Μήπως θέλεις καμιά σοκολάτα;" του κάνει ο πατέρας του μόλις περνάμε μπροστά από τις λιχουδιές.
"Όχι, δεν θέλω!" απαντά εκείνος κατηγορηματικά.
Άλλο σημερινό παιδί, στη θέση του, θα απαιτούσε να σηκώσουμε όλο το μαγαζί για πάρτη του...۩

Πείραμα: Όταν φθάνουμε στο σπίτι, η μητέρα μου ετοιμάζει πίτσες με προσούτο και μανιτάρι. Προσθέτω μπόλικο τυρί cheddar και συνοδεύω με μια μπύρα. Τρώω με όρεξη, ύστερα ξαπλώνω, με παίρνει ο ύπνος και ακολουθεί μια ασυνήθιστη

Περιπέτεια του Μεσημεριού: Περπατώ στη Νηρηίδων· φθάνοντας έξω από την πολυκατοικία της Θεώνης, τη βλέπω στην αυλή. Με καλεί στο σπίτι της για να μου δώσει ένα δώρο, όμως δεν με οδηγεί στο διαμέρισμά της αλλά σ' ένα πλαϊνό δωμάτιο, όπου βρίσκονται άλλες δυο γυναίκες κι ένας άνδρας, ο οποίος

πρέπει να είναι μάγος ή αστρολόγος.

Αφού βολευόμαστε όλοι γύρω από ένα ξύλινο τραπέζι, παρατηρώ ότι πίσω μου υπάρχει ένα λεπτό μεταλλικό αναλόγιο, όπου είναι στέκεται ένα βιβλίο μικρού μεγέθους. Στο εξώφυλο διακρίνεται ο τίτλος “Κόκκινος Δράκος” κι ένα σχηματοποιημένο σχέδιο δράκου πάνω σε κόκκινες φλόγες. Υποψιάζομαι ότι ο μάγος είναι σατανιστής αλλά δεν λέω τίποτα.

Στο μεταξύ, ο άνδρας απαγγέλλει έναν όχι τόσο ευοίωνο χρησμό για μία από τις γυναίκες, ενώ μια αλληλουχία από εικόνες ανάλογου περιεχομένου εμφανίζονται μέσα σε μια οθόνη δίπλα μας. Η γυναίκα αποχωρεί προβληματισμένη.

Ύστερα, έρχεται η σειρά μου. Ο μάγος με οδηγεί σ' ένα ακριανό δωματιάκι με μικρό παράθυρο όπου όλα, τοίχοι και έπιπλα, έχουν ένα ομοιόμορφο καφεπράσινο χρώμα. Η σπάνια ησυχία του χώρου με εκπλήττει ευχάριστα. Κάθομαι σ' ένα μονό ξύλινο κρεβάτι, σκεπασμένο με μια καπιτονέ κουβέρτα. Ο άνδρας με πλησιάζει, κολλάει το κεφάλι του στο δικό μου και αρχίζει να προφέρει ένα ακατάληπτο ξόρκι. Νιώθω ανήσυχη και προσεύχομαι νοερά "Θεέ μου, βάλε το χέρι σου".

Κατόπιν ξαπλώνω στο κρεβάτι, ενώ εκείνος είναι ακόμα δίπλα μου και συνεχίζει την απαγγελία. Νιώθω μια περίεργη δυσφορία, σα να μην ελέγχω το σώμα μου· τότε, βλέπω τα χέρια μου να υψώνονται προς το ταβάνι, χωρίς τη δική μου θέληση, σαν από μόνα τους. Οι παλάμες ενώνονται στα πλάγια και κινούνται μαζί κυκλικά· ύστερα ταλαντεύονται πέρα-δώθε. Κατανοώντας πως μια ξένη δύναμη ελέγχει τα χέρια μου, συνεχίζω να προσεύχομαι "Θεέ μου, βάλε το χέρι σου", όμως δεν νιώθω καμιά αόρατη προστασία...

Ξαφνικά, μου 'ρχεται μια διαφορετική ιδέα: "Μεγάλη Θεά, βάλε το χέρι σου", διορθώνω τη νοερή προσευχή μου και αμέσως νιώθω μεγαλύτερη ασφάλεια. Καταφέρνω να αντισταθώ, ακινητοποιώντας τα χέρια μου, που είναι πάντα υψωμένα προς το ταβάνι. Δεν φοβάμαι πια. Καθώς αισθάνομαι σιγουριά για τον εαυτό μου, αφήνομαι στο ξόρκι του μάγου, ενώ μια οθόνη πίσω του σχηματίζει αντίστοιχες εικόνες που ερμηνεύουν τα λόγια του: "Ήλθες εδώ στη Γη για να εκπληρώσεις μια μεγάλη αποστολή... τα ψιλοκατάφερες... άξιζε, όμως; Για να πάρεις μπομπονιέρες από παιδιά (η οθόνη δείχνει όπλα στα χέρια ανδρών) προκάλεσες τεράστιες καταστροφές (η οθόνη δείχνει ογκώδη κτήρια που καταρρέουν)". Καταλαβαίνω ότι εννοεί την Υπέρτατη Τελετουργία. *Άξιζε, άραγε; Μάλλον άξιζε,* αποφασίζω, βγαίνοντας από το δωμάτιο ανακουφισμένη και ικανοποιημένη.

Τότε ξυπνώ παράξενα φορτισμένη, τυλιγμένη σε μια ευχάριστη υπερένταση που διαρκεί μερικά λεπτά. Πολύ δυνατή εμπειρία – σα να έχω μόλις επιστρέψει από μια άλλη διάσταση...

Κυριακή, 24 Δεκεμβρίου 2017

Επιστρέφοντας από το νοσοκομείο, όπου είχε πάει το πρωί για να του αφαιρέσουν τους τρεις από τους τέσσερις καθετήρες, ο Θανάσης στέκεται για λίγο στην πόρτα μας. Αγέρωχος και υποβλητικός όπως πάντα, με περισσή υπερηφάνεια μας δείχνει τα τεράστια ράμματα που έχει στους ώμους (20+20) και πάνω από τους γοφούς (30+30) και μας πληροφορεί τα εξής: Επειδή ο οργανισμός του είναι ρυθμισμένος να κάνει γρήγορες καύσεις, κατά τη διάρκεια της εγχείρησης έκαιγε γοργά το αναισθητικό και κάθε τόσο ξύπναγε. Έτσι, ο

αναισθησιολόγος αναγκαζόταν να του χορηγεί συνεχώς κι άλλο, μέχρι που πήρε συνολικά τετραπλή δόση!

Ακόμη, κατά τη διάρκεια της ολικής νάρκωσης είχε την εξής *ψυχική εμπειρία*: Ήταν σα να είχε βγει από το σώμα του και, από κάποια απόσταση, παρακολουθούσε τον εαυτό του που μιλούσε και διαφωνούσε με τον παππού του μέσα σ' ένα άπειρο, σκοτεινό διάστημα. "Επρεπε να γίνει παππού", είπε τελικά ο Θάνος στον πατέρα μου, ο οποίος κούνησε το κεφάλι καταφατικά· αμέσως μετά, ο νεαρός επανήλθε στο σώμα του και ξύπνησε από τη νάρκωση.

“Μόλις ξύπνησα έκλαιγα κι έλεγα "Είμαι ο νικητής, θα κερδίσω". Εγώ δεν το θυμάμαι αυτό, ο γιατρός μου το είπε”, καταλήγει ο Θανάσης, με μάτια που λάμπουν σαν χάντρες από την έξαψη.

“Παρά τρίχα τη γλύτωσες”, του κάνει η μητέρα μου με το συνηθισμένο ύφος που έχει όταν μιλάει στο αγαπημένο της εγγονό: γλυκανάλατο, στωικό και γεμάτο θαυμασμό.

“Ναι, αλλά ο χειρούργος είπε ότι δεν έχει ξαναδεί τόσο γρήγορη ανάρρωση, ειδικά μετά από τέτοια εγχείρηση! Αν δεν ήμουν αυτός που είμαι, θα έκανα πολλές μέρες για να συνέλθω!” (ούτε κουβέντα για τους κινδύνους που του υπέδειξε ο γιατρός εξαιτίας του body building. Ο χαβάς, χαβάς). “Μα δεν είναι μόνο αυτό”, συνεχίζει ο Θάνος, με το ίδιο δεσποτικό ύφος. “Την Δευτέρα, που πήγα να πάρω την ένεση για την ψωρίαση, άκου τι έγινε με την υπάλληλο στο φαρμακείο: "Πρέπει να δώσω μια ευχή και θα τη δώσω σε σένα... ναι, σε σένα... θα σου δώσω αυτή την εικόνα", μου είπε και μου έβαλε στο χέρι μια εικόνα των Αγίων Αναργύρων. Πάνω είχε τον αριθμό 1 και την ημέρα Τρίτη! ... "Α, ωραία, γιατί εγώ αύριο έχω χειρουργείο", της είπα. "Όλα θα πάνε καλά,

θα ζήσεις το θαύμα, θα δεις!" μου είπε εκείνη στο τέλος!”
“Πράγματι έζησες το θαύμα! Ο Θεός σε φύλαξε!” αποκρίνεται η μάνα μου με δέος.

Ούτε εγώ αμφιβάλλω πως ο Θανάσης είχε και έχει τη βοήθεια του λεγόμενου "θεού", ο οποίος παρέχει προκλητική προστασία σε όλα τα αγαπημένα του ερπετοειδή παράσιτα. Από την άλλη, η σκηνή στο φαρμακείο θα μπορούσε κάλλιστα να είναι στημένη από κυκλώματα – όπου σίγουρα ανήκει ο ανηψούλης μου...

* * * *

Δευτέρα, 25 Δεκεμβρίου 2017

Γιορτή ερπετοειδών: Η ώρα είναι 3:00 μμ κι έχουμε μαζευτεί όλοι στη μεζονέτα της αδελφής μου για να φάμε και να γιορτάσουμε τα Χριστούγεννα σαν μια ενωμένη και χαρούμενη οικογένεια: Η μητέρα μου, εγώ, η Αλίκη, ο Γιάννης, ο Θανάσης, η Ταμάρα, η 16χρονη αδελφή της η Κίρα και η μητέρα τους η Γκαλίνα. Μονάχα ο Τώνης λείπει, επειδή αυτές τις μέρες είναι με τη μάνα του. Στο τραπέζι υπάρχουν όλα τα καλά: Εμείς έχουμε μαγειρέψει ρολό κοτόπουλο, η Γκαλίνα έχει φέρει γαλοπούλα, η Ταμάρα έχει φτιάξει ψητές γεμιστές πατάτες, γεμιστά μανιτάρια και σουβλάκια κοτόπουλο. Υπάρχουν σαλάτες, ποτά, σαγκρία, κουραμπιέδες, μελομακάρονα -και του πουλιού το γάλα.

Μετά το φαγητό μαζευόμαστε γύρω από το αναμμένο τζάκι, κουβεντιάζουμε ζωηρά, κάνουμε πλάκες, διασκεδάζουμε. Η φωνή της αδελφής μου ακούγεται συνεχώς, όλο μπρίο και χαρά. Ο Γιάννης την παραγατάρει στο μπλα-μπλα, δηλώνοντας ευθέως ότι του αρέσει πολύ η παρέα και ότι περνάει υπέροχα.

Ο Θανάσης πηγαινοέρχεται πάνω-κάτω, με τον καθετήρα παραμάσχαλα και τη θήκη με τα αίματα μέσα σε μια σακούλα που κρατά στο χέρι του. Έτσι όπως κάθεται καμαρωτός, τεράστιος και τετράγωνος πάνω σ' ένα μικρό σκαμνί, μ' ένα μάλλον περίεργο μειδίαμα στα χείλη και με τα λαμπερά, αεικίνητα μάτια του να παρακολουθούν την κάθε κίνηση, μου θυμίζει μεταλλαγμένο κροκόδειλο. Η Γκαλίνα δεν σταματά να μιλά, πάντα χαρωπά και μάλλον επιδεικτικά, τονίζοντας ότι είναι δυναμική γυναίκα και δεν χαρίζει κάστανα σε κανέναν. Το ίδιο και η μικρή της κόρη, που μου φαίνεται σαν βλαχαδερό. Η Ταμάρα διατηρεί ένα πιο χαμηλό προφίλ, φροντίζοντας να τρέχει κάθε τόσο κάτω, στο διαμέρισμα του Θάνου, για να φροντίσει πότε το ένα και πότε το άλλο.

Κατά τις 6:00 το απόγευμα καταφθάνει ο πρώην σύζυγος της αδελφής μου, ο Αντώνης, μαζί με το γιο του τον Ανδρέα κι ένα ωραιότατο γαλακτομπούρεκο. Μόλις βλέπει τον νεαρό η Φλόσι, κάτι παθαίνει: Γίνεται πολύ ανήσυχη, τον πλησιάζει και του γαυγίζει συνεχώς. Δεν του επιτίθεται, όμως τριγυρίζει νευρικά σε όλο το χώρο, χώνεται από δω κι απο κει, αναποδογυρίζοντας τραπεζάκια, χτυπώντας τα γόνατα του Θάνου, πατώντας τα πόδια της μητέρας μου, ώσπου το αφεντικό της την παίρνει, την πηγαίνει κάτω και τη βγάζει στο μπαλκόνι για τιμωρία.

Κανένα μισάωρο αργότερα, η Ταμάρα και η μάνα της εξαφανίζονται στην κουζίνα για να ετοιμάσουν μια τούρτα, μετά από ειδική παράκληση του Γιάννη και της Κίρας. *Είναι, τάχα, τόσο ανάγκη; Υπάρχουν πολλά γλυκά κι έχουμε ήδη φάει του σκασμού*, συλλογίζομαι. Η όλη στάση των δυο γυναικών είναι σα να διατυμπανίζουν “είμαστε οι πιο χρυσοχέρες νοικοκυρές της υφηλίου!”

Όσο για μένα, θα διασκέδαζα περισσότερο αν έλειπε το τζάκι: Φροντίζω να κάθομαι σε μέρος όπου δεν το κοιτάζω κατάφατσα μα αδυνατώ να αγνοήσω εντελώς τις φλόγες που χορεύουν επιθετικά δίπλα μου, χώρια η αφόρητη ζέστη που δεν φαίνεται να ενοχλεί καθόλου τους ερπετοειδείς. Ακόμη, αδυνατώ ν' αγνοήσω μια πανίσχυρη, παράξενη αίσθηση που (μου) μεταδίδεται απ' όλους, καθώς όλοι τους υποκρίνονται πως έχουν γίνει κάποιοι άλλοι:
Ο Θανάσης είναι ένα ήσυχος, λογικός και καλόβολος νέος, που δεν ουρλιάζει με τις ώρες και δεν κακοποιεί καθημερινά τη συμβία του άνευ λόγου και αιτίας.
Ο Γιάννης είναι ένας ήρεμος κι ευχάριστος τύπος, που δεν λέει ούτε κάνει ποτέ ανοησίες, και δεν έχει φέρει ποτέ την οικογένεια στα πρόθυρα της χρεωκοπίας.
Η Αλίκη είναι μια ντίβα αλλά και ευτυχισμένη μητέρα, που ο πρώτος της γιος δεν είναι ένας αχαΐρευτος και ο δεύτερος δεν είναι ένας παρανοϊκός παρά λίγο μητροκτόνος.
Οι παραπάνω τρεις δεν απορρόφησαν ποτέ ενέργεια και χρήμα χρήμα από τους γονείς μου και μένα, ούτε έχουν ποτέ διαννοηθεί να συνομωτήσουν εναντίον μου για να με οδηγήσουν σταδιακά στην ένδεια και στην τρέλα.
Η Ταμάρα είναι μια μακάρια, ερωτευμένη γυναίκα, που ζει τον απόλυτο έρωτα με τον άνδρα των ονείρων της, ο οποίος την υπεραγαπάει και δεν τη μεταχειρίζεται σαν το ευτελέστερο αντικείμενο του κόσμου.
Η Γκαλίνα είναι μια τρισευτυχισμένη μέλλουσα πεθερά, που ο αγαπητός της γαμπρούλης δεν είναι ψυχανώμαλος, ούτε εθισμένος στα αναβολικά, ούτε βαράει αλύπητα την κόρη της για ψύλλου πήδημα.
Η μαμά κι εγώ είμαστε οι μόνες εκεί μέσα που δεν φαντάζουμε σαν εκστασιασμένες. Περνάμε καλά, όμως

καθόμαστε στη θέση μας σχεδόν αμίλητες αφού δεν έχουμε να πούμε πολλά με όλους εκείνους τους κοινωνικότατους ερπετοειδείς, που μοιάζουν ν' απολαμβάνουν στο έπακρο την συνύπαρξή τους στον ίδιο χώρο.

Κατά τις 7:00 μμ η μαμά δηλώνει πως έχει κουραστεί μετά από τόσες ώρες στο πόδι, και ζητάει από τον Γιάννη να την βοηθήσει να κατέβει κάτω. Πηγαίνω κι εγώ μαζί αλλά μετά επιστρέφω στην παρέα παρόλο που ξέρω πως δεν κολλάω, χώρια που μ' έχει αλαλιάσει το τζάκι. Προσπαθώ να παρατείνω την παραμονή μου εκεί, ωστόσο σύντομα βαριέμαι και αποχωρώ οριστικά. Μόλις μπαίνω στο σπίτι, πέφτω στο κρεβάτι κατάκοπη...

Τρίτη, 26 Δεκεμβρίου 2017

Ώρα 6:30 το πρωί, βρίσκομαι ακόμα στο κρεβάτι όταν ολόκληρο το οικοδόμημα αρχίζει να σείεται από τα στεντόρια ουρλιαχτά του Θανάση. Ακόμα μια φορά σε κατάσταση αλλοφροσύνης, ο τύπος ωρύεται πιο δυνατά παρά ποτέ, κοπανάει πράγματα κάτω και βαράει την Ταμάρα, φωνάζοντάς της ξανά και ξανά "Φύγεεεε!" (μα εκείνη δεν φεύγει με τίποτα). Κάτι πάω να πω στη μητέρα μου κι εκείνη, με βλέμμα βλοσυρό, με νουθετεί "Μη μιλάς και σε ακούσουν επάνω!"

Κατά τις 10:30 έρχεται κάτω η Αλίκη, ζητάει να της φτιάξουμε καφέ και μας διηγείται το επεισόδιο όπως το έζησε η ίδια από κοντά: Έτσι ξαφνικά, ο Θάνος ξύπνησε με τα μπουρίνια του, ούρλιαζε και ωρυόταν ότι χθες δεν πέρασε καθόλου καλά και ότι του φταίμε όλοι για όλα. "Για ποιόν φτιάξατε την τούρτα; Για τον Γιάννη;" φώναζε στην Ταμάρα και μετά τη σκότωσε στο ξύλο. Κατόπιν κατέβηκε στο διαμέρισμα του αδελφού του (όπου, ειδικά απόψε, έτυχε να κοιμηθεί και ο

Ανδρέας) και τσακώθηκαν άγρια σχετικά με το ποιός φροντίζει καλύτερα τη Φλόσι (!). Ύστερα ανέβηκε πάλι επάνω, ουρλιάζοντας στο κλιμακοστάσιο "θα πάρω το όπλο και θα σας σκοτώσω όλους!”
“Ποιό όπλο; Έχει και όπλο;” απορώ κι εξίσταμαι.
“Ξέρω γω; Έτσι λέει, ότι έχει! Είναι για το τρελάδικο ο άνθρωπος!”
Κάπου εδώ σκέφτομαι *μήπως πρέπει κι εγώ να προμηθευτώ κανένα όπλο;*
“Του κακοφάνηκε που χθές περάσαμε καλά”, υποθέτω.
“Μην λες τέτοια κι εσύ!” μου κάνει η μαμά.
“Αυτό είναι, που λέει η Υβόννη!” επεμβαίνει η αδελφή μου. “Του Θανάση δεν του άρεσε που περάσαμε καλά χθές κι έψαχνε τρόπο να μας το χαλάσει! Έτσι κάνει πάντα, θέλει όλοι γύρω του να περνάνε άσχημα για να επιβάλλεται αυτός!”
“Πάντως, τα τελευταία 28 χρόνια έχει καταφέρει να ασχολούμαστε συνεχώς όλοι μαζί του!” συμπληρώνω.
“Έ, όχι και 28 χρόνια, υπερβολική κι εσύ”, αντιτάσσει αμέσως η μάνα μου. “Τα τελευταία 5-6 χρόνια μόνο, που ασχολείται με το body building!”
“Ψυχικός βαμπιρισμός λέγεται αυτό”, μου ξεφεύγει αλλά μάλλον δεν άκουσαν ή δεν κατάλαβαν -ευτυχώς...
“Δεν είναι το μυαλό του απόρροια του body building, το body building είναι απόρροια του μυαλού του” λέει τότε η Αλίκη. “Μικρός ένιωθε ασθενικός και αδύναμος, γι' αυτό και αποφάσισε να ασχοληθεί με το body building, επειδή ήθελε να νιώθει ισχυρός και να εξουσιάζει. Έτσι σκέφτονται όλοι όσοι ασχολούνται με αυτό το άθλημα!”

Νωρίς το απόγευμα, ο Θανάσης κατεβαίνει πάλι στο διαμέρισμα του Γιάννη. Αυτή τη φορά οι δυο τους συζητούν φιλικά και ήρεμα για αρκετή ώρα. Πολύ γρήγορα τα ξαναβρίσκουν – όλα μέλι-γάλα, σα να μη

συνέβη τίποτα...

Υποψία: Ώρες-ώρες μου περνά από το μυαλό μήπως όλα αυτά τα τραγελαφικά επεισόδια που προκαλεί ο Θάνος είναι επίτηδες στημένα, ώστε να (μου) δημιουργούν συγκεκριμένες εντυπώσεις, ελπίζοντας ίσως σε συγκεκριμένες αντιδράσεις εκ μέρους μου. Ωστόσο, εγώ δεν τους κάνω τη χάρη: Φροντίζω να μένω πάντα ψύχραιμη και σχετικά απόμακρη -σαν ξένη...

Σάββατο, 30 Δεκεμβρίου 2017

Η ιστορία ξεκινά την 1η του μήνα όταν, λίγο πριν πάρω το πρωινό μου, αποφασίζω να μετρήσω το ζάχαρό μου με τον παλιό μετρητή του μπαμπά. Μόλις βλέπω την ένδειξη 131, με πιάνει η καρδιά μου. Δοκιμάζω δεύτερη μέτρηση, τώρα δείχνει 125. Από την επόμενη κιόλας μέρα, ξεκινώ ειδική κούρα με δενδρολίβανο: Κάθε πρωί, μόλις σηκωθώ από το κρεβάτι, φτιάχνω ρόφημα με τρία κλαδάκια και το πίνω, φυσικά χωρίς ζάχαρη. Πέντε λεπτά αργότερα παίρνω το πρωινό μου, ως συνήθως. Κατά τ' άλλα, συνεχίζω τη συνηθισμένη μου διατροφή, μόνο που στο εξής φροντίζω να τρώω γλυκά μόνο το πρωί, όχι αργότερα. Δυο βδομάδες αργότερα ξαναμετρώ το ζάχαρο, έχει κατέβει στο 98. Νιώθοντας ικανοποιημένη και ήσυχη, σταματώ το δενδρολίβανο αλλά συνεχίζω τη "δίαιτα"...

® Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2017): Εκεί που κόντευα να τις ξεχάσω, οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς επιστρέφουν. Οι περισσότερες είναι σχηματοποιημένες, ωστόσο με εκνευρίζουν και με ταράζουν. Επίσης, το μήνυμα "κόλαση/hell" επιμένει και αυτό, παρόλο που συνήθως δεν ακούγεται ή δεν φαίνεται καθαρά. Φοβάμαι πως

πρέπει να το πάρω απόφαση: Τα οράματα φωτιάς και το εφιαλτικό μήνυμα δεν πρόκειται να φύγουν ποτέ. Μετά από τόσα χρόνια, έχουν πια εντυπωθεί στο DNA και στο ασυνείδητό μου. Δυστυχώς, έτσι είναι: *Όσοι αξίζουν τον ήλιο, πάντα θα γίνονται μούσκεμα* (σοφό graffiti).

Όσο για τα νυχτερινά πειράματα, συνεχίζονται και με οδηγούν στις παρακάτω διαπιστώσεις:

* Η μους σοκολάτα ενίοτε φέρνει ζωηρά όνειρα ή *Περιπέτειες της Νύχτας*, εφόσον καταναλώσω αρκετή ποσότητα μετά τις 7:30 μμ.

* Ο συνδυασμός 2 κουταλιές της σούπας ζάχαρη με λίγο αλάτι προξενεί ζωντανά όνειρα, όμως προκαλεί επίσης άμεσα και έντονα οράματα φωτιάς.

* Το μοσχοκάρυδο, ακόμα και σε αρκετή ποσότητα, δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα.

* Binaural Beats: Τα έχω δοκιμάσει δέκα φορές συνολικά. Την πρώτη φορά πέτυχα μια αστρική προβολή χαμηλής ποιότητας, ύστερα τίποτα περισσότερο από μια κάπως βαθύτερη χαλάρωση. Δεν έλειψαν και τα παράξενα: Μία νύχτα, που είχα τοποθετήσει το laptop στο πάτωμα δίπλα μου, μετά το τέλος της συνεδρίας είδα πως είχε ανοίξει κανονικά το Google παρόλο που δεν είχα πατήσει το αντίστοιχο εικονίδιο και το μηχάνημα δεν ήταν συνδεδεμένο με το modem! Μια άλλη φορά, κατά τη διάρκεια της συνεδρίας μου βγήκε η σελίδα "δεν βρέθηκε ο εξυπηρετητής", πάλι χωρίς να έχω ανοίξει εγώ το Internet.

* Μια έντονη υπναγωγική παραίσθηση φωτιάς μου ήλθε μόλις έπεσα στο κρεβάτι, μια νύχτα που άστραφτε κι έβρεχε καταρρακτωδώς. Συνεπώς, τα αστραπόβροντα φορτίζουν την ατμόσφαιρα κι εξάρουν τα παραϋπνικά φαινόμενα, ιδίως κατά τη διάρκεια της νύχτας.

* Μόλις πρόσφατα παρατηρήρησα ότι το στομάχι μου

είναι λιγότερο βαρύ όταν κοιμάμαι στα αριστερά. Όταν είμαι ξαπλωμένη στα δεξιά, νιώθω δυσφορία ή καούρες.
* Η κατανάλωση ορισμένων τροφών το βράδι (μπανάνα με καρύδι, ψητό μήλο με κανέλα και ζάχαρη, τυρί τσένταρ με μπύρα) ενδέχεται να προκαλέσει έντονα όνειρα ή *Περιπέτειες της Νύχτας*.
* Αν φάω ψωμί από το απόγευμα και μετά, τα νυχτερινά μου προβλήματα χειροτερευουν εντυπωσιακά! Μια φορά που είχα φάει ψωμί το βράδι, μια έντονη εικόνα φωτιάς άστραψε μπροστά μου λίγο πριν τις 4:00 πμ, εκεί που καθόλου δεν το περίμενα. Μόλις σταμάτησα να τρώω ψωμί το απόγευμα, η κατάσταση διορθώθηκε αμέσως. Φαίνεται ότι τα προϊόντα του σιταριού (ιδίως το ψωμί) εξάρουν τα υπναγωγικά οράματα, τους εφιάλτες και τα συναφή φαινόμενα. *Τάχα έτσι να εξηγείται η προπαγάνδα όλων των θρησκειών σχετικά με την ιερότητα του ψωμιού;*
* Από τις 19 Νοέμβρη, εκτός από το αλουμινοκάλυμμα με το οποίο σκεπάζομαι μετά τις 6:00 πμ (που ξαπλώνω ανάσκελα), τοποθετώ επίσης μία διπλωμένη αλουμινοκουβέρτα μέσα στο μαξιλάρι μου. Παραδόξως, το κόλπο φαίνεται να πιάνει: Όχι μόνο σχεδόν εξαφανίζονται οι πρωινές ενοχλήσεις, αλλά εκείνη την ώρα βιώνω ενδιαφέρουσες ονειρικές περιπέτειες! Όμως, επειδή έτσι το μαξιλάρι σκληραίνει και με ενοχλεί το αυχενικό μου, φροντίζω να βάζω την αλουμινοκουβέρτα από την κάτω πλευρά...

Σε γενικές γραμμές, αυτήν την περίοδο είχα απότομη επιδείνωση της κατάστασης: Ανά μήνα μου ήλθαν 2-3 οράματα φωτιάς, άλλα τόσα εφιαλτικά μηνύματα, καθώς και πολλές υπναγωγικές παραισθήσεις με σχηματοποιημένες φλόγες. Οι καθαρές νύχτες κατέβηκαν στις 19...

Πειράματα V

Δευτέρα, 8 Ιανουαρίου 2018

☺ Γύρω στις 3:00 μμ παίρνω τον Αντώνη από το σχολείο και τον ακούω να μου αναγγέλλει τα παρακάτω, με ύφος ασυνήθιστα ευδιάθετο:

“Σήμερα είμαι πολύ χαρούμενος!”

“Αλήθεια; Παρόλο που σήμερα ξανάρχισαν τα σχολεία; Πώς κι έτσι;”

“Γιατί ο κολλητός μου ο Λάκης, που είναι το πιο καλό παιδί, τα 'φτιαξε με τη Μαρίνα!”

“Νόμιζα πως τα 'χες εσύ με τη Μαρίνα!” απορώ.

“Εγώ με τη Μαρίνα; Όχι, είναι φίλη μου!”

“Και χαίρεσαι που ο Λάκης σου πήρε τη Μαρίνα;”

“Ναι, γιατί είναι και οι δύο φίλοι μου και χαίρομαι γι' αυτούς! Τη φίλησε κιόλας! Τους είπα, όμως, να μη φιλιούνται μπροστά σε όλη την τάξη! Μόνο σεξ που δεν έκαναν!”

“Μα καλά, πού τη φίλησε;”

“Στο μάγουλο, βέβαια!”

“Α, είπα κι εγώ... και η δική σου γκόμενα, ποιά είναι τώρα;”

“Η δική μου γκόμενα είναι το ποδόσφαιρο!”

... “Εσύ τι θέλεις και ανακατεύεσαι;” του κάνει η μάνα μου αργότερα, μόλις της διηγούμαστε τα καθέκαστα για το νέο love story της τάξης και την αντίδραση του Τώνη στο περιπαθές φιλί.

“Είναι φίλοι μου και οι δυο, και δεν θέλω η τάξη να μιλά γι' αυτούς!” λέει ο μικρός, με σοβαρό ύφος...

Τρίτη, 9 Ιανουαρίου 2018

☺ Επιστρέφοντας από το σχολείο, ο Αντώνης μου διηγείται τις νεότερες εξελίξεις:
"Έχουμε γίνει μια μεγάλη παρέα στο σχολείο!"
"Τι εννοείς; Ποιοί έχετε γίνει μια μεγάλη παρέα;"
"Εγώ, ο κολλητός μου ο Λάκης, η Μαρίνα, η Στέλλα, η Αμαλία, η Ζωζώ, η Κάτια... α ναι, και η Λορένα!"
"Σα να λέμε, είστε εσύ, ο κολλητός σου, και έξι κορίτσια!"
"Ναι! Εγώ έχω τη Στέλλα, την Αμαλία και τη Ζωζώ, ενώ ο Λάκης έχει τη Μαρίνα, την Κάτια και τη Λορένα! Αλλά αυτή είναι άσχημη..."
"Δηλαδή, έχετε μοιράσει τις γκόμενες!"
"Ναι, αλλά όλες θέλουν εμένα!"
"Εσύ, όμως, δίνεις τις μισές στο φίλο σου για να μην κλαίει!"
"Ναι", καταλήγει ο Τώνης γελαστά.
Έτσι είναι οι καλοί φίλοι: μοιράζονται τα πάντα...۩

Και τα νεώτερα από τη "γρήγορη ανάρρωση" του Θάνου: Σήμερα το απόγευμα τρέχει στο γιατρό επειδή συνεχίζει να βγάζει αρκετό υγρό από τις τομές στους γλουτούς· ιδίως στο δεξί κωλομέρι διακρίνεται ένας τεράστιος λεκές διαμέτρου είκοσι εκατοστών περίπου.

Μια βδομάδα αργότερα, θα μας αποκαλύψει ότι εξακολουθεί να μαζεύει μπόλικο αίμα στους γλουτούς, οπότε αναγκάζεται να πηγαίνει στο νοσοκομείο σχεδόν κάθε μέρα για να του κάνουν παρακέντηση.
"Περίεργο, νόμιζα ότι είχες ξεμπερδέψει" του λέω.
"Καθόλου περίεργο! Η εγχείρηση ήταν πολύ σοβαρή και ήταν λογικό να παρουσιάσει επιπλοκές!" μου πετάει εκείνος επιθετικά, με μάτια στιλέτα.

Επειδή, όμως, ο χειρούργος που του έκανε την επέμβαση τώρα λείπει σε... διακοπές, τις παρακεντήσεις

τις κάνει ένας άλλος γιατρός, ο οποίος ζητάει 50 ευρώ για κάθε συνεδρία! Ήδη του έχει στοιχίσει γύρω στα 4000 ευρώ αυτή η υπόθεση του Θανάση, ενώ χρωστάει ακόμη 1100 ευρώ στον χειρούργο. Πέντε μήνες παιδεύεται, τελειωμό δεν έχει, αλλά μυαλό δεν βάζει. Επιπλέον, τελευταία του έφυγαν επτά μαθητές μαζεμένοι και ψωμολυσάει μαζί με τη γκόμενά του. Έτσι λέει, δηλαδή...

Τετάρτη, 17 Ιανουαρίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς, βλέποντας τηλεόραση, τρώω δημητριακά και πίνω μηλοχυμό. Έπειτα τρώω μια μπανάνα. Μισή ώρα πριν πέσω για ύπνο, πίνω ρόφημα βαλεριάνα. Λίγες ώρες αργότερα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Καθώς περπατώ έξω από μια αυλή, κοντά στα κάγκελα παρατηρώ έναν ψηλό κορμό μ' ένα κλαδί που προεξέχει περίεργα. Κοιτάζω πιο προσεκτικά κι έκπληκτη διαπιστώνω πως το κλαδί κουνιέται πέρα-δώθε από μόνο του. Ξαφνικά πέφτει από εκεί ένα τεράστιο, μαύρο έντομο ημισφαιρικού σχήματος, που έχει διάμετρο γύρω στο μισό μέτρο. Το έντομο κινείται νευρικά πάνω στο λευκωπό δάπεδο, ενώ εγώ τρέχω να του ξεφύγω. Βιάζομαι να κλείσω μια πόρτα πίσω μου μα εκείνο με προφταίνει.

Πετάγομαι πάλι έξω, στο δρόμο, αλλά το έντομο αρχίζει τώρα να πετά κοντά στο κεφάλι μου, ενώ φυσά δυνατός αέρας. Τινάζω τα χέρια προς τα πάνω αλαφιασμένη και τότε το τέρας διαλύεται σε πολλά μαύρα κομμάτια που σκορπίζονται γύρω μου. Στρέφοντας, διαπιστώνω πως ο κορμός του δέντρου έχει μετατραπεί σε μια πλαστική κούκλα βιτρίνας.

Επαλήθευση: Το πρωί πηγαίνω τον μικρό στο σχολείο, φροντίζοντας να τον έχω κάτω από τη μεγάλη

μαύρη ομπρέλλα μου, ενώ βρέχει και φυσάει δυνατός άνεμος. Μέχρι τη στιγμή που τον αφήνω μπροστά στην εξώπορτα, δεν έχω ιδιαίτερο πρόβλημα. Παίρνοντας το δρόμο του γυρισμού, ενώ περπατώ πλάι στα κάγκελα του σχολείου, ο αέρας ξαφνικά αλλάζει: Δυο απότομες ριπές αντίθετης κατεύθυνσης με κάνουν να χάσω προς στιγμήν τον έλεγχο της ομπρέλας, που σπάει σ' ένα σημείο. Προσπαθώ να την ισορροπήσω πάνω από το κεφάλι μου μα δεν μπορώ. Πάω να την κλείσω, δεν κλείνει με τίποτα. Άλλη μια απότομη εναλλαγή των ανέμων σπάει την ομπρέλλα και σε άλλα σημεία, οπότε μου είναι πια άχρηστη και πρέπει να την πετάξω. Αμέσως μετά, ο αέρας ησυχάζει...

♠ Αργά το βράδι, ενώ παρακολουθώ τη “Μουρμούρα” στην τηλεόραση, ξαφνικά χτυπάει το τηλέφωνο. Με πιάνει σύγκρυο όταν βλέπω στο καντράν ότι είναι ο Αργύρης Ξιφαράς -και ξέρω τι θέλει.

Όπως το φανταζόμουν, μου υπαγορεύει δυο μάλλον σύνθετα προβλήματα μαθηματικών, τα οποία εγώ λύνω αμέσως αλλά εκείνος δυσκολεύεται να με παρακολουθήσει. Όταν τελειώνω επιτέλους, στρογγυλοκάθομαι στην τηλεόραση για να δω τη συνέχεια του σήριαλ. Όμως, προτού περάσουν δέκα λεπτά, ξαναχτυπάει το τηλέφωνο! Είναι πάλι ο Αργύρης και θέλει να μου πει άλλο ένα πρόβλημα μαθηματικών! Τα νεύρα μου! Τέλος πάντων, του το λύνω κι αυτό, εκείνος απορεί με τις ικανότητές μου αλλά κάθε τόσο αμφισβητεί αυτά που του λέω ("Μα τα ποσά αυτά είναι αντίστροφα; Η δασκάλα τους έχει πει πως είναι ανάλογα!”) αλλά κάποτε τελειώνουμε και μ' αυτό. Ξαναστρογγυλοκάθομαι στον καναπέ, ευελπιστώντας να προλάβω όση "Μουρμούρα" απομένει.

Μετά από λίγα λεπτά, ντριν, ξανά το τηλέφωνο!

Φυσικά είναι πάλι ο Αργύρης και θέλει να μου πει άλλο ένα πρόβλημα! *Είναι τρελός για δέσιμο!* Και στο τέλος, τι μου ξεφουρνίζει; "Αυτές οι ασκήσεις δεν είναι υποχρεωτικές, η δασκάλα τους τις έβαλε επιπλέον, αλλά ξέρεις τώρα, ειδικά η Μάρθα θέλει να είναι τέλεια σε όλα!"
Και βέβαια ξέρω, μου το έχει πει η ίδια: "Ό,τι κάνω εγώ, το κάνω τέλεια! Είμαι θεά!"

Κατακλείδα: Όταν πηγαίνω για μάθημα την Πέμπτη, ο Αργύρης με πληροφορεί ότι
"Όλα εντάξει με τα μαθηματικά, σωστά μας τα είπες, εμείς όμως δεν τα κάναμε έτσι, το λυσάρι έχει άλλες λύσεις!
"Λυσάρι; Έχετε λυσάρι;" απορώ κι εξίσταμαι.
"Ναι, αλλά τα κορίτσια δεν θέλουν να το χρησιμοποιούν, θέλουν να τα καταφέρνουν μόνες τους!"
Ορίστε;;
"Εντέλει, τα προβλήματα τα έλυσε όλα η Μάρθα, με δικό της τρόπο!" καταλήγει ο μάγκας, γεμάτος καμάρι. Μιλάμε για παγκόσμιο ρεκόρ στην τρέλα!

Πέμπτη, 18 Ιανουαρίου 2018

Λίγο πριν το μεσημέρι πηγαίνω για ψώνια στο σούπερ μάρκετ, όπου μου κάνουν έκπτωση 5 ευρώ επειδή έχω συμπληρώσει 600 πόντους στην κάρτα μου. Ύστερα περνώ από τον φούρνο όπου, ως συνήθως, αγοράζω μια χωριάτικη "κοτσίδα". Τοποθετώ προσεκτικά το ψωμί πάνω στο καρότσι και αποχωρώ, ήρεμα και ωραία.

Δεν έχω διανύσει ούτε 30 μέτρα στο πεζοδρόμιο όταν συνειδητοποιώ ότι το πορτοφόλι μου έχει κάνει φτερά! Παραξενεύομαι, καθώς είμαι βέβαιη πως το είχα αφήσει ανάμεσα στα ψώνια, σε σημείο που να μη

μπορεί να κουνηθεί. *Πώς ειναι δυνατόν να έπεσε;* απορώ. Ψάχνω στις τσέπες μου, κατόπιν σε όλες τις τσάντες -τίποτα. Αμέσως μετά παρατηρώ ότι μία από τις μπλε σιδερένιες ράβδους του καροτσιού λείπει από τα δεξιά, ενώ η παρακάτω φαίνεται στραβωμένη. *Μα πότε έγινε αυτό; Πώς δεν το παρατήρησα νωρίτερα;* αναρωτιέμαι. *Άλλωστε, δεν είχα αφήσει το πορτοφόλι στα δεξιά, οπότε δεν μπορεί να έπεσε από εκεί...*

Τέλος πάντων, γυρίζω αμέσως πίσω στο φούρνο, ρωτώ μήπως έχουν δει το πορτοφόλι μου, μα όχι, δεν το είδε κανείς. Παίρνω το δρόμο για το σπίτι φουρκισμένη, χωρίς να μπορώ να χωνέψω αυτό που έχει μολις συμβεί. Δεν με νοιάζει τόσο για το πορτοφόλι, ούτε για τα 13 ευρώ που είχε μέσα· εκείνο που μου κάνει εντύπωση είναι η συγκυρία: Μόλις κέρδισα 5 ευρώ από τους πόντους της κάρτας, έπρεπε αμέσως να χάσω πάνω από τα διπλά, εντελώς κοροϊδίστικα!

Φθάνοντας στο σπίτι, αποφεύγω να μιλήσω στη μητέρα μου για την απώλεια, ενώ ακόμη προσπαθώ να καταλάβω τι έγινε: Αποκλείεται να ξέχασα το πορτοφόλι πάνω στον πάγκο του φούρνου· θυμάμαι που πήρα ρέστα 1,60 ευρώ και τα έριξα μέσα αλλά δεν θυμάμαι καθόλου πού το έβαλα μετά: δεν θυμάμαι αν το κράταγα στα χέρια μου, ούτε αν το έβαλα στο καρότσι. Για την ακρίβεια, δεν θυμάμαι καν την διαδρομή μου από τον πάγκο μέχρι την έξοδο του καταστήματος...

Μα αυτό είναι ***χρονική διάλειψη***, συνειδητοποιώ αμέσως μετά! Κάτι τέτοιο εννοούν τα θύματα των εξωγήινων απαγωγών όταν λένε ότι βιώνουν διαλείψεις, δηλαδή χρονικά διαστήματα κατά τα οποία δεν θυμούνται πού ήταν ούτε τι έκαναν! Έτσι κι εγώ, δεν έχω ανάμνηση του εαυτού μου για μερικά δευτερόλεπτα! Έχω μόλις βιώσει μια χρονική διάλειψη!

Δίχως άλλη χρονοτριβή, βγαίνω έξω και ξαναπαίρνω τον ίδιο δρόμο μέχρι το φούρνο, ψάχνοντας τώρα για την πεσμένη μπλε ράβδο του καροτσιού, ενώ δεν σταματώ στιγμή τα νοερά μπινελίκια ενάντια στο "θεό". Η μεταλλική ράβδος δεν φαίνεται πουθενά. *Πώς είναι δυνατόν να έπεσε και να μη την πρόσεξα, αφού τα μάτια μου ήταν διαρκώς πάνω στο καρότσι; Και το σίδερο δεν έκανε θόρυβο, πέφτοντας;* αναρωτιέμαι, βλέποντας το αφύσικο στην υπόθεση. Φθάνω μέχρι την ανοιχτή πόρτα του φούρνου, κρυφοκοιτάζω μέσα μα δεν βλέπω τίποτα το ασυνήθιστο.

Αποφασίζω να επιστρέψω στο σπίτι αλλά, πριν φθάσω στα μισά του δρόμου και πριν καν το σκεφθώ, κάνω μεταβολή και κατευθύνομαι ξανά προς το δρόμο για το μαγαζί, κοιτάζοντας τα πεζοδρόμια πιο προσεκτικά αυτή τη φορά. Μόλις περνώ έξω από την πόρτα του φούρνου, νομίζω πως ακούω την υπάλληλο να φωνάζει "Κυρία, κυρία!". Δεν δίνω σημασία, δεν είμαι σίγουρη αν εννοεί εμένα, εκείνη όμως επιμένει. Πλησιάζω διστακτικά και μένω άναυδη βλέποντάς την να κρατά στο χέρι το πορτοφόλι μου!

"Πώς βρέθηκε;" απορώ.

"Ήταν κάτω από το ψυγείο!"

"Μα πώς βρέθηκε εκεί;"

"Κάποιος θα το κλώτσησε κατά λάθος..."

"Ευχαριστώ!" λέω μόλις μου το παραδίδει.

Αποχωρώ ικανοποιημένη αλλά και προβληματισμένη: Το ψυγείο απέχει σχεδόν δυο μέτρα από την έξοδο. Αποκλείεται το πορτοφόλι να μου έπεσε *από τα αριστερά* και να πετάχτηκε τόσο μακριά, χωρίς μάλιστα να το πάρω εγώ χαμπάρι. Σίγουρα, πάντως, δεν περίμενα να το ξαναβρώ. Σαν θαύμα μου φαίνεται! Ή, μήπως, κάποιες αόρατες δυνάμεις μου "επέστρεψαν" το

πορτοφόλι, για να με κάνουν να ξεχάσω τις υποψίες μου;

Ερωτήματα: Πώς αναγνωρίζεις μια χρονική διάλειψη; Συνήθως δεν διαρκεί πάνω από μερικά δευτερόλεπτα, κατά τα οποία δεν θυμάσαι πού ακριβώς ήσουν ούτε τι έκανες. Αλλά πώς εξηγείται, άραγε; Εξωγήινη απαγωγή σε κλάσματα δευτερολέπτου; Αλλαγή του χωροχρονικού συνεχούς; Όποια εξήγηση κι αν δώσεις, το αποτέλεσμα είναι πάντα το ίδιο: Ένα ανεξήγητο, συχνά ηλίθιο "λάθος", μια μυστηριώδης απώλεια αντικειμένων ή χρημάτων – γεγονότα που κύριο στόχο έχουν να σου δημιουργήσουν σύγχυση, να σε αποπροσανατολίσουν, να σε καταθλίψουν. Γιατί, όμως; Ποιός να είναι ο βαθύτερος λόγος; Αυτό μονάχα *εκείνοι* το ξέρουν...

Μου έχει ξανασυμβεί άραγε; Σίγουρα ναι: Μια ανάλογη εμπειρία μου συνέβη στις 5 Νοεμβρίου 2005 (Βιβλίο Πέμπτο), όταν επέστρεφα με τις συγκοινωνίες από το νοσοκομείο Γεννηματά. Μια άλλη, πιο πρόσφατη, που δεν της έδωσα τότε τη σημασία που έπρεπε, έλαβε χώρα την 1η Νοεμβρίου 2017. Στη δική μου περίπτωση, πάντως, τα φαινόμενα του είδους δεν συμβαίνουν όταν περπατώ μόνη σε απόμερους δρόμους. Γίνονται όταν βρίσκομαι ανάμεσα σε ανθρώπους...

Συντονισμός του Πλέγματος: Έτσι ξαφνικά, σήμερα ειδικά ο ανηψιός Γιάννης ξαναθυμάται το θέμα με τον λογαριασμό του νερού, που από πέρυσι μας έρχεται παραφουσκωμένος. Προτού φύγει για τη δουλειά, μου ζητάει να του δώσω όλους τους λογαριασμούς των δυο τελευταίων χρόνων για να τους δείξει σε κάποιους γνωστούς του Δήμου. Όταν επιστρέφει το μεσημέρι, μας λέει ότι κανείς τους δεν έβγαλε άκρη. "Έχετε βάλει κανένα πλυντήριο τώρα;

Μήπως τρέχει καμιά βρύση;" ρωτάει κατόπιν. "Όχι", του απαντώ.

Την επόμενη στιγμή βγαίνει στην αυλή, συναντά τον αδελφό του που τότε ακριβώς τυχαίνει να κατεβαίνει, τον ρωτάει το ίδιο και ο Νάσος τον διαβεβαιώνει πως ούτε στο δικό του σπίτι υπάρχει βρύση ανοιχτή, ούτε δουλεύει πλυντήριο αυτή την ώρα. Αμέσως μετά, ο Γιάννης πάει και κοιτάζει το ρολόι μας για να δηλώσει με σιγουριά ότι

"Κάπου υπάρχει διαρροή!"

"Μα ο Ανδρέας είχε πει πως δεν υπάρχει", του θυμίζω.

"Ναι, αλλά ο μικρός μαύρος δείχτης του ρολογιού γυρίζει πολύ γρήγορα, ενώ αυτή τη στιγμή καμία βρύση δεν είναι ανοιχτή", μου κάνει.

"Νόμιζα ότι αυτό το κοιτάμε αφού κλείσουμε το νερό από το ρολόι".

"Δεν υπάρχει λόγος να κλείσουμε το νερό, αφού καμία βρύση δεν τρέχει", μου απαντά με αυστηρό ύφος κι εγώ δεν ξέρω πια τι να σκεφθώ.

Τρέχω έξω να δω τα ρολόγια και διαπιστώνω ότι όντως ο μικρός μαύρος δείχτης στο δικό μου γυρίζει, ενώ στου Γιάννη όχι.

Εντέλει ο ανηψιός μου καλεί τον Ανδρέα τον υδραυλικό, ο οποίος κοιτάζει και αυτός το ρολόι μου και αποφαίνεται με σιγουριά ότι κάπου υπάρχει διαρροή και μάλιστα μεγάλη! Μετά από αρκετή έρευνα στους εξωτερικούς σωλήνες, ο υδραυλικός συμπεραίνει ότι η διαρροή γίνεται στον σωλήνα που ανεβάζει νερό στο σπίτι της αδελφής μου, ο οποίος περνά κάτω από το μωσαϊκό της αποθηκούλας μας, στην πίσω αυλή. Πάντως, ο Ανδρέας έχει ξαναδεί την αποθηκούλα, το ίδιο και ο άλλος υδραυλικός, ο Μηνάς. Πώς και δεν το παρατήρησαν αυτό πιο πριν;

“Να σου πω τι έγινε”, μου αναγγέλλει ο Γιάννης καμαρωτός. “Το παλιό ρολόι, που αντικαταστήσαμε τον Σεπτέμβριο, ήταν τελικά χαλασμένο! Ο μικρός μαύρος δείχτης ήταν κολλημένος, δεν γύριζε, κι ενώ υπήρχε διαρροή δεν την έδειχνε! Όταν όμως ήλθε ο τεχνικός απο την ΕΥΔΑΠ κι έφερε το νέο ρολόι, εγώ πρόσεξα πως το ροδάκι γύριζε και τον ρώτησα μάλιστα "Έτσι πρέπει να γυρίζει αυτό, σαν τρελό;" και μου είπε "Ναι, αυτή είναι η δουλειά του!" Θα τους κανονίσω, όμως, εγώ! Αύριο θα πάμε μαζί στην ΕΥΔΑΠ, με το αποδεικτικό που θα μας φέρει ο Ανδρέας για τη διαρροή, και θα ζητήσουμε να μας κάνουν έκπτωση! Δεν γίνεται να πληρώσουμε 535 ευρώ για το νερό!” καταλήγει, με τελεσίδικο ύφος.
“Να μην πάει μόνη της η Υβόννη! Πρέπει να δουν άνδρα!” πετάγεται τότε η Θεώνη, που τυχαίνει να είναι εδώ κι έχει παρακολουθήσει τα πάντα. Έχει ακούσει ακόμη και το τηλεφώνημα που έλαβα πριν από λίγο από την υπηρεσία κινητής τηλεφωνίας για να με ειδοποιήσουν να πληρώσω τον λογαριασμό του Δεκεμβρίου μέχρι τις 26 του μήνα, αλλιώς θα μου το κόψουν. Εντέλει, τους ζήτησα παράταση ως τις 3 του Φλεβάρη.
“Έτυχε να είναι εδώ για ν' ακούσει και για το νερό και για το τηλέφωνο”, σχολιάζει αργότερα η μητέρα μου, με βαριά καρδιά.
“Μα η Θεώνη είναι συνεχώς εδώ”, της εφιστώ την προσοχή. “Πρωί, μεσημέρι, βράδι, εδώ είναι!” *Και σε αυτό το σπίτι πάντα κάτι γίνεται,* συλλογίζομαι.

Κι εμείς τι ξέρουμε τάχα για τη Θεώνη; Μόλις σήμερα μάθαμε, επειδή έτυχε να δω την ταυτότητά της, πως έχει γεννηθεί Ιούνιο και όχι Φλεβάρη, όπως πιστεύαμε όλοι ως τώρα. “Πότε γεννήθηκες;” τη ρώτησα "αθώα". “Δεν ξέρω! Ότι λέει η ταυτότητα!” μου

απάντησε επίσης "αθώα". Πάντως, είναι Δίδυμοι στο ζώδιο και όχι Υδροχόος, όπως η ίδια έλεγε τόσα χρόνια και όπως νομίζουν ακόμα οι εγγονές της...

Τετάρτη, 24 Ιανουαρίου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα εστιατόριο με πολύ κόσμο. Τριγύρω ακούγεται η φήμη πως έχουν αρχίσει να σηκώνονται οι νεκροί. Δεν το πιστεύω ώσπου, ανάμεσα στους θαμώνες του μαγαζιού, ξεχωρίζω ένα ανθρωπόμορφο ον, γυμνό και κοντό, που μοιάζει σαν μισολυωμένο κέρινο ομοίωμα. Αναγνωρίζω πως είναι ένας ζωντανεμένος νεκρός. Τρομάζω και τρέχω να φύγω μαζί με άλλους φοβισμένους ανθρώπους. Έξω στους δρόμους αντικρίζω περισσότερους μισολυωμένους ζωντανούς νεκρούς. Γεμάτη ανησυχία συλλογίζομαι πως ξεκινά η Δευτέρα Παρουσία και αυτό το αντιλαμβάνομαι σαν κάτι εξαιρετικά αρνητικό, σαν την πιο μαύρη μαγεία...

Λίγο αργότερα συναντώ μια νεαρή ξανθή γυναίκα, νεκροζώντανη κι αυτή, παρόλο που δεν φαίνεται μισολυωμένη. Φόβος με πλημμυρίζει – μα ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι το μικρό ασημένιο ψαλίδι που κρατώ στο χέρι μου μπορεί να με προστατεύσει από τους νεκροζώντανους. Χωρίς δισταγμό το στρέφω προς το μέρος της και της λέω: “Εσύ θα πας στην κόλαση! Εγώ θα πάω στον παράδεισο! Κατάλαβες; Εσύ στην κόλαση, εγώ στον παράδεισο!”. Τότε εκείνη τρομάζει και τρέχει να ξεφύγει, ενώ εγώ την κυνηγώ μέσα σ' έναν ευθύ δρόμο ανάμεσα ε δυο δενδροστοιχίες.

Σύντομα οι δυο μας καταλήγουμε σ' έναν νοσοκομειακό θάλαμο με δυο κρεβάτια. Η ξανθιά ξαπλώνει στο ένα, σα να είναι άρρωστη. Στο άλλο βρίσκεται κατάκοιτη μια γριά πολύ ζαρωμένη, με το

δεξί της χέρι παράξενα δεμένο και ακινητοποιημένο με επιδέσμους πάνω στο στρώμα. Τουλάχιστον, αυτή δεν είναι νεκροζώντανη. Εκείνη την ώρα ξυπνώ, νιώθοντας αρκετή ανησυχία και δυσφορία...

Στη μικρή μας την αυλή: Το πρωί ανασκουμπώθηκα για τα καλά και καθάρισα την πλαϊνή αυλή, όσο αυτό είναι δυνατόν στη δική μας αυλή. Συνολικά πρέπει να πέταξα γύρω στα 100 κιλά τζάτζαλα – σωρούς από ογκώδη πλαστικά, ξύλα, σίδερα, που βαριέμαι να αναφέρω. Φυσικά, δεν είπα τίποτα σε κανέναν. Μονάχα στη μαμά, επειδή με είδε, αναγκάστηκα να πω ότι πέταξα 2-3 πράγματα. Τώρα ο χώρος έχει ελευθερωθεί αισθητά, έχω όμως την εντύπωση ότι σύντομα θα ξαναγεμίσει, ίσως χειρότερα από πριν...

Δευτέρα, 29 Ιανουαρίου 2018

Λίγο μετά το μεσημέρι, ο Γιάννης κι εγώ πηγαίνουμε μαζί στην ΕΥΔΑΠ, όπου εξηγούμε την όλη υπόθεση σε μια υπάλληλο. Για την ακρίβεια, ο Γιάννης μιλάει κι εγώ σωπαίνω, σύμφωνα με την απαίτησή του ως άνδρας του σπιτιού. Δηλώνει στην υπάλληλο πως δεν σκοπεύει να πληρώσει το υπέρογκο ποσό, ισχυρίζεται πως ο μικρός μαύρος στρόφαλος του παλιού ρολογιού ήταν χαλασμένος και γι' αυτό δεν έδειχνε διαρροή αλλά οι τεχνικοί της ΕΥΔΑΠ που τον εξέτασαν το Σεπτέμβρη δεν το πήραν χαμπάρι. Λέει ότι ο λογαριασμός αυτός αντιστοιχεί μονάχα σ' ένα μικρό διαμέρισμα (ενώ, στην πραγματικότητα, αντιστοιχεί σε τρία), οπότε είναι αδύνατον να υπάρχει τόση κατανάλωση νερού. Τέλος, απειλεί με μυνήσεις αν δεν γίνει κάποια έκπτωση. "Ιδιάζουσα περίπτωση", αποφαίνεται η υπάλληλος και μας στέλνει στη διευθύντρια.

Εντέλει, μετά από πολλές διαβουλεύσεις και διαπραγματεύσεις, πετυχαίνουμε παράταση του απλήρωτου λογαριασμού των 540 ευρώ, διακανονισμό του ποσού σε δέκα μηνιαίες δόσεις και έκπτωση 95 ευρώ. Μόνο που θα χρειαστεί να έλθει ένας τεχνικός της ΕΥΔΑΠ για έλεγχο, την επόμενη Παρασκευή.

Κακά τα ψέματα, πάντως: Αλλιώς υπολογίζεται ο άνδρας στην κοινωνία. Αν πήγαινα μόνη μου και τους μιλούσα εγώ με τέτοιο τρόπο, όχι μόνο δεν θα έκανα δουλειά αλλά θα με έβριζαν "υστερική, τρελή, κλπ" και θα με πετούσαν έξω με τις κλωτσιές. Στον Γιάννη, όμως, ούτε η υπάλληλος ούτε η διευθύντρια τόλμησαν να πάνε κόντρα, ενώ έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να τον εξυπηρετήσουν.

“Πολύ ασχολείται, πολύ ανακατεύεται, πολύ επιμένει”, λέει η μητέρα μου, μόλις της εξηγώ τα καθέκαστα. “Στο κάτω-κάτω, δεν είναι δική του υπόθεση!”

“Γιατί δεν κάνει κάτι για τον δικό του λογαριασμό νερού, που έχει ένα χρόνο να τον πληρώσει, παρόλο που δεν έχει φθάσει τα 120 ευρώ;” εκφράζω την εύλογη απορία. Σίγουρα, δεν ταιριάζει καθόλου το ενδιαφέρον που δείχνει για τον δικό μας λογαριασμό με την αδιαφορία που δείχνει για τον δικό του. “Σημειώνω την κατανάλωση του νερού από τις 18 του μηνός που ήλθε ο Ανδρέας και δεν βλέπω σπουδαία διαφορά”, εξηγώ κατόπιν.

Πράγματι: Μέσα σε μια βδομάδα καταναλώσαμε τέσσερα κυβικά μέτρα νερό. Είναι πάρα πολλά για τόσο μικρό χρονικό διάστημα αλλά μάλλον τα χαλάμε...

“Εγώ είμαι σίγουρη ότι δεν υπήρχε ούτε υπάρχει καμιά διαρροή. Το χαλάμε το νερό, απλά έχει ακριβήνει”, συμπεραίνει η μητέρα μου σκεπτική.

“Πρέπει να είμαστε προσεκτικές με το Γιάννη, μη μας

μπλέξει με τίποτα δικαστήρια", καταλήγω.

Σαφώς, δεν έχω καμία όρεξη να μπλέκω με δικηγόρους και δικαστήρια. Δεν έχω ούτε χρόνο, ούτε χρήμα για πέταμα...

Ιστορία ενός ρολογιού της ΕΥΔΑΠ

Ο εν λόγω ***Συντονισμός του Matrix***, απίθανος και απίστευτος, ξεκινά πολλά χρόνια πριν (μετά την είσοδο της νέας χιλιετίας, η παραμικρή υπόθεση στη ζωή μου καταλήγει να γίνεται σήριαλ):

1] Πριν από δέκα χρόνια, όταν παντρεύτηκε ο Γιάννης, ο πατέρας μου φρόντισε να βάλει ξεχωριστό ρολόι νερού για το διαμέρισμα του πρώτου ορόφου, όπου έμενε τότε ο ίδιος με τη μητέρα μου. Ωστόσο, άφησε κοινό το ρολόι που αντιστοιχεί στο ισόγειο (όπου έμενα από τότε εγώ) και στον δεύτερο όροφο (όπου έμεναν τότε όλοι μαζί οι Μαρκάκηδες). Ίσως ο άνθρωπος να προέβλεπε τα μελλοντικά μπλεξίματα και ήθελε να ξεχωρίσει τη δική του γραμμή νερού από των υπόλοιπων...

2] Τον Φλεβάρη του 2017, ο δικός μου λογαριασμός νερού έρχεται εξαιρετικά φουσκωμένος (335 ευρώ), μαζί μ' ένα σημείωμα της ΕΥΔΑΠ που μας συνιστά να ελέγξουμε μήπως υπάρχει διαρροή στους σωλήνες.

3] Φωνάζουμε τον Μηνά, που είναι υδραυλικός και παλιός φίλος των ανηψιών μου, για να κοιτάξει μήπως υπάρχει καμιά διαρροή. Κάτι βρίσκει, το διορθώνει γρήγορα κι εύκολα, και μας διαβεβαιώνει πως δεν υπάρχει πλέον κανένα πρόβλημα.

4] Ωστόσο, ο επόμενος λογαριασμός του νερού (Μάιος 2017) ανέρχεται στο ποσό των 280 ευρώ – πράγμα που σημαίνει ότι ο Μηνάς δεν έχει διορθώσει καμιά διαρροή! Αρπακόλας μου φαίνεται ο τύπος αλλά

και τ' ανήψια μου δεν πάνε πίσω, καθότι δεν βλέπω να βιάζονται ιδιαίτερα να βγάλουν άκρη με την υπόθεση.

5] Αρχές Ιουνίου ξανάρχεται ο Μηνάς, εξετάζει την παροχή του νερού και αποφαίνεται ότι από κάπου υπάρχει διαρροή – κοντολογίς, την προηγούμενη φορά δεν έκανε τίποτα. Ψάχνουμε από δω, ψάχνουμε από κει, κι εντέλει διαπιστώνουμε πως το καζανάκι του Νάσου (από το 2009 κατοικεί στον 2ο όροφο, στο σπίτι της αδελφής μου, ενώ η ίδια μένει στη μεζονέτα του 3ου ορόφου) τρέχει σαν τρελό, όμως ο ανηψιός δεν το έχει παρατηρήσει καν· το αφήνει να τρέχει διαρκώς, μέρα-νύχτα. Του εφιστούμε την προσοχή, μα ούτε που σκέφτεται να φωνάξει κάποιον να το φτιάξει. Μας διαβεβαιώνει, τουλάχιστον, ότι στο εξής θα φροντίζει να το κρατά κλειστό.

6] Στα μέσα του Ιουλίου φωνάζουμε άλλον υδραυλικό, τον Ανδρέα (πρώην σύζυγος της Τατιάνας), ο οποίος κοιτάζει το δικό μου ρολόι και δηλώνει με σιγουριά ότι δεν υπάρχει διαρροή. Του αναθέτουμε να επισκευάσει το καζανάκι του Νάσου (το οποίο θα πληρώσουμε εμείς, φυσικά) και μένουμε ήσυχοι ότι τώρα το θέμα έχει λυθεί.

7] Ωστόσο, στα τέλη Αυγούστου λαβαίνουμε νέα ειδοποίηση από την ΕΥΔΑΠ για πιθανή διαρροή, εφόσον η κατανάλωση του νερού εξακολουθεί να είναι πολύ αυξημένη. Πηγαίνω αμέσως στα γραφεία μα προτού καν ανοίξω το στόμα μου, η υπάλληλος παραπονιέται "Φωνάζετε όμως! Μην φωνάζετε!". Εγώ της απαντώ ήρεμα πως "δεν φωνάζω", μα εκείνη εξακολουθεί να με κοιτάζει με μισό μάτι. Τέλος πάντων, της εξηγώ την κατάσταση όσο πιο ψύχραιμα μπορώ, η υπάλληλος δείχνει να καταλαβαίνει και μου δίνει ένα χαρτί με τις καταναλώσεις των τελευταίων τριών

χρόνων, όπου φαίνεται το πρόβλημα: τα τρία τελευταία τρίμηνα ξοδεύουμε 90-110 $μ^3$, αντί 40-50 $μ^3$, που είναι το φυσιολογικό.

8] Στις 2 Σεπτέμβρη ξανασυζητώ το θέμα με τον ανηψιό Γιάννη, ο οποίος αποκλείει το ενδεχόμενο της διαρροής, δείχνοντάς μου μάλιστα επιτόπου το γιατί: Όταν κλείνουμε την παροχή του νερού από το ρολόι μου, ο μικρός τριγωνικός δείκτης μένει εντελώς ακίνητος· αν υπήρχε διαρροή, θα εξακολουθούσε να περιστρέφεται μέσα στο κυκλικό πλαίσιό του. Εντάξει, αλλά γιατί αυτή τη λεπτομέρεια δεν την είχαμε ξεκαθαρίσει τόσο καιρό;

9] Την επομένη ο Γιάννης προθυμοποιείται να πάει ο ίδιος στην ΕΥΔΑΠ για να τους εξηγήσει ότι δεν υπάρχει διαρροή εφόσον ο τριγωνικός δείκτης μένει ακίνητος, άρα μάλλον ο μετρητής είναι χαλασμένος και τρέχει πιο γρήγορα. Ζητά επίσης να γίνει δοκιμή του υδρομετρητή για να διαπιστωθεί αν έχει απόκλιση ή όχι. Απειλεί, μάλιστα, ότι θα ασκήσει μήνυση στην υπηρεσία αν δεν μας κάνουν μια γενναία έκπτωση στα επόμενα τρίμηνα.

10] Στις 4 Σεπτέμβρη πηγαίνω εγώ στην ΕΥΔΑΠ για να μεταβιβάσω το ρολόι από το όνομα του πατέρα μου στο δικό μου, ώστε να μπορεί να αντικατασταθεί με καινούργιο και να γίνει η δοκιμή του παλιού. Τα ίδια κι εδώ: Προτού καλά-καλά προλάβω να μιλήσω, η υπάλληλος στο αρμόδιο τμήμα με παίρνει και αυτή με τα μούτρα, παραπονιέται πως της φωνάζω ενώ δεν της φωνάζω και δημιουργείται μεταξύ μας αρκετή ένταση, την οποία προσπαθώ να παρακάμψω μήπως και κάνω τη δουλειά μου. *Μα τι γίνεται σ' αυτές τις υπηρεσίες; Φαντάζομαι ότι τους κάνουν ειδικά σεμινάρια, πώς να κόβουν το βήχα στους δυσαρεστημένους πολίτες...*

Ωστόσο, υπάρχει άλλο ένα εμπόδιο: Η διεύθυνσή μας είναι λάθος γραμμένη πάνω στους λογαριασμούς της ΕΥΔΑΠ, δηλαδή Νηρηίδων 13Α αντί 13 που είναι το σωστό! "Ορίστε, η διεύθυνση είναι γραμμένη λάθος! Δεν φταίω εγώ γι' αυτό!" μου κάνει η υπάλληλος με δεικτικό και μεμψίμοιρο ύφος. "Ούτε κι εγώ φταίω", της αντιγυρίζω. Αμέσως μετά τρέχω στο λογιστή μου, για να πάρω ένα Ε9, και μετά στο Δημαρχείο για μια βεβαίωση κατοικίας.

11] Στις 6 Σεπτεμβρίου ξαναπηγαίνω στην ΕΥΔΑΠ, ολοκληρώνω επιτέλους την αλλαγή του ονόματος και κανονίζω να γίνει η δοκιμή του παλιού υδρομετρητή σε λίγες μέρες. Το ίδιο κιόλας απόγευμα, έρχεται ένας τεχνικός και αλλάζει το παλιό ρολόι μ' ένα καινούργιο.

12] Περνούν οι μέρες, παρακολουθώ το καινούργιο ρολόι και διαπιστώνω ότι και αυτό τρέχει με ταχύτητα διπλάσια του κανονικού (1 μ^3 αντί ½, που είναι το σύνηθες), πράγμα που σημαίνει ότι όντως καταναλώνουμε πάρα πολύ νερό. Αυτό συμβαίνει μάλλον επειδή εμείς, στο ισόγειο, βάζουμε ένα-δυο πλυντήρια κάθε ημέρα (εφόσον, εκτός από τα δικά μας ρούχα, συχνά πλένουμε του Γιάννη και της Αλίκης) συν άλλα δυο ημερησίως που βάζουν ο Θάνος με την Ταμάρα – καθότι οι Μαρκάκηδες έχουν αυξημένες ανάγκες και σε αυτό τον τομέα.

13] Το επόμενο λογικό βήμα είναι να προσθέσουμε ένα νέο ρολόι (που κοστίζει 606 ευρώ), ώστε να ξεχωρίσει η δική μου παροχή από της Αλίκης και να ξέρουμε ποιός χαλάει πόσο νερό. Ωστόσο, η αδελφή μου απαξιεί να μιλήσει για το πρόβλημα, δεν αντέχει την αρνητικότητα, λέει, οπότε στην παραμικρή νύξη φεύγει τρέχοντας και πηγαίνει στις φιλενάδες της για θετικό καφεδάκι.

14] Όσο για τον ανηψιό Θανάση, επιδεικνύει τέλεια αδιαφορία, λες και το θέμα δεν τον αφορά καθόλου. Δεν νοιάζεται, δεν ασχολείται, δεν πληρώνει. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να φουσκώνουν τα μπράτσα.
15] Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια το νερό έχει ακριβήνει υπερβολικά: Εντάξει, χαλάω το διπλό νερό από το κανονικό (εφόσον το ρολόι μου αντιστοιχεί σε τρία σπίτια) μα δεν το θεωρώ καθόλου λογικό να μου χρεώνει η ΕΥΔΑΠ τα δεκαπλάσια από το κανονικό.
16] Αρχές Οκτώβρη ξαναπηγαίνω στην ΕΥΔΑΠ για να ρωτήσω τι χαρτιά χρειάζονται για την εγκατάσταση ενός τρίτου ρολογιού, που θα μπει στο όνομα της αδελφής μου. Ύστερα κάθομαι και μαζεύω όλα τα απαιτούμενα χαρτιά (άδειες οικοδομών κλπ) για να τα πάω στην Πολεοδομία.
17] Ωστόσο, η Αλίκη αρνείται να μου δώσει το πράσινο φως για να ξεκινήσω τις διαδικασίες (παρόλο που προτίθεμαι "να δανειστώ χρήματα από φίλες" και να πληρώσω εγώ το νέο ρολόι) επειδή φοβάται μήπως η Πολεοδομία κάνει κανέναν έλεγχο και ανακαλύψει την αυθαίρετη μεζονέτα της στον τρίτο όροφο.
18] Αρχές Νοεμβρίου πηγαίνω πάλι στην ΕΥΔΑΠ, ρωτώ για τα αποτελέσματα της δοκιμής του ρολογιού και με πληροφορούν ότι η απόκλιση είναι μόλις 1,25%, δηλαδή μέσα στα φυσιολογικά πλαίσια. Αμέσως μετά πηγαίνω στην τράπεζα, πληρώνω τον λογαριασμό των 280 ευρώ που εκκρεμεί από τα τέλη Μαΐου και το θέμα κλείνει εκεί: Δεν υπάρχει καμία διαρροή νερού, όντως καταναλώνουμε ένα κυβικό την ημέρα, άρα η χρέωση που μας έρχεται είναι η σωστή, αν και υπερτιμολογημένη.
19] Τον Δεκέμβρη έρχεται ο επόμενος λογαριασμός του νερού, για κατανάλωση έξι μηνών: μόλις 535 ευρώ!

Από την άλλη πλευρά, ο λογαριασμός του Γιάννη προκύπτει μόλις 10 ευρώ για 3 μήνες! Εντάξει, δεν βάζει πλυντήρια αλλά... ούτε ακατοίκητο να ήταν το σπίτι! *Μήπως ο εξυπνάκιας έχει σκαρώσει τίποτα για να χρεωνόμαστε εμείς και τη δική του κατανάλωση;*

Προς το παρόν κρίνω σκόπιμο να λάβω άμεσα ορισμένα μέτρα: Στο εξής τα ρούχα του Γιάννη θα τα πλένω στο δικό του πλυντήριο, μήπως και πετύχω λίγη οικονομία. Ακόμη, το νερό θα το πληρώνω εγώ, από τις οικονομίες μου. Αυτό σημαίνει ότι από τον επόμενο μήνα θα αποταμιεύω στο λογαριασμό μου 100 ευρώ αντί 200 που έβαζα ως τώρα. Δεν γίνεται αλλιώς: αν αφήσω να κοπεί το νερό, η γριά μητέρα μου θα πάθει κανένα έμφραγμα...

20] Στις 18 Ιανουαρίου 2018, μετά από ξαφνική πρωτοβουλία του ανηψιού Γιάννη, ξανάρχεται ο Ανδρέας ο υδραυλικός, κοιτάζει το ρολόι μου και αποφαίνεται με σιγουριά ότι “κάπου υπάρχει διαρροή και μάλιστα μεγάλη!”. Μετά από αρκετή έρευνα στους σωλήνες, καταλήγει ότι η διαρροή είναι στον σωλήνα που ανεβάζει νερό στο σπίτι της αδελφής μου, ο οποίος περνά μέσα από την μικρή αποθήκη στην πίσω αυλή.

21] Την επομένη ξανάρχεται ο Ανδρέας και αντικαθιστά το χαλασμένο κομμάτι του σωλήνα. Ελπίζει, μόνο, η διαρροή να ήταν εκεί και όχι πουθενά κάτω από τα πατώματα, δεν είναι 100% σίγουρος, λέει. Μόλις φεύγει, πάω και ελέγχω τον μικρό μαύρο δείχτη του ρολογιού μας, που τώρα μοιάζει ακίνητος.

22] Στις 26 Ιανουαρίου ο Γιάννης κι εγώ πηγαίνουμε μαζί στην ΕΥΔΑΠ όπου, μετά από μπόλικες διαπραγματεύσεις και απειλές εκ μέρους του ανηψιού μου, πετυχαίνουμε παράταση του απλήρωτου λογαριασμού των 535 ευρώ, διακανονισμό του ποσού σε μηνιαίες

δόσεις και έκπτωση 95 ευρώ.

23] Μετά από σχετική εκτίμηση του τεχνικού της ΕΥΔΑΠ, στις 8 Φλεβάρη ξαναπηγαίνω στα γραφεία, όπου οριστικοποιείται η εκτέλεση των απαιτήσεών μας: Τελικά η έκπτωση που θα μας κάνουν ανέρχεται στο ποσόν των 82 ευρώ μόλις, ενώ το υπόλοιπο ποσό των ~450 ευρώ θα το πληρώσω σε δέκα δόσεις. Και ας ελπίσουμε ότι η ιστορία τελειώνει εδώ...

Πειράματα VI

Σάββατο, 3 Φεβρουαρίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς έφαγα ένα πιάτο αρακά με πατάτες. Κατά τις 1:15 πμ μου ήλθε η

Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν μεγάλο χώρο που φαντάζει παράξενος, υπαινικτικά επικίνδυνος, και θυμίζει αίθουσα αναμονής αεροδρομίου. Εγώ και πολλοί άλλοι είμαστε εγκλωβισμένοι εδώ, αιχμάλωτοι αόρατων κακοποιών δυνάμεων. Διαισθάνομαι ένα απροσδιόριστο μα πανίσχυρο κακό να διαχέεται στον αέρα, το οποίο μας διαποτίζει και μας μετατρέπει σε τέρατα, αργά μα σταθερά.

Κάποια στιγμή νομίζω πως έχω ανακαλύψει μια διέξοδο αλλά σύντομα καταλήγω σ' ένα άλλο διαμέρισμα γεμάτο κρεβάτια, όπου κοιμούνται τις νύχτες οι φυλακισμένοι. Εδώ το περιβάλλον είναι πιο ζοφερό και η αίσθηση του κινδύνου ακόμα ισχυρότερη, καθώς νιώθω ήδη ν' αλλάζω μέσα μου, να γίνομαι τέρας. Προσπαθώ να αντισταθώ στη μεταμόρφωση, όμως ουρλιάζω σαν τέρας για να φοβίσω κάποιους άλλους που με κοιτούν απειλητικά.

“Πρέπει να ξεφύγουμε”, λέω κατόπιν στους άλλους.

“Δεν μπορούμε”, μου απαντά μια γυναίκα.

“Πρέπει”, επιμένω εγώ.

Εξακολουθώ να γυρεύω δρόμο διαφυγής μα πάντα καταλήγω πίσω από άθραυστα, γυάλινα παραπετάσματα που μας κρατούν εγκλωβισμένους στην παράδοξη φυλακή μας. Σε ορισμένους χώρους παρατηρώ γιορτινές συναθροίσεις των εγκλωβισμένων,

με σκοπούς άγνωστους μα σίγουρα όχι αγαθούς.

Κάποτε καταφέρνω να βγω σ' έναν γκρίζο διάδρομο, όπου κυκλοφορούν μεγαλόσωμα λιοντάρια. Η παρουσία τους με ανησυχεί αλλά δεν με πειράζουν. Παρακάτω συναντώ άλλα παράξενα ζώα, που θυμίζουν πρόβατα με λευκό σγουρό τρίχωμα. Με πλησιάζουν, φαίνονται μάλλον απειλητικά, και σίγουρα δεν είναι άκακα αρνάκια. Τελικά, όμως, με ακολουθούν πειθήνια, μαζί με άλλα ασυνήθιστα ζώα που συναντώ πιο πέρα. Αισθάνομαι δυνατή καθώς συνεχίζω το δρόμο μου, γυρεύοντας την ελευθερία. Ακούω κάποιους να με επιδοκιμάζουν, ωστόσο αδυνατώ να βρω διέξοδο.

Μια ομάδα τερατοποιημένων γυναικών επιχειρούν να με τρομάξουν με ουρλιαχτά και πνιχτές απειλές, εγώ ανταπαντώ με δυνατές κραυγές που δεν διαφέρουν πολύ από τις δικές τους, και τότε συνειδητοποιώ ότι ετούτος ο χώρος είναι πολύ πιο επικίνδυνος απ' όσο αρχικά νόμιζα. Στο σημείο αυτό ξυπνώ, με έντονη την αίσθηση της αδρεναλίνης σε όλο μου το σώμα...

Κατά τις 5:30 το πρωί επιχειρώ άλλο ένα ***πείραμα:*** Πάντα ξαπλωμένη στο πλάι (κομμένο το ανάσκελα), ανοιγοκλείνω τα μάτια μου αργά, καμιά εικοσαριά φορές. Ύστερα αφήνομαι να αποκοιμηθώ και να βιώσω ακόμα μία

Περιπέτεια της Νύχτας: Νωρίς το πρωί βρίσκομαι στο κρεβάτι, σκεπασμένη μ' ένα κοκκινωπό σεντόνι. Αισθάνομαι μια αόρατη μα κακόβουλη οντότητα να περιφέρεται μέσα στο μισοσκότεινο δωμάτιο. Προσπαθώ να την αγνοήσω, πεισματικά αλλά μάταια. Ξαφνικά το σεντόνι αρχίζει να κινείται περίεργα πάνω μου, σα να το φυσάει δυνατός αέρας. Επιχειρώ να το κρατήσω στη θέση του, όμως -σα να το τραβούν βίαια δυο ισχυρά, αόρατα χέρια- μου φεύγει και κολλάει

πάνω στο κλειστό παράθυρο.

Σηκώνομαι ψύχραιμα και το μαζεύω, ξαναπέφτω στο κρεβάτι και το ξαναβάζω πάνω μου. Ωστόσο, νιώθω και πάλι το ίδιο βίαιο τράβηγμα, που ξαναστέλνει το σεντόνι πάνω στο παράθυρο. Ταράζομαι, καθώς αναγνωρίζω δαιμονική ενέργεια. Σηκώνομαι, τρέχω κι ενημερώνω αμέσως τη μητέρα μου, προτείνοντας να κάνουμε ένα ευχέλαιο. Ωστόσο, εκείνη δεν φαίνεται πρόθυμη επειδή "αυτό έχει ήδη γίνει, όταν έπρεπε".

Τότε, παρατηρώ ένα χαλάκι στην είσοδο της κάμαράς μου, όπου η ζωηρόχρωμη ύφανση σχηματίζει το μήνυμα "Το δωμάτιο αυτό είναι σφραγισμένο με το Άστρο του Ουρανού και (δεν θυμάμαι τι άλλο)". *Προφανώς η προστασία αυτή είναι ανεπαρκής*, συνειδητοποιώ και αρχίζω ν' ανησυχώ πραγματικά: *Έτσι θα είναι οι νύχτες μου από δω και πέρα;*

! Τι αλλόκοτα, εφιαλτικά όνειρα! Και όμως: Ακόμη κι ένας εφιάλτης αφήνει στην ψυχή μου καλύτερη αίσθηση από την λεγόμενη καθημερινή πραγματικότητα...

Δευτέρα, 5 Φεβρουαρίου 2018

Πείραμα: Κατά τις 4:30 τα χαράματα σηκώνομαι από το κρεβάτι και τρώω τρία κουταλάκια φρουκτόζη. Σύντομα βιώνω μια

Ψυχική Εμπειρία: Βρίσκομαι σ' ένα ξενοδοχείο μαζί με την αλλοτινή φίλη μου την Ντένια. Πάνω σε μια μικρή κινηματογραφική οθόνη παρακολουθώ αλληλουχίες από όμορφες εικόνες. Ακολουθούν διάφορα βίντεο με πανέμορφα φυσικά τοπία: καταπράσινα πυκνά δάση, γραφικές λιμνούλες, κρυστάλλινοι καταρράχτες, άνθρωποι που ποζάρουν μέσα σε μαγευτικά περιβάλλοντα, απολαμβάνοντας τη φύση, ενώ μια υπέροχη μουσική

ξεχύνεται στο χώρο. Αισθάνομαι σπάνια μακαριότητα, κλείνω τα μάτια σε έκσταση· στο σκοτάδι των κλειστών ματιών μου εμφανίζεται μια τεράστια, παράξενη κόρη ματιού, που με ατενίζει στραφτογάλανη σαν τη θάλασσα. Όσο την παρατηρώ, αλλάζει διαρκώς αποχρώσεις: πότε γίνεται γαλαζοπράσινη, άλλοτε κιτρινωπή ή κιτρινοπράσινη, στραφταλίζει σαν σμαράγδι...⇑

♠ Σήμερα είχα μερικά παράπονα εκ μέρους του Αργύρη Ξιφαρά σχετικά με την απόδοση των φυντανιών του στο σχολείο: Μόλις πήραν τους ελέγχους του πρώτου τετραμήνου και η Μάρθα βγαίνει με μέσο όρο 18½, ενώ η Θεώνη με 17. Στα αγγλικά του σχολείου έχουν πάρει 17 και 16 αντίστοιχα. Ειδικά η Μάρθα είναι απογοητευμένη, περίμενε 20, λέει. Στο τέλος, ο Αργύρης μου ζήτησε να τους βάζω περισσότερες εκθέσεις, να είμαι πιο αυστηρή μαζί τους και να τις ζορίζω περισσότερο. “Φέτος τις ζορίζω πολύ περισσότερο”, τον διαβεβαίωσα.

... “Ο Αργύρης δεν είναι καθόλου ευχαριστημένος! Μπορούν και καλύτερα!” δηλώνει η γιαγιά Θεώνη αργότερα, στο σπίτι μας, με ύφος που δεν σηκώνει αντίρρηση.

“Ου μπλέξεις, Υβόννη”, λέει η αδελφή μου, μόλις της εξηγώ την περίπτωση.

Παραλειπόμενα: Τα κορίτσια μου εκμυστηρεύτηκαν σήμερα πως όταν ο πατέρας τους πήγαινε στη δευτέρα Δημοτικού, πήρε επταήμερη αποβολή επειδή έδειρε άσχημα ένα παιδί. Μετά από λίγες μέρες ξανάδειρε ένα άλλο παιδί και πήρε δωδεκαήμερη αποβολή. Την τρίτη φορά που έκανε κάτι ανάλογο, αποβλήθηκε οριστικά από το σχολείο! Για να τιμωρηθεί τόσο αυστηρά, σίγουρα θα κινδύνεψε η σωματική ακεραιότητα των κακόμοιρων θυμάτων του – και όλα

αυτά τα κατάφερε σε ηλικία επτά ετών! Στο νέο σχολείο που πήγε, έδερνε κι εκεί παιδιά άλλα όχι τόσο άσχημα, οπότε δεν ξαναπήρε αποβολή.

Και μετά; Αποκλείεται αυτό το τερατάκι με τις δολοφονικές τάσεις (βλ και 11/3/2015, Βιβλίο Ένατο) να μεταλλάχτηκε σε αγιόπαιδο. Απλά, μεγαλώνοντας τα άλλα αγόρια έγιναν πιο ψηλά και σωματώδη από τον Αργύρη, που εξελίχθηκε σε μισοριξιά, οπότε δεν τόλμησε να ξανασηκώσει χέρι.

Άτομο προβληματικό, κακόψυχο κι επικίνδυνο – κοίτα, όμως, τι θαυμαστή τύχη τον περίμενε σε κάθε τομέα της ζωής του: Εδώ και πολλά χρόνια εργάζεται σαν... ένοικος μιας υπερπολυτελούς βιλάρας, με μοναδικούς συναδέλφους την αδελφή του και τον άνδρα της, και πληρώνεται πάνω από 1200 ευρώ το μήνα γι' αυτό! Επιπλέον, έχει παντρευτεί μια καλή, εμφανίσιμη και πλούσια γυναίκα κι έχει πάρει ως προίκα ένα ωραιότατο, ευρύχωρο διαμέρισμα. Ακόμη, έχει αποκτήσει δυο κόρες, που είναι καλύτερες κι εξυπνότερες από το μέσο όρο των σημερινών παιδιών.

Δεν μπορώ παρά να αγανακτήσω -ακόμα μια φορά- ενάντια στον θεό αυτού του κόσμου, ο οποίος προωθεί σκανδαλωδώς τέτοια δαιμονικά άτομα. *Για να προστατεύεις αποκλειστικά τέτοιου είδους υποκείμενα, πρέπει να είσαι μεγάλη ανωμαλάρα...*

Πέμπτη, 8 Φεβρουαρίου 2018

Πείραμα: Αργά το βράδι, μπροστά στην τηλεόραση, τρώω ένα πιάτο φακή με ρύζι. Μετά από λίγες ώρες, ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια προβλήτα λιμανιού, όπου υπάρχουν διάφορα καράβια αγκυροβολημένα. Περιστοιχίζομαι από εχθρούς που

προσπαθούν να βλάψουν εμένα και τον νεαρό προστατευόμενό μου. Ανησυχώ αλλά γρήγορα ανακαλύπτω ότι μπορώ να τους αντιμετωπίζω αποτελεσματικά χάρη στις ψυχοκινητικές μου δυνάμεις: Διαγράφοντας περιστροφικές κινήσεις των χεριών, κάνω τους εχθρούς να "πετούν" στον αέρα και να προσγειώνονται μακριά. Όμως, γρήγορα επιστρέφουν με κακές διαθέσεις κι εγώ επαναλαμβάνω τις μαγικές μου κινήσεις, ελέγχοντας με ψυχοκίνηση τα σώματά τους στον αέρα...۩

☺ Νωρίς το απόγευμα, ο Αντώνης κάθεται και ζωγραφίζει για να περάσει η ώρα του. Όταν με φωνάζει να μου δείξει τα έργα του, με έκπληξη διαπιστώνω ότι έχει ζωγραφίσει μερικά γυναικεία φορέματα. “Ωραία είναι”, του λέω.

Ο πατέρας του, ωστόσο, που θα 'ρθει το βράδι και μάλλον τα 'χει κοπανήσει λίγο, δεν έχει την ίδια γνώμη:
“Τι είναι αυτά ρε; Φουστανάκια ζωγραφίζεις ρε;!” του κάνει φουρκισμένος.
“Κάποτε έφτιαχνα κι εγώ τέτοια, για ένα φεγγάρι”, πετάγομαι. “Μετά, όμως, μου πέρασε”.
“Φτιάχνει και η Λευκή τέτοια”, βιάζεται να εξηγήσει ο μικρός. “Όταν μεγαλώσει η Λευκή, θέλει να πάει στην Ιταλία και να γίνει σχεδιάστρια μόδας!” μας πληροφορεί τότε ο μικρός.
“Α ναι, βέβαια! Η Ιταλία είναι γεμάτη Αλβανούς, έχει πιο πολλούς Αλβανούς εκεί παρά εδώ!” κάνει πικρόχολα ο Γιάννης.
“Τη Λευκή περιμένουν στην Ιταλία να διαπρέψει στους οίκους μόδας!” λέω εγώ ειρωνικά.
“Μαλάκα! Ε, μαλάκα!” συνεχίζει να μαλώνει το γιο του ο Γιάννης.
“Μπαμπά!” διαμαρτύρεται ο μικρός.
“Απλά, το παιδί δεν θα ξαναζωγραφίσει φουστανάκια!”

τον διαβεβαιώ, μήπως και κατευνάσω τα πνεύματα.
“Βλάκα! Τα φουστάνια είναι για να τα σηκώνουμε, όχι για να τα ζωγραφίζουμε! Κατάλαβες, ηλίθιε;”
“Ναι, μπαμπά”, κάνει ο Τώνης και μαζεύεται στην καρέκλα, καθώς αρχίζει να φοβάται μήπως φάει καμιά σφαλιάρα.
“Κανόνισε, ηλίθιε, αντί στο ποδόσφαιρο να πηγαίνουμε στο μπαλέτο!”
Τσιμουδιά ο Αντώνης.
Και δεν πρόκειται να ξαναζωγραφίσει φουστανάκια...

Παρασκευή, 16 Φεβρουαρίου 2018

 Κατά τις 10:00 το πρωί ετοιμάζομαι να φύγω για το Internet Cafe αλλά ο Αντώνης θέλει να μείνω για να παίξουμε μαζί ποδόσφαιρο.
“Δεν μπορώ, έχω ραντεβού με τη φίλη μου την Ελένη”, δικαιολογούμαι.
“Παλιοφίλη της νονάς!” μου κάνει, με φανερή απογοήτευση.
“Δεν σου αρέσει που είναι φίλη; Τι θά 'θελες να 'ναι, φίλη ή φίλος;”
“Τίποτα!”

Εδώ και μερικούς μήνες, παραμυθιάζω τους δικούς μου ότι έχω ξαναβρεθεί με την Ελένη Τανάγρα, με την οποία έκανα τακτική παρέα προ εικοσαετίας. Υποτίθεται ότι συναντιόμαστε ένα ή δυο πρωινά τη βδομάδα επειδή τάχα η Ελένη δουλεύει τα απογεύματα.
Λοιπόν, αυτή η φανταστική φιλενάδα μου έχει φανεί πολύ πιο χρήσιμη από οποιαδήποτε πραγματική! Χάρη σ' αυτήν μπορώ να πηγαίνω όπου θέλω χωρίς να δίνω λογαριασμό σε κανέναν: Για παράδειγμα, όταν πηγαίνω στο Internet Cafe και κάθομαι 2-3 ώρες κάθε φορά, η “Ελένη” με καλύπτει τέλεια! Έτσι, κανένα από τα μέλη

της αγαπητής μου οικογένειας ή οποιοσδήποτε άλλος περίεργος δεν υποψιάζεται το παραμικρό για τις δραστηριότητές μου...

Σάββατο, 17 Φεβρουαρίου 2018

☺ Νωρίς το απόγευμα, ενώ είμαι ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, μπαίνει ο Τώνης στην κάμαρά μου και μου λέει: “Πολύ κοιμάσαι! Έλα να παίξουμε!”. Ύστερα πέφτει δίπλα μου, με αγκαλιάζει τρυφερά και μου κάνει με γλυκιά φωνή: “Ζουζουνίτσα! Πεταλουδίτσα!”

Μπορώ να του αντισταθώ; Σαφώς όχι. Σηκώνομαι για να του κάνω το χατήρι, όμως εκείνη την ώρα ακριβώς καταφθάνει η κυρία Πόπη, οπότε παιγνίδι γιοκ. Ευτυχώς ο νεαρός το παίρνει σχετικώς ελαφρά και βολεύεται μαζί μας στο σαλόνι.

Αργότερα, αφού έχει φύγει η γειτόνισσα, καταφθάνει ο ανηψιός Γιάννης κι ετοιμάζεται να πάει τον μικρό για προπόνηση στο ποδόσφαιρο. Η μητέρα μου γκρινιάζει ότι ο μικρός παρατρώει τελευταία κι έχει κάνει παχιά μπούτια – πράγμα που εγώ δεν παραδέχομαι με τίποτα.

“Καλά λέει η γιαγιά, χοντρέ!” του λέει ο Γιάννης, με αυστηρό ύφος. “Πρέπει να τρως λιγότερο και ν' αποφεύγεις γλυκά, πατατάκια και αηδίες! Για να δω έχεις δυνατά, μυώδη πόδια για ποδόσφαιρο;” και βαράει ένα δήθεν χαϊδευτικό χτύπημα στον μηρό του παιδιού, με όλη του τη δύναμη.

Ο μικρός πέφτει αμέσως κάτω, κρατώντας με τα δυο του χέρια τον μηρό του που πονάει αλλά δεν τολμάει να κλάψει, ούτε να παραπονεθεί. Μόνο χαμογελάει, σα να είναι κάτι αστείο. Όταν σηκώνεται, πάνω στο πόδι του παιδιού έχουν ήδη αρχίσει να διαγράφονται οι δαχτυλιές του Γιάννη, που λεπτό με

λεπτό γίνονται όλο και πιο κόκκινες.
“Άμα σε ρωτήσει κανείς για τα σημάδια, πες ότι σου τα 'κανε η Μαρίνα”, χαριτολογώ.
“Έχει βαρύ χέρι η Μαρίνα”, συμπληρώνει ο Γιάννης, που κάπως έτσι ευελπιστεί να κάνει τον γιο του σκληροτράχηλο άντρα...

Πέμπτη, 22 Φεβρουαρίου 2018

Σημείον: Για μερικά δευτερόλεπτα χαζεύω έναν αγώνα χόκεϊ στον πάγο που μεταδίδει η τηλεόραση. Σε μια στιγμή, βλέπω το χρονόμετρο να "παγώνει" στο 19:41 (1941 = ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΠΥΡ) και μετά από λίγο να ξαναπαγώνει στο 18:16 (1816 = ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ). Κάτι τέτοιο άλλοτε θα με τρομοκρατούσε. Τώρα όχι...

Κατά τ' άλλα: Από Δευτέρα η αδελφή μου πιάνει δουλειά σαν αναπληρώτρια δασκάλα σ' ένα Δημοτικό Σχολείο στον Άλιμο, όπου θα αναλάβει το ολοήμερο τμήμα. Παράλληλα, θα συνεχίσει να δουλεύει και στον "Αντώναρο" τέσσερις μέρες τη βδομάδα, ώστε να μην μείνει χωρίς δουλειά στα τέλη Ιουνίου, όταν τελειώσει η σχολική χρονιά.

Πάνω στο τσακ την ειδοποίησε ένας παλιός συμμαθητής της από το Πανεπιστήμιο, που έτυχε να δει τους διορισμούς στο Διαδίκτυο. Ο τύπος είναι ήδη διορισμένος δάσκαλος και "όλως τυχαίως" μπήκε σήμερα ειδικά στο σχετικό site για να δει τους νέους διορισμούς. Τα ονόματα αναρτήθηκαν στις 5:00 μμ, χωρίς να έχει γίνει προκύρηξη προηγουμένως. Αν η Αλίκη δεν το 'παιρνε χαμπάρι εγκαίρως για να ετοιμάσει τα χαρτιά της και να παρουσιαστεί μέχρι τη Δευτέρα, θα έχανε τη θέση. “Επίτηδες το έκαναν αυτό χωρίς προκήρυξη, για να πάρουν τους δικούς τους, που θα

ήταν μιλημένοι”, λέει ο Γιάννης. Συμφωνώ, φυσικά. *Μιλημένοι είναι πάντα και οι Μαρκάκηδες, από παντού βουτάνε μα όλο κλαίγονται...*

Στο μεταξύ, όλες οι φιλενάδες της Αλίκης είναι επί ποδός: Της τηλεφωνούν η μία πίσω από την άλλη για να εκδηλώσουν την απέραντη χαρά τους και να παράσχουν τις υπηρεσίες τους, εντελώς εθελοντικά και αυθόρμητα: Μπαίνουν στο Internet, βρίσκουν πληροφορίες για το σχολείο, ψάχνουν να βρουν ποιός είναι ο διευθυντής, κοιτάνε ποιά λεωφορεία πηγαίνουν εκεί κοντά, πού είναι η κοντινότερη στάση, κλπ, κλπ, κλπ. *Έτσι έκαναν κάποτε και οι δικές μου φιλενάδες, με τις δικές μου επιτυχίες...*

Κυριακή, 25 Φεβρουαρίου 2018

Πείραμα: Παρόλο που ξέρω ότι η κατανάλωση σιταριού προκαλεί μεταφυσικούς εφιάλτες, χθες κατά τις 5:30 μμ έφαγα ένα πιατάκι κόλυβα. Το βράδι, μπροστά στην τηλεόραση, έφαγα μπανάνα με καρύδι. Κατά τις 4:00 το πρωί μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρέα με μια φίλη μου περπατώ σε μια άλλη Νηρηίδων, όπου υπάρχουν μόλις λίγα σπίτια. Ο ουρανός είναι θαμπός και γκρίζος, γεμάτος βαριά, ομιχλώδη σύννεφα. Όμως, η ατμόσφαιρα γύρω μου φαντάζει μυστηριακή, το περιβάλλον παράξενα όμορφο: Το βουνό φαίνεται πιο κοντά, με σκουρόχρωμες, βελούδινες πλαγιές.

Ξαφνικά, βλέπω να καταφθάνουν εξωγήινοι υπερήρωες μ' ένα ασημένιο αεροσκάφος, οι οποίοι έχουν σώσει τη γη από μια παγκόσμια καταστροφή. Μέσα στο σκάφος τους τελούνται παράξενα φυσικά πειράματα, όπως κατασκευή μικρών ανεμοστρόβιλων -δεν θυμάμαι περισσότερα.

Περίπου δυο ώρες αργότερα, μου έρχεται άλλη μια, μάλλον αλλόκοτη, ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Κάθομαι και διαβάζω ένα ασυνήθιστο, ασπρόμαυρο φωτορομάντζο. Η πρώτη εικόνα δείχνει δυο νεαρούς αδελφούς, που αποκαλούνται Θεσπίτες, να σπρώχνονται από έναν άγγελο προς τα κάτω -προς την κόλαση; Πάνω από τον άγγελο διακρίνεται ο Χριστός, ο οποίος φαίνεται σα να εγκρίνει ή να υποβοηθά τη δράση του αγγέλου. Σε μια διπλανή εικόνα, η μητέρα των νεαρών μεμψιμοιρεί "Ήμουν ηλίθια που νόμιζα ότι θα μπορούσα να σώσω τα παιδιά μου από αυτή τη μοίρα". Σε μια άλλη φωτογραφία διακρίνεται το αδύναμο, μαυρισμένο (σαν μισοκαμένο) στις άκρες σώμα ενός εφήβου, ο οποίος μιλά αγγλικά και παραπονιέται θλιμμένα ότι καίγεται, "as if I am in hell..."

Σχεδόν αμέσως μετά, βιώνω μια τρίτη ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Βρίσκομαι σε μια εκκλησία, όπου παρατηρώ διάφορες εικόνες του Χριστού, αγγέλων και αγίων. Ξαφνικά ο χώρος γεμίζει με κόσμο που μου κλείνουν το δρόμο και με εγκλωβίζουν, μάλλον άθελά τους. Θέλω να φύγω από εκεί, αγωνιώ και "ξυπνώ" στο παλιό μου υπνοδωμάτιο. Καθώς κοιτάζω προς την κουζίνα, βλέπω κόκκινες, αιθέριες φλόγες να υψώνονται πίσω από το βορινό παράθυρο.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι ανήσυχη, διασχίζω την κουζίνα και προχωρώ στο οφίς – μα σε όλο του το μήκος και μέσα στο σαλόνι βλέπω να ξεπετάγονται κόκκινες φλόγες μέσα από το πάτωμα, μέχρι την παλιά τζαμένια πόρτα αλλά και πίσω από αυτήν. *Τώρα θα τα βλέπω αυτά ακόμη και στο ξύπνιο μου;* συλλογίζομαι, γεμάτη απόγνωση. Ευτυχώς, μετά από λίγη ώρα οι φωτιές εξαφανίζονται και αναθαρρώ.

"Ξυπνώ" ξανά και προσπαθώ να χωθώ στην κάμαρά μου για να καταγράψω την εμπειρία. Όμως ο Τώνης είναι εδώ, με κυνηγάει παντού, με ενοχλεί και δεν με αφήνει να κάνω τη δουλειά μου. Καταφέρνω να βάλω την αλυσίδα στην πόρτα μου, μα τώρα είναι και ο μπαμπάς απέξω, θέλει και αυτός να μπει. Τελικά σπάει την αλυσίδα και οι δυο τους μπαίνουν στην κρεβατοκάμαρά μου. Τότε ξυπνώ κανονικά και νιώθω πραγματική ανακούφιση που όλα τα προηγούμενα ήταν μονάχα ένα όνειρο...

Διάσπαση

Τετάρτη, 7 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Αργά το βράδι, παρακολουθώντας ένα σήριαλ στην τηλεόραση, τρώω ένα πιάτο αρακά με πατάτες. Λίγες ώρες αργότερα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο σπίτι· οι γονείς μου με κοιτάζουν αυστηρά, σα να με κατηγορούν ότι τεμπελιάζω αντί να δουλεύω στην κουζίνα. Δυσανασχετώ, σκέφτομαι να πάω για δουλειά στην Παγγαία, διστάζω όμως επειδή έξω βρέχει καταρρακτωδώς. Μόλις κοπάζει η βροχή, φεύγω και πηγαίνω εκεί – αλλά κι εκεί με κατηγορούν οι συνάδελφοι ότι έχω κλέψει ένα άλμπουμ με αυτοκόλλητα και μου το παίρνουν από τα χέρια. Διαμαρτύρομαι έντονα, λέω ότι “το αγόρασα, δεν το έκλεψα” και τους το παίρνω πίσω. “Αν δεν γίνει καρδιογράφημα, πώς θα ξέρουμε αν λες την αλήθεια;” μου λέει κάποιος.

Νευριάζω και αποφασίζω να φύγω, όμως ένας μπρατσαράς, που μοιάζει του Νάσου, μου κόβει το δρόμο και απειλεί ότι θα με δείρει, επιδεικνύοντας τα φουσκωτά ποντίκια του. Εγώ τον αγγίζω για να του δείξω πως δεν τον φοβάμαι, εκείνος θυμώνει ακόμα περισσότερο. Ανάμεσα στους παρόντες διακρίνω τον Γιάννη, ο οποίος δεν μιλάει, δεν δείχνει να συμμετέχει, ωστόσο ξέρω ότι έχει το νου του, πράγμα που με καθησυχάζει. *Επαλήθευση: Δες αμέσως παρακάτω*...

Οι νέες δραματικές εξελίξεις του οικογενειακού μας σήριαλ ξεκίνησαν πριν από λίγες μέρες, όταν η

αδελφή μου πήγε στο γραφείο της εισαγγελέως και κανόνισε να σβήσει τη μήνυση που η ίδια είχε κάνει ενάντια στον Θανάση μετά τα επεισόδια του Ιουνίου. Ωστόσο, η Αλίκη ενημερώθηκε χθες από την αστυνομία ότι σε δυο-τρεις μέρες θα καλέσουν το Θάνο για κατάθεση! Δεν θα του απαγγελθεί καμία κατηγορία, απλά θα χρειαστεί να δηλώσει μετάνοια και να βεβαιώσει ότι το γεγονός του Ιουνίου ήταν μεμονωμένο. Ύστερα η υπόθεση θα μπει οριστικά στο αρχείο.

Η αδελφή μου είναι πολύ αναστατωμένη, καθώς τα υπολόγιζε αλλιώς τα πράγματα: Ήλπιζε ότι ο ημιπαράφρων και τραμπούκος γιός της δεν θα μάθαινε ποτέ τίποτα για την καταγγελία, φαίνεται όμως ότι η εισαγγελέας προτίμησε να μην σβήσει εξολοκλήρου το συμβάν -και την κατανοώ: Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί μελλοντικά με τον Θανάση, που θα μπορούσε να εκθέσει και την ίδια αν τώρα αδιαφορήσει...

Τέλος πάντων, συζητήσαμε το θέμα χθες βράδι με την Αλίκη και το Γιάννη, και αποφασίσαμε να μην αναφέρουμε τίποτα στο Νάσο προς το παρόν, αφήνοντας να το μάθει από την αστυνομία όταν τον ειδοποιήσουν τηλεφωνικά. Ακόμη, η Αλίκη προτιμά να μην μπλεχτούμε εμείς στην υπόθεση, έτσι υποτίθεται πως κανείς μας δεν γνωρίζει τίποτα για τη μήνυση.

Ωστόσο, η αδελφή μου δεν αντέχει άλλο αυτή τη βασανιστική αναμονή και σπεύδει να μιλήσει στο Θάνο σήμερα το πρωί. Όπως είναι αναμενόμενο, ο τύπος γίνεται Τούρκος και αρχίζει να ουρλιάζει έξω φρενών. Σύντομα οι δυο τους κατεβαίνουν κάτω, για να συνεχίσουν τον καυγά στο κατώφλι μας:

“Εγώ; Εγώ θέλω ψυχολόγο;” ωρύεται ο Θανάσης στη μάνα του, κατακόκκινος από θυμό. “Θα 'πρεπε να ντρέπεσαι γι' αυτό που έκανες, ακούς, να ντρέπεσαι!

Και να μη μου ξαναμιλήσεις ποτέ!”
“Εγώ να ντρέπομαι; Εσύ πήγες να με πνίξεις!” του απαντά η Αλίκη.
“Εγώ; Όταν ήμουν δέκα χρονών και ο γκόμενός σου πήγε να με πνίξει; Το ξέχασες;”
“Ένα χαστούκι σου έδωσε ο Μπομπ...”
“Ώστε έτσι το βλέπεις εσύ; Ότι ήταν μόνο ένα χαστούκι; Γιατί το βλέπεις έτσι, επειδή σου γάμαγε το μουνάκι;” συνεχίζει να ωρύεται ο μάγκας. “Να φύγεις από δω και να μη σε ξαναδώ ποτέ! Ακούς, πουτάνα, να μη σε ξαναδώ στα μάτια μου! Φτου, φτου, φτου σου πουτάνα!” τη φτύνει κατάμουτρα πολλές φορές, ενώ η Αλίκη προσπαθεί να συγκρατηθεί -πραγματικά, θαυμάζω την ψυχραιμία της. “Δεν θέλω πια καμία συναναστροφή και καμία σχέση μαζί σου! Κατάλαβες;”
“Καλά, αφού δεν θες να έχουμε καμία σχέση, στο εξής δεν θα έχουμε”, αποκρίνεται εκείνη στωικά.
“Γιαγιά, εσύ ήξερες τίποτα;” γυρνάει τότε ο Θάνος στη μητέρα μου, με μάτια που γυαλίζουν σαν αναμμένα κάρβουνα.
“Όχι, τι έγινε;” απαντά εκείνη, με αθώο ύφος.
Παραδόξως, σε μένα δεν απευθύνεται καθόλου ο Νάσος. Δεν με ρωτάει τίποτα, ούτε κι εγώ αρθρώνω την παραμικρή κουβέντα.
“Θα σε καταστρέψω γι' αυτό που μου 'κανες, θα σε σκοτώσω!” εξακολουθεί να φωνάζει στη μάνα του, μανιασμένος. “Πήρα τηλέφωνο και ρώτησα το δικηγόρο μου, μπορώ να πω ότι δεν το έκανα εγώ αλλά ο γαμιάς σου! Μπορώ, ακόμη, να σου κάνω μήνυση για ενδοοικογενειακή βία από την εποχή που ήμουν παιδί κι έφερνες στο σπίτι τους γκόμενούς σου, που με κακοποιούσαν!” συνεχίζει ο Θανάσης σαρκαστικά, κι έπειτα αποχωρεί με πολύ ύφος και μεγαλοπρέπεια.

“Θα πει ότι δεν το 'κανε αυτός αλλά το 'κανε άλλος, παπαριές! Αν δεν παραδεχθεί το λάθος του, θα μπλέξει χειρότερα”, μας λέει η Αλίκη εξουθενωμένη.

Ύστερα από λίγο ανεβαίνει κι εκείνη επάνω, συναντά το γιο της στο κλιμακοστάσιο και συνεχίζουν τις αψιμαχίες για αρκετή ώρα. Ξεχωρίζει η στεντόρια φωνή του Νάσου που, όμως, δεν είναι τόσο στεντόρια όσο όταν ωρύεται στην Ταμάρα.

Αργότερα, όταν ξανακατεβαίνει η Αλίκη κάτω, μας εξηγεί ότι ο γιόκας της

“Προσπαθεί να πάρει την Ταμάρα με τον μέρος του: "Έλα, Ταμάρα μου, πες, ποιός πήγε να την πνίξει; Εγώ; Ή μήπως ήταν ο γαμιάς της;" την αγκάλιασε και τη ρώτησε μπροστά μου. "Πες, Ταμάρα μου, δεν έχεις χεστεί από το φόβο σου;" τη ρώτησα τότε εγώ”.

“Δεν ξέρω τι ρόλο παίζει αυτή· η Ταμάρα είναι ηθικός αυτουργός!” επισημαίνω εγώ και η αδελφή μου συμφωνεί σιωπηλά.

Στη συνέχεια, η Αλίκη μας εξηγεί ότι αποφάσισε να τα πει όλα στο Θάνο επειδή ήθελε να τα βγάλει από μέσα της αλλά και να τον προετοιμάσει ψυχολογικά.

“Καλά έκανες”, της λέω. “Τι σήμερα, τι αύριο, όποτε κι αν το μάθαινε, με τον ίδιο τρόπο θα αντιδρούσε! Επιπλέον, τώρα ξέρει πως στην Αστυνομία τον έχουν υπόψη τους, οπότε του κόβεται η φόρα για περισσότερα βίαια επεισόδια στο μέλλον”.

“Πάντως, αναλόγως καλά το πήρε”, καταλήγει η Αλίκη.

“Πράγματι, κι εγώ περίμενα πολύ πιο βίαιες αντιδράσεις”, απαντώ.

“Κι αν έλθει καμιά ώρα να με σκοτώσει;”

“Δεν θα αποπειραθεί ποτέ τίποτα τέτοιο, είναι πονηρός. Το πολύ-πολύ να σου κάνει πόλεμο νεύρων”, την καθησυχάζω.

Κατά τις 4:00 το απόγευμα, ενώ εγώ είμαι ξαπλωμένη, κατεβαίνει ο Θανάσης στο σαλόνι μας και πιάνει ζωηρή συζήτηση με τη μητέρα μου: "Η ίδια μου η μάνα πήγε και μου έκανε φάκελο στην Αστυνομία! Τώρα, το παραμικρό να κάνω στο μέλλον (πχ να ξυλοκοπήσει ή να δολοφονήσει κανέναν), θα μετρήσει εναντίον μου!" παραπονιέται. Η μητέρα μου προσπαθεί να τον ηρεμήσει αλλά εκείνος συνεχίζει τις μεμψιμοιρίες (το παίζει και θύμα), ώσπου τον ακούω να κλαίει, λέγοντας: "Από όλους τους άλλους το περίμενα, αλλά από σένα, γιαγιά, δεν το περίμενα! Εγώ σε είχα σα μάνα μου, δεν το περίμενα από σένα, να μου κρύψεις ότι η μητέρα μου έχει κάνει μήνυση εναντίον μου! Γι' αυτό κι εγώ δεν θα ξανάρθω ποτέ εδώ!". Μάταια προσπαθεί η μητέρα μου να τον καθησυχάσει, διαβεβαιώνοντάς τον πως εμείς δεν ξέραμε τίποτα. Ο Θάνος της λέει ότι μόλις μίλησε με τον αδελφό του κι εκείνος του αποκάλυψε πως το γνωρίζαμε όλοι από την αρχή! *Άλλος ηλίθιος κι αυτός...*

Αργότερα, μόλις η αδελφή μου μαθαίνει το νέο κατόρθωμα του μεγάλου της γιου, μένει εμβρόντητη: "Έκατσε και του είπε ο Γιάννης πως το ξέρατε όλοι; Είναι δυνατόν; Μα γιατί του το είπε;" απορεί.
"Έλα, ντε! Ίσως ήθελε να δείξει στον αδελφό του πως είναι με το μέρος του", υποθέτω. Έχω πέσει κι εγώ απ' τα σύννεφα...

Όταν παρουσιάζεται ο Γιάννης και τον ρωτάμε γιατί και πώς, βάζει αμέσως τις φωνές με πολύ τσαμπουκά: "Αφού τα είχαμε συμφωνήσει χθές, να μη μιλήσουμε στο Θάνο και να περιμένουμε το τηλεφώνημα από την Αστυνομία! Αλλά πήγε η έξυπνη η μάνα μου και του τα είπε όλα, πρωί-πρωί! Κοίτα, κοίτα πώς έχεις καταντήσει τα παιδιά σου!" ωρύεται στην αδελφή

μου με φωνή στεντόρια σαν του Νάσου, λες και κάνουν φωνητική στο ίδιο ωδείο.

“Ναι, αλλά μετά σου εξήγησα ότι εγώ θα τα έπαιρνα όλα πάνω μου! Δεν έπρεπε να μάθει ο Θανάσης πως ήξερε και η γιαγιά!” διαμαρτύρεται η Αλίκη.

“Όλο βλακείες! Σας έχω βαρεθεί όλους, διαρκώς με μπλέκετε και με ζημιώνετε όλοι! Να μη με ξαναενοχλήσετε ποτέ με τις σαχλαμάρες σας!” ουρλιάζει ο Γιάννης.

“Στο εξής, λοιπόν, να μην ξαναενοχλήσουμε τον Γιάννη για τίποτα!” πετάγομαι τότε εγώ.

“Εμένα; Για τίποτα;” κάνει εκείνος ξέπνοα, σα να μην πιστεύει ότι εγώ μόλις του πήγα κόντρα. “Αρκετά μου έχετε φορτωθεί όλοι σας, θα τα μαζέψω να φύγω από δω!” φωνάζει και αμέσως αποχωρεί βιαστικά, χτυπώντας ορμητικά την μπροστινή μας πόρτα, με αποτέλεσμα να την μισοξεχαρβαλώσει. *Κάνουν τις μαλακίες τους, ζητούν και τα ρέστα οι νταβάδες...*

“Ξέρω γιατί τα είπε όλα στον αδελφό του”, λέω μόλις συνειδητοποιώ την αλήθεια. “Μάλλον του κακοφάνηκε που η Αλίκη πήρε την πρωτοβουλία να μιλήσει στο Θάνο, παρακούοντας έτσι το Γιάννη, ο οποίος θεωρεί πως είναι το αρσενικό Α της οικογένειας και χωρίς τη δική του συγκατάθεση δεν πρέπει να κουνιέται ούτε φύλλο. *Πολύ βαριά τεστοστερόνη πέφτει εδώ μέσα...*

Σε τελική ανάλυση, ο Γιάννης μπορεί να γίνει πιο επικίνδυνος από το Θάνο: χτυπάει εκεί που δεν το περιμένεις, με τρόπο που δεν περιμένεις, και χωρίς καμία λογική αιτία! Ίσως, όμως, να πρόκειται για τυπική αρσενική αλληλεγγύη που, φυσικά, μπορεί να αποδειχθεί πολύ επικίνδυνη...

Ωστόσο, σύντομα θα μάθουμε ότι μόλις ο Γιάννης πήγε πάνω, στο διαμέρισμά του, ξέσπασε σε δυνατά

κλάματα. Τον άκουσε ο Νάσος, κατέβηκε κάτω, "Γιατί κλαις;" τον ρώτησε και στη συνέχεια βάλθηκε να τον παρηγορήσει...

Στο μεταξύ, η ώρα έχει φθάσει 6:00, πρέπει να φύγω για ένα έκτακτο μάθημα, όμως η πίεση της μαμάς έχει ανέβει στο 20 παρόλο που έχει πάρει αντιυπερτασικό χάπι. Έτσι, λέω στην Αλίκη να μη την αφήσει καθόλου μόνη της ώσπου να επιστρέψω. Και η δική μου πίεση πήγε στο 15 κάποια στιγμή, όμως γρήγορα κατέβηκε χάρη στο νοητικό έλεγχο που εξάσκησα στον εαυτό μου.

Στις 8:00 το βράδι το μάθημα έχει τελειώσει. Καθώς επιστρέφω σπίτι (ποδαρόδρομος που διαρκεί σχεδόν μια ώρα), βρίσκομαι σε μεγάλη συναισθηματική φόρτιση. Τα βάζω νοερά με το Θανάση που είναι εγκληματική φύση, τα βάζω με το Γιάννη που είναι βλάκας, τα βάζω με τη σταρ αδελφή μου που μπλέχτηκε από τα 16 της με το Μαρκάκη και γέννησε τα παιδιά του, τελικά όμως τα βάζω με τον αληθινό φταίχτη: *τον θεό αυτού του κόσμου, που είναι ένα βδελυρό έκτρωμα, ανίκανο για οτιδήποτε καλό* – λέω και ξαναλέω αυτή την "προσευχή" για πολλή ώρα, μέχρι που φθάνω στο σπίτι και δεν ξέρω τι θα βρω.

Βρίσκω τον Γιάννη να επιδιορθώνει την πόρτα μας, ήρεμος και προσηλωμένος. Μόλις με βλέπει, με αγκαλιάζει και με φιλάει τρυφερά, σα να ζητά συγγνώμη για πριν. *Τι θαύμα είναι αυτό;* αναρωτιέμαι. Ύστερα, καθόμαστε στο σαλόνι και συζητάμε λογικά και μετρημένα:

“Ο Νάσος δεν έπρεπε να επιτεθεί στη μητέρα του κι εκείνη δεν έπρεπε να του κάνει μήνυση. Και οι δυο τους κάνουν λάθη και μας παρασέρνουν όλους”, υποστηρίζει ο Γιάννης με φανερή πίκρα στη φωνή.

“Ο Θανάσης μας τρελαίνει όλους”, επισημαίνω εγώ. “Δημιουργεί ένα κλίμα αφόρητης έντασης και τρόμου, και όπου υπάρχει καθεστώς τρόμου γίνονται λάθη. Κι εγώ αν ήμουν στη θέση της μητέρας σου, δεν ξέρω τι θα έκανα. Ίσως να έκανα το ίδιο” καταλήγω, ενώ ο Γιάννης με παρακολουθεί αμίλητος. “Όπου υπάρχει ένταση και τρόμος, είναι φυσικό να γίνονται σφάλματα”, επαναλαμβάνω και ο ανηψιός μου φαίνεται να καταλαβαίνει. Τα πνεύματα έχουν ησυχάσει αρκετά, η σχέση μας έχει ανέλπιστα αποκατασταθεί κι εγώ νιώθω πολύ καλύτερα. “Έτσι όπως είναι εμάς η ζωή μας, δεν έχουμε την πολυτέλεια να τσακωνόμαστε για τίποτα! Δεν έχουμε το δικαίωμα να διαφωνούμε για τίποτα, ούτε καν για το αν το πετσετάκι πρέπει να είναι κόκκινο ή πράσινο!” δηλώνει ο Γιάννης, με ήρεμη και σταθερή φωνή. Ύστερα σηκώνεται, μας ξαναφιλάει και ανεβαίνει στο σπίτι του.

Πέμπτη, 8 Μαρτίου 2018 (Ημέρα της Γυναίκας...)

Γύρω στο μεσημέρι έρχεται κάτω η Ταμάρα και κάθεται στο σαλόνι μας. Αρχικά μας πληροφορεί για το πρόσφατο πρόβλημα υγείας που έχει αποκτήσει: Ο θυρεοειδής της δεν λειτουργεί σωστά, είναι πρησμένος (φαίνεται) και σχεδόν κατεστραμμένος. Είναι τόσο σοβαρά ώστε δεν μπορεί να πάρει χάπια Τ4, περιμένει μόνο πότε θα αχρηστευτεί εντελώς ο αδένας για να πάει να τον αφαιρέσει. Έχει και μερικούς πολύ μεγάλους όζους, πιθανόν να είναι κακοήθεις, της έχει πει ο γιατρός. Η κατάσταση είναι αυτοάνοση και εκδηλώθηκε τώρα, μάλλον εξαιτίας μεγάλου άγχους – που, προφανώς, της προξενεί ο κύριος και αφέντης της αλλά αυτό δεν πρόκειται να το παραδεχθεί ποτέ η Ταμάρα...

Η συζήτηση δεν αργεί να στραφεί στο επίμαχο ζήτημα της καταγγελίας, όταν η μητέρα μου δηλώνει κάποια στιγμή ότι
"Τον Ιούνιο, με όσα έγιναν, ο Θεός μου φύλαξε και τα δυο μου παιδιά, το Νάσο και την Αλίκη. Αν πάθαινε κάτι το ένα, θα πάθαινε και το άλλο".
"Δεν θέλω να το συζητώ καθόλου αυτό το θέμα αλλά... αυτό που έκανε η κυρία Αλίκη στο Θάνο είναι αχαρακτήριστο!" λέει τότε η Ταμάρα, με μια έντονα περιφρονητική χειρονομία.
"Ο Θάνος πήγε να την πνίξει!" αποκρίνομαι ψύχραιμα.
"Ο Θανάσης δεν της έκανε και τίποτα! Απλά τη στρίμωξε λίγο στον τοίχο! Μπροστά ήμουν!"
"Μπροστά ήσουν;" απορώ. "Ήσουν μπροστά όταν έγινε το επεισόδιο; Αυτό δεν μας το έχει πει ούτε η Αλίκη, ούτε ο Νάσος!"
"Είχες ανέβει κι εσύ μαζί με το Θανάση στο σπίτι της Αλίκης;" απορεί και η μάνα μου.

Στο σημείο αυτό η Ταμάρα αρχίζει να κολώνει. "Πάντως, ο Νάσος δεν πήγε να την πνίξει! Ίσα που την ακούμπησε!" επιμένει – και μου 'ρχεται να της ρίξω καμιά σφαλιάρα.
"Οι μώλωπες που είχε παντού, από το στήθος μέχρι το πρόσωπο, και ο λαιμός της που ήταν κατακόκκινος, λένε άλλα! Υπάρχει και ιατροδικαστική έκθεση!" της υπενθυμίζω.
"Ε, καλά, τέτοιοι μώλωπες γίνονται με το παραμικρό (!) Αλλά έχει και ο Νάσος ορισμένα παράπονα απ' όλους σας, επειδή δεν του έχετε συμπαρασταθεί ποτέ!" συνεχίζει η Ταμάρα, κοιτώντας μας αφ' υψηλού.
"Αυτά θα μπορούσα να τα πω κι εγώ, ξέρεις, ότι δεν είχα ποτέ υποστήριξη από κανέναν για τίποτα!" της αντιγυρίζω αμέσως. " Όμως, εγώ δεν έχω τέτοιες

απαιτήσεις, δεν θεωρώ πως όλοι είναι υποχρεωμένοι να με υπηρετούν! Εμένα, λοιπόν, δεν μου χρωστάει κανένας, τίποτα, για κανέναν λόγο! Υπάρχουν, ωστόσο, άνθρωποι που θεωρούν ότι όλος ο κόσμος τους χρωστάει τα πάντα!”

Ύστερα σηκώνομαι και αποχωρώ από το δωμάτιο, σπρώχνοντας τις ωτοασπίδες στ' αυτιά μου. Δεν έχω καμία όρεξη ν' ακούσω περισσότερες μπούρδες, επιπλέον πεινάω.

Το απόγευμα έχουμε ακόμα πιο συνταρακτικές εξελίξεις: Η Αστυνομία καλεί την Αλίκη και το Θάνο να έλθουν μαζί για κατάθεση. Μάνα και γιος πηγαίνουν στο τμήμα, οι αστυνομικοί δείχνουν μετριοπάθεια και συμβουλεύουν τον νεαρό να γράψει μονάχα τρεις γραμμές: ότι το θέμα έχει κλείσει, ότι το συμβάν έγινε εν βραχμώ ψυχής, και ότι οι σχέσεις μητέρας και γιού είναι πια αποκατεστημένες. Όμως, εκείνος θεωρεί καλό να γράψει τρεις σελίδες αντί τρεις γραμμές, πράγμα που ανησυχεί ιδιαίτερα την αδελφή μου: Ανάλογα τι έχει γράψει εκεί ο Θανάσης, το θέμα μπορεί κάλλιστα να μην κλείσει εδώ και να έχουμε ακόμα περισσότερα τράβαλα...

Στο μεταξύ, ο Γιάννης έχει τρελαθεί κι έχει βάλει μουσικές στο διαπασών από το μεσημέρι ως αργά τη νύχτα. Θα κλείσει το στέρεο μόνον όταν, μετά από έντονη απαίτηση του Θανάση, κατά τις 10:30 τη νύχτα μαζευόμαστε όλοι κάτω, στο σαλόνι μας, για ένα οικογενειακό συμβούλιο αλλιώτικο από τ' άλλα.

Από την πρώτη κιόλας στιγμή, ο Νάσος είναι πολύ επιθετικός και βίαιος, ιδίως απέναντι στη μητέρα του: Τη βρίζει με τα χειρότερα λόγια ("παλιοπόρνη, πουτάνα, δεν σε θέλω για μάνα, ντρέπομαι που κουβαλάω το αίμα σου, να μη μου ξαναμιλήσεις ποτέ,

μείνε μακριά μου!"), της πετάει πορτοκαλάδα στη μούρη, την κατηγορεί ότι του απέσπασε με δόλο κάποια ιατρικά χαρτιά σχετικά με την εγχείρηση του Δεκεμβρίου και τα προσκόμισε παρανόμως στην Αστυνομία, μαζί με την καταγγελία της. "Το έκανα για να τους δείξω τι έχεις τραβήξει ώστε να μην επιβαρυνθείς κι άλλο", δικαιολογείται η Αλίκη μα εκείνος δεν ακούει τίποτα και ισχυρίζεται ότι "Η πουτάνα με κατηγόρησε άδικα πως πήγα να την πνίξω, επιπλέον έχει καταθέσει ότι παίρνω αναβολικά!" φωνάζει μισοκλαίγοντας. "Διακυβεύει το μέλλον μου με όλα αυτά η πουτάνα, μπορεί να μου πάρουν την άδεια ασκήσεως επαγγέλματος εξαιτίας της!" ουρλιάζει.

Μπα; Ώστε έχει τέτοια άδεια ο Θάνος; Πότε ακριβώς την απέκτησε; αναρωτιέμαι αλλά δεν αρθρώνω λέξη – και σκοπεύω να μείνω σιωπηλή καθόλη τη διάρκεια του συμβουλίου. Το μόνο που κάνω, είναι να πετάγομαι στην τουαλέτα κάθε τόσο για να γράφω σημειώσεις σ' ένα τετράδιο που έχω κρύψει κάτω από μερικά άπλυτα ρούχα. Φυσικά, οι άλλοι δεν υποψιάζονται τίποτα. Πιθανότατα, φαντάζονται ότι φέρομαι έτσι επειδή δεν αντέχω την υπερένταση. *Άσ' τους να το φαντάζονται...*

Στη συνέχεια, ο δερβέναγας μας κατηγορεί όλους ότι γνωρίζαμε για τη μήνυση εδώ κι εννιά μήνες αλλά δεν του είπαμε τίποτα, οπότε έχουμε όλοι εγκληματίσει φρικτά εναντίον του, ενώ ο ίδιος είναι ένα αθώο και αδικημένο θύμα...

"Εγώ σου κάνω τη Deca, γιαγιά, κι εσύ με πρόδωσες! Δεν το περίμενα ποτέ από σένα!" λέει με στόμφο στην εμβρόντητη μητέρα μου.

"Εγώ δεν σε παρεξηγώ, Θάνο μου, ξέρω ότι μερικές φορές παραφέρεσαι επειδή τα φάρμακα που παίρνεις σε

κάνουν να μην αντιδράς πάντα σωστά” απαντά εκείνη, με αξιοσημείωτη ψυχραιμία.
“Δεν παίρνω φάρμακα, δεν χάνω ποτέ τον έλεγχο του εαυτού μου, κάνετε λάθος όλοι και με κατηγορείται άδικα!” επιμένει εκείνος.

Μόνο σε μένα δεν απευθύνεται καθόλου ο Θανάσης και, πάνω που αναρωτιέμαι, γυρίζει και μου λέει: “Από σένα, θεία, δεν έχω κανένα παράπονο, ούτε απαιτώ καμία υποχρέωση, αρκετά σε έχουμε φορτώσει, συγγνώμη...” (!). Κάποια στιγμή, μόνο, δοκιμάζει να ψαρέψει τη γνώμη μου αλλά εγώ δηλώνω ευθέως ότι “Το θέμα δεν με αφορά!” Μετά από στιγμιαίο δισταγμό εκ μέρους του, “Δεν σε αφορά...” κομπιάζει και γυρνάει αλλού το κεφάλι. Έκτοτε δεν θα μου ξαναπευθύνει το λόγο, ούτε εγώ θα ξαναμιλήσω.

Η ώρα περνά, τα πνεύματα δεν λένε να ηρεμήσουν, ο Master Nassos συνεχίζει να ωρύεται και να βιαιοπραγεί ενάντια στη μάνα του, σηκώνεται και την πλησιάζει απειλητικά, της πετάει διάφορα, την φτύνει, ύστερα κλωτσάει την καρέκλα της, μετά τα πόδια της. Η Αλίκη δεν τολμάει να μιλήσει, παρά μόνο ζαρώνει στη θέση της και τρέμει σαν το ψάρι. “Παράπονα, κανένας;” καταλήγει ο νταβάς ειρωνικά, ανιχνεύοντας όλο το χώρο με σιδερένιο, διεισδυτικό βλέμμα.

Για μερικές τεταμένες στιγμές δεν μιλάει κανένας. Τότε, εντελώς ανέλπιστα, συμβαίνει κάτι αναπάντεχο: Ο Γιάννης αλλάζει ξαφνικά την ως τότε αδιάφορη στάση του, παίρνοντας πιο ενεργά το μέρος της έντρομης μητέρας του – ίσως επειδή μόλις τώρα αρχίζει να πιστεύει ότι ο Νάσος όντως πήγε να την πνίξει.
“Κάνεις λάθος που τρομοκρατείς έτσι τη μάνα σου και την κάνεις να τρέμει από φόβο! Για όλη αυτή την κατάσταση, φταις 100% εσύ και μόνο εσύ! Και σταμάτα

να τα ρίχνεις όλα στους άλλους, κοίτα να φέρεσαι σαν ενήλικας!” δηλώνει στο Θανάση, με θαυμαστή αποφασιστικότητα.
“Με κατηγορείς για κάτι;” κάνει ο παραλίγο μητροκτόνος, με φωνή βροντερή και μάτια που πετούν σπίθες. “Για πες μου, αδελφέ μου, για τι πράγμα με κατηγορείς;” [*δεν ξέρει το καημενούλι*] ... “Τι να πω, σ' ευχαριστώ αδελφέ μου, σ' ευχαριστώ για την υποστήριξη που μου δείχνεις!” αστράφτει και βροντάει. Είναι τρομερή η υπερένταση που προκαλεί σε όλους μας το αρχιερπετό...
“Θα 'πρεπε να ντρέπεσαι”, συνεχίζει ο Γιάννης με σταθερή φωνή, “που όλο φωνάζεις, βιαιοπραγείς και κατηγορείς όλους μας αλλά δεν βλέπεις ποιός φταίει εξαρχής για όλα! Είσαι εντελώς αχάριστος! Υπολογίζεις και διογκώνεις το ένα κακό που σου έγινε τώρα και δεν λαβαίνεις καθόλου υπόψη τα εκατομμύρια καλά που σου έγιναν στο παρελθόν!”
“Εσείς όλοι τόσο καιρό δρούσατε πίσω από την πλάτη μου, ακόμα και συ, γιαγιά!” ωρύεται ο Θανάσης έξω φωνή. Απορώ πώς η μάνα μου δεν έχει πάθει ακόμα κανένα εγκεφαλικό, με όλα αυτά που ακούει... “Εγώ, όμως, δεν δρω ποτέ ύπουλα και μουλωχτά!” συνεχίζει ακάθεκτος. “Εγώ είμαι ευθύς και τίμιος, εγώ ό,τι κάνω και ό,τι λέω, το κάνω και το λέω μπροστά, όχι από πίσω, όπως εσείς!” [*Όταν ακούτε κάποιον να κοκορεύεται με τη φράση "εγώ όσα κάνω τα κάνω μπροστά, όχι από πίσω", να ξέρετε ότι πρόκειται για πολύ επικίνδυνο άτομο: Αν κάνει όσα κάνει μπροστά σας, γύρευε τι άλλο κάνει πίσω σας*] ... “Δεν μου άξιζαν όλα αυτά”, δηλώνει τελικά ο μάγκας με ύφος αλαζονικό και μισοκακόμοιρο ταυτόχρονα [*πώς τα καταφέρνει;*]. “Έχει μαυρίσει η ψυχή μου, επειδή όλοι εσείς, που σας

θεωρούσα οικογένειά μου, όχι μόνο με κατηγορείτε άδικα αλλά και συνωμοτείτε εναντίον μου! Εγώ ποτέ δεν βιαιοπραγώ, δεν έχω δείρει ποτέ την Ταμάρα, ρωτήστε την! Ούτε πήγα ποτέ να πνίξω τη Φεζάρρη, αν ήθελα να τη σκοτώσω θα την είχα ήδη σκοτώσει και θα της άξιζε! Ούτε είναι αλήθεια πως παίρνω αναβολικά, ούτε χάνω ποτέ τον έλεγχο του εαυτού μου!" υποστηρίζει, μάλλον σοβαρά. "Δεν μπορείτε να αποδείξετε τίποτα απ' όλα αυτά, άρα όλα όσα λέτε για μένα είναι ψέματα! "Στο εξής, λοιπόν, δεν θέλω να έχω παρτίδες με κανέναν σας! Ως εδώ ήταν!" καταλήγει με θριαμβευτικό ύφος [*του χρωστάμε κιόλας, του νταβά*]. "Και συ ειδικά, Φεζάρρη, φρόντισε να μην ξαναφανείς μπροστά μου!" λέει στην Αλίκη. Ύστερα σηκώνεται και αποχωρεί γεμάτος καμάρι.

Λίγο αργότερα, αφού έχουν αποχωρήσει οι άντρες, ρωτώ την αδελφή μου: "Αλήθεια, πώς κατάφερες και πήρες τα χαρτιά της εγχείρησης;"

"Μου τα έδωσε ο ίδιος ο Νάσος (!) Του τα ζήτησα μήπως και καταφέρναμε να πάρουμε κανένα επίδομα" [*Σιγά μην έπαιρναν και επίδομα λόγω εγχείρησης! Πολύ περιέργα μας τα λέει η αδελφούλα μου ώρες-ώρες...*] "Όπως καταλαβαίνετε, μετά απ' αυτά εγώ δεν μπορώ να συνεχίσω να μένω σε αυτό το σπίτι! Αυτός θα με σκοτώσει καμιά ώρα!" καταλήγει η Αλίκη.

"Δεν νομίζω πως θα τολμήσει οτιδήποτε τέτοιο. Καλά έκανες και τον κατήγγειλες, στο εξής θα το σκέφτεται δυο φορές όποτε του έρχεται η ιδέα να βλάψει κάποιον!" τη διαβεβαιώνω.

"Γιατί, όμως, να είναι έτσι ο Νάσος; Τόσο άχρηστη μάνα ήμουν πια;"

"Κακό DNA" απαντώ.

Το DNA του Αντώνη Μαρκάκη, που εσύ έφερες στο σπίτι μας, σκέφτομαι αλλά αυτό δεν το λέω.

Άμεσες εξελίξεις: Από την επόμενη κιόλας μέρα, η Αλίκη εγκαθίσταται στο σπίτι της Τζούλης, μέχρι να δει τι θα κάνει. Μάλλον θα νοικιάσει καμιά γκαρσονιέρα, λέει, καθώς της είναι πια αδύνατο να παραμείνει στο δικό της διαμέρισμα, ακριβώς πάνω από του Θανάση. Καλύτερα έτσι: Μένοντας εδώ, αναγκαστικά μπλέκεται μαζί του και μπλέκει και μας, υποδαυλίζοντας (μάλλον άθελά της) το αρρωστημένο κλίμα τρομοκρατίας που έχει επιβάλλει ο νταβάς στην οικογένεια εδώ και πέντε χρόνια τουλάχιστον.

"Όλες μου οι φίλες, και η Τζούλη, και η Λιάνα, και η Άννα, μου πρότειναν αμέσως να με φιλοξενήσουν για όσο καιρό θέλω, μέχρι να βρω δικό μου διαμέρισμα", μας πληροφορεί η Αλίκη κάποια στιγμή.

Πάντως, πολύ καλές φίλες έχει η αδελφή μου: Εγώ, ακόμα και την εποχή που είχα πολλές κολλητές φιλενάδες, δεν θα έβρισκα το θάρρος να μείνω στο σπίτι καμιάς, ούτε για ένα βράδι...

Ο Θανάσης κρατά πόζα σε όλους μας. Θεωρεί ότι όλοι είμαστε ένοχοι συνωμότες εναντίον του, ενώ εκείνος είναι μια αθώα περιστερά, ένα φτωχούλι θύμα. Θα του πάρει γύρω στις τρεις βδομάδες μέχρι να δεήσει να ξαναμιλήσει στη γιαγιά του, μάλλον επειδή χρειάζεται φράγκα. Στο μεταξύ, τα μετεγχειρητικά τραύματα στους γοφούς του δεν έχουν κλείσει ακόμη και συνεχίζουν να μαζεύουν υγρό. Επειδή όμως δεν μπορεί πια να πληρώνει γιατρούς, στο εξής θα τραβάει ο ίδιος τα υγρά με δική του σύριγγα και με τη βοήθεια της Ταμάρας...

Πειράματα VII

Παρασκευή, 9 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Αργά το βράδι, μπροστά στην τηλεόραση, τρώω λίγους ξηρούς καρπούς και πατατάκια χωρίς γλουτένη. Λίγες ώρες αργότερα μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ταξιδεύω με πλοίο μα χάνομαι στον χώρο με τις καμπίνες. Τριγυρνώ ανήσυχη ανάμεσα σε κόσμο, αδυνατώ να προσανατολιστώ, ώσπου παίρνω ένα ασανσέρ και ανεβαίνω στο κατάστρωμα. Με ανακούφιση διαπιστώνω ότι είμαστε κοντά στην ακτή· η θάλασσα είναι λίγο ταραγμένη αλλά τα κύμματα έχουν ένα όμορφο βαθύκυανο χρώμα. Υπάρχουν και άλλα καράβια γύρω μας, πολύ κοντά μας, τόσο που φοβάμαι μήπως συγκρουστούμε με κανένα.

Ο ήλιος αρχίζει να πέφτει όταν φθάνουμε σε μια χώρα που θυμίζει την Ιταλία. Μαζευόμαστε όλοι σε μια ευρύχωρη πλατεία, όπου δεσπόζει ένα παλιό, επιβλητικό κτήριο, ίσως πανεπιστήμιο. Τριγυρώ και συνομιλώ με διάφορα άτομα, καθώς περιμένουμε απέξω μέχρι να χαράξει.

Αργότερα περνάμε ορισμένες δοκιμασίες (δεν θυμάμαι λεπτομέρειες) σε όμορφα μέρη, όπου δεσπόζουν μαγευτικές γαλάζιες λίμνες και αρχαία μνημεία. Ο ναός της Αντιγόνης είναι κάτασπρος και όμορφος αλλά η αυλή του γεμάτη σκουπίδια. Περπατώ πάνω σ' ένα στενό δρομάκι στην άκρη του τείχους, δυσκολεύομαι να ισορροπήσω μα τελικά τα καταφέρνω.

Είναι πια σούρουπο όταν καταλήγω σ' ένα θαλερό δάσος. Στέκομαι και παρατηρώ μια ήρεμη, σμαραγδένια

λίμνη που χρυσίζει μαγευτικά στο φως του φεγγαριού. Εντέλει, συναντώ κάποιους συνεπιβάτες· όλοι μαζί γυρνάμε πίσω, στο πλοίο, και φεύγουμε από τη χώρα...۩

☺ Νωρίς το πρωί, στο δρόμο για το σχολείο, ο Αντώνης ξεκινάει μια ασυνήθιστη κουβέντα, η οποία δίνει νέα διάσταση στην έννοια "κληρονόμος":

“Νονά, θα 'θελα να μου δώσεις τις γνώσεις σου, όλα αυτά που ξέρεις, ώστε να μην χρειάζεται να πηγαίνω σχολείο!”

“Ευχαρίστως, αλλά πώς θα γίνει αυτό;”

“Αν υπήρχε ένα μηχάνημα που θα έμπαινε στο δικό σου κεφάλι και στο δικό μου, και θα ανταλλάζαμε εγκεφάλους!”

“Σε ποιά ταινία το είδες αυτό;” απορώ.

“Στη δική μου!”

“Στη δική σου; Σίγουρα, δεν το είδες σε κανένα ξένο έργο;”

“Όχι... ή θα μπορούσαμε να κάνουμε εγχείρηση, να βάλουν σε μένα τον εγκέφαλό σου και σε σένα τον δικό μου!”

“Δεν γίνεται αυτό, ο δικός μου εγκέφαλος είναι πιο μεγάλος από τον δικό σου, δεν χωράει στο κεφάλι σου!”

Δεν πιστεύω τι κάθομαι και συζητώ...

“Βέβαια, αφού εσύ είσαι μεγάλη, έχεις και μεγάλο κεφάλι! Εγώ είμαι μικρός!”

“Όταν μεγαλώσεις, θα έχεις κι εσύ μεγάλο κεφάλι και θα ξέρεις πολλά πράγματα!” του εξηγώ και η απίθανη κουβέντα μας λήγει εκεί...۩

Αργά το βράδι, ψάχνω να βρω τα πιαστράκια των μαλλιών μου αλλά δεν τα βλέπω πουθενά. Ρωτάω τη μάνα μου μήπως τα έχει δει και μου λέει ότι τα έχει βάλει στη διακοσμητική φρουτιέρα του σαλονιού. Κοιτάζω εκεί μέσα, μα βρίσκω μονάχα το ένα· το άλλο

έχει κάνει φτερά: δεν είναι πάνω στο τραπέζι, ούτε κάτω από το τραπέζι, ούτε στο μπάνιο, πουθενά στο σπίτι! “Αυτό είναι περίεργο”, λέει η μάνα μου μόλις την ενημερώνω σχετικά. “Εγώ έβαλα και τα δυο πιαστράκια μέσα στη φρουτιέρα! Αλλά έχω πάψει πια να δίνω σημασία στα περίεργα που συμβαίνουν εδώ μέσα...”

Προφανώς, πρόκειται για ακόμα μια ***χρονική διάλειψη:*** Αν ήταν ένα το πιαστράκι, θα έλεγα πως κάπου το άφησε η μητέρα μου και δεν θυμάται. Όμως αυτά είναι δυο, πάνε πακέτο, δεν μπορεί να τα βρήκε μαζί αλλά να τα άφησε χώρια, σε διαφορετικό σημείο το καθένα...

Σάββατο, 10 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Σούπα μοσχάρι με ζυμαρικό και λαχανικά, κατά τις 9:00 το βράδι. Καρύδια, φυστίκια αιγινίτικα και πατατάκια χωρίς γλουτένη αργότερα, μπροστά στην TV. Γύρω στις 7:00 το πρωί μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρακολουθώ μια αστυνομικίνα, ένα περιπολικό κι ένα ελικόπτερο που περιπολούν και πολεμούν ενάντια σε μια σπείρα κακοποιών, μέσα σε λεωφόρους γεμάτες κίνηση. Όμως, οι εγκληματίες ξεφεύγουν εύκολα, μάλλον επειδή έχουν ειδοποιηθεί έγκαιρα.

Εγώ, μαζί με μια άλλη γυναίκα, μπαίνουμε σε μια ύποπτη περιοχή και ξεκινάμε τη δική μας έρευνα. Μένω κατάπληκτη μόλις ανακαλύπτω το όπλο και το κλομπ του αρχιφύλακα κρυμμένα σ' ένα συρτάρι μιας λευκής βιβλιοθήκης. Αυτό σημαίνει ότι ο αρχιφύλακας είναι συνεργάτης των κακοποιών. Εκείνη τη στιγμή ακριβώς, τον βλέπω να στέκεται δίπλα μας. Αναστατώνομαι μα προφταίνω να κλείσω το συρτάρι και να προσποιηθώ ότι δεν τρέχει τίποτα, κοιτάζοντας αδιάφορα αλλού.

Ωστόσο, σύντομα ο αρχιφύλακας με βλέπει που περιεργάζομαι το κρυμμένο όπλο του, οπότε καταλαβαίνει ότι ξέρω το μυστικό του. Με πλησιάζει, απειλεί να με σκοτώσει, τρέχω να ξεφύγω. Δεν αργεί να με προφτάσει στα σκαλιά της εξόδου μα εγώ δεν πτοούμαι: Τον κοιτάζω κατάματα, σα να τον υπνωτίζω, και του λέω αυστηρά: “Δεν ξέρεις τι μπορώ να κάνω! Μπορώ να σε κάνω να βλέπεις φρικτούς εφιάλτες κάθε μέρα της ζωής σου!”. Ύστερα πάω να φύγω, ενώ εκείνος μένει αποσβολωμένος, ακίνητος στη θέση του. *Άρχισε κιόλας;* αναρωτιέμαι. “Αν ομολογήσεις τώρα, αυτό θα σταματήσει! Αλλιώς θα συνεχίσει, όλη μέρα και όλη νύχτα, κάθε μέρα της ζωής σου!” γυρίζω και του λέω. Ύστερα αποχωρώ και περιπλανιέμαι στους δρόμους της Αθήνας, κάπου κοντά στο Πρώτο Νεκροταφείο...۩

☺ Τι χαρά! Μετά από δέκα μήνες που είχε να ασχοληθεί, ο Αντώνης μόλις σκάρωσε μια νέα ιστορία με τη "σούπερ νονά"! *Καιρός ήταν, είχα αρχίσει να ανησυχώ...*

‡ “Η Νονά και οι δράκοι του σκότους” ‡

Μια φορά κι έναν καιρο ζούσε η σούπερ νονά μαζί με τον αντρα της, και τα παιδιά της, οι πολίτες της είχαν κάνει ένα άγαλμα που εκεί έπαιζαν όλα τα μικρά παιδια. Ξαφνικά εμφανίστηκαν κάτι δράκοι μαύροι σαν κάρβουνο μεγάλοι (6 μέτρα) με κοφτερά δόντια η νονά έβαλε την στολή της και πήγε να πολεμησει.

Πήρε το σπαθί της και το κάρφωσε στο στόμα του δράκου και του έβγαλε ένα δόντι. Αυτός αμύνθηκε και της γραντζούνισε στα μάτια. Τραυματίστηκε σοβαρά, τότε εμφανίστηκε ο παλιός της εχθρος, ο Τσιν Τσου ο ποιο ισχυρός μάγος του κόσμου και τις έκανε το αβαντα κατάμπρα.

Πέθανε η σούπερ νονά. Αλλά κρατούσε την μαγική σκόνη που θεραπεύει και ζωντάνεψε πήρε το σπαθί και το κάρφωσε στο λαιμό μετά τις επιτέθηκαν οι δράκοι του σκότους. Αλλά η νονά κατάφερε να τους σκοτώσει. Τότε έχτισαν ναό για την νονά, για άλλη μια φορά, η σούπερ νονά είχε σώσει την ζωή χιλιάδων ανθρώπων τότε έκατσε με τα παιδια της και τον άντρα της παρέα και χαλάρωσαν και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. ♥

Και ποιός δεν επιτίθεται στη σούπερ νονά, ενώ ο σύζυγός της κάνει την πάπια... Ο μικρός τρώει τόνους, κόμματα, τελείες, δεν ξέρει (ακόμη) τι θα πει παράγραφος, πάντως η ορθογραφία, η σύνταξη και η συνοχή της πλοκής είναι σαφώς βελτιωμένες από πέρυσι. Ο Γιάννης ισχυρίζεται ότι η πλοκή είναι κλεμμένη από το Χάρι Πότερ αλλά ο μικρός δεν το παραδέχεται. Θα μου γράψει και άλλες ιστορίες, λέει...

Τετάρτη, 14 Μαρτίου 2018

Προφητικό Όνειρο: Γράφω σε κομπιούτερ αλλά μπλοκάρει. Δίπλα μου υπάρχουν άλλα μηχανήματα που μπαίνουν ξαφνικά σε λειτουργία και μ' ενοχλούν, ανάμεσά τους ένα στέρεο που παίζει μουσική. Μόλις σταματώ τη δουλειά, βλέπω έναν παράξενο σιδερένιο όγκο να πέφτει από το ταβάνι. Ανησυχώ, καθώς σκέφτομαι ότι αυτά τα φαινόμενα οφείλονται σε δαιμονική ενέργεια. *Επαλήθευση: Αμέσως παρακάτω...*

Πέμπτη, 15 Μαρτίου 2018

🕸 Αυτός ο ασυνήθιστος ***Συντονισμός του Matrix*** ξεκινά σήμερα το πρωί, όταν ο ανηψιός Γιάννης μου φέρνει σαν δώρο ένα μεταχειρισμένο λάπτοπ, που αγόρασε από έναν γνωστό του σε τιμή ευκαιρίας (70

ευρώ). Το μαραφέτι δεν έχει σωστό πρόγραμμα επεξεργασίας κειμένου αλλά πιάνει μια χαρά Internet, αφού ο Γιάννης το έχει συνδέσει με τη δική του γραμμή. Σαφώς, σκοπεύω να το χρησιμοποιώ μονάχα για γενική πληροφόρηση και για ν' ακούω κανένα τραγούδι στο YouTube. Δεν πρόκειται να ανοίγω τους ηλεκτρονικούς λογαριασμούς μου, ούτε να παρακολουθώ τις εκδόσεις μου απ' αυτό. *Όποιος φυλάει τα ρούχα του έχει τα μισά...*

Μια βδομάδα αργότερα, έρχεται η αδελφούλα μου και μου ζητάει να της βρω ιστορικά και γεωμορφολικά στοιχεία για τρεις νομούς της Ελλάδας, συν τα Δωδεκάνησα και τις Κυκλάδες. Μόλις συνειδητοποιώ ότι πρόκειται για δουλειά ωρών, αγανακτώ: Η κυρία με φορτώνει με δικές της εργασίες, για να παριστάνει μετά την καλή δασκάλα με τις δικές μου πλάτες! *Ως συνήθως, η βασίλισσα Αλίκη γουστάρει να έχει υπηρέτες...* Εντέλει, μισοκάνω τη δουλειά μουρμουρίζοντας αλλά αποφασίζω στο εξής να της λέω πως το κομπιούτερ "μπλοκάρει" και δεν ανοίγει εύκολα το Internet. Από εκείνη την ώρα, το κομπιούτερ αρχίζει όντως να μπλοκάρει, όλο και περισσότερο, μέχρι που αδυνατεί πλέον να μπει στο Internet!

Από την επόμενη μέρα, το μαραφέτι δεν ανοίγει καθόλου! "Έχουν κρασάρει άσχημα τα windows", αποφαίνεται ο ανηψιός Γιάννης. Το κλείνει, το ξανανοίγει, κάνει κάτι ρυθμίσεις, "γίνεται προσπάθεια για επιδιορθώσεις" μας βγάζει περιμένουμε ώρες ατέλειωτες μέχρι το βράδι μα η "προσπάθεια για επιδιορθώσεις" τελειωμό δεν έχει. “Απίστευτο!” ψελίζει ο Γιάννης και μετά το σβήνει. “Κι όμως, ως χθες το κομπιούτερ δούλευε κανονικά!” απορώ κι εγώ.

Το πρωί της 24ης Μαρτίου παρατηρώ ότι έχει ανάψει ένα κόκκινο φωτάκι πάνω στον υπολογιστή,

εντελώς από μόνο του, χωρίς να έχει πατήσει κανένας μας τίποτα! Ο Γιάννης πιέζει το κεντρικό κουμπί για να ανοίξει το κομπιούτερ και ξεκινά αυτόματο έλεγχο, ο οποίος μπλοκάρει επ' άπειρον στο 10%. Έκτοτε, κρατάμε το μηχάνημα σβηστό.

Την επομένη ο Γιάννης παίρνει το λάπτοπ και το πηγαίνει σ' έναν φίλο του κομπιουτερά για να το ρυθμίσει και να του βάλει νέα windows. Έκτοτε δουλεύει κανονικά -καλύτερα από πριν. "Θα σου βάλω κι ένα ειδικό πρόγραμμα, θεία, που δεν θα επιτρέπει σε κανέναν να ανιχνεύει τι κάνεις στο κομπιούτερ! Θα σε κάνω εγώ χάκερ!" δηλώνει γελαστά ο ανηψιός. Τον ευχαριστώ για το ενδιαφέρον του, αν και η τελευταία του δήλωση μου χτυπάει περίεργα...

Παρασκευή, 16 Μαρτίου 2018

☺ "Η Ζωζώ κι εγώ έχουμε πολλά κοινά", δηλώνει χαρωπά ο Τώνης, καθώς τον φέρνω από το σχολείο. "Σκεφτόμαστε τα ίδια, μας αρέσουν τα ίδια, και οι δυο διαβάζουμε πρώτα τα μαθηματικά και μετά τη γλώσσα, και τους δυο μας κυνηγάει η γιαγιά να βάλουμε μπουφάν, ο πατέρας της είναι από την Κρήτη, αλλά έχει εξοχικό στην Κεφαλλονιά όπως εμείς!"

"Ταιριάζετε σε όλα αυτά; Μπράβο!"

"Ταιριάζουμε σε όλα! Αλλά αγαπάει κάποιον Παναγιώτη από άλλο σχολείο!"

"Δεν αγαπάει εσένα;" απορώ.

"Με κοιτάζει και μένα!"

"Κι εσύ;"

"Εγώ αγαπώ τη Ζωζώ και την Αμαλία!"

"Ποιά είναι αυτή πάλι; Μια παλιά Αμαλία, που συμπαθούσες όταν πήγαινες πρώτη δημοτικού;"

"Όχι, αυτή είναι άλλη!"

Μόλις φθάνουμε στο σπίτι, ο μικρός αφήνει την τσάντα του και τρέχει επάνω, στον πατέρα του, αφού με αποχαιρετά με τη φράση "Γειά σου, καλό μου ταίρι!"

Δευτέρα, 19 Μαρτίου 2018

Σήμερα παραλάβαμε το νέο μας ψυγείο, που δεν είναι ακριβώς νέο αλλά το παλιό του Νάσου. Δεδομένου ότι αυτό που είχαμε χάλασε πρόσφατα, η αδελφή μου έσπευσε ν' αγοράσει καινούργιο, το οποίο τελικά θα χαρίσει στον μικρό της γιο (έξαλλος ο Γιάννης). Τουλάχιστον, τώρα ο Θανάσης καταδέχεται να μιλάει στη μάνα του, η οποία όμως εξακολουθεί να μένει στης Τζούλης. Κι ένα ανέκδοτο: Τις δόσεις του νέου ψυγείου θα τις πληρώνει ο Νάσος, λέει...

Μαζί με το ψυγείο ήλθε και η Μιράντα! Τη φώναξε ο ίδιος ο Γιάννης επειδή δεν άντεχε άλλο τη μοναξιά: "Εγώ, μία μέρα χωρίς να βρω γκόμενα; Αδιανόητο! Και τώρα είμαι οκτώ μήνες μόνος μου!" μας εκμυστηρεύτηκε λίγο πριν τη φέρει. Η ουσία είναι ότι, από μια ηλικία και μετά, στη ζωή δεν υπάρχουν επιλογές: Τόσους μήνες ο γόης Γιάννης δεν κατάφερε να βρει άλλη, ούτε η σεξουάλα Μιράντα άλλον, γι' αυτό και κατέληξαν στα "περσινά, ξινά σταφύλια".

Οι δυο τους θα περάσουν τη νύχτα μαζί αλλά η Μιράντα δεν πρόκειται να ξαναφανεί: Την επομένη ο Γιάννης θα λείψει από το σπίτι όλη μέρα κι όλη νύχτα. Όλοι στην οικογένεια ανησυχούν καθώς δεν ξέρουν πού είναι· μόνο εγώ υποψιάζομαι ότι βρίσκεται στο σπίτι της Μιράντας για ακόμα έναν μαραθώνιο του σεξ.

Την μεθεπομένη ο ανηψιός έρχεται και μας πληροφορεί ότι ναι μεν ήταν στης Μιράντας αλλά δεν έκαναν σεξ παρά μόνο τσακώθηκαν άγρια, επειδή κάποια στιγμή η κυρία τόλμησε να μπει στο σπίτι του

ξαφνικά, με δικά της κλειδιά, που είχε βγάλει από την εποχή που είχαν σχέση. Χρειάστηκε να τη σκυλοβρύσει άσχημα και να την απειλήσει ότι θα της κάψει το αμάξι με αυτήν μέσα, για να του επιστρέψει τα κλειδιά και να κρατηθεί μακριά του. *Μα πότε έγινε αυτό και δεν το πήραμε χαμπάρι; Και τόσο πολύ του κακοφάνηκε πια; Άλλωστε, ο ιδιος πήγε και τη μάζεψε...*

Παρασκευή, 23 Μαρτίου 2018

☺ Άλλη μια ιστορία της "σούπερ νονάς", γραμμένη από τον μαιτρ της φανταστικής λογοτεχνίας, τον Αντώνη, πάντα με την την ιδιότυπη ορθογραφία του:

‡ Η νονά και το φάντασμα του τρόμου ‡

Μια φορά κι έναν καιρό ζουσε η σούπερ νονά. Οταν κοιμόταν άκουγε περίεργους θορύβους και έβλεπαι κακά όνειρα, κάτι σαν φατνάσματα. Το πρωί όταν ξύπνησε πήγε με τις φίλες της για καφέ, όταν είδε ένα περίεργο πράγμα στον ουρανό. Ήταν σαν εξογήνος· τότε πήγε με το αεροπλάνο της να δει τη είναι το πράγμα αυτό εξαφανίστηκε.

Τότε είδε έναν άνθρωπο. Μόλις τον είδε κατάλαβε ότι ήταν κακός, τότε του δωσε μια μπουνιά και τον σκώτοσε· ξαφνικά εμφανίστηκαν φαντάσματα μαύρα κατάμαυρα, το σχήμα τους ήταν σαν φιδιού μεγάλου (10 μ.) τότε σκώτοσαν τον άντρα της. Η σούπερ νονά νευρίασε πήρε το μαγικό σπαθί που σκωτόνει και τους έκοψε τα κεφάλια αλλά γίνοναν πιο μεγαλα και ξανάβγεναν τα κεφάλια τους, τοτε η νονά είδε ότι φοβότουσαν τα φαντάσματα (τη φωτιά) τότε άναψε μια φωτιά και τα έκαψε τότε όλοι πόλοι σώθηκε και ζείσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. ‡

Και τι δεν αντιμετωπίζει η σούπερ νονά σε αυτή την ιστορία: εφιάλτες, φαντάσματα, μυστηριώδεις

εχθρούς, εξωγήινους, γιγάντια ερπετά! Και κάτι ακόμα: παρόλο που δεν έχω αναφέρει ποτέ το παραμικρό στον Αντώνη για τα νυχτερινά μου προβλήματα, είναι σα να ξέρει κάτι...♥

Προαίσθηση; Αργά το βράδι, καθώς περπατώ στο μεγάλο πεζοδρόμιο της γωνίας Νηρηίδων-Μετεώρων, φαντασιώνομαι ότι ένα "τρελό" αμάξι έρχεται φουλαριστό κατά πάνω μου κι εγώ μόλις που προφταίνω να κάνω στην άκρη. Φθάνοντας στο σταυροδρόμι, το φανάρι είναι πράσινο για τους πεζούς και οι γύρω δρόμοι άδειοι. Μπορώ να περάσω αμέσως απέναντι αλλά αντί γι' αυτό κοντοστέκομαι για ένα-δυο δευτερόλεπτα. Τότε ακριβώς, περνά από μπροστά μου ξυστά ένα αμάξι που έχει έλθει φουλαριστό από πίσω μου, χωρίς να σταματήσει στο κόκκινο για τον οδηγό φανάρι. Αν συνέχιζα κανονικά το δρόμο μου, θα είχε πέσει πάνω μου...

Τετάρτη, 28 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς, μπροστά στην τηλεόραση, τρώω δυο κομμάτια κοτόπουλο πανέ με ρύζι. Ύστερα πίνω ένα ποτήρι μπανανοχυμό και μετά παίρνω 4 mg μελατονίνη. Νωρίς το πρωί μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω "ξυπνήσει" στο δωμάτιό μου, προσπαθώ να βγάλω τη λευκή μπλούζα μου αλλά είναι πολύ στενή και δεν μπορώ, ούτε μπορεί κανένας από τους παρόντες (η μαμά, ο μπαμπάς, η θεία Ερμιόνη) να με βοηθήσει να τη βγάλω. Στενοχωριέμαι, δυσφορώ, ώσπου σύντομα ακολουθεί δεύτερο ψευδοξύπνημα: Τώρα είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ενώ ένας νέος και ωραίος άνδρας με μαύρα, ημίμακρα μαλλιά και αρμονικό σώμα τριγυρνά στο δωμάτιό μου ολόγυμνος. *Αυτό αποκλείεται να συμβαίνει, σίγουρα ονειρεύομαι*,

συνειδητοποιώ. Ο άνδρας κοντοστέκεται μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη δίπλα μου· του γνέφω να έλθει στο κρεβάτι αλλά εκείνος μου κάνει νόημα να πάω εγώ κοντά του.

Ύστερα, "ξυπνώ" ξανά: Οι τοίχοι και το ταβάνι του δωματίου μου φαίνονται βρεγμένοι, ενώ στο ταβάνι διακρίνονται παράξενες εγχαράξεις. Τότε παρατηρώ ότι όλο και περισσότερο νερό τρέχει από ρωγμές στους τοίχους πάνω στο κρεβάτι. “Θα καταστραφούν τα ημερολόγιά μου”, ανησυχώ και σπεύδω αμέσως να κατεβάσω τους χειρόγραφους τόμους από τα ξύλινα ράφια τους, ακριβώς πάνω από το κρεβάτι μου. Εκτός από τα βιβλία, κατεβάζω και ορισμένα πράγματα που θέλω να ξεφορτωθώ: μεγάλους πλαστικούς σταυρούς, πράσινα αποκριάτικα καπέλα, παλιές κούκλες και διάφορα άλλα άχρηστα μικροαντικείμενα...

Παρασκευή, 30 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς, μπροστά στην TV, τρώω ξηρούς καρπούς με τσιπς χωρίς γλουτένη, που συνοδεύω με μπανανοχυμό. Ύστερα παίρνω 6 mg μελατονίνη. Νωρίς το πρωί μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω σηκωθεί από το κρεβάτι και κοιτάζω το πρόσωπο μου στον μεγάλο καθρέφτη· μου φαίνεται παράξενο, καθώς αποτελείται από λωρίδες διαφόρων χρωμάτων: μπλε, φούξια, κανονικό δέρμα. Απορώ, υποψιάζομαι πως είμαι εξωγήινη, μα δεν το σκέφτομαι περισσότερο, σα να είναι κάτι φυσικό.

Σύντομα βρίσκομαι κάπου στη λεωφόρο Βουλιαγμένης και από εκεί περιπλανιέμαι σε περίεργα, σκιερά στενά. Παρατηρώ μια γυναίκα που βγαίνει έξω από ένα τζάμι σε μια ψηλή πολυκατοικία και ανεβαίνει άφοβα

μια στενή, επικίνδυνη ανεμόσκαλα. Αποφασίζω να κάνω το ίδιο, παρά το τρομερό ύψος, και τότε το όνειρο γίνεται διαυγές: Κάθε φόβος εξαφανίζεται, αφήνομαι και ίπταμαι αβίαστα πάνω από τη πόλη.

Κάποια στιγμή αρχίζω να χάνω ύψος και ακινητοποιούμαι σταδιακά, ώσπου θυμάμαι να εφαρμόσω τη *μη δράση:* Δεν πασχίζω να προχωρήσω, απλά εκφράζω τη νοερή επιθυμία να βρεθώ παραπέρα, χωρίς να προσπαθώ -και το κόλπο πιάνει, όπως πάντα.

Όμως, όταν φθάνω πίσω στη λεωφόρο, ο δρόμος μοιάζει να συμπλέκεται σε τετραγωνισμένες, σκοτεινές στοές, όπου χάνω το δρόμο μου και δυσφορώ. Ξαφνικά, εμφανίζεται ο ανηψιός μου ο Γιάννης. "Πάμε από πίσω", μου λέει, τον ακολουθώ, και τελικά φθάνουμε μαζί στο σπίτι...⇮

Το απόγευμα τηλεφωνεί η θεία Δήμητρα από τον Κορυδαλλό και μας πληροφορεί ότι ο άνδρας της, ο θείος Δημήτρης, πέθανε σήμερα το πρωί σε ηλικία 82 ετών. Εδώ και κανένα χρόνο βρισκόταν σε γηροκομείο, με άνοια. Η μητέρα μου νιώθει ιδιαίτερα συγκινημένη, καθώς βλέπει μια ολόκληρη εποχή της ζωής της να εξαφανίζεται στο πουθενά: Και τα τρία αγαπημένα της ξαδέλφια (οι αδελφοί Γιώργος, Πάνος και Δημήτρης, με τους οποίους πέρασε τα παιδικά και νεανικά της χρόνια) είναι πια νεκροί. Όσο για το παλιό, τριώροφο σπίτι τους, με την ευρύχωρη εσωτερική αυλή, είχε δοθεί αντιπαροχή πριν από δεκαπέντε χρόνια, για να αντικατασταθεί από μια άχαρη πολυκατοικία...

Μεγάλη Δευτέρα, 2 Απριλίου 2018

Πείραμα: Το βράδι, ενώ παρακολουθώ τηλεόραση, τρώω ρύζι με κόκκινη σάλτσα. Ύστερα, λίγα τσιπς χωρίς γλουτένη και μετά 4 mg μελατονίνη. Κατά

τις 6:30 το πρωί βιώνω μια ανέλπιστη

Ψυχική Εμπειρία: Περιπλανιέμαι σ' ένα περιβάλλον μουντό και στενόχωρο, ώσπου το όνειρο γίνεται διαυγές. Πετώ αβίαστα πάνω από μια πετρώδη έκταση, μέσα σ' έναν λευκό ουρανό. Αφήνομαι και απολαμβάνω την υπέροχη αίσθηση, αδιαφορώντας αν το τοπίο δεν είναι τόσο όμορφο. Συνεχίζω να αιωρούμαι ανάσκελα, ενώ τα χέρια μου ανοίγουν αυθόρμητα και υψώνονται προς τα πάνω σαν από μόνα τους, λες και αγκαλιάζουν τον ουρανό, σα να αναζητούν τον αληθινό Θεό, ενώ με κατακλύζει η έκσταση.

Ξυπνώ με μια αίσθηση βαθιάς γαλήνης και ολοκλήρωσης. Μου φαίνεται πια αυτονόητο ότι πρέπει να βιώνω κάπως πιο χαλαρά τις εμπειρίες, πέρα από τα όρια του ωραίου ή του άσχημου, του καλού ή του κακού...⇑

 Ακόμα μια φορά, η μητέρα μου είναι πυρ και μανία με τον Αντώνη, που μας τον έχει φέρει η μητέρα του από νωρίς το πρωί:

“Γιατί ζητάς από τη μαμά σου να σου πάρει καινούργια ποδοσφαιρικά παπούτσια; Αφού έχεις δυο ζευγάρια!” την ακούω να του λέει αυστηρά.

“Ναι, αλλά το ένα το φοράω κάθε μέρα και το άλλο το έχω ήδη ένα μήνα!”

“Και ρωτάς αν έχει η μάνα σου λεφτά να σου πάρει άλλα;”

“Γιατί; Δεν θα τα πληρώσεις εσύ!” τσαντίζεται ο μικρός.

“Πώς τολμάς να μου μιλάς έτσι; Ωραίο τρόπο έχεις! Ζήτα συγγνώμη αμέσως!” φουρκίζεται η μάνα μου.

“Συγγνώμη! Να, τσίμπα μου το χέρι!” της κάνει η μικρός, τείνοντας το χεράκι του προς το μέρος της.

Η μητέρα μου δεν θα τον τσιμπήσει, ωστόσο όλο το πρωί θα μουρμουράει σχετικά με την αναίδεια του

μικρού "που είναι ίδιος η μάνα του", φροντίζοντας επιμελώς να παραλείψει το τέλος της στιχομυθίας...

Το βράδι η Αλίκη επιστρέφει στο σπίτι της, μετά από σχεδόν έναν μήνα απουσίας, επειδή η Τζούλη θα φιλοξενήσει τα παιδιά της αυτές τις μέρες. Πιθανότατα, δεν θα ξαναπάει πίσω: Απ' ό,τι φαίνεται, δεν έχει πια τόσο μεγάλο πρόβλημα με τον Θανάση – αλλά και πόσο περισσότερο θα μπορούσε πια να μείνει στο ξένο σπίτι;

Κι ένα ***μυστήριο***: Τον περασμένο μήνα ο Γιάννης έκανε αίτηση για να προσληφθεί ως μόνιμος δημοτικός υπάλληλος. Για την ακρίβεια, έθεσε υποψηφιότητα σε (σχεδόν) όλους τους δήμους της Ελλάδας, ακόμα και της Θράκης! Σήμερα βγήκαν τα αποτελέσματα: Το όνομά του δεν αναφέρεται στους επιτυχόντες αλλά ούτε και στους απορριφθέντες (!) ενώ πέρασαν άλλοι με πολύ χαμηλότερα μόρια.

Από το πρωί ο ανηψιός μου προσπαθεί να βρει άκρη, ωστόσο οι σχετικοί ιστότοποι που προτείνονται από τους Δήμους είτε δεν δίνουν επαρκείς πληροφορίες, είτε δεν ανοίγουν, είτε δεν υπάρχουν! Παραείναι στημένο το πράγμα αλλά κάπου εδώ θα κάνω μια *πρόβλεψη*: Σε μερικούς μήνες ο Γιάννης θα προσληφθεί ως επιλαχών, και μάλιστα σε κοντινό δήμο. Κάτι ανάλογο δεν είχε γίνει και πέρυσι, την ίδια εποχή;

Μεγάλη Τρίτη, 3 Απριλίου 2018

Πείραμα: Κατά τις 9:30 το βράδι, ενώ παρακολουθώ μια περιπετειώδη ταινία μπροστά στην τηλεόραση, τρώω ένα μελάτο αυγό και μια μπανάνα. Ύστερα τρώω ξηρούς καρπούς και πατατάκια χωρίς γλουτένη, σε μικρές ποσότητες. Σύντομα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δεν θυμάμαι τις προηγούμενες φάσεις – μόνο την ξαδέρφη Ανθή να

αγκαλιάζει προστατευτικά την κόρη της τη Βάσια, ενώ η θεία Λίνα στέκεται παραπέρα και της φωνάζει θρηνητικά. Καταλήγω να χορεύω τανγκό μ' έναν πανέμορφο νεαρό, ο οποίος φορά στρατιωτική στολή και πατάει πάνω σ' ένα ειδικό περιστρεφόμενο σκαλί για να χορέψει μαζί μου επειδή είναι αρκετά πιο κοντός από μένα. Ο χορός διαρκεί μερικά λεπτά, σαν σε κανονικό χρόνο, κι εγώ απολαμβάνω την κάθε στιγμή, την κάθε κίνηση. Όταν τελειώνουμε, υποκλινόμαστε ελαφρά κι εγώ του λέω χαμηλόφωνα "ευχαριστώ". Ξυπνώ με μια αίσθηση ευφορίας και ικανοποίησης. Κοιτάζω το ρολόι, η ώρα είναι 2:00 τα ξημερώματα...

® Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης - Μάρτης 2018): Τα πειράματα συνεχίζονται, περισσότερο για να επιβεβαιώσουν τα παρακάτω:
* Ορισμένα φαγητά (πχ κρέατα, κοτόπουλο πανέ, φακές, αρακάς, μπρόκολο) για δείπνο ενίοτε προκαλούν έντονα όνειρα ή *Περιπέτειες της Νύχτας*.
* Τα αναψυκτικά τύπου "κόλα" τη νύχτα μπορούν να φέρουν έντονα όνειρα αλλά επιδεινώνουν τα παραϋπνικά φαινόμενα.
* Το ρόφημα βαλεριάνας φέρνει καλύτερο ύπνο, με λιγότερες αφυπνίσεις κατά τη διάρκεια της νύχτας.
* 3-4 κουταλάκια φρουκτόζη στη μέση της νύχτας προξενούν διαφόρων ειδών ονειρικές εμπειρίες.
* Ένα αυγό μελάτο και μετά μια μπανάνα, μια-δυο ώρες πριν από τον ύπνο, ενδέχεται να προκαλούν ζωηρά, ενδιαφέροντα όνειρα.
* Το χάπι ασβεστίου και βιταμίνης D3 εξάρει τις νυχτερινές ενοχλήσεις όταν το παίρνω νύχτα. Γι' αυτό, φροντίζω να το παίρνω μόνο το πρωί.

* Μετά από αρκετές δοκιμές, έχω βεβαιωθεί ότι τα προϊόντα του σιταριού (πχ κόλυβα, ψωμί, κριτσίνια) προξενούν μεταφυσικούς εφιάλτες και υπναγωγικές παραισθήσεις, ιδίως όταν καταναλώνονται μετά το μεσημέρι.
* Τα computer games και το συχνό κλικάρισμα σίγουρα επηρεάζουν αρνητικά το νευρικό σύστημα, συνεπώς εξάρουν κάθε είδους νευρολογικά προβλήματα, όπως το εφιαλτικό μήνυμα και τα οράματα φωτιάς. Γι' αυτό αποφεύγω να παίζω πάνω από μισή ώρα και όχι αργότερα από τις 6:30 μμ.
* 2 mg μελατονίνη, που παίρνω μετά το φαγητό, μια-δυο ώρες πριν από τον ύπνο δεν κάνουν τίποτα το αξιοσημείωτο, Όμως, τα 4-6 mg κάτι κάνουν: προκαλούν απανωτά "ψευδοξυπνήματα" σε συνδυασμό με ζωντανά όνειρα, περιπέτειες ή και ψυχικές εμπειρίες, πάντα νωρίς το πρωί. Ωστόσο, η ποιότητα των εμπειριών αυτών δεν είναι πολύ σπουδαία, ενώ επιδεινώνονται τα οράματα φωτιάς.

Σε γενικές γραμμές, αυτή την περίοδο αντιμετώπισα αρκετά νυχτερινά επεισόδια: Κατά μέσο μηνιαίο όρο είχα ένα υπναγωγικό όραμα φωτιάς, αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες και τρεις φορές το εφιαλτικό μήνυμα. Οι καθαρές νύχτες δεν ξεπέρασαν τις 22 ανά μήνα.

Φάση 24η: Επιφυλακή

Μεγάλη Παρασκευή, 6 Απριλίου 2018

☺ Ακόμα μία φανταστική περιπέτεια της “Σούπερ Νονάς”, γραμμένη από τον μαιτρ του είδους, τον Αντώνη:

‡ “Η νονά και το Πασχαλινό αυγό” ‡

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε η Σούπερ νονά που ζούσε με την οικογένειά της. Και είχε έρθει το Πάσχα. Και πήγαν να πάρουν Πασχαλινό αυγό, όταν συνάντησαν έναν άνθρωπο. Που είπε: “Θες ένα αυγό από εμένα;”. Τότε η νονά απάντησε: είσαι πολύ ευγενικός οπότε ναι. Ομως αυτός ήταν κακός, η νονά όμως δεν το 'ξερε. Το αυγό ήταν δυλητιριασμένο. Ήρθε η ώρα να το φάνε, δοκίμασε πρώτα η νονά κι δηλυτιριάστηκε.

Όταν ξύπνησε πήγε να τον πιάσει, μόλις τον βρήκε, έκανε πως ήταν φήλι του. Και του έκανε καμάκια. Όταν πήγαν να φηλιθούν, η νονά του έριξε μια μπουνιά στα μούτρα. Τότε αυτός έβγαλε το σπαθί, η νονά έβγαλε και αυτή το σπαθί και άρχισαν να πολεμούν, όταν η νονά του κάρφωσε το σπαθί στο λαιμό. Αυτός παίθανε, όλοι μαζί τις έκαναν ένα άγαλμα και ζίσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. ♥

Κυριακή, 15 Απριλίου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου κι εκτελώ μια άσκηση διαλογισμού. Βλέπω τα χέρια και τα πόδια μου να υψώνονται ανάλαφρα σαν από μόνα τους, λες και δεν έχουν βάρος. Σύντομα

βρίσκομαι στον επάνω όροφο, στο διαμέρισμα του Γιάννη, μαζί με τον Αντώνη. Φεύγοντας από εκεί, διαπιστώνω πως λείπουν τα μάρμαρα της εξωτερικής σκάλας. Φαίνονται τα τσιμεντένια σκαλιά, ενώ το κάγκελο είναι βγαλμένο και πεταμένο στην αυλή. Τρέχω κάτω, στη βεράντα, πληροφορώ τους υπόλοιπους για την κατάσταση της σκάλας μα εκείνοι είναι εντελώς αδιάφοροι, σα να μην καταλαβαίνουν τι τους λέω.

Τότε, κοιτάζω γύρω μου και συνειδητοποιώ ότι η γειτονιά μας είναι πιο ήσυχη, με πολύ λιγότερα σπίτια, όπως όταν ήμουν παιδί! Περιδιαβαίνω τη Νηρηίδων και πλησιάζω μέχρι τη γωνία της οδού Μετεώρων, παρατηρώντας προσεκτικά το κάθε σπίτι: ορισμένα είναι διαφορετικά, πανέμορφα, πολυτελή.

Μόλις διαπιστώνω ότι τα δυο μεγάλα οικόπεδα απέναντι από το σπίτι της θείας Ερμιόνης είναι άδεια, όπως ήταν πριν από τριάντα χρόνια, το όνειρο γίνεται διαυγές. Διακρίνω ακόμα και το στενό μονοπάτι ανάμεσα στα χορτάρια απ' όπου περνούσα κάποτε, και χοροπηδώ από τη χαρά μου σαν παιδί -έχω γίνει ξανά παιδί. Επιστρέφοντας σπίτι, η εξωτερική μας σκάλα και το κάγκελό της είναι τώρα επενδεδυμένα με ρόδινο, γυαλιστερό, ακριβό μάρμαρο. Ξυπνώ και αισθάνομαι υπέροχα, σα να έχω πράγματι βιώσει μια άλλη οδό Νηρηίδων, σε μια άλλη Γλυφάδα...

Αργά το απόγευμα, απολαμβάνοντας τη μακάρια μοναχική βόλτα μου στο παρκάκι της Ελ. Βενιζέλου και στους γύρω δρόμους, περπατώ και αναλογίζομαι:

Οι φίλοι μου είναι δρόμοι; Όχι ακριβώς. Οι ήσυχοι, δενδρόφυτοι δρόμοι είναι *η οικογένειά μου*, εκεί όπου καταφεύγω τα βράδια, μετά από μια κοπιαστική μέρα δουλειάς. Εκεί βρίσκω αυτά ακριβώς που περιμένει κανείς από την οικογένειά του: μια γλυκιά

θαλπωρή, μια βαθιά ηρεμία, μια άνεση κινήσεων που δεν μπορώ να έχω πουθενά αλλού. Επιπλέον, εκεί δέχομαι ορισμένες χρήσιμες συμβουλές που ξεπηδούν ξαφνικά στο μυαλό μου – συμβουλές που δεν έχουν καμία σχέση με τις ολέθριες νουθεσίες που συνήθως παίρνω από τη "μαμά" στο σπίτι. Ακόμη, εκεί μπορώ να είμαι *μοναχοπαίδι:* Φροντίζω, όσο είναι δυνατόν, να μην κυκλοφορούν γύρω μου άλλα ανθρώπινα όντα, που με την παρουσία τους και μόνο διασπούν τη μακαριότητα των εμπειριών μου...

Πέμπτη, 19 Απριλίου 2018

Κοντεύει μεσημέρι όταν βλέπω τη Θεώνη έξω από το παράθυρο της κάμαράς μου, να κατευθύνεται βιαστικά προς την πίσω αυλή μας. Ύστερα από μερικά λεπτά, μπαίνει από τη μπροστινή πόρτα και κάθεται στο σαλόνι. Αρχικά μας λέει ότι πριν από λίγο την επισκέφθηκε ο γιος της ο Αργύρης· κατόπιν μας αναγγέλλει τα εξής συνταρακτικά:

“Οι Έλληνες έχουν ξεφτιλιστεί πιά, τώρα βγάζουν τα παιδιά τους στη ζητιανιά! Οι Έλληνες είναι τεμπέληδες, ενώ οι Αλβανοί και οι άλλοι μετανάστες δουλεύουν σκληρά, βγάζουν ένα κάρο λεφτά και γίνονται διευθυντές σε όλες τις εταιρείες!”

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου: Ως πρόσφατα τουλάχιστον, η Θεώνη δεν έλεγε τέτοιες μπούρδες...

“Ποιός σου τα 'πε αυτά;” απορώ.

“Παντού, στις ειδήσεις τα λένε!”

“Ποιές ειδήσεις; Εγώ δεν έχω ακούσει ποτέ κάτι τέτοιο”, αντιτάσσω. “Όλα αυτά είναι ψέματα, προπαγάνδα των κυκλωμάτων που πολεμούν την Ελλάδα!”

Μάλλον από το μαλάκα το γιόκα της τα άκουσε αυτά κι εκείνη, σα χαϊβάνι που είναι, τα 'χαψε αμάσητα...

Μόλις φεύγει η Θεώνη, ενημερώνω τη μάνα μου για την πρώτερη έφοδο της φιλενάδας μας στην πίσω αυλή. "Είναι περίεργο", μου κάνει σκεφτική. Τέλος πάντων, βγαίνω έξω, ανιχνεύω προσεκτικά όλο το χώρο μα δεν βλέπω τίποτα ύποπτο εκτός από ένα λεμόνι πεσμένο κάτω, μαχαιρωμένο σε δυο-τρία σημεία. *Μα πώς βρέθηκε εκεί το λεμόνι;* αναρωτιέμαι. Και στη μάνα μου φαίνεται παράξενο "αλλά η Θεώνη είναι η καλύτερή μας φίλη, που μας έχει βοηθήσει τόσες φορές, κλπ"...

☺ Νωρίς το απόγευμα βοηθώ τον Αντώνη στα μαθήματά του, συγκεκριμένα στη Μελέτη Περιβάλλοντος. Σε μια άσκηση πρέπει να συμπληρώσει μια ακροστοιχίδα, όπου σε κάθε λέξη δίνεται το πρώτο γράμμα και ένας ορισμός· ένας από αυτούς λέει ότι "Μεταφέρεται με τον αέρα ή τα έντομα από άνθος σε άνθος". Η λέξη αρχίζει από γ και ακολουθούν τρία κενά (γ_ _ _).

"Ποιά λέξη είναι αυτή, Τώνη;" τον ρωτώ.

"Γάτα!" μου κάνει και γράφει στα γρήγορα, ενώ εγώ δεν πιστεύω στα μάτια μου και στ' αυτιά μου! Και ο Αντώνης είναι από τους καλύτερους μαθητές!

"Τι γάτα, βρε, έχεις δει καμιά γάτα να μεταφέρεται με τον αέρα;" του φωνάζω.

"Μα είναι τέσσερα γράμματα και αρχίζει από γ..."

"Γύρη είναι, η γύρη! Δεν έχεις ακούσει ποτέ σου για τη γύρη;" απορώ.

"Όχι, ποτέ" μου κάνει με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου.

Δέκα χρονών παιδί, δεν ξέρει τι είναι η γύρη – αλλά ξέρει τι είναι download και convert to mp3...⇑

♠ Αργότερα έχω μάθημα με τις αδελφές Ξιφαρά. Όπως πάντα, είναι και ο πατέρας τους εκεί. Με ρωτά για την πρόοδο των κοριτσιών κι εγώ του εξηγώ ότι και οι

δυο πάνε καλά, “όμως η Θεώνη πρέπει να διαβάζει περισσότερο, ιδίως το λεξιλόγιο, και να δίνει περισσότερη σημασία στις εκθέσεις”. Ο Αργύρης δείχνει να καταλαβαίνει κι εγώ επισημαίνω στη μικρή ότι “στη σημερινή εποχή πρέπει να ξέρεις τα αγγλικά τόσο καλά όσο και τα ελληνικά!”

Μόλις ακούει τη λέξη "ελληνικά", ο Αργύρης πισωπατά τρομαγμένος, σα να τον χτύπησε κεραυνός. “Ποιά ελληνικά!” αναφωνεί αναστατωμένος. “Κινέζικα μαθαίνουν τώρα! Σε λίγο θα μιλάμε όλοι κινέζικα!”

Προς στιγμήν μένω άναυδη, προσπαθώντας να καταλάβω το σκεπτικό του. Προφανώς, ο τύπος ανυπομονεί να έλθει η μέρα που τα κινέζικα θα έχουν γίνει η κύρια γλώσσα της Ελλάδας! *Θα περιμένει πάρα πολύ...*

“Ήδη τα αγγλικά δεν θεωρούνται σπουδαίο προσόν, αφού τα θεωρούν όλοι δεδομένα”, συμπληρώνει με πιο χαμηλή φωνή.

“Γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει να μάθεις τα αγγλικά τόσο καλά όσο τα ελληνικά”, επιμένω στη Θεώνη, η οποία με κοιτάζει συνοφρυωμένη...

Τετάρτη, 25 Απριλίου 2018

Σήμερα το απόγευμα, εντελώς ανέλπιστα αποκτήσαμε μια νέα ηλεκτρική κουζίνα, την οποία μας έφερε δωρεάν ο πρώην πεθερός της αδελφής μου, μετά από μεσολάβηση του Γιάννη. Η κουζίνα δεν είναι ακριβώς νέα, είναι αρκετά παλιά, χρειάζεται λίγο καθάρισμα και μια καινούργια "γέφυρα" για να δουλέψει αλλά κατά τ' άλλα λειτουργεί θαυμάσια. Πάνω στην ώρα μας ήλθε, καθώς η παλιά είχε χαλάσει και σκοπεύαμε ν' αγοράσουμε καινούργια την επόμενη βδομάδα.

“Γλυτώσαμε 200 ευρώ τουλάχιστον”, κάνει η μαμά ολόχαρη.

“Πράγματι! Μια φορά ήλθε και σε μας κάτι καλό και σχεδόν δεν το πιστεύουμε!” λέει ο Γιάννης.
“Και να σκεφτείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που κάθε μέρα της ζωής τους είναι έτσι! Κάθε μέρα τους έρχεται κάτι καλό μέσα στα χέρια, και το θεωρούν φυσικό!” πετάγομαι εγώ.
“Και νομίζουν ότι είναι έξυπνοι!” συμπληρώνει η μαμά.
“Για παράδειγμα, θυμάμαι τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 2000” συνεχίζω. “Το δίμηνο αυτό θα μου μείνει αξέχαστο επειδή μου συνέβησαν μερικά θετικά πράγματα μαζεμένα: Πούλησα ένα οικόπεδο στην κανονική αξία του, βρήκα τους πρώτους δυο μαθητές μου, κι ένα διήγημά μου εκδόθηκε στο περιοδικό "Άστρον"! Τίποτα το συνταρακτικό, ήταν όμως πρωτοφανείς επιτυχίες για μένα! Και υπάρχουν άνθρωποι που όλοι οι μήνες της ζωής τους είναι κάπως έτσι...”

Σάββατο, 28 Απριλίου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εργάζομαι σ' έναν εκδοτικό οίκο. Μετά τη δουλειά πηγαίνω στο σπίτι μιας συναδέλφου, όπου μας περιμένουν άλλες δυο γυναίκες. Καθόμαστε στο πολυτελές σαλόνι και κάνουμε ευχάριστη παρέα. Υπάρχει κι ένας σκύλος εκεί, που αρχικά είναι κουλουριασμένος στο πάτωμα. Μετά όμως σηκώνεται και βλέπω ότι δεν είναι συνηθισμένος σκύλος: Το σώμα του είναι σχεδόν ανθρώπινο, μιλά κανονικά και μας σερβίρει ποτά! Αργότερα εκτελεί χρέη σωφέρ και μας πηγαίνει στα σπίτια μας με αμάξι! Στρίβοντας σε μια αερογέφυρα που διασταυρώνει χαμηλά μια άλλη Μετεώρων, θαυμάζω το πανέμορφο τοπίο που ξετυλίγεται από κάτω: ένας φαρδύς ποταμός χύνεται σε μια ήρεμη, γαλάζια θάλασσα γεμάτη με διάσπαρτα καταπράσινα νησάκια στο βάθος.

Ανηφορίζοντας τώρα τη Μετεώρων, διαπιστώνω ότι ο δρόμος είναι μάλλον απότομος, γεμάτος αλλεπάλληλα λοφώδη υψώματα. Το αμάξι δυσκολεύεται στην ανηφόρα, έτσι βάζω κι εγώ το πόδι μου στο πετάλι και βοηθώ τον μεταλλαγμένο σκύλο-οδηγό όσο μπορώ. Λυπάμαι που φθάνω σπίτι, περνώ τόσο όμορφα με την παρέα...

Η νέα μου δουλειά, που μου αρέσει πολύ: Η Αλίκη αναθέτει διάφορες εργασίες ζωγραφικής στους μαθητές της (17 σελίδες φυλλάδιο για την Κυκλοφοριακή Αγωγή), τις οποίες τα πιτσιρίκια μισοζωγραφίζουν κι εγώ πρέπει να τις συμπληρώνω, έτσι ώστε το έργο που θα δουν τελικά οι γονείς να είναι ευπαρουσίαστο.

Εύχομαι να προσληφθεί η αδελφούλα μου μόνιμη σε κανένα κοντινό σχολείο από Σεπτέμβρη, για να μου φέρνει και μένα εργασίες, τις οποίες θα εκτελώ αργά το βράδι όταν δεν έχω τίποτε άλλο να κάνω. Με πληρώνει κιόλας, αρκετά καλά θα έλεγα.

Σίγουρα προτιμώ αυτή τη δουλειά (καλλιτεχνική επιμέλεια!) παρά τα χαζομαθήματα αγγλικών: Έχουν κάνει πια τον κύκλο τους, θέλω να τα ξεφορτωθώ μα δεν μπορώ ακόμη, Ξιφαράδων ένεκα...

Ακόμα ένας απίστευτος ***Συντονισμός του Matrix***, κομμένος και ραμμένος στα μέτρα μου:

Τύχες *και* ***Τύχες...***

Η αδελφή μου	Εγώ
Δικαιούται επίδομα ΚΕΑ παρόλο που αυτή την εποχή εργάζεται ως δασκάλα.	**Δ**εν δικαιούμαι επίδομα ΚΕΑ, παρόλο που είμαι μακροχρόνια άνεργη, επειδή έχω ως φιλοξενούμενη τη συνταξιούχο μητέρα μου.

Ως δικαιούχος ΚΕΑ, μπορεί να κάνει αίτηση στη ΔΕΗ για κοινωνικό τιμολόγιο ΚΟΤ1.

Στις 26 Μαρτίου μπαίνω στην ειδική ηλεκτρονική διεύθυνση, κάνω την αίτηση της Αλίκης διαδικτυακά, γίνεται αμέσως δεκτή, όλα ΟΚ.

Ως μη δικαιούχος ΚΕΑ, μπορώ να κάνω αίτηση στη ΔΕΗ για κοινωνικό τιμολόγιο ΚΟΤ2.

Κάνω και τη δική μου αίτηση διαδικτυακά μα μου βγάζει δυο εμπόδια: "Ο αριθμός παροχής ηλεκτρικού ρεύματος δεν αντιστοιχεί σε κανέναν από τους δυο συζύγους" και "Χρειάζεται συναίνεση από το φιλοξενούμενο άτομο". Μπαίνω στην αντίστοιχη σελίδα με τα στοιχεία της μητέρας μου και συμπληρώνω τη συναίνεση. Όταν όμως επιστρέφω στην αίτηση, μου βγάζει ξανά ότι "χρειάζεται συναίνεση". Ξαναδοκιμάζω, τα ίδια...

Στις 27 Μαρτίου τηλεφωνώ στην τηλεφωνική υπηρεσία της ΔΕΗ και εξηγώ το πρόβλημα με τον αριθμό παροχής. Η υπάλληλος ψάχνει στο σύστημα, με διαβεβαιώνει ότι ο αριθμός παροχής μου όντως αντιστοιχεί στο δικό μου όνομα, ωστόσο "δεν έχουν ενημε-ρωθεί όλα τα τμήματα" και με συμβουλεύει να απευθυνθώ στο 11770 ή στο 213-21..... για να ρυθμίσω το θέμα.

Επιμένω ηρωικά για αρκετές μέρες αλλά κάθε φορά το 11770 με παραπέμπει σε ένα τμήμα που με κρατά συνεχώς σε αναμονή. Όσο για το 213-21...., "ο αριθμός δεν λειτουργεί προσωρινά, λόγω τεχνικής βλάβης".

Στα τέλη Μαρτίου, σύμφωνα πάντα με τις οδηγίες της ΔΕΗ, στέλνω ένα e-mail στην

αντίστοιχη ηλεκτρονική διεύθυνση της εν λόγω υπηρεσίας, εξηγώντας το πρόβλημα λεπτομερώς και σαφώς, ευελπιστώντας να λάβω κάποτε απάντηση.

Αρχές Απριλίου λαβαίνω την απάντηση-ερώτηση "το ΑΦΜ είναι γραμμένο στον λογαριασμό της ΔΕΗ;" Κοιτάζω προσεκτικά και βλέπω ότι δεν είναι...

Από τις 10 Απριλίου ξαναπαίρνω το 11770 για να τους ενημερώσω ότι το ΑΦΜ μου δεν είναι γραμμένο πάνω στο λογαριασμό. Με τα πολλά, πετυχαίνω μια αρμόδια υπάλληλο που με συμβουλεύει να στείλω e-mail σε μια άλλη ηλεκτρονική διεύθυνση της ΔΕΗ, επεξηγώντας το πρόβλημα κι επισυνάπτοντας δυο φωτοτυπίες: την ταυτότητά μου και το τελευταίο εκκαθαριστικό της Εφορίας.

Θα μπορούσα να απευθυνθώ και στο κοντινό κατάστημα της ΔΕΗ για την αλλαγή των στοιχείων, όμως δεν θέλω να πάω εκεί επειδή η μέση αναμονή στα γραφεία είναι πέντε ώρες - αν φθάσει ποτέ η σειρά μου. Έτσι, στέλνω το επίμαχο e-mail δυο μέρες αργότερα, όταν πηγαίνω στο Internet Cafe.

Στις 16 Απριλίου λαβαίνω μια τυποποιημένη απάντηση, σύμφωνα με την οποία πρέπει να περιγράψω το πρόβλημα σε μια ειδική φόρμα, σε ένα link που μου δίνουν. Όμως, δεν μπορώ να το κάνω αμέσως επειδή αυτή τη φορά ζητούν να συμπληρώσω και τον κωδικό ηλεκτρονικής πληρωμής, που δεν τον έχω μαζί μου.

Στις 18 Απριλίου συμπληρώνω τη φόρμα και την επομένη λαβαίνω ένα sms που με πληροφορεί ότι η αλλαγή των στοιχείων έχει ολοκληρωθεί.

Την επομένη, ωστόσο, λαβαίνω άλλο ένα e-mail από μια διευθύντρια της ΔΕΗ, που λέει ότι δεν έχουν λάβει τις επισυναπτόμενες φωτοτυπίες!

Στις 21 Απριλίου ξαναστέλνω το e-mail με το αίτημά μου στην εν λόγω διευθύντρια, επισυνάπτοντας (ξανά) τις φωτοτυπίες.

Στις 24 του μήνα, αργά το βράδι, λαβαίνω ένα sms από τη ΔΕΗ, που με συμβουλεύει να απευθυνθώ στο 11770 (!!!)

Την επομένη πηγαίνω στο τοπικό κατάστημα της ΔΕΗ μαζί με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά, μήπως και καταφέρω να ολοκληρώσω την περίφημη αλλαγή των στοιχείων μου. Παραδόξως και ανελπίστως, δεν χρειάζεται να περιμένω πάνω από μιάμιση ώρα. Η αρμόδια υπάλληλος, αφού προβαίνει σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες, με διαβεβαιώνει ότι “Τώρα όλα είναι εντάξει”.

Στις 2:30 το μεσημέρι, με παίρνει τηλέφωνο ένας υπάλληλος από το 11770 για να με ενημερώσει πως έχουν λάβει μονάχα το e-mail με το κείμενο της αίτησης μα όχι τα επισυναπτόμενα έγγραφα (!) Τον πληροφορώ ότι πήγα το πρωί στο κοντινό κατάστημα κι έκανα εκεί την αλλαγή των στοιχείων, πράγμα που γρήγορα επιβεβαιώνει και ο ίδιος. Τώρα, θα χρειαστεί, λέει, να περιμένω 2-3 μέρες

για να περαστεί η αλλαγή και στην αίτηση του ΚΟΤ2! *Αυτό είναι σήριαλ με τα όλα του - και δεν ξέρω αν θα έχει happy end...*
Στις 29 Απριλίου δοκιμάζω να κάνω νέα διαδικτυακή αίτηση για το ΚΟΤ2. Τώρα φαίνεται επιτέλους η διόρθωση των στοιχείων (καιρός ήταν) και η συναίνεση της μητέρας μου. Ωστόσο, τελικά η αίτησή μου ***δεν*** θα γίνει δεκτή επειδή "Το συνολικό εισόδημα του νοικοκυριού ξεπερνά το προβλεπόμενο όριο. Δεν πληρείτε το κριτήριο του εισοδήματος" (!)
Σημείωση: Το όριο είναι 13.500 ευρώ το χρόνο. Στην εφορία φαίνεται ότι η μητέρα μου κερδίζει γύρω στις 11.000 ευρώ + 5.500 ευρώ εγώ, ως άνεργη...

Παρασκευή, 4 Μαΐου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περνώ γοργά μέσα από αρχαίους ναούς και αψιδωτές στοές. Ίπταμαι αόρατη καθώς με κυνηγά ένας επικίνδυνος εχθρός, που στο τέλος με συλλαμβάνει. Γίνεται άγριος καυγάς μέσα σ' ένα ζοφερό, βρώμικο περιβάλλον που θυμίζει λάντζα εστιατορίου, Κάποια στιγμή εκείνος μου λερώνει τα μαλλιά με μια γκρίζα, γλοιώδη ουσία. Λίγο πιο πέρα ξεχωρίζω τα πρόσωπα της αδελφής μου, της Μαρίνας και της Θεώνης. Βγαίνοντας τελικά από εκεί, νιώθω αγωνία. Ξυπνώ ανήσυχη, χωρίς να θυμάμαι πολλές λεπτομέρειες.

Ερμηνεία: Σήμερα το απόγευμα, ένας συνάδελφος της Αλίκης, παλιός κι έμπειρος σερβιτόρος, θα πεθάνει από συγκοπή σε ηλικία 55 ετών, αφού πρώτα έχει δουλέψει ολόκληρη τη βάρδια του στον "Αντώναρο" μέχρι τις 6:00 το απόγευμα...

Στο εξής, λοιπόν, η αδελφή μου θα είναι η μόνη πεπειραμένη σερβιτόρα στο εστιατόριο, υποχρεωμένη να δουλεύει κάθε μέρα από το πρωί ως τα μεσάνυχτα χωρίς ρεπό – εφόσον μάλιστα, μετά τις διακοπές του Πάσχα, εκείνη η χοντρή "προϊσταμένη" που το' παιζε βαρύ πεπόνι εγκατέλειψε τη δουλειά της εντελώς ξαφνικά, χωρίς πρώτερη προειδοποίηση.

Σάββατο, 5 Μαΐου 2018

“... Και μετά, τσαμπουνάνε ορισμένοι πως "τη μοίρα σου τη φτιάχνεις!" Να, η μοίρα της Αλίκης είναι να δουλεύει σκληρά, πάρα πολλές ώρες κάθε ημέρα!” λέει η μάνα μου, καθώς παίρνουμε το πρωινό μας και συζητάμε για τον αιφνίδιο θάνατο του σερβιτόρου.

“Σωστά”, συμφωνώ. “Τρεις μήνες ήταν να δουλέψει η Αλίκη σε δυο δουλειές (σχολείο και εστιατόριο), και ειδικά μέσα σε αυτό το διάστημα εξαφανίστηκαν οι δυο πιο πεπειραμένοι σερβιτόροι: Η μία την κοπάνησε ξαφνικά και ο άλλος πέθανε ξαφνικά! Έτσι, τώρα η Αλίκη είναι υποχρεωμένη να βγάζει μόνη της όλη τη δουλειά και να μην παίρνει ποτέ ρεπό!”

“Πόσο ν' αντέξει αυτή η κοπέλα;” μεμψιμοιρεί η μαμά, όμως εγώ δεν ανησυχώ:

Αντέχει μια χαρά η κοπέλα, εφόσον σε όποιο περιβάλλον κι αν βρεθεί, όλοι της φέρονται σα να 'ναι ο Μεσσίας! *Δεν αμφιβάλλω ότι πρόκειται για χάρισμα...*

Στον "Αντώναρο", για παράδειγμα, πολύ συχνά οι πελάτες δίνουν συγχαρητήρια στα αφεντικά για την Αλίκη, εκστασιασμένοι από τη σβελτάδα και την προθυμία της: Στις προάλλες, μια παρέα Ελληνοαμερικάνων έμειναν έκθαμβοι από τις ικανότητές της (σέρβις και δημόσιες σχέσεις), σε σημείο που αστειεύονταν ότι θα την έπαιρναν να σερβίρει σε δικά τους εστιατόρια

στην Αμερική, έναντι 20 $ την ώρα! Κάτι ανάλογο είπε και μια παρέα Ισραηλιτών την επόμενη κιόλας μέρα! Και μια τρίτη παρέα της άφησε φιλοδώρημα 70 ευρώ (!) που η αδελφή μου έξυπνα μοιράστηκε με τους συναδέλφους της. Τα αφεντικά έμειναν άναυδοι και κατηφείς, ενώ η Αλίκη τους πείραζε "Προσέξτε, έχω ήδη δυο προτάσεις για μεταγραφή, μια στην Αμερική και άλλη μια στο Ισραήλ!". "Περίεργο, πάντως" ομολόγησε αυθόρμητα η μαμά. "Θα νομίζουν πως τους πληρώνω", συμπλήρωσε η Αλίκη...

Παρασκευή, 11 Μαΐου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πλήθος ανθρώπων, μαζί κι εγώ με τη μητέρα μου, είμαστε μαζεμένοι σ' ένα υπαίθριο θέατρο. Καθόμαστε σε πέτρινα καθίσματα και περιμένουμε την άφιξη εξωγηίνων. Σύντομα τους βλέπουμε να καταφθάνουν μαζικά: θυμίζουν μεγάλα μαύρα καβούρια ή αράχνες διαμέτρου 20 εκ περίπου.

Προτού προλάβει να αντιδράσει κανένας, τα όντα αρχίζουν να σκαρφαλώνουν γοργά πάνω μας και να τρώνε τα ρούχα μας. Μερικοί προσπαθούν να τα απωθήσουν ή να τα σκοτώσουν, αυτά όμως αποδεικνύονται πολύ ανθεκτικά. Μόλις κρίνουν ότι δεν υπάρχει κάτι άλλο να φάνε εδώ, κατεβαίνουν από πάνω μας και κατευθύνονται όλα μαζί προς την πόλη, κατατρώγοντας ό,τι βρουν μπροστά τους, κυρίως προϊόντα του πετρελαίου. Όλοι οι άνθρωποι είμαστε πολύ ανήσυχοι, καθώς συνειδητοποιούμε ότι σύντομα δεν θα έχει μείνει τίποτα όρθιο...

Μια Άλλη Πραγματικότητα που βιώνω περπατώντας αμέριμνα κατά μήκος της Λεωφόρου Βουλιαγμένης, από το τέρμα του Μετρό στο Ελληνικό

μέχρι τη στάση της Αργυρούπολης: *Τι θα έκανα αν ήμουν πολύ πλούσια;* Θα αγόραζα μια μεγάλη έκταση γης, ας πούμε 2 x 2 χλμ, ανάμεσα σε μια λεωφόρο και τη θάλασσα. Θα διαμόρφωνα το μέρος με δέντρα, φυτά, δρόμους, περίπτερα -μα τίποτα το εντυπωσιακό. Θα έφτιαχνα το σπίτι μου πίσω από μερικά δέντρα, έτσι ώστε να μη φαίνεται από το δρόμο. Ολόγυρα θα έβαζα ψηλή συρμάτινη περίφραξη, με αγκαθωτό σύρμα από πάνω. Θα φρόντιζα ιδιαίτερα ώστε το υποστατικό να μην τραβάει ιδιαίτερα την περιέργεια ή τα φθονερά μάτια, δίνοντάς του τη μορφή πχ εγκατελειμένου πάρκου.

Εναλλακτικά και πιο οικονομικά, θα αγόραζα ένα ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο και θα το διαμόρφωνα σαν "σταθμό ΕΥΔΑΠ": Θα το γέμιζα με δέντρα και στη μέση θα έφτιαχνα ένα παράξενα γραφικό κτίσμα, μισοθαμμένο κάτω από έναν μικρό χωμάτινο λόφο. Η κρεβατοκάμαρα και το γραφείο μου θα ήταν στο απόλυτα ήσυχο υπόγειο, ενώ το σαλόνι στο ισόγειο. Γύρω-γύρω θα έβαζα ψηλά κάγκελα ή, ακόμα καλύτερα, ψηλή μάντρα, και στην εξώπορτα μια αυστηρή επιγραφή “απαγορεύεται η είσοδος στους μη έχοντες εργασία”. Παρεπιπτόντως, είναι λίγο παράξενοι αυτοί οι "σταθμοί ΕΥΔΑΠ" ή μου φαίνεται; Και γιατί τους χτίζουν με αυτό τον τρόπο;

Σ' ένα τέτοιο μέρος θα ζούσα το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου, μέσα σε μια ηδονική μοναξιά, κάνοντας υπέροχες, μακάριες βόλτες στους δρόμους του, ανάμεσα στα δέντρα και στα λουλούδια, απολαμβάνοντας κάθε στιγμή το ειρηνικό φυσικό περιβάλλον, μακριά από την ενοχλητική παρουσία ανθρώπων και σκύλων. Δεν θα χρειαζόμουν τίποτε άλλο...

Τετάρτη, 16 Μαΐου 2018

❀ Κατά τη διάρκεια της βραδινής μου βόλτας, κάθε τόσο εστιάζω την προσοχή μου σ' ένα όμορφο δέντρο ή θάμνο και αυθόρμητα προφέρω τη λέξη "παράδεισος". Η διαδικασία με ηρεμεί παράξενα, δυνατά... Αργότερα, καταμεσής της νύχτας, μου έρχεται ένα ασυνήθιστο

Διαυγές Όνειρο: Ανοίγω το παράθυρό μου, αφήνομαι και πετώ αβίαστα έξω. Σύντομα φθάνω στη Βενετία και αρχίζω να περιπλανιέμαι στους δρόμους της, παρατηρώντας με ενδιαφέρον τα πάντα ολόγυρα. Καταλήγω καθισμένη σ' ένα καρεκλάκι, δίπλα σε άλλες γυναίκες, και παρακολουθώ το γύρισμα μιας τηλεο-πτικής διαφήμισης. Πρωταγωνιστεί ένας όμορφος άνδρας με ημίμακρα ξανθά μαλλιά, ο οποίος τραγουδά “Δεν θέλω ν' ακούω παράδεισος!”

Κυριακή, 20 Μαΐου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο σπίτι της πρώην φίλης μου της Λουίζας, μαζί με άλλους καλεσμένους. Κάθομαι ήσυχα στον καναπέ όταν βλέπω 3-4 απειλητικούς Ιάπωνες να πλησιάζουν, με σκοπό να μου επιτεθούν. Τους κρατώ πίσω με μια επιθετική στάση καράτε και με δυνατές πολεμικές κραυγές.

Λίγο αργότερα, ανάμεσα στους παριστάμενους ξεχωρίζω την ξαδέρφη Αρχοντία. Προσπαθώ να πάω κοντά της μα κάτι μπαίνει ανάμεσά μας: Είναι ένας φασματικός κροκόδειλος, που με καταδιώκει απειλη-τικός. Μόλις με πλησιάζει, τον κλωτσώ δυνατά, το κεφάλι του τινάζεται πίσω, μα δεν υποχωρεί. “Ποιός είσαι;” τον ρωτώ ανήσυχη, καθώς υποψιάζομαι ότι πρόκειται για κάποιον κρυφό εχθρό...

Σε επόμενο όνειρο, πλήθος μυρμήγκια έχουν σκάψει βαθιές τρύπες στην κάμαρά μου. Τις δείχνω στη

μητέρα μου, ύστερα ψεκάζω με εντομοκτόνο. Τα μυρμήγκια ψοφάνε και πέφτουν όλα μαζί κάτω στο πάτωμα. Τέλος, μαζεύω τα σεντόνια για να τα πλύνω, ενώ μας δείχνουν οι τηλεοπτικές ειδήσεις...۩

! Ξυπνώντας στη μέση της νύχτας, παρατηρώ πως το δεξί τζάμι του παραθύρου μου είναι ανοιχτό. Παραξενεύομαι, επειδή εγώ κλείνω πάντα τα τζάμια προτού κοιμηθώ. Το πρωί ρωτώ τη μητέρα μου μήπως το άνοιξε αυτή. "Τι δουλειά έχω εγώ να ανοίξω το τζάμι σου; Μάλλον το άνοιξες εσύ και δεν το θυμάσαι", μου λέει. Μα δεν θυμάμαι καθόλου να το άνοιξα εγώ. Άλλη μία ***χρονική διάλειψη;***

Τετάρτη, 30 Μαΐου 2018

☺ Σήμερα το πρωί, προτού χτυπήσει το κουδούνι στο σχολείο, η μικρή Ζωζώ καθόταν κι έκλαιγε σε μια γωνιά επειδή την είχαν μαλώσει οι γονείς της. Ο Τώνης, όμως, ήξερε πώς να της φτιάξει το κέφι: Αγόρασε μια γρανίτα από το κυλικείο και της την πρόσφερε λέγοντας "Είσαι πολύ όμορφη, δεν πρέπει να κλαις!". Αμέσως παρηγορήθηκε η Ζωζώ.

Ωστόσο, ορισμένες άλλες γυναίκες δεν εκτιμούν τη γοητεία του βαφτισιμιού μου: "Να μη ντύνετε το παιδί σαν σουπερστάρ!" παρατήρησε η δασκάλα στον πατέρα του, το απόγευμα που πήγε να τον παραλάβει από το σχολείο. Απόρησε ο Γιάννης, απορήσαμε κι εμείς: Σίγουρα δεν ντύνουμε το παιδί σαν σουπερστάρ, ένα μπλουζάκι και μια βερμούδα φοράει συνήθως στο σχολείο, ρούχα συνηθισμένα, όχι μάρκες, ούτε ακριβά.

Από την άλλη πλευρά, ο Αντώνης είναι από τα λίγα παιδιά που ξεχωρίζουν από το συρφετό: ψηλότερος κατά μισό έως ένα κεφάλι από τα υπόλοιπα παιδιά της τάξης του, ξανθοκάστανος και αριστοκρατικός, δεν έχει

τίποτα πάνω του που να φωνάζει "γύφτος". Μάλλον αυτό είναι που πειράζει τη δασκάλα...

Το απόγευμα ο Τώνης έρχεται κάτω κι έχει όρεξη για παιγνίδι. Καθώς παίζουμε με τις ροζ πλαστικές ρακέτες μου και ένα κίτρινο μπαλάκι από αφρολέξ, κάποια στιγμή μου αποκαλύπτει πως "Όταν είμαι στη θεία Τατιάνα και θέλω να κάνω μπάνιο, με βοηθάει να μπω στη μπανιέρα επειδή γλυστράει. Τότε, η θεία δείχνει το πουλί μου και μου λέει "σου βλέπω το γαριδάκι!" (εξυπνάδες της Τατιάνας) ... Ε, όχι και γαριδάκι! Πύργος του Άιφελ!" καταλήγει ο μικρός κι εγώ σκάω στα γέλια...

® Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος-Μάιος 2018): Οι νυχτερινές ενοχλήσεις συνεχίζονται περίπου στα ίδια πλαίσια μέχρι τη Μεγάλη Παρασκευή (6 Απριλίου), που πηγαίνω να προσκυνήσω τον Επιτάφιο μαζί με την αδελφή μου. Έκτοτε η κατάσταση χειροτερεύει εντυπωσιακά – ιδίως το *εφιαλτικό μήνυμα* "κόλαση/hell" έρχεται στα όνειρά μου ή στο υπναγωγικό στάδιο σχεδόν κάθε νύχτα! Τα *οράματα φωτιάς* επιμένουν κι αυτά, όμως δεν με πολυαπασχολούν επειδή τα ελέγχω μάλλον ικανοποιητικά – πράγμα που σημαίνει ότι το εφιαλτικό μήνυμα είναι προϊόν πολύ χειρότερης μαγείας από τη εκείνη του Sam Kusba! (βλ. Βιβλίο Έκτο) *Γύρευε τι έχουν εξαπολύσει εναντίον μου...*

Δεν το αντέχω πια! Δεν λέει να φύγει το καταραμένο! Επιμένει ακάθεκτο εδώ και 12 ολόκληρα χρόνια! Έχω δοκιμάσει διάφορες πιθανές και απίθανες λύσεις -μάταια. Ολόκληρος ο κόσμος που με περιβάλλει μοιάζει να είναι έτσι φτιαγμένος ώστε αφενός να μου υποβάλλει το μήνυμα, αφετέρου να με κάνει πιο δεκτική σε αυτό: Τα φαγητά, τα ποτά, η τηλεόραση, τα σούπερ

μάρκετ, το Διαδίκτυο, τα κομπιούτερ, τα κινητά, η ύπτια στάση ύπνου – ουσιαστικά τα πάντα διαιωνίζουν το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση/hell" ή τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς.

Ίσως πρέπει να το πάρω απόφαση ότι δεν υπάρχει καμία διαφυγή. Μα είναι κρίμα, είναι άδικο να μου συμβαίνει ακόμη αυτό το πράγμα, μετά από 12 χρόνια ψυχικού πολέμου! Φοβάμαι ότι δεν πρόκειται να βρω ποτέ τη γαλήνη, το εφιαλτικό μήνυμα και τα οράματα φωτιάς θα στοιχειώνουν τις νύχτες μου ως το τέλος της ζωής μου! Εφόσον, μάλιστα, η ζωή είναι μια ατέλειωτη σειρά από απώλειες (για την ακρίβεια, τα καλά πράγματα χάνονται αργά ή γρήγορα· τα κακά, όμως, μένουν για πάντα και επιδεινώνονται χρόνο με το χρόνο), κάποτε θα έλθει ένας καιρός που δεν θα μου έχει απομείνει τίποτα, απολύτως τίποτα, εκτός από το εφιαλτικό μήνυμα! Πιθανότατα, θα πεθάνω ακούγοντας ή βλέποντάς το! Απ' όλα όσα έχω κάνει και μάθει στη ζωή μου, το μόνο που θα μου μείνει ως το τέλος θα είναι το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση", ίσως και τα οράματα φωτιάς! Τι πιο θλιβερό; Τι πιο άδικο;

Αλήθεια, γι' αυτό ακολούθησα όλη αυτή την πνευματική πορεία, εδώ και τόσα χρόνια; Αυτά περίμενα στη ζωή μου; Εγώ άλλες ψυχικές εμπειρίες θα 'πρεπε να βιώνω τώρα, άλλου είδους μηνύματα θα 'πρεπε να λαβαίνω! *Φαίνεται, όμως, πως σε αυτό τον κόσμο δεν υπάρχει τίποτε άλλο...* Όσο για τη λεγόμενη "μεταφυσική αναζήτηση", τελικά δεν είναι παρά μια παγκόσμια απάτη, που στόχο έχει τον εντοπισμό και την εξουδετέρωση των γνήσιων πνευματικών ανθρώπων...

Ωστόσο, επειδή προς το παρόν αδυνατώ να αποδεχθώ την κατάσταση, από τις 10 Απριλίου αρχίζω να ακολουθώ ένα ακόμη αυστηρότερο πρόγραμμα

ψυχικής αυτοάμυνας, που έχει ως βάση το ξύπνημα στις 5:30 το πρωί – με το σκεπτικό ότι η μεγάλη πλειοψηφία των φαινομένων συμβαίνουν μετά από εκείνη την ώρα. Για τέσσερις μέρες τα πάω καλά, ύστερα όμως η κατάσταση χειροτερεύει ακόμα περισσότερο, καθώς το εφιαλτικό μήνυμα μου έρχεται τώρα ακόμη νωρίτερα!

Δεν ξέρω τι να υποθέσω, κατά πάσα πιθανότητα, η ηλεκτρομαγνητική εκπομπή εναντίον μου έχει δυναμώσει: Αν εκτελούσα μια τόσο αυστηρή τεχνική ψυχικής αυτοάμυνας πριν από δυο χρόνια, θα είχα τέλειο αποτέλεσμα. Τώρα, όμως, είμαι περίπου στα ίδια και χειρότερα: Αυτό το δίμηνο το εφιαλτικό μήνυμα μου ήλθε έντεκα φορές, είχα και αρκετές υπναγωγικές παραισθήσεις με σχηματοποιημένες φλόγες. Οι καθαρές νύχτες όσο πάνε μειώνονται ανησυχητικά...

Μετά από εκτενή έρευνά μου στο Διαδίκτυο, ανακαλύπτω ότι ναι μεν υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι που έχουν ***υπναγωγικά ή υπνοπομπικά οράματα***, ωστόσο κανένας τους δεν βιώνει κάτι πιο τρομακτικό από αυτό που βιώνω εγώ! Εκείνοι συνήθως "βλέπουν" αράχνες, άγρια ζώα, σκοτεινές παρουσίες, σύννεφα καπνού, ακαθόριστα σχήματα, ή "ακούνε" φωνές, μουσική, χτυπήματα, βούισμα, ή "νιώθουν" ξαφνικούς πόνους, πιέσεις, φαγούρα, τινάγματα στο σώμα τους. Κανένας τους δεν βλέπει φλόγες, ούτε ακούει το μήνυμα "κόλαση". Αν είχα εγώ τα δικά τους συμπτώματα, δεν θα προβληματιζόμουν καθόλου...

Οι υπναγωγικές εικόνες συχνά φαίνονται σαν ξεκάρφωτες, σαν από κάποιο βιντεοπαιγνίδι ή κινούμενα σχέδια. Ενίοτε μοιάζουν σχηματοποιημένες ή φτιαγμένες από κομπιούτερ – *σα να τις στέλνει κάποιος τεχνητός πομπός και ο εγκέφαλος της δέχεται σαν δέκτης.*

Οι κυριότερες εξηγήσεις που δίνονται για αυτού του είδους τις εμπειρίες, είναι οι παρακάτω:

Α] ***Ναρκοληψία:*** Διαταραχή ύπνου, που μπορεί να εμφανιστεί σε οποιαδήποτε ηλικία και οφείλεται σε μεταλλάξεις ορισμένων γονιδίων. Από αυτά, το HLA-DQB1 έχει μελετηθεί περισσότερο, καθώς κωδικοποιεί μια πρωτεΐνη που παίζει σημαντικό ρόλο στο ανοσοποιητικό σύστημα. Οι ανωμαλίες του ανοσοποιητικού συστήματος προξενούν απώλεια νευρώνων από τον υποθάλαμο του εγκεφάλου, συνεπώς και διαταραχές ύπνου.

Οι περισσότεροι ναρκοληπτικοί κοιμούνται μόλις λίγες ώρες τη νύχτα -όπως εγώ· συχνά βιώνουν έντονες παραισθήσεις καθώς αποκοιμιούνται (υπναγωγικές) ή καθώς ξυπνούν (υπνοπομπικές) -όπως εγώ· βλέπουν ρεαλιστικά ή αγωνιώδη όνειρα -όπως εγώ. Σχετικά με τη θεραπεία της ναρκοληψίας, δεν υπάρχει τίποτα που να μην το έχω δοκιμάσει ήδη, με πενιχρά αποτελέσματα.

Β] ***Κοιλιοκάκη*** (δυσανεξία στην πρωτεΐνη γλουτένη). Η νόσος αυτή προξενεί όχι μόνο στομαχικές ενοχλήσεις αλλά και προβλήματα ύπνου, κατάθλιψη, νευρολογικές διαταραχές. Δεδομένου ότι από μικρή έχω φουσκώματα και γαστροοισοφαγική παλινδρόμηση, πιθανότατα πάσχω από κοιλιοκάκη. Όντως, αν καταναλώσω προϊόντα σιταριού (ιδίως ψωμί ή κόλυβα) μετά το μεσημέρι, οι νυχτερινές ενοχλήσεις μου χειροτερεύουν αρκετά.

Τα τρόφιμα που περιέχουν πολλή γλουτένη είναι: δημητριακά, ψωμί, ζυμαρικά, αλλαντικά, τυρί ροκφόρ, τυριά κρέμα, τηγανητά – δηλαδή αυτά που επιδεινώνουν τις νυχτερινές ενοχλήσεις μου. Οι τροφές που ανακουφίζουν την κατάσταση είναι: μήλο, αχλάδι, φακές με σκόρδο και κρεμμύδι – δηλαδή αυτές που

διευκολύνουν το ονείρεμα...

Λεπτομέρεια: Σχεδόν όλοι οι ασθενείς με κοιλιοκάκη διαθέτουν τα γονίδια HLA-DQ2, ή (σπανιότερα) του HLA-DQ8, δηλαδή μεταλλάξεις γονιδίων συγγενικών με της ναρκοληψίας.

Από την άλλη πλευρά, ναι μεν πολύς κόσμος ανησυχεί σήμερα για τη δυσανεξία στη γλουτένη, μα παραδόξως δεν έχει βρεθεί ακόμη μια ιατρική λύση στο πρόβλημα, πχ χάπια που να απενεργοποιούν τη δράση της. Το μόνο που προτείνεται είναι μια αυστηρότατη δίαιτα αποχής από τη γλουτένη (η οποία, όλως τυχαίως, βρίσκεται σε όλα τα βασικά είδη διατροφής: σιτηρά, δημητριακά, γλυκά, μπύρα, ζυμαρικά κλπ) αλλά και από την καζεΐνη (γαλακτοκομικά). Άλλοι ισχυρίζονται πως η τέλεια αποχή από τη γλουτένη δημιουργεί χειρότερα προβλήματα υγείας. Πάντως, εγώ ξέρω ότι το δικό μου πρόβλημα δεν είναι τόσο κοιλιακό όσο εγκεφαλικό.

Γ] ***Ψυχιατρικά θέματα:*** Όσοι πάσχουν από μετατραυματικό στρες συχνά έχουν επαναλαμβανόμενους εφιάλτες, με τους οποίους ξαναζούν το τραυματικό γεγονός. Άλλοτε βιώνουν υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις, δηλαδή οπτικές ή ακουστικές αισθήσεις την ώρα που αποκοιμιούνται ή ξυπνούν, αντίστοιχα.

Τα φαινόμενα του είδους παρατηρούνται επίσης σε όσους πάσχουν από αϋπνία τη νύχτα, υπνηλία την ημέρα, διαταραχές άγχους και κατάθλιψη. Όταν κάποιος έχει υπερενεργό εγκέφαλο, βλέπει πολλά έντονα ή διαυγή όνειρα κι ενδέχεται να βιώνει 5-6 υπναγωγίες κάθε νύχτα.

Σχετική έρευνα έδειξε ότι το 37% των ερωτηθέντων βιώνουν τέτοια φαινόμενα 1-2 φορές τη βδομάδα, ενώ το ποσοστό των ναρκοληπτικών στον

πληθυσμό δεν ξεπερνά το 0,04%. Παρεπιπτόντως, το ποσοστό του πληθυσμού που πάσχει από κοιλιοκάκη είναι περίπου το ίδιο (πάνω από 30%) με όσους βιώνουν υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις.

Οι υπναγωγικές παραισθήσεις και οι επαναλαμβανόμενοι εφιάλτες κατά κανόνα αφορούν πρόσωπα ή πράγματα που το άτομο φοβάται ή θέλει να ξεχάσει. Σχεδόν ποτέ δεν αφορούν κάτι ευχάριστο. *Δεν είναι σατανικό αυτό;*

Οι γυναίκες υποφέρουν σε πολύ μεγαλύτερο ποσοστό από τους άνδρες. *Λογικό δεν είναι, σε μια ανδροκρατική, μισογυνική κοινωνία;*

Τέτοια πράγματα συμβαίνουν συνήθως σε ανθρώπους καλούς, που επιθυμούν να προσφέρουν κάτι θετικό στον κόσμο, που αναρωτιούνται και προβληματίζονται, που έχουν κριτική σκέψη. *Δεν συμβαίνουν ποτέ σε ανεγκέφαλους ή σε καθάρματα...*

Άλλοι παράγοντες που επιδεινώνουν τα φαινόμενα του είδους, είναι οι εξής: Άπνοια, εμποδιζόμενη αναπνοή, αλκοόλ, νικοτίνη, καφεΐνη, ψυχιατρικά φάρμακα, διάβασμα στο κρεβάτι, ύπνος σε ύπτια στάση, ενασχόληση με πνευματισμό, μαγεία, μαντεία και τα συναφή· ο διαλογισμός εισάγει το νου στο υπναγωγικό στάδιο.

Συνήθως, οι υπναγωγίες διαρκούν λίγα δευτερόλεπτα και λαμβάνουν χώρα 2-3 φορές την εβδομάδα ή μερικές φορές το μήνα. Ενίοτε συνοδεύονται από υπνική παράλυση, άλλοτε συνεχίζονται και αφού έχει ξυπνήσει το άτομο. Ορισμένοι ξυπνούν ξαφνικά, ουρλιάζοντας με τρόμο.

Τα επεισόδια μπορεί να ξεκινούν από την παιδική ηλικία και διαρκούν δεκαετίες· ενδέχεται να μη φύγουν ποτέ. Ενίοτε μολύνουν το DNA του θύματος και

περνούν στην επόμενη γενιά. Πολύ καλά έκανα, τελικά, που δεν παντρεύτηκα και δεν τεκνοποίησα: Το εφιαλτικό μήνυμα και τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς θα μπορούσαν κάλλιστα να περάσουν στα παιδιά μου...

Τρόποι αντιμετώπισης που ίσως βοηθούν:

* Αποδοχή της κατάστασης, περιορισμός του σχετικού άγχους, ψυχραιμία.
* Ημερολόγιο νύχτας: Καταγράφετε τις παραϋπνικές ενοχλήσεις ή τα ασυνήθιστα όνειρα σ' ένα τετράδιο, κάθε νύχτα. Σημειώνετε τους αρνητικούς παράγοντες που νομίζετε ότι προκαλούν το φαινόμενο, έτσι ώστε να τους αποφεύγετε στο μέλλον.
* Αναπτύξτε ένα ειδικό τελετουργικό (επαναλαμβανόμενη θετική έκθεση) πριν από την κατάκλιση: Αν, για παράδειγμα, "βλέπετε" εισβολείς στο σπίτι σας, προτού πέσετε στο κρεβάτι περάστε απ' όλα τα δωμάτια, εξετάζοντας κάθε πόρτα και παράθυρο, για να βεβαιωθείτε πως είναι ασφαλή. Αφού ξαπλώσετε, οραματιστείτε τη "βόλτα" σας και καθησυχάστε τον εαυτό σας πως όλα είναι εντάξει. *Αν μη τι άλλο, τουλάχιστον θα νιώσετε πιο ήρεμα...*

👁 Και άλλη μια λεπτομέρεια: Ήδη από το 2015 είναι δυνατή η χειραγώγηση της μνήμης με επιστημονικές μεθόδους!

Δημιουργία τεχνητών αναμνήσεων στο εργαστήριο: Σύμφωνα με επιστημονικές έρευνες που έχουν διεξαχθεί σε τρωκτικά στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια, οι επιστήμονες είναι σε θέση να δημιουργούν αλλά και να διαγράφουν μνήμες, χειραγωγώντας τον φλοιό του εγκεφάλου. Οι τεχνητές αναμνήσεις δεν διαφέρουν από τις κανονικές, εφόσον ο εγκέφαλος τις αναγνωρίζει σαν δικές του. Αναφέρεται, μάλιστα, ότι

"περιλαμβάνουν μακροπρόθεσμη ανάκληση".

Ακόμη, Αμερικανοί βιολόγοι στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια (UCLA), κατόρθωσαν να μεταβιβάσουν μια συγκεκριμένη αρνητική ανάμνηση από ένα θαλάσσιο σαλιγκάρι σε άλλο. Αυτό επιτεύχθηκε μέσω μεταφοράς του μορίου RNA από το ένα πειραματόζωο στο άλλο. Οι ερευνητές πιστεύουν ότι τέτοιου είδους έρευνες είναι δυνατόν να οδηγήσουν στη διαγραφή τραυματικών αναμνήσεων αλλά και στην ανάκτηση χαμένων αναμνήσεων σε ανθρώπους.

Επιπλέον, ερευνητές του Πανεπιστημίου της Φλόριντα πέτυχαν να διαγράψουν συγκεκριμένες αναμνήσεις από πειραματόζωα, αναστέλλοντας μια χημική ουσία η οποία συνδέεται με τη διαμόρφωση αναμνήσεων κατά τη "φάση συντήρησης". Για παράδειγμα, η ανάμνηση της χρήσης ναρκωτικών σε πειραματόζωα [*ανθρώπινα;*] με εθισμό στις μεθαμφεταμίνες διαγράφηκε μόνιμα, παρέχοντας έτσι ελπίδες για την διαγραφή τραυματικών αναμνήσεων από τον ανθρώπινο εγκέφαλο.

Παράλληλα, Γάλλοι ερευνητές του Εθνικού Κέντρου Επιστημονικών Ερευνών (CNRS) της Γαλλίας κατάφεραν να δημιουργήσουν τεχνητές αναμνήσεις στη μνήμη πειραματόζωων κατά τη διάρκεια του ύπνου – πράγμα που μπορεί ν' ανοίξει νέους δρόμους για την θεραπεία της κατάθλιψης και του μετατραυματικού στρες. Με τη βοήθεια ηλεκτροδίων, οι επιστήμονες "εμφύτευσαν" μια ευχάριστη ανάμνηση στον εγκέφαλο των πειραματόζωων. Όταν αυτά ξύπνησαν, γύρευαν να ξαναζήσουν την ευχάριστη εμπειρία -την οποία δεν είχαν βιώσει ποτέ στ' αλήθεια.

Ένα ηλεκτρόδιο είχε συνδεθεί στην περιοχή της μνήμης, δηλαδή στον ιππόκαμπο του εγκεφάλου, και

άλλο ένα στο κέντρο ανταμοιβής-ευχαρίστησης. Έτσι, οι ερευνητές δημιούργησαν μια τεχνητή συσχέτιση ανάμεσα στα εγκεφαλικά κύτταρα καταγραφής του χώρου (νευρώνες που καταγράφουν συγκεκριμένες τοποθεσίες) και σε θετικά συναισθήματα.

Η καινούργια, θετική ανάμνηση ωθούσε τα πειραματόζωα να επισκεφθούν ένα μέρος όπου υποτίθεται ότι είχαν βιώσει μια ευχάριστη εμπειρία στο παρελθόν. Οι επιστήμονες ισχυρίζονται πως η αντίδρασή τους δεν ήταν ασυνείδητη αλλά οφειλόταν σε μια συνειδητή ανάμνηση. Πιστεύουν, λοιπόν, ότι το επίτευγμά τους μπορεί να οδηγήσει σε μια αποτελεσματική μέθοδο επέμβασης στη μνήμη ανθρώπων.

Ωστόσο, άλλοι επιστήμονες εκδηλώνουν σκεπτικισμό σχετικά με τα ανωτέρω επιτεύγματα, εφόσον η εμφύτευση ψεύτικων αναμνήσεων θα μπορούσε να επηρεάσει την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου. Ακόμη, τέτοιου είδους τεχνικές θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν μελλοντικά από τις κυβερνήσεις με σκοπό τον νοητικό έλεγχο των υπηκόων τους.

Μήπως, όμως, τεχνικές παρόμοιες ή διαφορετικές (πχ με στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες ή/και εμφυτεύματα) εφαρμόζονται ήδη σε επιλεγμένους ανθρώπινους στόχους, με σκοπό τη χειραγώγηση της μνήμης τους αλλά και τον νοητικό τους έλεγχο; Μήπως οι επιστήμες του είδους είναι ήδη πολύ πιο προηγμένες απ' όσο μαθαίνει και φαντάζεται ο μέσος πολίτης; Άραγε, μέχρι ποιό σημείο μπορεί να φθάσει η χειραγώγηση του εγκεφάλου; Σε ένα ακραίο επίπεδο, όλες οι αναμνήσεις σου θα μπορούσαν να είναι φτιαχτές...

Επαναστατικό Καλοκαίρι

Τετάρτη, 6 Ιουνίου 2018

Εικόνες του Πλέγματος: Εδώ και λίγες μέρες σχεδίαζα να πάω να ρίξω μια πιο προσεκτική ματιά σε δυο παράξενα οικόπεδα της Άνω Γλυφάδας, τα οποία φέρονται ως έχοντα σχέση με την ΕΥΔΑΠ: Το ένα βρίσκεται στην Τερψιθέα, το άλλο στο Ελληνικό.

Σήμερα το απόγευμα αποφάσισα να περάσω από πρώτο, εφόσον μάλιστα βρίσκεται πιο κοντά στο σπίτι μου. Το μοναχικό κτήριο στέκει μέσα σ' ένα εντελώς αδιαμόρφωτο χωράφι γεμάτο δέντρα (πεύκα, πικροδάφνες, ελιές, συκιές κλπ). Εκτός από την πρόσοψη, οι τοίχοι του είναι μισοθαμένοι, σε όλο το μήκος τους, μέσα σε χωμάτινους λοφίσκους -*γιατί άραγε;* Υπάρχουν δυο όμοιες πινακίδες, η μία κολλημένη στην εξώπορτα και η άλλη στην μπροστινή πόρτα του κτίσματος, που γράφουν το ίδιο, δηλαδή "ΕΥΔΑΠ - Απαγορεύεται η είσοδος στους μη έχοντες εργασία". *Αυτό μόνο...*

Το οικόπεδο είναι περικυκλωμένο από ψηλά, πράσινα κάγκελα, η εξώπορτα είναι πάντα κλειδωμένη και ποτέ μα ποτέ δεν έχω δει να μπαίνει ή να βγαίνει κάποιος από εκεί. Πάντως, άκουσα νερό να τρέχει μέσα από τα τρία ανοιχτά πλαϊνά παράθυρα, που δεν έχουν παντζούρια αλλά κάγκελα.

Λίγες μέρες αργότερα θα επισκεφθώ το δεύτερο οικόπεδο, στο Ελληνικό: έχει τα ίδια χαρακτηριστικά, μόνο που διαθέτει και προστατευτικά σύρματα πάνω από τα ψηλά πράσινα κάγκελα. Αυτό το κτήριο πρέπει να είναι μεγαλύτερο αλλά το σχέδιό του δεν

πολυφαίνεται επειδή ολόκληρη η μπροστινή μεριά καλύπτεται από πυκνοφυτεμένα δέντρα. Και εδώ υπάρχουν οι παράξενοι λοφίσκοι, οι ίδιες απωθητικές πινακίδες, η ίδια απόλυτη ερημιά, ο ίδιος αέρας μυστηρίου πλανιέται στην ατμόσφαιρα...

Εδώ και πέντε δεκαετίες τουλάχιστον, αυτά τα δυο οικόπεδα παραμένουν ίδια και απαράλλακτα. Τέτοιου είδους κτίσματα δεν έχω δει πουθενά αλλού, υπάρχουν όμως δυο σχετικά κοντά στο σπίτι μου. Και, όπως είδα στον χάρτη, σχηματίζουν ισόπλευρο τρίγωνο 8 x 8 x 14 εκ με το σπίτι μου, με το κτίσμα της Τερψιθέας να βρίσκεται στην κορυφή.

Ψάχνω σχετικές πληροφορίες στο Διαδίκτυο για αρκετή ώρα, μα δεν καταφέρνω να βρω τίποτα – λες και τα οικήματα του είδους να είναι ανύπαρκτα.

Τι να κρύβουν, άραγε;

Κάτι κρύβουν, όχι κατ' ανάγκην κάτι κακό.

Αλλά αμφιβάλλω αν έχουν όντως κάποια σχέση με την ΕΥΔΑΠ...

Παρασκευή, 8 Ιουνίου 2018

Νωρίς το πρωί ανοίγω το ψυγείο και, προς μεγάλη μου έκπληξη, διακρίνω μέσα ένα σετ από έξι κουτιά μπύρες, από τις οποίες λείπει η μία. Απορώ, καθώς δεν έχω αγοράσει μπύρες τελευταία, παρά μόνο σόδες που πίνω με το φαγητό.

“Πώς βρέθηκαν εδώ αυτές οι μπύρες; Μήπως τις έφερε ο Γιάννης;” ρωτώ τη μαμά.

“Όχι, μάλλον τις είχες αγοράσει εσύ και τις ξέχασες”, μου απαντά εκείνη.

Κι όμως, είμαι σίγουρη πως εδώ και μια βδομάδα τουλάχιστον δεν υπήρχαν μπύρες στο ψυγείο. Πιθανότατα πρόκειται για ακόμα μία *χρονική διάλειψη*. Σαν

πολύ συχνά δεν μου συμβαίνουν τελευταία;

☺ Ο Αντώνης έχει κλείσει πλέον τα δέκα κι έχει κόψει τις πολλές χαριτωμενιές. Σπάνια παίζουμε ποδόσφαιρο πια (μονάχα ρακέτες, καμιά φορά), μάλλον επειδή έχει ψηλώσει αρκετά και δεν του είναι τόσο εύκολο να ορμάει συνεχώς κάτω στο πάτωμα για να πιάσει τη μπάλα. Προτιμάει να προπονείται μόνος του στην αυλή, σύμφωνα μάλιστα με τις οδηγίες του αυστηρού πατέρα του, ο οποίος ονειρεύεται μια μέρα να δει το γιο του να διαπρέπει στα γήπεδα.

Το μεσημέρι ο μικρός αναχωρεί για τριήμερες διακοπές στο Σοφικό, σε μια ειδική κατασκήνωση για μέλλοντες ποδοσφαιριστές. Την εκδρομή διοργανώνει ο ποδοσφαιρικός σύλλογος στον οποίο ανήκει και είναι η πρώτη εξόρμηση του Τώνη ως νεαρός, ανεξάρτητος άνδρας.

Λίγο πριν φύγει, σκεπτικός και προβληματισμένος, κάθεται και γράφει τις σκέψεις του (κομματάκι ανορθόγραφα) σ' ένα μικρό ημερολόγιο:

‡ 8/6/2018 – Σήμερα φεύγω για τρεις μέρες με τους φίλους μου για το Σοφικό. Θα μου λείψει πολύ η μαμά μου, ο μπαμπάς μου και οι οικογένιά μου. Εκτός από αφτό, η Ζωζώ έχει γκόμενο που εφτυχώς θυμήθηκα το όνομά του γιατί όλο το ξεχνάω, γιατί θέλω να το ξεχνάω. Τέλοσπάντον παρόλα φτα βρήκα και εγώ γκόμενα που είναι πιο όμορφη από τη Ζωζώ! ‡

Όσο για τον ανηψιό Γιάννη, εξακολουθεί να διατηρεί το προσωπείο του ευσυνείδητου οικογενειάρχη – ίσως, όμως, να το νιώθει κιόλας. Εγώ, πάντως, εξακολουθώ να μην πείθομαι, καθώς βλέπω ότι ορισμένες αρνητικές τάσεις του χειροτερεύουν με το χρόνο. Συγκεκριμένα, του είναι αδύνατον να μιλήσει έστω για δέκα λεπτά χωρίς να εκφράσει τον ακραίο

μισογυνισμό του: Με ρομποτική επιμονή διατυμπανίζει πως όλες οι γυναίκες είναι βρωμερές πουτάνες επειδή θέλουν σεξ και όλες θέλουν σεξ παντού, πάντοτε, με οποιονδήποτε τρόπο και με όποιοδήποτε τύχει! Μιλάει με λόγια τόσο υπερβολικά και προσβλητικά, που δεν μπορώ ούτε θέλω να τα καταγράψω. Θεωρεί τις γυναίκες ως το πιο ευτελές πράγμα πάνω στη γη, πολύ κατώτερες και από αντικείμενα ακόμη. Δεν ξέρω πώς αλλιώς να το εκφράσω, τόσο περιφρονητικά δεν μιλάει κανείς ούτε για το κωλόχαρτο. Συχνά μάλιστα εκφράζει την επιθυμία του να ήταν μουσουλμάνος, επειδή
“Αυτοί τις έχουν τις γυναίκες τους όπως πρέπει, κλεισμένες μέσα στο σπίτι, ούτε νεκρές δεν βγαίνουν απο εκεί! Όχι σαν τις δικές μας που είναι καραπουτάνες και τριγυρίζουν όλη μέρα έξω!”
“Μα τότε κι εγώ πουτάνα είμαι, επειδή όλη μέρα τριγυρίζω έξω!” του κάνω.
“Τι σχέση έχεις εσύ με τις γυναίκες;” μου απαντάει αινιγματικά. “Τι σύγκριση υπάρχει ανάμεσα σε σένα και στα σκατά;”

Ενίοτε τονίζει ότι εγώ και η μάνα μου διαφέρουμε από τις άλλες γυναίκες (προφανώς επειδή δεν πηδιόμαστε) αλλά δεν νομίζω ότι μας εκτιμάει πραγματικά: Ή μας δουλεύει, ή θέλει να μας βλέπει έτσι επειδή είμαστε η οικογένειά του. Άλλωστε, συχνά-πυκνά μας πετάει βρισιές με τρόπο (πχ, "είστε ηλίθιες") έντεχνα ανακατεμένες με άσχετες κουβέντες, ώστε να μη συνειδητοποιούμε αμέσως τι λέει.

Ο Γιάννης έχει οκτώ μήνες να κάνει σχέση – πρωτοφανές για τον σούπερ γόη, ο οποίος μέχρι τον περασμένο Νοέμβρη δεν είχε μείνει ποτέ, ούτε μια μέρα, χωρίς παλλακίδα να τον υπηρετεί. Αυτό συμβαίνει ίσως επειδή τελευταία έχει αποτρελαθεί και εκφράζει

αμέσως και απερίφραστα το μίσος του για τις γυναίκες, ακόμη και σε όσες τον πλησιάζουν ερωτικά. Εκείνες τσινάνε και ο πρίγκηπας μένει μόνος κι εξαγριωμένος με τις "πουτάνες".

Όσο για μένα, φροντίζω να διατηρώ ένα μετριοπαθές προφίλ απέναντί του: Όταν κάποιος εκφράζει τόσο ακραίο ρατσισμό, είναι σίγουρα επικίνδυνος ψυχωτικός, κάτι σαν τους ναζιστές του 3ου Ράιχ. Μόνο που σε αυτή την περίπτωση, τον ρόλο των προς εξόντωση Εβραίων έχουν πάρει οι γυναίκες. Πρόκειται, άραγε, για μια τρέλα του Γιάννη ή για μια γενική τάση της σύγχρονης, δήθεν προοδευτικής κοινωνίας; Πολύ φοβάμαι ότι ισχύει το δεύτερο...

Δευτέρα, 11 Ιουνίου 2018

Πείραμα: Κατά τις 9:00 το βράδι τρώω λίγα φρούτα και μετά παίρνω 4 gr μελατονίνη. Περίπου στις 4:10 τα ξημερώματα μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια πόλη που μοιάζει με την Άνω Γλυφάδα. Ο ουρανός είναι γεμάτος βαριά, γκρίζα, βροχερά σύννεφα. Πρέπει να πάω στη δουλειά μα η βροχή δυναμώνει πολύ και οι δρόμοι γίνονται αδιάβατοι, σαν ποτάμια. Κάνω να περάσω απέναντι μα δεν μπορώ. Θυμώνω, το όνειρο γίνεται διαυγές, στέκομαι και φωνάζω: “Προστάζω να βγει ο ήλιος τώρα!”. Ωστόσο η βροχή επιμένει αλλά το ίδιο κι εγώ: επαναλαμβάνω τα λόγια και περιμένω, γεμάτη σιγουριά.

Τότε, ο ουρανός ξανοίγει στον ορίζοντα, λαμπρός ήλιος αρχίζει να ανατέλλει, η βροχή σταματά, τα σύννεφα υποχωρούν σταδιακά, ο ουρανός γίνεται γαλανός. Στο μεταξύ το μέρος αλλάζει, γεμίζει με όμορφα, λευκά σπίτια που φαντάζουν σαν σκηνικά, ενώ

κόσμος πολύς βγαίνει στους δρόμους. Μπροστά μου ξετυλίγεται τώρα ένα γραφικό, γαλάζιο ποτάμι, με πράσινα νησάκια που ξεπροβάλλουν κοντά στην αντικρινή όχθη. Απογειώνομαι και πετώ αβίαστα προς τα εκεί. Πετώ γοργά στον αέρα, νιώθοντας έντονη χαρά και ικανοποίηση...

Τρίτη, 12 Ιουνίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς τρώω λίγα φρούτα και μετά παίρνω 4 mg μελατονίνη, όπως χθες. Κατά τις 1:20 τη νύχτα βιώνω μια

Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι στο κατάστρωμα ενός πλοίου και διασκεδάζω με φίλους, πλάι σε μεγάλα γκρίζα παράθυρα. Ωστόσο, νιώθω έναν αόρατο, ακαθόριστο κίνδυνο να καραδοκεί. Ξαφνικά, το όνειρο γίνεται διαυγές· υψώνω τα χέρια, αρχίζω να ίπταμαι τριγύρω, ανεβαίνω σκάλες, πετώ σε όλο το πάνω κατάστρωμα. Δίπλα σ' ένα παγκάκι διακρίνω μια παλιά μας γειτόνισσα, η οποία μου μιλάει γελαστή.

Ξαφνικά, πολλοί ασπροκόκκινοι πύραυλοι πέφτουν από τον ουρανό και εκρήγνυνται εκεί κοντά. Φόβος με πλημμυρίζει, κλείνω τα μάτια με τα χέρια μου και προσεύχομαι για συγχώρεση στο Χριστό και στην Παναγία. Ανέλπιστα, όλα ησυχάζουν. Τότε, βλέπω να κατεβαίνουν εξωγήινοι, μάλλον μέσα από κάποιο σκάφος στον ουρανό. Όταν φεύγουν, λένε στους άλλους για μένα "Να της φέρεστε ωραία". Αμέσως μετά βρίσκομαι καθισμένη σε μια καρέκλα και τρώω ένα κομμάτι τούρτα σοκολάτα, που είναι απαλή στην υφή κι ευχάριστη στη γεύση...

Mommy Dearest: Μόλις πρόσφατα συνειδητοποίησα ότι όπου κι αν σταθώ μέσα στο σπίτι, η μαμά βρίσκεται πάντα μέσα στα πόδια μου: Πάω να

σκουπίσω, τσουπ, έρχεται μπροστά μου για να πάρει κάτι, να δει κάτι, να κάνει κάτι· πάω να πλύνω τα πιάτα, τσουπ, πετάγεται μπροστά μου και ψάχνει για ποτήρι επειδή τότε θυμάται ότι διψάει· πάω να δω τηλεόραση, τσουπ, γυρνοβολάει πέρα-δώθε μπροστά από την οθόνη για κανένα δεκάλεπτο· πάω στην τουαλέτα, τσουπ, τρυπώνει μπροστά μου και μου παίρνει τη θέση. Το υποσυνείδητο μήνυμα, σαφέστατο: *Ό,τι κι αν κάνεις, θα με βρίσκεις μπροστά σου...*

* Ό,τι κι αν πάω να κάνω, σπεύδει αμέσως να μου πει να μη το κάνω: "Μην σκουπίσεις τώρα, άσε αργότερα" ... "Μη σφουγγαρίζεις καλοκαιριάτικα, άσε για το φθινόπωρο" ... "Μην ανοίξεις την πόρτα, κάνει κρύο" ... "Μην κλείσεις την πόρτα, θα σκάσουμε από τη ζέστη" κ.ο.κ.

* Ό,τι κάνω, φροντίζει να μου το διορθώνει: "Αυτό δεν γίνεται σωστά έτσι, γίνεται αλλιώς" ... "Μην πας από δω, πήγαινε από κει" ... "Βγάλε αυτό που φοράς, βάλε κάτι άλλο" ... "Μην τρως εκείνο, φάε το άλλο" κ.ο.κ.

* Ειδικά αν με δει να γράφω στο κομπιούτερ, την πιάνει παροξυσμός και φροντίζει να με διακόπτει κάθε ένα λεπτό, με διάφορες δικαιολογίες: "Έλα εδώ να με βοηθήσεις στην κουζίνα" ... "Πρέπει να βάλεις πλυντήριο τώρα" ... "Σήκω να κάνεις και καμιά δουλειά" ... "Πήγαινε τώρα στο μανάβη να μου αγοράσεις παραπούλια" ... "Η τάδε γειτόνισσα είναι στριμμένη" ... "Ο δείνα συγγενής μου φέρθηκε άσχημα το 1972" ... "Πολύ ασχολείσαι με δαύτο και δεν δίνεις σημασία τι γίνεται γύρω σου" ..."Όλο σκατά γράφεις στο κομπιούτερ, θα χαζέψεις" κ.ο.κ.

* Θεωρεί αυτονόητο ότι πρέπει ανά πάσα στιγμή να είμαι πρόθυμη να εγκαταλείψω οποιαδήποτε ασχολία μου για να υπηρετήσω την ίδια, την αδελφή μου ή τους

γιους της. Στις προάλλες, που είχα πάει στο Internet Cafe, μου τηλεφώνησαν και απαίτησαν να έλθω σπίτι άρον-άρον για να δακτυλογραφήσω ένα επείγον e-mail της Αλίκης ατάκα κι επί τόπου. Υπάκουσα μεν αλλά έγινε χαμός επειδή εκδήλωσα κάποια δυσαρέσκεια. Εντέλει, το εν λόγω e-mail ήταν πέντε γραμμές όλο κι όλο, και καθόλου επείγον.

* Ειδικά για το φαγητό, δεν υπάρχει περίπτωση να βάλω μια μπουκιά στο στόμα μου και να μη μου πει: "Μη το φας όλο, άσε να φάνε ο Γιάννης, ο Τώνης, η Αλίκη..."

* Παρακολουθεί διαρκώς την κάθε μου κίνηση: τι κάνω και πώς το κάνω· πού πηγαίνω, γιατί, και πόση ώρα λείπω· τι παρακολουθώ στην TV, γιατί εκείνο και όχι το άλλο· πόση ώρα κάθομαι στο κομπιούτερ και τι "σκατά" γράφω – και πάντα σχολιάζει ανάλογα: "πάλι με βλακείες ασχολείσαι" ... "μεγάλη είσαι, ελπίζω να ξέρεις τι κάνεις" ... "όλο αργείς, σίγουρα πηγαίνεις στη φιλενάδα σου την Ελένη; Μήπως πηγαίνεις σε καμιά αίρεση;" κ.ο.κ.

* Τρέμει στη σκέψη μήπως δυσαρεστήσω τα "αφεντικά" μου: "Ο Αργύρης Ξιφαράς σου δίνει λεφτά [*120 ευρώ το μήνα*], γι' αυτό μην παραπονιέσαι καθόλου για τις παραξενιές του, να παρακαλάς μόνο να μη σε αφήσει!"

* Στην πρώτη ευκαιρία, σπεύδει να μου υποβάλλει ότι είμαι νευρασθενική. Αν, για παράδειγμα, ακουστεί καμιά φωνή από τη διπλανή πολυκατοικία, βγάζει αμέσως το συμπέρασμα ότι φώναξα εγώ και με ταράζει στην ανάκριση. Μάταια προσπαθώ να της εξηγήσω ότι δεν ήμουν εγώ. Αν δυσανασχετήσω για οτιδήποτε, με καθηλώνει με σιδερένιο βλέμμα και με αρχίζει στα "Πολλά νεύρα έχεις" ... "Κοίτα να συγκρατείς τα νεύρα σου" ... "Είσαι υστερική", κλπ.

Ιδίως τους τελευταίους μήνες, όποια δουλειά κι αν κάνω, σπεύδει να ελέγξει μήπως δεν την έκανα σωστά και αρκετά συχνά μου βρίσκει περίεργα λάθη, για τα οποία συχνά αναρωτιέμαι αν όντως τα έχω κάνει:

▪ "Άνοιξες τη βρύση του νιπτήρα και την ξέχασες ανοιχτή! Θα πλημμυρίσουμε καμιά ώρα!"

▪ "Πάλι άναψες λάθος μάτι κουζίνας! Μα πού έχεις το νου σου;"

▪ "Πήρες την κατσαρόλα από το μάτι και το ξέχασες αναμμένο! Πρόσεχε λίγο, θα πιάσουμε φωτιά!"

▪ "Έκλεισες τα παντζούρια του σαλονιού αλλά δεν γύρισες το γαντζάκι και το παράθυρο θα έμενε ανοιχτό όλη νύχτα!"

▪ "Ξέχασες να κλειδώσεις την πόρτα αποβραδίς, κι έμεινε ξεκλείδωτη όλη νύχτα!"

▪ Σήμερα το πρωί κάναμε απόψυξη στο ψυγείο κι έβαλα μια πετσέτα κοντά στη βάση του για να μην σοροκαλίζουν τα νερά στο δάπεδο. Η μαμά έσπευσε αμέσως να ελέγξει μήπως η πετσέτα δεν ήταν σωστά διπλωμένη αλλά δεν βρήκε κάποιο ψεγάδι – μάλλον επειδή εκείνη την ώρα έτυχε να είμαι μπροστά...

Τις ανωτέρω ανησυχίες τις εκφράζει μονάχα σε σχέση με μένα· δεν αμφιβάλλει ποτέ για την εξυπνάδα ή την αποτελεσματικότητα της αδελφής μου, των ανηψιών μου ή οποιουδήποτε άλλου.

Κατόπιν τούτων, αναρωτιέμαι: Αφού η καλή μου μητέρα με θεωρεί εντελώς ανίκανη και δεν μου έχει καμία εμπιστοσύνη για τίποτα, πώς με άφησε να πάω μόνη μου για σπουδές στην Ιταλία, και μετά για δουλειά στη Σάμο, όταν ήμουν μόλις 20 ετών; Τότε ήμουν όντως αγαθιάρα, άβγαλτη και άβουλη, θα μπορούσα όντως να έχω πέσει σε καμιά άσχημη παγίδα. Δυο-τρεις φορές τη γλύτωσα στο παρά τρίχα, ψάχνοντας για δουλειά σε

ύποπτες περιοχές. *Τολμώ να σκεφθώ ότι η μάνα μου δεν με εμποδίζει σε κάτι τέτοια επειδή με κάτι τέτοια δεν με περιμένει τίποτα καλό...*

Άραγε, μου φέρεται έτσι από απλή μητρική ανασφάλεια; Ή, μήπως, μου εξασκεί σκόπιμα συστηματικό ψυχολογικό πόλεμο; Αν ισχύει το δεύτερο, τα πράγματα είναι πολύ πιο αλλόκοτα απ' όσο φαίνονται. Ώρες-ώρες έχω την εντύπωση πως κάτι πολύ χοντρό πλέκεται γύρω μου από τους γύρω μου· τρέφω υπόνοιες ακόμα και για το ρόλο που μπορεί να παίζει η μάνα μου απέναντί μου από τότε που γεννήθηκα -και τον παίζει πολύ καλά: Μήπως είναι ο βασικός δεσμοφύλακάς μου στην Κοσμική Φυλακή της Γης; Μήπως η αλήθεια του κόσμου είναι πολύ πιο απίθανη απ' όσο έχω φανταστεί ποτέ;

... Εδώ και κανένα χρόνο η μητέρα μου αναπτύσσει τις ίδιες τεχνικές γενικής αποθάρρυνσης και απέναντι στον Αντώνη! Μόλις μπαίνει μέσα το παιδί, η μάνα μου γίνεται σαν ταύρος που βλέπει κόκκινο πανί. Του επιτίθεται αμέσως και του κάνει παρατηρήσεις για τα πάντα: γιατί φοράει την κοντομάνικη μπλούζα και όχι τη μακρυμάνικη, γιατί πίνει γάλα κρύο και όχι ζεστό, γιατί τακτοποιεί τα παιγνίδια του έτσι και όχι αλλιώς, γιατί ανταπαντάει και βγάζει γλώσσα, κ.ο.κ. "Καημό το 'χω, μία φορά να έλθω κάτω και να μη με μαλώσει η γιαγιά!" μου παραπονέθηκε το πρωί ο μικρός, ενώ παίζαμε ρακέτες.

! Αυτά καθόμουν κι έγραφα στον υπολογιστή νωρίς το απόγευμα. Όταν τελείωσα, πήγα να αντιγράψω το ενημερωμένο αρχείο από τα "Έγγραφα" στο αντίστοιχο του USB, όπως πάντα. Ωστόσο, δεν ξέρω πώς έγινε, και αντί να αντιγράψω το καινούργιο αρχείο από τα "Έγγραφα" στο στικάκι, μετέφερα το παλιό αρχείο του

USB στα “Έγγραφα”! Το αποτέλεσμα ήταν να χαθούν όσα είχα μόλις γράψει! Δεν μπορούσα να το πιστέψω, πρώτη φορά παθαίνω κάτι τέτοιο! Μπερδεύτηκα τάχα, ή συνέβη τίποτε άλλο, καμιά *χρονική διάλειψη*, ας πούμε; *Μάλλον δεν έπρεπε να γράψω αυτό το κείμενο, ίσως είμαι άδικη απέναντι στη μητέρα μου,* σκέφτηκα εκείνη την ώρα κι έκλεισα τον υπολογιστή.

Βλέποντας, όμως, ότι τα επεισόδια συνεχίζονται, μετά από λίγες μέρες θα ξαναγράψω το κείμενο, με ακόμα περισσότερες λεπτομέρειες...

Τετάρτη, 20 Ιουνίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς τρώω δυο κομμάτια γεμιστά και μετά παίρνω 4 mg μελατονίνη. Κατά τις 2:00 πμ έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ξυπνώ μέσα στη νύχτα και βγαίνω στο δρόμο. Βλέπω ότι όλοι οι κάδοι σκουπιδιών είναι πεσμένοι κάτω, ενώ συμμορίες ρακοσυλλεκτών τους ψάχνουν και τους αδειάζουν. Μόλις με βλέπουν, παρατάνε τους κάδους και τρέχουν να μπουν στο σπίτι μου, με σκοπό να κλέψουν.

Μόλις που προφταίνω να φθάσω εγώ πρώτη, όμως τα κάγκελα της εξώπορτας δεν κλείνουν καλά, οπότε σύντομα οι κλέφτες βρίσκονται στην αυλή μου. “Δεν έχω λεφτά”, τους λέω βιαστικά, ενώ μέσα στο σπίτι έχω 65.000 δρχ. Εκείνοι δεν με πιστεύουν και μπαίνουν στο σαλόνι μου. Τότε, για να αποφύγω την κλοπή, τους λέω ψέματα ότι γνωρίζω ένα σπίτι, όχι πολύ ψηλά στην οδό Τεμπών, όπου υπάρχουν πολλά χρήματα. Παραδόξως με πιστεύουν και αποχωρούν, θέλουν όμως να πάω κι εγώ μαζί τους για να τους βοηθήσω στη διάρρηξη.

Αναγκαστικά βγαίνω στο δρόμο μαζί τους αλλά μετά από λίγα μέτρα κάνω απότομη μεταβολή και τρέχω ξανά πίσω, προς το σπίτι μου. Τώρα είναι και ο Τώνης μαζί μου. Μπαίνουμε μέσα πάνω στην ώρα, κλείνω τη μπροστινή πόρτα έγκαιρα, όμως ξεχνώ ότι υπάρχουν και άλλες, πλαϊνές πόρτες ανοιχτές, απ' όπου οι εχθροί εισβάλλουν ανενόχλητοι. “Εντάξει, νικήσατε”, τους λέω. *Μετά θα δω τι θα κάνω*, σκέφτομαι...۩

Εικόνες του Matrix: Πριν από τρεις μέρες η Ελλάδα και η λεγόμενη Δημοκρατία της Μακεδονίας (FYROM) υπέγραψαν τη Συνθήκη των Πρεσπών, σύμφωνα με την οποία οι Σκοπιανοί αναγνωρίζονται ως Μακεδόνες και απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Επιπλέον, έτσι ανοίγει ο δρόμος για την ένταξη της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Στο εξής, λοιπόν, η χώρα αυτή θα αποκαλείται Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας, η γλώσσα τους θα λέγεται Μακεδονική και η σημαία τους επίσης Μακεδονική.

Απορώ, πάντως: Επιτρέπεται μια χώρα να αλλάζει το όνομά της όπως της γουστάρει; Τα υπόλοιπα κράτη (ακόμα και η Ελλάδα) γιατί δέχονται αυτή την ονομασία; Και από πού και ως πού οι Σκοπιανοί είναι Μακεδόνες;

Πριν από τις κατακτήσεις του Φιλίππου Β΄, το βασίλειο της Μακεδονίας αντιστοιχούσε στη σημερινή ελληνική Μακεδονία. Γύρω στα τέλη του Μεσαίωνα περιλάμβανε βουλγαρικά και αλβανικά εδάφη, καθώς και το νότιο τμήμα της σημερινής FYROM. Τότε οι Σλάβοι αποτελούσαν τη μεγαλύτερη εθνική μειονότητα, όμως η πλειοψηφία των κατοίκων ήταν Έλληνες. Συνεπώς, οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν πρόγονοι των Ελλήνων. Οι Σλάβοι εγκαταστάθηκαν στην περιοχή

πολύ αργότερα, κατά τη διάρκεια του 6ου και 7ου αιώνα μ.Χ. *Με δυο λόγια, οι Σκοπιανοί έχουν τόση σχέση με τον Μέγα Αλέξανδρο όση και τα χαρούπια με το σαξόφωνο...*

Suite (συνέχεια): Στα τέλη Σεπτεμβρίου θα γίνει δημοψήφισμα στη γειτονική χώρα και οι Σκοπιανοί θα ψηφίσουν αν συμφωνούν με την αλλαγή του ονόματος της χώρας τους ή όχι. Το ~91% θα ψηφίσει "ναι" αλλά η συμμετοχή δεν θα ξεπεράσει το 36%, οπότε το δημοψήφισμα θεωρείται άκυρο, όπως και η συνθήκη των Πρεσπών. Την ίδια εποχή περίπου, η Ελλάδα βγαίνει από το μνημόνιο.

et fin (και τέλος): Ωστόσο, ο Σκοπιανός ηγέτης δεν θα αργήσει να βρει τους οκτώ βουλευτές από την αντιπολίτευση που του έλειπαν για να έχει την πλειοψηφία στη Βουλή (οι φήμες λένε ότι έπεσε η δωροδοκία σύννεφο). Έτσι, η Συνθήκη των Πρεσπών θα τεθεί σε πλήρη ισχύ, με τις ευλογίες των Μεγάλων Δυνάμεων...

"Η Ελλάδα μου θυμίζει την οικογένειά μας", λέει χαρακτηριστικά η μητέρα μου, μόλις μαθαίνει τα καθέκαστα. "Όλοι τη χτυπάνε από παντού αλλά αυτή συνεχίζει να μένει πάντα όρθια..."

Παρασκευή, 22 Ιουνίου 2018

☺ Νωρίς το πρωί, μόλις ήλθε ο Τώνης στο σπίτι μας, μου παρέδωσε ένα κουτί γκοφρέτες (από τις πέντε που είχε μέσα, είχε φάει τις δυο) "για τα γενέθλιά σου, που ήταν χθες", μου είπε. Ύστερα εγώ έφυγα για μάθημα αγγλικών στις αδελφές Ξιφαρά (το τελευταίο της σχολικής χρονιάς) και ο μικρός έκατσε κι έγραψε ένα νέο επεισόδιο της Σούπερ Νονάς:

‡ “Η Σούπερ νονά και οι γκοφρέτες” ‡

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε η Σούπερ νονά με τον άνδρα της και την οικογένειά της σε μια βιλάρα με πισίνα και ήταν βράδυ. Εκεί που όλοι από την οικογένειά της είχαν κοιμηθεί, τότε την σούπερ νονά (λιγουρού) την έπιασε μια λιγούρα για γκοφρέτες. Μες τα μεσάνυχτα η σούπερ νονά πήγε λοιπόν στο Γαλαξία για να πάρει γκοφρέτες.

Όταν όμως βγήκε από το μαγαζί, την πήρε ο άνδρας της στο τηλέφωνο επειδή ξύπνησε και δεν την είδε δίπλα του. Η Σούπερ νονά το σήκωσε και τις απόσπασε την προσοχή. Είδε έναν κύριο η Σούπερ νονά που ήταν κακός αλλά δεν το 'ξερε. Έτσι λοιπόν της έβαλε μια μικρή μπαλίτσα για να την κατασκοπεύει.

Πήγε σπίτι και όταν ξύπνησε πήγε για τη δουλιά της όπως όλοι. Μια δυο μέρες της πήγεναν όλα στραβά και σα να μην φτάνει μόνο αυτό, την τρίτη μέρα γύρισε πτώμα από την δουλειά. Ο κακός είχε μετατρέψει όλες τις γκοφρέτες σε ιποππόταμους και έτσι η σούπερ νονά έπρεπε να σώσει τον κόσμο. Όμως τα κατάφερε και για μια ακόμα φορά η νονά έσωσε τον κόσμο. Όλοι της έφτιαξαν ένα άγαλμα και ζήσαν αυτή καλά και εμείς καλύτερα! ♥

Σχετικά με τη "μικρή μπαλίτσα" που έβαλε ο κακός στη Σούπερ Νονά "για να την κατασκοπεύει" και μετά "της πήγεναν όλα στραβά", το έχω ξαναπεί: με κάποιον ασυνείδητο τρόπο, ο μικρός γνωρίζει για μένα περισσότερα από οποιονδήποτε άλλον...

Σάββατο, 30 Ιουνίου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περιπλανιέμαι στα σκοτεινά υπόγεια μιας εκκλησίας· καθώς διασχίζω μια στενή γαλαρία, το όνειρο γίνεται διαυγές. Νιώθω πως

κάποιος κίνδυνος με απειλεί αλλά ξεφεύγω έγκαιρα και βγαίνω έξω. Ασυναίσθητα γυρνώ το κεφάλι πίσω και βλέπω έναν αδύνατο, άσχημο, κακόβουλο γέρο να με κοιτάζει βλοσυρά. Μπορεί να πετάει κι έρχεται προς το μέρος μου με εχθρικές διαθέσεις, μα εγώ τον απωθώ μακριά με τη δύναμη της σκέψης.

Την επόμενη στιγμή συναντώ μια κοπέλα που είναι μάγισσα και φεύγουμε μαζί πάνω στην ιπτάμενη σκούπα της. Απειλή εξακολουθεί να υπάρχει, μα τώρα στοχεύει περισσότερο σ' έναν φυγά που μοιάζει του Πήτερ Παν, καθώς πολλοί πειρατές υψώνονται και καιροφυλακτούν γι' αυτόν σε περίεργες, απειλητικές πόζες...۩

۞ Ακόμα ένας ***Συντονισμός του Πλέγματος:*** Νωρίς το πρωί πηγαίνω στο κοντινό σούπερ μάρκετ. Όπως πάντα, αφήνω το σιδερένιο καρότσι μου κοντά στην υποδοχή και ξεκινώ τα ψώνια. Μόλις τελειώνω και φθάνω στο ταμείο, βλέπω ότι ο λογαριασμός ανέρχεται στο ποσό των 26 ευρώ περίπου, ενώ έχω μόλις συμπληρώσει τις μονάδες που χρειάζομαι στην κάρτα για να πάρω την έκπτωση των 10 ευρώ.

Μαζεύω τα πράγματα στις τσάντες, κατευθύνομαι προς την υποδοχή και τότε ακριβώς διαπιστώνω ότι το όμορφο, μπλε, μεταλλικό καρότσι μου έχει κάνει φτερά! Σαστίζω για λίγα δευτερόλεπτα -δεν μου έχει ξανασυμβεί κάτι τέτοιο- και αμέσως μετά ενημερώνω τον υπάλληλο της υποδοχής. Φυσικά, εκείνος δεν παρατήρησε τίποτα το ύποπτο, άλλωστε δεν μένει συνεχώς στην ίδια θέση, ούτε μπορούσε να ξέρει σε ποιόν ανήκε το εν λόγω καρότσι, λέει. Τέλος πάντων, για να κουβαλήσω τα πράγματα χρειάζεται να πάρω ένα άλλο, πάνινο καρότσι, που στοιχίζει 10 ευρώ!

Απλά, δεν μπορώ να παραβλέψω τη συγκυρία:

Την ώρα ακριβώς που συμπλήρωσα τις μονάδες για την έκπτωση των 10 ευρώ, μου έκλεψαν το καρότσι και το καινούργιο που αναγκάστηκα να αγοράσω μου στοίχισε ακριβώς 10 ευρώ! Σα να μου λέει το Matrix: *Εσένα δεν πρόκειται ποτέ να σου χαρίσω ούτε μια δεκάρα...*

Δεν είναι καν η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο: Πριν από δυο χρόνια περίπου, όταν ψώνιζα συχνά από άλλο μεγάλο σούπερ μάρκετ, έλαβα έκτακτα 50 μονάδες στην κάρτα μου με τις οποίες συμπλήρωσα όσες μου χρειάζονταν για να κερδίσω μια "επιταγή" των έξι ευρώ. Ωστόσο, την επόμενη φορά που ήταν να πάω εκεί για να ψωνίσω και να πάρω την έκπτωση των έξι ευρώ, ανακάλυψα ότι η κάρτα μου είχε κάνει φτερά μέσα από το πορτοφόλι! Έψαξα παντού μα δεν τη βρήκα πουθενά...

* * * *

Τετάρτη, 4 Ιουλίου 2018

Κι άλλος ένας απίθανος ***Συντονισμός του Matrix*** – ας τα πάρουμε με τη σειρά:

α) Όπως με πληροφορεί ο λογιστής μου, από φέτος η εφορία δεν ζητά αποδείξεις αγοράς αλλά συνολικά ετήσια έξοδα ύψους 700 ευρώ με χρεωστική κάρτα, αλλιώς πέφτει φόρος ύψους 100 ευρώ. Αυτό σημαίνει ότι οδηγούμαστε τάχιστα προς το πλαστικό χρήμα επειδή “θέλουν να μας φακελώσουν όλους”, όπως λέει ο ανηψιός Θάνος.

β) Εγώ διαθέτω δυο λογαριασμούς τραπέζης, έναν στην "Α" κι έναν στην "Ε", κι έχω δυο αντίστοιχες χρεωστικές κάρτες, από τις οποίες η πρώτη έχει χαθεί εδώ και χρόνια.

γ) Τη δεύτερη την έβγαλα το Φλεβάρη, ωστόσο δεν τη χρησιμοποίησα ποτέ κι έχω ξεχάσει το PIN. Έψαξα

παντού μέσα στο σπίτι μα δεν το βρήκα σημειωμένο πουθενά.

δ) Σήμερα το πρωί πήγα στην "Α" για να καταθέσω 300 ευρώ και να βγάλω νέα κάρτα. Ωστόσο, επειδή το κοντινό κατάστημα είναι κωλοχανείο, σκέφθηκα να πάω σ' ένα άλλο, μεγαλύτερο και πολυτελέστερο, που βρίσκεται επί της λεωφόρου Βουλιαγμένης.

ε) Μπαίνοντας, διαπιστώνω με ανακούφιση ότι υπάρχουν μόλις πέντε πελάτες στο ταμείο, που περιμένουν να εξυπηρετηθούν από έναν υπάλληλο. Στέκομαι υπομονετικά στην ουρά και περιμένω για να κάνω την κατάθεση.

στ) Ωστόσο, ο καθένας από τους μπροστινούς μου κάνει τουλάχιστον μισή ώρα να τελειώσει. Αρχίζω να δυσφορώ, το ίδιο και τρεις άλλοι πελάτες που έχουν έλθει πίσω μου.

στ) Δυο θέσεις μπροστά από μένα στέκεται μια ηλικιωμένη γυναίκα, που σύντομα ανακαλύπτω πως δεν είναι μόνη: Έχει έλθει μαζί με τον μεσήλικα γιο της ο οποίος, ενώ στην αρχή καθόταν ήσυχα σε μια καρέκλα, τώρα έρχεται και ξανάρχεται, και γίνεται κολιτσίδα στους πελάτες. Παρόλο που ο τύπος είναι καθυστερημένος διανοητικά, φαίνεται ιδιαίτερα διαβασμένος: Μιλώντας με ρυθμό πολυβόλου, θίγει διάφορα πολιτικά και ιστορικά θέματα, τα οποία όμως ερμηνεύει με τον δικό του παράλογο τρόπο. "Έχει γνώσεις αλλά δεν έχει σωστή κρίση", εξηγεί η μητέρα του στη διπλανή της μεσόκοπη γυναίκα, που εκφράζει τον θαυμασμό της για το φαινόμενο.

ζ) Τότε, έρχεται ένας άλλος υπάλληλος και προσφέρεται να με βοηθήσει να καταθέσω τα χρήματα μέσω του ειδικού μηχανήματος (μόνη μου το αποφεύγω). Έτσι, τώρα είμαι ελεύθερη να πάω στα γραφεία για να ζητήσω

καινούργια χρεωστική κάρτα.
η) Στην αντικρινή πλευρά της τεράστιας αίθουσας υπάρχουν τρία γραφεία· όμως μονάχα το ένα λειτουργεί κι εκείνη την ώρα εξυπηρετεί έναν πελάτη. Κατευθύνομαι προς τα εκεί, πιάνω ένα κάθισμα και περιμένω υπομονετικά τη σειρά μου.
θ) Τότε ακριβώς, εκεί που κόντευα να τον ξεχάσω, τσουπ, εμφανίζεται μπροστά μου ο καθυστερημένος. Μου χαμογελά ηλίθια και αρχίζει να με απασχολεί με θέματα που δεν είναι ούτε ιστορικά, ούτε πολιτικά, αλλά θρησκευτικά! Ανάμεσα στ' άλλα, μου λέει ότι "ένας άνδρας μπορεί να γίνει άγιος ακόμη κι αν έχει σκοτώσει, όσους κι αν έχει σκοτώσει, αρκεί να μετανοήσει". "Ναι", του λέω. "Αλλά μια γυναίκα μπορεί να γίνει αγία μόνο αν έχει γίνει πρώτα πουτάνα, όπως η Μαρία η Μαγδαληνή!", δηλώνει αμέσως μετά, με μάτια που λάμπουν. Του πετάω ένα "δεν ξέρω" και στρέφω αλλού το βλέμμα μου, μήπως και τον αποθαρρύνω.
ι) Εκείνος, όμως, δεν προείται: Στέκεται από πάνω μου και με καθηλώνει με βλέμμα βλοσυρό, προφέροντας μέσα από τα δόντια του λόγια ασυνάρτητα, κάθε τόσο τονίζοντας τη λέξη "πουτάνα". Προσπαθώ να τον αγνοήσω, όμως τα ακατάληπτα λόγια του ηχούν όλο και πιο επιθετικά, θυμίζοντας ξόρκια ή κατάρες.
ια) Στο μεταξύ, η ώρα περνά βασανιστικά, εφόσον ο πελάτης που ήδη εξυπηρετείται στο γραφείο δεν λέει να τελειώσει. Κι εγώ δεν αντέχω άλλο τον βλάκα που πετάει ασυναρτησίες ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου. Προτιμώ να σηκωθώ και να φύγω.
ιβ) Έχω ήδη φθάσει στην έξοδο όταν βλέπω τον καθυστερημένο να καταφθάνει βιαστικά πίσω μου και να κρατά την πόρτα του θαλαμίσκου ανοιχτή. "Μια στιγμή, κυρία", μου κάνει και ύστερα συνεχίζει να

προφέρει το ακατάληπτο "ξόρκι" του, με ακόμα περισσότερη μανία. Φυσικά, επειδή κρατά την πίσω πόρτα ανοιχτή, η μπροστινή δεν ανοίγει και δεν μπορώ να βγω έξω.
ιγ) “Τι θα γίνει τώρα, θα έλθεις μαζί μου; Πήγαινε στη μητέρα σου, σε ψάχνει” του λέω επιτακτικά. Εκείνος όμως επιμένει στο "ξόρκι" του, πάντα με το ίδιο σκοτεινό, άγριο βλέμμα. “Άει παράτα με, δίνε του!” του φωνάζω και τον σπρώχνω ελαφρά, αναγκάζοντάς τον να πισωπατήσει έκπληκτος. Έτσι, κλείνει η πίσω πόρτα και ανοίγει η μπροστινή για να βρεθώ επιτέλους έξω, στον καθαρό αέρα, όχι δίχως κάποιο φόβο μήπως με ακολουθήσει ο ψυχανώμαλος.
ιδ) Κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει βέβαια, ωστόσο είμαι έξω φρενών: “Είναι απίστευτο, απίστευτο!” μονολογώ χαμηλόφωνα ενώ απομακρύνομαι γοργά, βιώνοντας τρομερή εσωτερική ένταση. “Μια χρεωστική κάρτα θέλησα να βγάλω και ο "θεός" αυτού του κόσμου δεν μου το επέτρεψε!”
ιστ) Σε όλο το δρόμο για το σπίτι, βλαστημάω άγρια τον λεγόμενο θεό αυτού του κόσμου, με λόγια ακατάλληλα για ανηλίκους αλλά και για πολλούς ενηλίκους...

Suite (συνέχεια): Εντέλει, θα πάω την μεθεπομένη στη τράπεζα "Ε" και θα ζητήσω να μου δώσουν νέο PIN για την κάρτα μου. Θα τελειώσω μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας και η κάρτα θα μου έλθει στο σπίτι μετά από 3-4 μέρες.

... et fin (και τέλος): Στα μέσα του μήνα αποφασίζω να πάω στο κοντινό κατάστημα της "Α" για να σηκώσω 200 ευρώ και επ' ευκαιρία να βγάλω μια νέα χρεωστική κάρτα. Αυτή τη φορά όλα φαίνονται να βαίνουν αισίως: οι υπάλληλοι είναι καινούργιοι και πρόθυμοι, με εξυπηρετούν αμέσως, ωστόσο δεν αργώ να διαπιστώσω

ότι η διαδικασία καθυστερεί περίεργα:
i) Αρχικά, ο αρμόδιος υπάλληλος μου λέει ότι όποτε ξαναπεράσω, πρέπει να του προσκομίσω έναν λογαριασμό του κινητού τηλεφώνου μου. Εντάξει, τον διαβεβαιώνω.
ii) Λίγα λεπτά αργότερα, με πληροφορεί πως θα χρειαστεί να πάω και στην εταιρεία κινητής τηλεφωνίας για να ζητήσω μια ειδική επιστολή, όπου θα βεβαιώνεται ότι ο αριθμός κινητού τηλεφώνου που του έχω δώσει ανήκει σε μένα – και αυτό πρέπει να γίνει αμέσως, ει δυνατόν.
iii) Μένω κατάπληκτη μόλις ακούω ότι η έκδοση της χρεωστικής κάρτας δεν είναι δωρεάν: Στοιχίζει 30 ευρώ το χρόνο, και σε αντάλλαγμα, η τράπεζα μου παρέχει μια ειδική υπηρεσία για την περίπτωση απώλειας της κάρτας (τρεχαγυρευόπουλος).
iv) Ντρέπομαι να σηκωθώ και να φύγω, ο νεαρός υπάλληλος καταλαβαίνει την αμηχανία μου, και προθυμοποιείται να μου κάνει μια ειδική εξυπηρέτηση: Η κάρτα θα μου στοιχίσει 15 ευρώ για ένα εξάμηνο κατόπιν ειδικής συμφωνίας· μετά θα μπορώ να διακόψω το συμβόλαιο αλλά να διατηρήσω την κάρτα, λέει. Εντάξει, λέω.
v) Συμπληρώνω ορισμένα χαρτιά, όλα ωραία και καλά, μα όταν ο νεαρός κάνει ν' ανοίξει το λογαριασμό μου στο κομπιούτερ, διαπιστώνει ότι
“Δυστυχώς δεν γίνεται να εκδώσουμε τώρα την κάρτα επειδή έχετε ήδη βγάλει μία πλαιά, για την οποία δεν έχει γίνει ακύρωση ούτε αίτηση επανέκδοσης!”
“Και τι πρέπει να κάνω τώρα;”
“Πρέπει να πάτε σπίτι, να πάρετε τηλέφωνο τα κεντρικά (μου δίνει ένα χαρτί με τον αντίστοιχο αριθμό τηλεφώνου) και να ζητήσετε ακύρωση κάρτας. Μετά

από 2-3 μέρες ξαναπεράστε από δω!”
vi) Κατόπιν τούτων γίνομαι μπουχός. Ναι μεν απορώ που φεύγω άπρακτη ακόμα μια φορά, ωστόσο νιώθω μάλλον ανακουφισμένη επειδή γλύτωσα τα 15 ευρώ που θα μου 'τρωγαν κοροϊδίστικα.

Με δυο λόγια, οι δυσκολίες συνεχίζονται και σημαίνουν ότι πρέπει να αποφύγω την εν λόγω τράπεζα -δεν είναι για σοβαρές δουλειές. Κατά πάσα πιθανότητα, όταν θα ερχόταν η ώρα να διακόψω το συμβόλαιο, θα μου έλεγαν ότι "τώρα δεν γίνεται, όταν το υπογράψατε γινόταν, μα στο μεταξύ άλλαξε ο κανονισμός, οπότε πρέπει να πληρώνετε 30 ευρώ το χρόνο ή να ακυρώσετε την κάρτα”. Κι επειδή δεν θα με συνέφερε πλέον να ακυρώσω την κάρτα, θα τους έδινα τα 30 ευρώ το χρόνο...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Πάνε εκείνες οι ωραίες εποχές, που έβαζες αμέριμνα τις οικονομίες σου στην τράπεζα κι έπαιρνες και τόκο. Τώρα, όχι μόνο δεν παίρνεις τόκο ούτε στο όνειρό σου, αλλά αν δουν ότι έχεις κάποιο κομπόδεμα κοιτάνε πώς θα σου φάνε όσα μπορούν: Έτσι και καθήσεις στα γραφεία για οποιοδήποτε λόγο, πχ για ανανέωση της προπληρωμένης σου κάρτας, πολύ μεθοδικά σου αρχίζουν την πλύση εγκεφάλου σχετικά με κάποια θαυματουργά προγράμματα αποταμίευσης μέσω ασφαλιστικών εταιρειών, τα οποία σου δίνουν τον υπέρογκο τόκο της τάξεως του 2% αν κλείσεις τα λεφτά σου για 15 χρόνια. Αν, όμως, χρειαστεί να διακόψεις το συμβόλαιο πριν περάσουν 10 χρόνια, χάνεις ουκ ολίγα φράγκα...

Πέμπτη, 5 Ιουλίου 2018

Ευχάριστη απογευματινή εξόρμηση στην παραλία Γλυφάδας μαζί με τον Γιάννη και τον Αντώνη.

Κολυμπάμε, κουβεντιάζουμε, απολαμβάνουμε τη θάλασσα και τον ήλιο. Ύστερα οι νεαροί παίζουν ρακέτες κι εγώ κάνω μια βόλτα στην άμμο. Στο δρόμο της επιστροφής, συζητάμε για την παροιμιώδη κακοτυχία που μας δέρνει οικογενειακώς κι επ' ευκαιρία διηγούμαι στον ανηψιό τη χθεσινή μου περιπέτεια στην τράπεζα.
"Είναι το γιν και το γιανκ", μου αναγγέλλει με σοβαρό ύφος.
"Μάλιστα..." κάνω συγκαταβατικά. *Άρχισε τα τρελά του πάλι*, σκέφτομαι.
"Σε αυτό τον κόσμο, πότε κυριαρχεί το γιανγκ, που είναι το καλό, και πότε το γιν, που είναι το κακό", εξηγεί εκείνος ήρεμα. "Σήμερα το κακό κυριαρχεί απόλυτα κι επειδή εμείς είμαστε καλοί, μας κυνηγά ανελέητα. Το θέμα είναι ότι, για κάποιο περίεργο λόγο, το κακό μεγαλώνει συνεχώς αντί να δίνει τη θέση του στο καλό!"
"Αυτό το έχω ακούσει και αλλού" αποκρίνομαι, χωρίς να δείχνω την έκπληξή μου: *Πού μπορεί να έχει ακούσει ο Γιάννης για το γιν-γιανγκ και για τη στάση στον κύκλο του γίγνεσθαι;* "Στη σημερινή εποχή το αρνητικό έχει φθάσει στο ζενίθ, ωστόσο ο κύκλος δεν γυρίζει στο θετικό, όπως θα έπρεπε" συνεχίζω. "Παραδόξως το σύστημα έχει σταματήσει, με συνέπειες απρόβλεπτες".
"Υπάρχουν μυστικές οργανώσεις που εκτελούν μαύρη μαγεία, έτσι ώστε να εμποδίζουν τη στροφή προς το θετικό. Αυτές οι οργανώσεις έχουν γίνει πια πανίσχυρες, αυτές διοικούν τον κόσμο", καταλήγει ο Γιάννης σκεπτικός. Προφανώς, ο νεαρός ξέρει περισσότερα απ' όσα νόμιζα και αναρωτιέμαι πού τα έχει μάθει...

Δευτέρα, 23 Ιουλίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς τρώω μερικούς κεφτέδες

και ύστερα παίρνω 4 mg μελατονίνη. Η νύχτα περνά ήρεμα μέχρι τις 5:30 περίπου, όταν βιώνω μια υπναγωγική παραίσθηση αεροπλάνου που εκρήγνυται σε μια σφαίρα φωτιάς. Σύντομα αποκοιμιέμαι και μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι κάπου στο Πυρνάρι και περιμένω το λεωφορείο στη στάση για να πάω στη δουλειά. Αγχώνομαι επειδή αργεί. “Τι ώρα είναι, δέκα;” ρωτώ μια γυναίκα που στέκεται δίπλα μου. “Όχι, μία”, μου απαντά εκείνη. Σκέφτομαι πως είναι πολύ αργά πια για να πάω στη δουλειά, μα τότε εμφανίζεται ένα λεωφορείο που φέρει τον αριθμό 3-4-5.

Μπαίνω μέσα αλλά γρήγορα πέφτουμε σε μποτιλιάρισμα στη Βουλιαγμένης και το όχημα δεν κουνιέται με τίποτα. Όλοι οι επιβάτες κατεβαίνουμε και συνεχίζουμε με τα πόδια. Αγωνιούμε επειδή η λεωφόρος φαίνεται κλεισμένη και δυσκολευόμαστε να προχωρήσουμε, όμως γρήγορα ανακαλύπτουμε ένα στενό μονοπάτι που μας οδηγεί ως την πρώτη διασταύρωση. Ανάμεσα στους οδοιπόρους αναγνωρίζω τον πατέρα μου αλλά δεν έρχομαι σε καμία επαφή μαζί του.

Σύντομα καταλήγουμε μπροστά σ' ένα νοσοκομείο. Η ατμόσφαιρα είναι σκοτεινή, μουντή, αποπνικτική. Με έκπληξη διαπιστώνω πως υπάρχουν πολλά γκρίζα βατράχια γύρω μας, μεγάλα σαν κοτόπουλα. Την επόμενη στιγμή τα βλέπω τεμαχισμένα, σαν να σφάζει ένας αόρατος χασάπης, και τα ματωμένα κομμάτια τους πετάγονται παντού ολόγυρα. Τα πόδια μου λερώνονται με αίματα, νιώθω αηδία, φτύνω κάτω, ανησυχώ έντονα. Αμέσως μετά παραμερίζω το διάφανο, πλαστικό παραπέτασμα της μπροστινής πόρτας και περνώ στην αίθουσα υποδοχής του νοσοκομείου, ελπίζοντας να νιώσω πιο ασφαλής. *Ερμηνεία: αμέσως παρακάτω...*

Εικόνες του Πλέγματος: Λίγο μετά το μεσημέρι ξεσπούν τεράστιες πυρκαγιές στην Ανατολική Αττική. Σήμερα ειδικά, στην περιοχή φυσούν άνεμοι 9-11 μποφώρ, οι οποίοι μάλιστα αλλάζουν συνεχώς κατεύθυνση. Ως αποτέλεσμα, η φωτιά είναι ανεξέλεγκτη και απρόβλεπτη, τρέχοντας με 70 χλμ την ώρα. Τεράστιες δασικές μα και κατοικημένες εκτάσεις καταστρέφονται στην Κινέτα, στο Νέο Βουτζά, στο Μάτι.

Δεδομένου ότι η λεωφόρος Μαραθώνος έχει κλείσει από τη φωτιά, εκατοντάδες άτομα προσπαθούν να καταφύγουν στην ακτή κάτω από το πευκόφυτο Μάτι. Όμως, θα εγκλωβιστούν σε τρομερό μποτιλιάρισμα επειδή οι δρόμοι του οικισμού είναι πολύ στενοί. Όσοι καταφέρνουν να ξεφύγουν μέσα από στενά μονοπάτια, θα φθάσουν στη θάλασσα αγκομαχώντας σε μια γκρίζα, αποπνικτική ατμόσφαιρα, ώσπου έρχεται βοήθεια από εθελοντές και το Λιμενικό.

Μέχρι τις 30 Ιουλίου οι νεκροί ανέρχονται στους 91, ενώ πάνω από 180 άτομα νοσηλεύονται σε νοσοκομεία των Αθηνών. Μερικές δεκάδες αγνοούνται ακόμη. Τα σπίτια που κάηκαν υπολογίζονται σε 2488.

Η επίσημη αναφορά λέει πως η φωτιά ξεκίνησε στο Νταού Πεντέλης από αβλεψία ιδιώτη, ο οποίος θέλησε να κάψει ξερόχορτα στον κήπο του. Αν η καταστροφή ξεκίνησε από μία μόνο εστία φωτιάς, η οποία μάλιστα έγινε αμέσως αντιληπτή, γιατί δεν κατάφεραν να την ελέγξουν έγκαιρα;

Υποψίες: Κατά πάσα πιθανότητα, πρόκειται για εμπρησμό προγραμματισμένο ειδικά για την ημέρα που οι άνεμοι στην περιοχή θα έφθαναν τα 11 μποφόρ. Χάρη στη σύγχρονη μετεωρολογία, τα κυκλώματα των εμπρηστών γνωρίζουν από πριν πότε και πού θα έχει δυνατούς ανέμους, οι οποίοι θα ευνοούν την πυρκαγιά

όσο το δυνατόν περισσότερο.

Συνήθως οι εμπρησμοί δεν γίνονται σε κατοικημένες περιοχές αλλά σε απομακρυσμένες βουνοπλαγιές, προκειμένου να δημιουργηθούν οικόπεδα προς πώληση. Αυτή τη φορά, όμως, κάηκαν πολλά σπίτια και άνθρωποι. Συνεπώς, δεν πρόκειται για απλό εμπρησμό αλλά για τρομοκρατική ενέργεια. Το γιατί το ξέρουν οι υπαίτιοι...

Τετάρτη, 25 Ιουλίου 2018

Αστρική Προβολή: Νωρίς το πρωί, ενώ λαγοκοιμάμαι στο κρεβάτι μου, κάποια στιγμή αποκτώ συνείδηση του εαυτού μου. Νιώθω σα να βγαίνω από το σώμα μου και υψώνομαι αργά, με τα χέρια μου να σκαρφαλώνουν στον τοίχο ως το ταβάνι. Κατευθύνομαι προς το παράθυρο, φθάνω μέχρι στη αντικρινή γωνία και κατεβαίνω, με σκοπό να σβήσω τον ανεμιστήρα που δουλεύει όλη νύχτα.

Ύστερα ίπταμαι στα υπόλοιπα δωμάτια. Πετώ μπροστά από τη μητέρα μου μα δεν με βλέπει, ούτε η Αλίκη που στέκεται παραπέρα, είμαι αόρατη γι' αυτές. Ο μόνος που με βλέπει είναι ο Αντώνης, που μου χαμογελάει γλυκά...

Στιγμές: Απογευματινή εξόρμηση με τον Γιάννη, τον Αντώνη και την αδελφή μου στην Κάτω Γλυφάδα. Σταματώντας σε κάποιο κόκκινο φανάρι, μας πλευρίζει μια γυφτοπούλα για να ζητήσει λεφτά. Ο ανηψιός μου της δίνει ένα νόμισμα των δυο ευρώ μα εκείνη δεν λέει να φύγει. Γεμάτη περιέργεια, κάθεται και με κοιτάζει που κάθομαι πίσω μαζί με τον μικρό, με δείχνει συνεχώς με το δάχτυλο και κάτι λέει στο Γιάννη.
“Πόσων χρονών είναι;” την ακούω να ρωτάει.
“Σαράντα” της απαντά ο ανηψιός μου.

“Δεν φαίνεται!” απορεί η μικρή.
Ύστερα κάνει κι ένα σχετικό κομπλιμέντο για την αδελφή μου, ρωτάει για το βαθμό συγγένειάς μας, εκδηλώνει ξανά την απορία της που η Αλίκη κι εγώ φαινόμαστε τόσο νέες, ώσπου ανάβει το πράσινο και φεύγουμε.

Μετά από λίγο φθάνουμε στην παραλία. Για κανένα τέταρτο η Αλίκη μου κάνει τη χάρη να κολυμπήσει μαζί μου, συζητώντας ζωηρά το ενδεχόμενο να νοικιάζουμε το εξοχικό μας στην Κεφαλλονιά σε τουρίστες. Καλή ιδέα μου φαίνεται αλλά δεν σκοπεύω να ανακατευτώ. Άλλωστε, αν τελικά πετύχει το εγχείρημα, εγώ δεν πρόκειται να δω δεκάρα από αυτά τα χρήματα, σίγουρα πράγματα.

Αργότερα, όταν έχει πια βραδιάσει, πηγαίνουμε σε μια ψαροταβέρνα στην Αργυρούπολη, όπου μπορούμε να φάμε όσο θέλουμε με 13 ευρώ το άτομο, σ' ένα ευχάριστο, νησιώτικο περιβάλλον. Κατόπιν, με πρωτοβουλία του Γιάννη, καταλήγουμε σ' ένα ζαχαροπλαστείο στη Βάρη, όπου φτιάχνουν ωραίο εκμέκ με παγωτό.

Η εκδρομή ολοκληρώνεται με μια βόλτα στο Πανόραμα, όπου θαυμάζουμε τους γραφικούς δρόμους, τα εντυπωσιακά πλουσιόσπιτα και την υπέροχη θέα του Σαρωνικού από τη Βουλιαγμένη μέχρι τον Πειραιά – ολόκληρη η παραλία φωτισμένη και αστραφτερή στο σκοτάδι της νύχτας.

Αργότερα, όταν επιστρέφουμε στο σπίτι, η μαμά εκφράζει την χαρά αλλά και την έκπληξή της που
“Πήρατε και την Υβόννη μαζί! Καλά κάνατε και την πήρατε!”
“Γιατί, του πεταμού είναι η Υβόννη;” απορεί ο Γιάννης.
Εγώ χαμογελώ συγκαταβατικά και κάνω πως δεν

καταλαβαίνω -παλιά μου τέχνη κόσκινο.

Αυτό το καλοκαίρι πηγαίνω αρκετά συχνά για μπάνιο μαζί με τον Γιάννη και τον Αντώνη. Όποτε μπορεί, έρχεται και η Αλίκη. Περνάμε ωραία, αυτοί δείχνουν να με υπολογίζουν κι εγώ δείχνω ότι τους εμπιστεύομαι. Έτσι, είμαστε όλοι οκέι...

Προς το Τέλος...

Σάββατο, 4 Αυγούστου 2018

Αναπάντεχη πρωινή επίσκεψη από τη θεία Ερμιόνη (μήνες είχε να φανεί). Ανάμεσα στ' άλλα, μας διηγείται για τον γαμπρό της τον Ντένις, ο οποίος πρόσφατα είχε μια πολύ καλή πρόταση για δουλειά στη Γερμανία: εργασία μέσω Internet στο σπίτι, ταξίδι εκεί δυο φορές το χρόνο, αποδοχές 120.000 ευρώ ετησίως. "Είναι κεφάλι ο άνθρωπος, ιδιοφυία στα κομπιούτερ", λέει χαρακτηριστικά η θεία. Ωστόσο, αφού συσκέφθηκε με τη γυναίκα του την Πόπη, ο Ντένις απέρριψε τελικά την πρόταση επειδή είναι πια ηλικιωμένος και εισπράττει ήδη αρκετά χρήματα από τις έξι συντάξεις του.

Ύστερα η θεία μας μιλάει για τις αγαπημένες της ανηψιές, τη Μάντυ και τη Λία, οι οποίες εδώ και πολλά χρόνια κατέχουν διευθυντικές θέσεις με παχυλούς μισθούς σε πολυεθνικές εταιρείες.

“Πώς κι εσύ, που έχεις τόσα προσόντα και ξέρεις τέσσερις γλώσσες, δεν έχεις βρει μια τέτοια δουλειά;” με ρωτάει, με ύφος αινιγματικό.

“Μα εγώ δεν έχω τα απαραίτητα προσόντα!” απαντώ αμέσως.

“Πώς, εσύ, με τόσες γλώσσες που ξέρεις...”

“Πριν από χρόνια, είχα κάνει κι εγώ αίτηση για εργασία στην εταιρεία όπου δουλεύει η Μάντυ, αλλά μου απάντησαν εγγράφως ότι δεν έχω επαρκή προσόντα!”

“Μα τι παραπάνω προσόντα μπορεί να ήθελαν;” απορεί η θεία.

“Προφανώς κάποια που εγώ δεν διαθέτω, ξέρω γω; Δεν μου εξήγησαν!”
“Μήπως να φορούσες κανένα μίνι;”
“Ίσως να μετράει και το μίνι αλλά περισσότερο μετράει το τι είσαι διατεθημένος να κάνεις γι' αυτούς χωρίς να ρωτάς πολλά. Αν ήταν μόνο το μίνι, τότε όλες οι πόρνες θα ήταν πλούσιες και διάσημες!”
“Βέβαια, πρέπει να περνάς και από κρεβατοκάμαρες!” πετάγεται η μάνα μου.
“Τέλος πάντων, δεν δουλεύω σε τέτοιες εταιρείες επειδή *αυτές* δεν διαθέτουν τα προσόντα που θέλω εγώ: Ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, διευθυντική θέση με αντίστοιχο μισθό, και να μη μου ζαλίζει κανείς τον έρωτα!” καταλήγω ψύχραιμα.

Λίγο αργότερα, αφού έχει φύγει η θεία, η μητέρα μου κι εγώ συζητάμε σχετικά με την απίθανη πρόταση που έγινε στον Ντένις:
“Ολόκληρη Γερμανία, δεν υπάρχει εκεί ένας ειδικός που να μπορεί να κάνει αυτή τη δουλειά; Τον Ντένις περιμένουν, που είναι 75 χρονών και ζει στην Ελλάδα;” εκφράζω την εύλογη απορία.
“Κατάσκοπος είναι” αποκρίνεται αυθόρμητα η μαμά. “Θυμάσαι τότε, που ήλθε η αστυνομία στο σπίτι του, στις 5 η ώρα το πρωί, επειδή τους φάνηκε ότι κάποιος κάνει υποκλοπές με τα κομπιούτερ;”
“Αλλά έφυγαν αμέσως μόλις κατάλαβαν ότι είναι βετεράνος του αμερικανικού στρατού κι εξουσιοδοτημένος από την Αμερική!”
Μάλιστα, αυτά είναι προσόντα...

Σάββατο, 18 Αυγούστου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα μαγαζί απ' όπου δεν μπορώ να φύγω επειδή όλη η γύρω

περιοχή έχει πλημμυρίσει. Παρατημένος κατάχαμα είναι ένας παράξενος ζωγραφικός πίνακας που απεικονίζει ένα δαιμονικό ον με ανθρώπινο σώμα και με σκοτεινό, δυσδιάκριτο πρόσωπο, να κάθεται πλάι σε μια βάρκα στην ακροθαλασσιά. Ξαφνικά, πλήθος από ανθρώπινα κεφάλια αναδύονται από το κύμα και στριμώχονται γύρω από τον δαίμονα, στενάζοντας θλιμμένα "τι βάσανα είναι τούτα;" – λες κι έχουν μόλις βγει από τον Άδη. "Το δικό σου πρόσωπο είναι κάτω από τον κώλο μου! Αυτή είναι η θέση σου, εδώ στην κόλαση!" μου αναγγέλλει ο δαίμονας – αν και δεν ακούω καλά την τελευταία λέξη επειδή ξυπνώ πάνω στην ώρα, αρκετά ταραγμένη.

Ερμηνεία: Προφανώς, κάποιος δυσανασχετεί επειδή του σέρνω τα εξ αμάξης κάθε φορά που μου δημιουργεί αφύσικα προβλήματα. *Να κάνουμε μια συμφωνία; Εσύ δεν θα μου σπας τα νεύρα κι εγώ δεν θα σου ρίχνω μπινελίκια,* του στέλνω το νοερό μήνυμα. *Όμως, δεν μπορείς να κάνεις καμία συμφωνία με τον Διάβολο*, συλλογίζομαι αμέσως μετά. *Παραείναι κακούργος, τρελός και διεστραμμένος για κάτι τέτοιο. Απλά, θα τρώει τα μπινελίκια του όποτε μ' εκνευρίζει. That's all...*

Παρασκευή, 24 Αυγούστου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω μπροστά μου ένα μεγάλο κομπιούτερ και κατεβάζω μια εφαρμογή που φανερώνει όχι τη βιολογική αλλά την *πραγματική* ηλικία του χρήστη. Αφού αφήνω την οθόνη να μαυρίσει, βγαίνει από εκεί μέσα μια άλλη οθόνη, μικρή και σφαιρική, που κινείται πάνω σ' έναν μεταλλικό βραχίονα. Με πλησιάζει, γυρίζει από δω κι από κει, και με φωτογραφίζει σε διάφορες γωνίες σα να με εξετάζει.

Εντέλει, αποφαίνεται προφορικά ότι είμαι 26 ετών.

Την επόμενη μέρα ξανακάνω το πείραμα και αυτή τη φορά η εφαρμογή με υπολογίζει 23 ετών. "Τριανταέξι", ακούω έναν άνδρα να λέει πίσω μου. Διαμαρτύρομαι, μα εκείνος επιμένει: "Τριανταέξι".

Πιθανή ερμηνεία: Διόλου απίθανο, ορισμένα προγράμματα υπολογιστών να παρακολουθούν στενά τον χρήστη, πιο στενά απ' όσο γενικά πιστεύεται...

Σάββατο, 25 Αυγούστου 2018

Ευχάριστο απογευματινό μπάνιο στην πολυσύχναστη παραλία της Γλυφάδας. Μόλις μπαίνω στο νερό, αναζητώ με τα μάτια τον Γιάννη και τον Αντώνη, που έχουν βουτήξει πριν από μένα. Όμως, τα μυωπικά μάτια μου δεν με βοηθούν και δυσκολεύομαι να τους εντοπίσω. Αρχίζω να κολυμπώ προς τα μέσα, με κατεύθυνση δυο ανδρικά κεφάλια που βλέπω λίγο πιο πέρα, μα πριν κάνω πέντε απλωτές βλέπω το Γιάννη δίπλα μου, όλο κέφια και χαμόγελα.

“Καλά που ήλθες, θα πήγαινα σε αυτούς τους δυο εκεί κάτω! Δεν βλέπω καλά χωρίς τα γυαλιά μου!” τον ενημερώνω χαρωπά.

“Καλά, τι νομίζεις, έτσι σε αφήνω εγώ; Έχεις έλεγχο, δεν σε αφήνω έτσι, άλλο αν στην ηλικία σου πρέπει να νομίζεις πως είσαι ελεύθερη!” μου απαντά εκείνος, εξίσου χαρωπά.

Φαντάζομαι ότι κάπως έτσι είναι όλες οι λειτουργικές σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών: Η γυναίκα νομίζει πως είναι ελεύθερη και ο άνδρας νομίζει πως είναι το αφεντικό...

Λίγο αργότερα, μπαμπάς και γιος βγαίνουν έξω για να παίξουν ρακέτες. Μόλις μένω μόνη, απομακρύνομαι από τους υπόλοιπους κολυμβητές και

απολαμβάνω τη θάλασσα μ' έναν δικό μου, πιο εσωτερικό τρόπο: Για λίγες στιγμές αντικρύζω τη χρυσή δύση του ήλιου· κατόπιν κλείνω τα μάτια – και κάθε φορά μια μοναδική εμπειρία με συνεπαίρνει: διαμαντένιοι καταρράκτες ξεχύνονται από τον κεντρικό λαμπρό γαλαξία που δεσπόζει στο προσωπικό μου στερέωμα· ένα λαμπρογάλαζο άστρο δονείται ρυθμικά, πέρα από μια νεφελώδη, σπειροειδή σήραγγα που εκτείνεται ως το κέντρο του ουρανού μου· εξαίσιοι διπλοί γαλαξίες περιστρέφονται αργά σ' ένα βελουδένιο διάστημα· μια συστάδα σμαραγδογάλανα πετράδια κοσμούν παλλόμενα ολόκληρο το σύμπαν, σα να 'ναι το Στέμμα του Ουρανού...
"Μα πόση ώρα κάθεστε μέσα στο νερό;" με ρωτάει αργότερα η Μαρίνα, η πρώην σύζυγος του Γιάννη, η οποία έφθασε στην παραλία μόλις πριν από λίγο, αφού σχόλασε από τη δουλειά της.
"Τουλάχιστον μία ώρα", την πληροφορώ.
🍽 Αργά τη νύχτα, κάτω από την τεράστια χαλκόχρωμη πανσέληνο, οργανώνουμε οικογενειακό τσιμπούσι στην αυλή μας με πρωτοβουλία του Γιάννη, ο οποίος ψήνει αριστοτεχνικά κοντοσούβλι και πανσέτες. Κατά τις 10:00 καταφθάνει αναπάντεχα και η αδελφή μου, η οποία έχει σχολάσει από την ταβέρνα ανέλπιστα νωρίς για σαββατόβραδο.
☺ Πηγαίνοντας να πάρω μπύρες μαζί με τον Αντώνη, σε μια στιγμή κάνω να τον πιάσω από το χέρι για να διασχίσουμε τη λεωφόρο Γεννηματά. Εκείνος όμως τραβιέται παραπέρα και μου λέει απότομα: "Μη μου κρατάς το χέρι! Τι είσαι, η γκόμενά μου; Μεγάλωσα πια!" Όντως, ο νεαρός έχει μεγαλώσει πολύ από πέρυσι, έχει σοβαρέψει, το νου του τον έχει στις γκόμενες, ενίοτε κρυφοκοιτάζει και γυμνές στο τάμπλετ,

μου έχει πει ο πατέρας του, με αρκετό καμάρι. Σημερινοί γονείς: το θεωρούν φυσικό το δεκάχρονο παιδί τους να ψάχνει για ξέκωλες στο Internet...

Λίγο αργότερα, αφού έχουμε καθήσει όλοι γύρω στο τραπέζι, πιάνουμε κουβέντα για τα τρία εγγόνια του ξαδέρφου Δαμιανού, τα οποία είναι άγνωστο αν έχουν βαφτιστεί παρόλο που έχουν ήδη τα ονόματά τους. Για την ακρίβεια, ούτε για τις δυο κόρες του, που είναι τώρα τριανταπεντάρες, ξέρουμε αν έχουν βαφτιστεί: δεν λάβαμε ποτέ σχετικη μπονμπονιέρα, ούτε ακούσαμε τίποτα σχετικά – γεγονός που συνειδητοποιήσαμε μόλις πρόσφατα...

Τέλος πάντων, το μικρότερο εγγόνι του Δαμιανού, ένα κοριτσάκι δυο χρονών που το φωνάζουν Θεοδώρα, θα μπορούσε να παντρευτεί τον Αντώνη εφόσον είναι τρίτα ξαδέρφια.

“Είναι οκτώ χρόνια μικρότερή σου και πολύ πλούσια!” αστειεύομαι στον Αντώνη.

“Δεν θα με παντρέψετε εμένα για τα λεφτά!” φωνάζει ο μικρός, όλο ανησυχία...

Ο Θανάσης δεν θα καθήσει μαζί μας επειδή δεν του το επιτρέπει η δίαιτά του, λέει (*θα σώσει τη βραδιά αυτή η δίαιτα*). Ο Τώνης τον ρωτάει και τον ξαναρωτάει “Θα κάτσεις, Νάσο, δεν θα κάτσεις, θα κάτσεις;” επειδή λιμπίζεται τη θέση του πλάι στη σχάρα αλλά κι επειδή κατά βάθος δεν τον θέλει εδώ, καθότι θα μας τα 'κανε μαντάρα το αρχιερπετό, ως συνήθως. Πάντως, ο Νάσος δεν δίνει σημασία στις δηλώσεις του μικρού, ούτε ο Γιάννης, ούτε η Αλίκη. Μονάχα η μάνα μου φουρκίζεται για τα καλά, με το ζόρι κρατιέται να μην φύγει από το τραπέζι, και θα μου τα πρήξει τις δυο επόμενες μέρες σχετικά με τον μικρό "που γίνεται γάιδαρος, δεν υπολογίζει τίποτα, ίδιος η Αλβανίδα μάνα του είναι, του

χρειάζεται ένα χέρι ξύλο για να στρώσει!”

Κατά τ' άλλα, η ώρα κυλάει πολύ ευχάριστα, με χαρούμενες κουβέντες, πνεύμα ομόνοιας και απρόσμενη ησυχία. Δεν θα μας ανησυχήσουν τα αμέτρητα μουρλά σκυλιά που συνήθως ουρλιάζουν όλη μέρα κάθε μέρα γύρω μας, ούτε οι υστερικοί γείτονες που οι φωνές τους αντηχούν στεντόριες ολημερίς κι ολυνυχτίς επειδή είναι γύφτοι και τους αρέσει να ακούγονται. Σπάνια γαλήνη, που μας επιτρέπει να απολαύσουμε μια πραγματικά υπέροχη βραδιά – ένας θαυμάσιος τρόπος για να αποχαιρετήσουμε το καλοκαίρι...

Δευτέρα, 27 Αυγούστου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχοντας ελλειπή συνειδητότητα, ψάχνω στους δρόμους να βρω έναν άνδρα που να μου αρέσει. Επιλέγω έναν ψηλόλιγνο, γοητευτικό νεαρό που έχει μαύρα μαλλιά ως τους ώμους· τον φιλώ τολμηρά μα εκείνος τραβιέται σα να με σιχαίνεται. “Τα χείλη σου είναι ξερά, απαίσια”, μου κάνει και φεύγει. Σύντομα όμως ξαναεμφανίζεται σ' ένα κοντινό στενό· τώρα με φλερτάρει αλλά εγώ τον αποφεύγω. Καθώς απομακρύνεται, παρατηρώ ότι βγάζει κέρατα στο κεφάλι του.

Ξαφνικά, ένα τσούρμο μαύροι μάγοι (ανάμεσά τους ο Sam Kusba) με τραβούν σε μια σκοτεινή γωνιά. Προσπαθώ να ξεφύγω πετώντας, εκείνοι όμως με παρασύρουν σ' ένα γκρίζο, μεταλλικό δωμάτιο και με υποχρεώνουν να σταθώ μπροστά σ' έναν ηλεκτρονικό πίνακα γεμάτο από μικρές, σβηστές οθόνες. Δυσανασχετώ έντονα και στο τέλος καταφέρνω να τους ξεφύγω, πετώντας μέσα από στενά σοκάκια.

Γρήγορα φθάνω σε μια στάση λεωφορείου μα δεν έχω λεφτά για εισιτήριο. Έτσι, περιπλανιέμαι για ώρα

σε μπερδεμένους δρόμους, παρατηρώντας τα ανθισμένα μπαλκόνια τριγύρω, μα ξέρω πως οι εχθροί με καταδιώκουν ακόμη και πρέπει να βρω διέξοδο επειγόντως.

Λίγο αργότερα συναντώ δυο αγόρια που με κοροϊδεύουν· ενοχλούμαι, τα χτυπώ και φεύγω βιαστικά αλλά σύντομα παγιδεύομαι σε αδιέξοδο. Επιχειρώ να περάσω μέσα από ένα τζάμι που φουσκώνει και λιώνει στα χέρια μου κι έτσι, επιτέλους, γλιτώνω...

Πέμπτη, 30 Αυγούστου 2018

Ώρα 7:00 το πρωί, η αδελφή μου, τα ανήψια μου της κι εγώ βρισκόμαστε στο νεκροταφείο Γλυφάδας για την επικείμενη εκταφή του μπαμπά. Κανείς μας δεν εκφράζει την αγωνία του για το φρικτό θέαμα που φανταζόμαστε ότι θ' αντιμετωπίσουμε, θέλουμε να πιστεύουμε πως είμαστε έτοιμοι ψυχολογικά. Όμως, όταν φθάνουμε μπροστά στον τάφο, διαπιστώνουμε πως όλα έχουν ήδη τελειώσει: ο λάκκος είναι ανοιχτός και άδειος, έχει μείνει μονάχα το κάτω μέρος από το σάπιο πια φέρετρο. Πάνω στο ανάχωμα έχει αφεθεί το μπουκάλι κρασί και το πακέτο τσιγάρα που είχε τοποθετήσει ο Γρηγόρης μέσα στο φέρετρο λίγο πριν από την ταφή, σύμφωνα με παλιά επιθυμία του πατέρα μου. Πολύ παλαιότεερα, ο πατέρας μου είχε επίσης εκφράσει την επιθυμία να μεταφερθούν τα κόκκαλά του στην Κοντογεννάδα για να θαφτούν στον τάφο των γονέων του. Αυτό το δύσκολο έργο θα το αναλάβει ο Νάσος όταν έλθει η ώρα.

Συναντάμε εκεί τον αρμόδιο υπάλληλο του δήμου, ο οποίος μας εξηγεί ότι η εκταφή έχει ήδη ολοκληρωθεί από τα ξημερώματα, προτού ανοίξει το νεκροταφείο κι αρχίσει να έρχεται κόσμος. Ο νεκρός δεν έχει λιώσει εντελώς· τα χέρια και τα πόδια είναι

εντάξει αλλά στο σώμα κρατάει ακόμη, οπότε τον έχουν βάλει σ' έναν μικρό, πρόχειρο τάφο κολλητά στη μάντρα, όπου υπολογίζεται ότι θα μείνει για ένα οκτάμηνο ακόμα.

Επιστρέφουμε στο σπίτι ήρεμοι και ανακουφισμένοι που δεν χρειάστηκε να αντικρύσουμε κανένα αποτρόπαιο θέαμα. Ο Θάνος είχε εφιάλτες όλη νύχτα, έβλεπε νεκροταφεία και τάφους. Ο Γιάννης δεν κοιμήθηκε καλά, ξυπνούσε κάθε μια ώρα, τα ίδια και η Αλίκη, τα ίδια κι εγώ – αν κι εγώ, έτσι κι αλλιώς, από μικρή κάνω ανήσυχο ύπνο, ξυπνώ κάθε δυο ώρες μέσα στη νύχτα. Πάντως, χαίρομαι που η ιστορία τελείωσε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο...

Σε μια στιγμή χτυπά το κινητό της Αλίκης· είναι ο Γρηγόρης, πήγε στο νεκροταφείο λίγο μετά τις 7:00 και δεν βρήκε κανέναν εκεί, λέει. Φανταζόμαστε ότι θα περάσει από το σπίτι, αλλά δεν θα φανεί. Αμφιβάλλω αν θα φανεί ποτέ ξανά. Αργότερα, ο Νάσος μας ανακοινώνει ότι θα φύγει αυθημερόν για μια βδομάδα διακοπές στην Κεφαλλονιά, μαζί με την Ταμάρα.

Κατά το μεσημέρι τηλεφωνεί η Ανθή και, ανάμεσα στ' άλλα, μας πληροφορεί πως ο Δαμιανός επικοινώνησε το πρωί με το νεκροταφείο, ζήτησε να παραγγείλει κασάκι αλλά του είπαν πως δεν ήταν όλα έτοιμα ακόμη. “Από κάτι τέτοια φαίνεται ο σεβασμός που έχουν όλοι στον μπαμπά, ακόμα και τώρα που είναι πεθαμένος”, λέει η μαμά.

Κι εγώ μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι η σχετικά πλούσια κοινωνική ζωή που γνώρισε η οικογένειά μου κάποτε, με πληθώρα φίλων, γειτόνων και συγγενών να μπαινοβγαίνουν τακτικά στο σπίτι μας, οφειλόταν κυρίως στην υψηλή κοινωνική θέση που είχε πετύχει ο πατέρας μου ως καπετάνιος του εμπορικού ναυτικού.

Τώρα, όμως, που εκείνος δεν υπάρχει πια και η οικονομική μας κατάσταση δεν είναι τόσο ανθηρή, η μητέρα μου κι εγώ έχουμε απομονωθεί απ' όλους...

Παρασκευή, 31 Αυγούστου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι βράδι κι έχω βγει έξω μαζί με τη Νινέτα [*παλιά μου φίλη προ εικοσαετίας, η οποία παρέδιδε ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών και με βοήθησε να ξεκινήσω το επάγγελμα*]. Βρισκόμαστε σ' ένα θέατρο, γυρεύουμε τουαλέτα μα δεν βρίσκουμε πουθενά και ανησυχούμε.

Ανεβαίνουμε μια μεγάλη σκάλα, η Νινέτα βγαίνει σ' έναν όροφο μα εγώ πηγαίνω ψηλότερα και χανόμαστε. Ψάχνω να τη βρω σε διάφορους χώρους, μα δεν φαίνεται πουθενά. Για αρκετή ώρα αδημονώ, καθώς δεν μπορώ να βρω ούτε τις τουαλέτες, ούτε τη φίλη μου. Καταλήγω σ' ένα δωμάτιο όπου υπάρχουν πολλά ξύλινα κασόνια γεμάτα με παράξενα λουλούδια και πρασινωπά φίδια που φαντάζουν απειλητικά. Ένα από αυτά με αγκαλιάζει στο λαιμό αλλά καταφέρνω να του ξεφύγω. Κάπου διακρίνω τη μικρή Θεώνη μα δεν μιλάμε.

Φεύγω από κει, κατεβαίνω τη σκάλα μέχρι τον κάτω όροφο και επιτέλους ανακαλύπτω τις τουαλέτες στο τέλος ενός γκρίζου διαδρόμου, πίσω από κλειστές, φαρδιές, μεταλλικές πόρτες. Όμως, γρήγορα απογοητεύομαι μόλις διαπιστώνω πως τα αποχωρητήρια είναι παλιά, τούρκικα, πλημμυρισμένα με ακάθαρτα νερά. Παρόλο που νιώθω έντονη την ανάγκη ν' ανακουφιστώ, δεν μπαίνω εκεί μέσα.

Εντέλει αποχωρώ από το θέατρο χωρίς να έχω βρει τη φίλη μου. Αναρωτιέμαι τι να απέγινε και τότε παρατηρώ το μαύρο κινητό μου, που κρέμεται μ' ένα κορδόνι από την τσάντα μου. Αναθαρρώ αμέσως, καθώς

νόμιζα πως το είχα χάσει και αυτό. *Τώρα θα μπορούσα να βρω τη Νινέτα*, σκέφτομαι μα τελικά προτιμώ να μην το κάνω. Συνεχίζω το δρόμο μου με τα πόδια, νιώθοντας ανέλπιστα απελευθερωμένη...

♠ *Ερμηνεία:* Στις 10:30 το πρωί βρίσκομαι στο Internet Cafe κι έχω μόλις αρχίσει να σερφάρω όταν παρατηρώ ότι έχω στο κινητό μου μια κλήση από τον Αργύρη Ξιφαρά. *Τώρα βρήκε*, σκέφτομαι, καθώς δεν έχω καμία όρεξη να του μιλήσω -ειδικά εδώ μέσα. *Πιο πολύ σκεφτόμουν αυτό το τηλεφώνημα εδώ και δυο μήνες, παρά την εκταφή...*

Τέλος πάντων, μετά από λίγα λεπτά δοκιμάζω να του τηλεφωνήσω, όμως "ο συνδρομητής έχει το τηλέφωνο κλειστό". Με ξαναπαίρνει ύστερα από κανένα τέταρτο, χαιρετιόμαστε τυπικά μα δεν φαίνεται πρόθυμος να πει περισσότερα, υπάρχει και πολλή οχλαγωγία γύρω μου, οπότε του εξηγώ ότι “είμαι εκτός σπιτιού κι έχει πολλή φασαρία εδώ”. Στη συνέχεια, του προτείνω να επικοινωνήσω εγώ μαζί του κατά τις 6:00 το απόγευμα. “Θα σου τηλεφωνήσω εγώ”, μου κάνει.

Οι ώρες περνούν, δεν πηγαίνω για μπάνιο επειδή περιμένω τηλέφωνο, μα ως τις 7:30 μμ ούτε φωνή ούτε ακρόαση από το νυμφίο. Παίρνω εγώ στο σταθερό του, δεν απαντά κανείς. Ύστερα δοκιμάζω στο κινητό του και το σηκώνει σχεδόν αμέσως. “Έχω μια δουλειά τώρα, θα σε πάρω αύριο το πρωί κατά τις 9:00” μου κάνει.

Γύρω στις 9:00 το βράδι χτυπάει το σταθερό μας. Βλέπω στην οθόνη τον αριθμό του Αργύρη αλλά μόλις σηκώνω το ακουστικό, μου το κλείνει! Η μαμά ρωτά ποιός ήταν κι εγώ της λέω πως ήταν λάθος επειδή βαριέμαι τη μουρμούρα του τύπου "Κυνήγα τον τώρα αμέσως, αλλιώς χανόμαστε". Ύστερα στρογγυλοκάθομαι μπροστά στην τηλεόραση για να παρακολουθήσω

το μια ωραία ταινία φαντασίας, που μόλις αρχίζει.

Την επομένη, κατά τις 11:00 το πρωί, κοιτάζω το κινητό μου που δεν έχει χτυπήσει ακόμη και ασυναίσθητα πιέζω τα πλήκτρα. Εκείνη τη στιγμή βλέπω να σχηματίζεται στην οθόνη ο αριθμός του Αργύρη, όμως η κλήση κόβεται απότομα, ίσως επειδή τότε ακριβώς έτυχε να πατήσω εγώ τα κουμπιά και ακύρωσα κατά λάθος την κλήση. Αμέσως δοκιμάζω να τον πάρω εγώ μα "η λειτουργία δεν είναι προς το παρόν διαθέσιμη", λέει ο τηλεφωνητής. Ξαναδοκιμάζω μετά από ένα τέταρτο, τα ίδια. *Τρελός και γρουσούζης*, συλλογίζομαι βαρύθυμα. *Προτού καν ξεκινήσουμε, έχουμε πρόβλημα! Πόσο θα 'θελα να τον ξεφορτωνόμουν οριστικά!* Άλλωστε, έχω μάθει πια να αναγνωρίζω τα *σημάδια της μοίρας:* Όλη αυτή η δυσχέρεια για να συνεννοηθούμε για τ' αγγλικά φέτος, σημαίνει ότι δεν πρέπει να ξεκινήσουμε καθόλου.

Εδώ και χρόνια νιώθω πως η υπόθεση με τα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών έχει πλέον τελειώσει οριστικά. Μονάχα ο Ξιφαράς εμποδίζει τον κύκλο να κλείσει. *Όλα τα πράγματα, ακόμη και τα καλά, πρέπει να τελειώνουν κάποτε· πόσο μάλλον τα όχι τόσο καλά...*

Εντέλει, μου τηλεφωνεί ο Αργύρης λίγο μετά το μεσημέρι και, με αρκετά σοβαρό ύφος, μου αναγγέλλει ότι “Μερικά πράγματα έχουν αλλάξει τελευταία” ... “Οι δουλειές δεν πάνε τοσο καλά, ενώ έχουμε αυξημένα έξοδα” ... “Και οι μικρές έχουν σχηματίσει ένα γκρουπ με τις φίλες τους για να πηγαίνουν όλες μαζί φροντιστήριο” ... “Το συζήτησα και με τη γυναίκα μου” ... “Φέτος δεν θα κάνουμε ιδιαίτερα, θα στείλω τα παιδιά σε φροντιστήριο!”

"Όπως νομίζετε, κανένα πρόβλημα”, τον διαβεβαιώνω εγώ ψύχραιμα (μόλις που κρατιέμαι να μην χοροπη-

δήσω από τη χαρά μου). Κατόπιν εύχομαι καλή πρόοδο στα κορίτσια, αποχαιρετιόμαστε εγκάρδια και κάπου εκεί τελειώνει και αυτό το πανηγύρι. Κλείνοντας το τηλέφωνο, αισθάνομαι ανέλπιστα απελευθερωμένη...

Αρκετή έκπληξη μου προκαλεί η άμεση αντίδραση της μητέρας μου η οποία, μόλις ακούει τα καθέκαστα, δηλώνει αυθόρμητα ότι
“Είναι παράξενο, μα δεν λυπήθηκα καθόλου που ο Αργύρης σταμάτησε!”
“Δεν σου το έχω πει αλλά ευχόμουν να σταματήσει!” ομολογώ, χωρίς φόβο και πάθος.
“Δεν ξέρω, αλλά εδώ και κανένα χρόνο δεν μου άρεσε που πήγαινες εκεί... Ένιωθα πως αυτή η δουλειά σε μειώνει, δεν μου άρεσαν και οι υστερίες τους...”
Περίεργο, είχα την εντύπωση ότι έτρεμες μην τυχόν και χάσω τον σοβαρό πελάτη, συλλογίζομαι.
“Με τα κορίτσια δεν είχα πρόβλημα αλλά αυτόν δεν τον γουστάρω καθόλου!” εξηγώ αμέσως μετά. “Ευχόμουν να γίνει κάτι για να τους ξεφορτωθώ πριν φθάσουν στο Lower! Δεν τολμώ καν να διαννοηθώ τι θα μπορούσε να συμβεί αν μία από αυτές (μάλλον η Θεώνη) δεν έπαιρνε το χαρτί! Και θέλω να τελειώνω οριστικά με αυτό το επάγγελμα και τις υστερίες του τύπου: "Τα κατάλαβε όλα το παιδί; Μήπως δεν κατάλαβε εκείνο ή το άλλο; Και γιατί πήρε 19 αντί 20;" Τώρα θέλω να ασχοληθώ με κάτι διαφορετικό! Από αύριο κιόλας, θ' αρχίσω να ψάχνω για δουλειά στο Internet!” (μούσι...)
Χαρές η μαμά, γελάει ολόκληρη. “Ναι, να ψάξεις! Είμαι σίγουρη πως θα βρεθούν πολλοί που θα εκτιμήσουν τα προσόντα σου!” μου λέει -και μάλλον το πιστεύει.

Σαφώς, δεν έχω σκοπό να ψάξω για τίποτε άλλο. Δεν μπορώ τώρα, στα 55 μου, να κυνηγάω τα ίδια που κυνηγούσα στα 22. Βρίσκομαι σε μια ηλικία, όπου δεν

μπορώ πια ν' ασχολούμαι με πράγματα που δεν μου αρέσουν. Άλλωστε, εγώ δουλειά έχω -πάντα είχα- εδώ, στο Φεζαρρομαρκέικο. Προς το παρόν δεν μου χρειάζεται άλλη...

Πέμπτη, 6 Σεπτεμβρίου 2018

Τι μπορεί να συμβαίνει; Να 'χουν αλλάξει οι εντολές, άραγε; Εδώ και μερικούς μήνες, δηλαδή από τον Απρίλη, στο σπίτι μας δεν πατάει ψυχή. Οι παλιές γειτόνισσες (Πόπη, Ερμιόνη, Θεώνη), που κάποτε έκαναν βάρδιες στο σαλόνι μας καθημερινά, έχουν εξαφανιστεί. Απ' ότι μαθαίνουμε, πρωί και απόγευμα ανελλιπώς πηγαίνουν για καφέ στην καινούρια νοικάρα της θείας Ερμιόνης (έδιωξε την προηγούμενη με συνοπτικές διαδικασίες για να φέρει αυτήν), η οποία είναι Ιεχωβού. Σίγουρα γίνεται βαρβάτο κύρηγμα εκεί πέρα – αν και η θεία Ερμιόνη, που έτυχε να μας επισκεφθεί μια φορά πριν από ένα μήνα, υποστηρίζει πως δεν τρέχει τίποτα.

Επιπλέον, γίνεται βαρβάτο κουτσομπολιό εναντίον μας, όπως μας μήνυσε η Θεώνη, η οποία εμφανίστηκε σήμερα το πρωί μετά από εξαφάνιση πέντε μηνών. Πιστεύαμε ότι έλειπε εκτός Αθηνών, όμως ήταν εδώ όλο αυτό τον καιρό, είπε, κι έκανε τακτική παρέα με την Ερμιόνη, την Πόπη και την Ιεχωβού.

“Η Ερμιόνη έχει μεγάλα παράπονα εναντιον σου, Μαριέτα, επειδή δεν την πήρες τηλέφωνο στη γιορτή της προχθές για να της ευχηθείς. Όμως, "κουμπάρα μου είναι, μου έχει βάλει λάδι", έλεγε στις προάλλες”, μας πληροφόρησε με μάλλον αυτάρεσκο ύφος.

“Μα εγώ δεν παίρνω τηλέφωνα, δεν την έχω πάρει ποτέ στη γιορτή της, τώρα της κακοφάνηκε;” απόρησε η μητέρα μου.

Όταν έφυγε η Θεώνη, βιαστικά και μετά από ένα τέταρτο μόλις, η μαμά φαινόταν ιδιαίτερα προβληματισμένη. Της συνέστησα να είναι πολύ προσεκτική με τη Θεώνη και να μη της λέει το παραμικρό από τα οικογενειακά μας, επειδή η εν λόγω κυρία διαθέτει μια θαυμαστή ικανότητα να μεταδίδει τα κουτσομπολιά με απίθανη ταχύτητα αλλά και να τα διαστρεβλώνει σε απίθανο βαθμό. Και αμφιβάλλω έντονα για το ρόλο που παίζει στα σπίτια που μπαινοβγαίνει, ως αγράμματη, αθώα κι έμπιστη φιλενάδα...

Τρίτη, 25 Σεπτεμβρίου 2018

Ο ήλιος έχει δύσει και βραδιάζει γοργά, καθώς κατηφορίζω την οδό Χίου εντελώς ανύποπτη για το ***παράδοξο*** που πρόκειται σύντομα να εμφανιστεί μπροστά στα μάτια μου: Περπατώ αμέριμνα, απολαμβάνοντας τη διακριτική συντροφιά των θαλερών δέντρων γύρω μου, όταν ξάφνου παρατηρώ δυο μεγάλα φώτα που κινούνται μάλλον αργά πίσω από τα λεπτά σύννεφα. Διαγράφουν ευθύγραμμες τροχιές αντίθετης κατεύθυνσης, παλινδρομούν ξανά και ξανά, με αποτέλεσμα να διασταυρώνονται κάθε τόσο. Συχνά εμφανίζεται κι ένα τρίτο φως στην ίδια πορεία, έτσι ώστε να συμπληρώνεται κάθε φορά η ίδια συνολική απόσταση που καλύπτουν όλα μαζί. Καθώς προχωρώ, βλέπω τα φώτα πάντα μπροστά μου, σε γωνία ~40° από το έδαφος. Αρχικά φαντάζομαι ότι εκπέμπονται από κάποιον προβολέα εκεί κοντά, ίσως από μπαλκόνι ή ταράτσα· γρήγορα όμως απορρίπτω αυτή την εκδοχή εφόσον δεν φαίνονται πουθενά φωτεινές δέσμες· άλλωστε, τα φώτα βρίσκονται πίσω από τα σύννεφα, όχι μπροστά.

Φθάνοντας στην οδό Κεφαλληνίας, διαπιστώνω ότι τα φώτα εξακολουθούν να βρίσκονται μπροστά μου, λες και κατεβαίνουν το δρόμο μαζί μου. Στρίβω αριστερά, σύντομα μπαίνω στη Μυστρά, κι εκεί τα διακρίνω ξανά, πάντα πίσω από τα σύννεφα μπροστά μου. Αιωρούνται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, σε ευθύγραμμες, παλινδρομικές, διασταυρούμενες πορείες, πάντα στην ίδια θέση σε σχέση με μένα -λες και με ακολουθούν.

Στρίβω και πάλι αριστερά και μπαίνω στη λεωφόρο Γούναρη, από περιέργεια και μόνο, για να δω τι θα γίνει· τα φώτα είναι σα να μετακινούνται και αυτά όλα μαζί προς τα αριστερά, σα να με συνοδεύουν από ψηλά. Περπατώ μέχρι το εμπορικό κέντρο Ζικ-Ζακ, τα φώτα με ακολουθούν πιστά, πάντοτε στην ίδια θέση και στην ίδια απόσταση από μένα, δίνοντάς μου την εντύπωση ότι παρακολουθούν τα βήματα μου.

Κάνω μεταβολή και ξαναβρίσκω τη Μυστρά, αποφασισμένη να την περπατήσω μέχρι το τέλος· τα τρία φώτα ακολουθούν πεισματικά την πορεία μου, λες και κατεβαίνουν μαζί μου, επαναλαμβάνοντας σταθερά τις ίδιες τροχιές, πάντα στην ίδια θέση απέναντί μου! Μπαίνω στην Επιδαύρου, τα φώτα με συνοδεύουν κατά πόδας. Ενίοτε αναβοσβήνουν αλλά είναι πάντα εκεί, στις ίδιες σταθερές πορείες, στο ίδιο ύψος, περίπου στα νοτιοδυτικά του ορίζοντα.

Τώρα αρχίζω ν' ανηφορίζω τη λεωφόρο Παπανδρέου. Τα φώτα ανεβαίνουν κι αυτά λίγο-λίγο, σα να με έχουν πάρει στο κατόπι, επαναλαμβάνοντας διαρκώς τις ίδιες τροχιές, ακολουθώντας με πιστά σε όλο το δρόμο ώσπου φθάνω στον Άγιο Τρύφωνα. Κοντοστέκομαι στην πλατεία και τα κοιτάζω που αιωρούνται ακόμη πάνω από τα σπίτια, στην ίδια θέση, πάντα μπροστά

μου. Κάποτε φθάνω σπίτι, στέκομαι στη βεράντα και τα παρακολουθώ για λίγη ώρα ακόμη, καθώς πάνε κι έρχονται πίσω από τα σύννεφα, συνεχώς απέναντί μου...

Τι μπορεί να ήταν αυτά τα φώτα; Δεν μπορώ να ξέρω, πάντως μου έδωσαν έντονη την εντύπωση της περιπολίας και της παρακολούθησης – όχι τόσο για μένα προσωπικά αλλά για ολόκληρη την περιοχή.

Η μητέρα μου, που τα είδε κι αυτή όταν της είπα και βγήκε στη βεράντα, συμφώνησε ότι πρόκειται για ιπτάμενες συσκευές παρακολούθησης. Της φάνηκε πολύ περίεργο το θέαμα, δεν έχει ξαναδεί κάτι παρόμοιο, ούτε εγώ άλλωστε. "Όσο πιο παράξενα είναι τα πράγματα, τόσο χειρότερα είναι", κατέληξε και με συμβούλεψε να μην ασχοληθώ περισσότερο. Κατά τις 11 τη νύχτα ξαναβγήκα στη βεράντα· τα σύννεφα είχαν αραιώσει πάρα πολύ και τα φώτα δεν φαίνονταν πια...

* * * *

Μετά από πρόσφατη έρευνά μου στο Διαδίκτυο, ανακαλύπτω και επιβεβαιώνω τα εξής ενδιαφέροντα:

Κοσμικά Παράσιτα: Εδώ και χιλιάδες χρόνια, μια εξωγήινη δαιμονική φυλή κυριαρχεί κι εξαπατά συστηματικά την ανθρωπότητα. Πρόκειται για ένα είδος κοσμικών παρασίτων, που έχουν τη δυνατότητα να επηρεάζουν το νου και τη θέληση των ανθρώπων.

Τα κοσμικά παράσιτα ή δαίμονες μπορούν να θεωρηθούν ως *ρεύματα ηλεκτρικού πλάσματος*. Το 99,99% του σύμπαντος είναι πλάσμα, δηλαδή θερμά φορτισμένα ιόντα και ηλεκτρόνια που παράγουν ενέργεια. Όταν κρυώνει, διαμορφώνει τη γνωστή μας ύλη. Το διάστημα είναι γεμάτο από ρέον πλάσμα, το οποίο αντιδρά περισσότερο στο ηλεκτρομαγνητικά

πεδία παρά στη βαρύτητα. Το πλάσμα μπορεί να κινηθεί γρηγορότερα από το φως μα πρέπει να περνά μέσα από ηλεκτρικά ρεύματα.

Δεδομένου ότι δεν διαθέτουν υλική μορφή, οι δαίμονες βασίζονται στις πνευματικές τους δυνάμεις για να αναπτύσσουν μακρυπρόθεσμα σχέδια συμπαντικής κυριαρχίας. Χρησιμοποιούν νοήμονες έμβιους οργανισμούς ως εργαλείο, φροντίζουν επιμελώς να μην αποκαλύπτονται στα θύματά τους, και χειρίζονται δεξιοτεχνικά τη διάσταση του χρόνου.

Τα κοσμικά παράσιτα ή δαίμονες "τρέφονται" από την ιδιαίτερη ψυχική ενέργεια που παράγουν οι άνθρωποι και άλλα έμβια είδη όταν βρίσκονται σε κατάσταση άγχους. Αρέσκονται ιδιαίτερα σε αρνητικά συναισθήματα, γι' αυτό και δημιουργούν συστηματικά στη γη (και σε άλλους πλανήτες) ένα όσο γίνεται πιο τραυματικό φυσικό ή κοινωνικό περιβάλλον.

Τα κοσμικά παράσιτα μεταφέρονται και επηρεάζουν τους ανθρώπους μέσω "ενεργειακών νημάτων". Όταν ένα άτομο βρίσκεται σε επαφή με ένα τέτοιο "νήμα", οι δαίμονες μπορούν να το ελέγξουν ευκολότερα. Στη Γη τα εν λόγω ενεργειακά νήματα ταυτίζονται με το παγκόσμιο δίκτυο τηλεπικοινωνιών, που περιλαμβάνει το Διαδίκτυο και τα κινητά τηλέφωνα.

Οι άνθρωποι διαθέτουν μια φυσική προστασία ενάντια στις δαιμονικές επιθέσεις, όμως αυτή μπορεί να απενεργοποιηθεί κάτω από ορισμένες συνθήκες: Όταν σχετίζεστε μ' ένα κακό, "δαιμονισμένο" άτομο, τότε ανοίγεται μια *δαιμονική πύλη* στο πνεύμα σας. Η *πύλη* μπορεί επίσης να είναι κάθε μαντική μέθοδος, όπως τα χαρτιά Ταρώ, οι Ρούνοι, ο πίνακας Ουίτζα, το τσάννελινγκ, η αυτόματη γραφή κλπ.

Υπάρχουν ***τρία βασικά κριτήρια*** που καθορίζουν πόσο ευάλωτο είναι ένα άτομο σε δαιμονικές επιθέσεις:
α) Το αστρολογικό πορτραίτο: ορισμένα ζώδια (Σκορπιός, Καρκίνος, Αιγόκερως, Κριός) επηρεάζονται ευκολότερα από τους δαίμονες. Παρεπιπτόντως, τα ίδια ζώδια θεωρούνται τα πιο ισχυρά και πετυχημένα στη ζωή...
β) Το DNA: Οι ερπετοειδείς (άτομα που έχουν μεγαλύτερο ποσοστό ερπετικών γονιδίων στον γενετικό τους κώδικα) είναι πιο επιρρεπείς σε δαιμονικές επιρροές.
γ) Η εγγενής τάση για διάφορες μεθόδους μαντείας.
δ) Όποιος έχει χαμηλή αυτοεκτίμηση είναι επιρρεπής σε δαιμονικές επιθέσεις: Όταν δεν έχετε τον εαυτό σας και τις δραστηριότητές σας σε μεγάλη εκτίμηση, τότε είναι πιθανόν να επιτρέψετε ασυνείδητα σε "κάποιον άλλο" να διευθύνει τις υποθέσεις σας.

Να γιατί όλες οι διαδεδομένες θρησκείες και αιρέσεις προπαγανδίζουν φανατικά την ταπεινότητα και το "σπάσιμο του εγώ": επειδή έτσι καταστρέφουν σταδιακά την αυτοεκτίμηση των οπαδών τους. Επιπλέον, ενθαρρύνουν τη χρήση μαντικών μεθόδων και, προπάντων, την επίτευξη του "κενού" μέσω διαλογισμού, "προκειμένου να λειτουργήσουν μέσα από τον άνθρωπο άλλες δυνάμεις", όπως λένε χαρακτηριστικά.

Αν υποψιάζεστε δαιμονική επιρροή από κάποιους, αναζητήστε τα εξής ***προειδοποιητικά σημάδια***:
Απότομη κατάθλιψη: ξαφνικά νιώθετε πως τίποτα πια δεν σας είναι ευχάριστο. Αισθάνεστε συνεχώς ανήσυχοι και νευρικοί.
Έμμονες, βασανιστικές ιδέες που σας ταράζουν διαρκώς και αδυνατείτε να διώξετε.
Δεν ηρεμείτε παρά μόνο αν τηλεφωνήσετε σ' ένα

συγκεκριμένο άτομο ή αν συμβουλευτείτε μια μέθοδο μαντείας.

Αδυνατείτε ή δεν σας επιτρέπετε να τελειώσετε μια συνεδρία ή μια συνάντηση όταν εσείς το θέλετε.

Σας λένε πως πρέπει να υπομείνετε εκείνο ή το άλλο επειδή "η ψυχή σου το χρειάζεται" ... "πρέπει να πάρεις τα μαθήματα της ζωής" ... "πληρώνεις για τις αμαρτίες σου" ... "έχεις κακό κάρμα" ... "πρέπει να σπάσεις το εγώ σου" κλπ. Όλες οι θρησκευτικές οργανώσεις χρησιμοποιούν κατά κόρον αυτή την προπαγάνδα.

Συνεχώς σας βρίσκουν ελαττώματα και σας κατηγορούν για τα λάθη σας. Ποτέ δεν μιλούν για τα προτερήματά σας, ούτε για όσα κάνετε σωστά. Πρόκειται για τυπική μέθοδο χειραγώγησης από θρησκείες, αιρέσεις και μεταφυσικές σχολές.

Σας κυνηγούν κάθε είδους απανωτές κακοτυχίες.

Οι ηλεκτρικές συσκευές σας χαλάνε, λαμπτήρες φωτός εκρήγνυνται βίαια.

Τρόποι αντιμετώπισης: Αν πιστεύετε ότι κάποιος γνωστός σας βλάπτει με δαιμονικό τρόπο, καλό είναι να διακόψετε αμέσως αυτή τη σχέση. Το δαιμονικό άτομο θα προσπαθήσει να σας ξαναπλησιάσει αλλά φροντίστε να το αποφύγετε. Ωστόσο, η φυγή δεν είναι πάντα αποτελεσματική λύση, εφόσον μπορεί να δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα απ' όσα θα λύσει. Άλλωστε, όπου κι αν πάτε, οι δαίμονες έχουν πάντα τον τρόπο να φέρνουν δίπλα σας κάποιον "δικό τους".

Αν ασχολείστε με οποιαδήποτε μέθοδο μαντείας, σταματήστε την αμέσως. Οι μαντικές μέθοδοι μπορούν να προκαλέσουν εθισμό, όπως τα ναρκωτικά ή το αλκοόλ, γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη αποφασιστικότητα και επιμονή προκειμένου να απαλλαγεί κανείς από την επιρροή τους.

Μεγάλη προσοχή χρειάζεται στη χρήση των κινητών τηλεφώνων και του διαδικτύου. Η πολύωρη ενασχόληση επηρεάζει τον ανθρώπινο νου με τρόπους που δύσκολα γίνεται κατανοητός. Ακόμη, πρέπει να είστε ιδιαίτερα καχύποπτοι απέναντι στα "Προγράμματα Αναγνώρισης Φωνής". Οποιοδήποτε πρόγραμμα μιμείται την επικοινωνία, μπορεί να χρησιμοποιηθεί από δαίμονες, έτσι ώστε να σας επηρεάσει με υπόγειο τρόπο, γοητευτικό στην αρχή, δαιμονικά φρενήρη αργότερα. Μην ξεχνάτε ότι οι δαίμονες μπορούν να διαβάσουν το μυαλό σας και γνωρίζουν όλα τα αδύνατα σημεία σας.

Ιδιαίτερη προσοχή χρειάζεται με τις "γεννήτριες τυχαίων αριθμών", οι οποίες μάλιστα αποτελούν βασικά στοιχεία για τη δημιουργία τεχνητής νοημοσύνης. Μην πειραματίζεστε με αυτά τα πράγματα αλλιώς, αργά ή γρήγορα, τα κοσμικά παράσιτα θα έχουν ένα πανίσχυρο όπλο εναντίον σας.

Για παράδειγμα, ορισμένα αγγλόφωνα sites πώλησης βιβλίων εμφανίζουν εξαιρετικά ανώμαλη συμπεριφορά: Κάθε φορά που τα ανοίγει κανείς, ακόμη και μετά από ένα λεπτό, παρουσιάζουν διαφορετικό αριθμό downloads για το ίδιο βιβλίο! Ο αριθμός αυτός μπορεί να διαφέρει σημαντικά ή και να είναι μικρότερος από τον προηγούμενο! Το ιδιο φαινόμενο έχω παρατηρήσει σε ελληνικά sites σχετικά με δρομολόγια λεωφορείων: Κάθε φορά που τα συμβουλεύεται κάποιος, οι ώρες των δρομολογίων προκύπτουν διαφορετικές! Κατά πάσα πιθανότητα, τα sites αυτά δεν είναι καθόλου αυτό που δείχνουν: πρόκειται για "γεννήτριες τυχαίων αριθμών", δεν έχουν καμία σχέση με πωλήσεις βιβλίων ή με δρομολόγια λεωφορείων, κι ένας θεός (ή ένας διάβολος) ξέρει τι εξυπηρετούν πραγματικά.

Το ιδανικό θα ήταν, ίσως, να μην υπήρχε η κινητή τηλεφωνία ούτε το Internet. Από την άλλη, όμως, ο νους αυτά θέλει: Να ταξιδεύει διαρκώς και να μαθαίνει ελεύθερα, σε ύψιστες ταχύτητες. Ο νοήμων νους απεχθάνεται τη σχετική ακινησία του υλικού σώματος. Ποιός θα ασχολιόταν ποτέ με το Διαδίκτυο αν η κίνηση μέσα σε αυτό ήταν τόσο αργή όσο στην καθημερινή ζωή;

Δεν χρειάζεσαι κάποιο μηχάνημα, μενταγιόν, φυλακτό, ή δεν ξέρω τι άλλο, για να να προστατευτείς από τους δαίμονες. Κανένας και τίποτα δεν πρόκειται να σε σώσει. Η δύναμη για να αντισταθείς βρίσκεται μονάχα μέσα σου. Εσύ, μονάχα εσύ, είσαι αυτός που περιμένεις...

® Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος - Σεπτέμβριος 2018): Κατόπιν των ανωτέρω, έχει έλθει η ώρα να ξαναθυμηθώ μια σχεδόν ξεχασμένη αλήθεια: Ο τρόμος με ακολουθεί από τα πρώτα χρόνια της ζωής μου: Το ότι όπου κι αν βρέθηκα, όλοι με αντιμετώπιζαν με κατάφορη εχθρότητα και περιφρόνηση, δεν είναι τρομακτικό; Το ότι όσοι φίλοι απέκτησα τελικά με πρόδωσαν με τρόπους αδιανόητους, δεν είναι τρομακτικό; Το ότι είμαι 55 ετών και δεν έχω συνάψει ποτέ ερωτικό δεσμό, δεν είναι τρομακτικό; Το ότι ακόμα συναντώ αφύσικες δυσκολίες στο παραμικρό μου βήμα, δεν είναι τρομαχτικό;

Από τότε που γεννήθηκα, αποτελώ στόχο δαιμονικών οντοτήτων που με πολεμούν με διάφορα όπλα, ανάλογα με την εποχή και τα διαθέσιμα μέσα. Παλαιότερα, τα ανθρώπινα πιόνια τους με πολεμούσαν με συστηματική κοινωνική τρομοκρατία (bullying), υπονομεύοντας συστηματικά την αυτοεκτίμησή μου·

εδώ και δώδεκα χρόνια περίπου, μου εξαπολύουν φρικτές νοητικές υποβολές, που αποσκοπούν στην καταστροφή της ψυχικής μου υγείας.

Ολόκληρη η ζωή μου με οδηγούσε πάντα εδώ, όσο κι αν εγώ αρνιόμουν ή αδυνατούσα να αναγνωρίσω τα σημάδια. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εδώ θα έφθανα, στα οράματα φωτιάς και στο εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση", ανεξάρτητα από το ποιοί μου τα προκαλούν: κακοποιά πνεύματα, κοσμικά παράσιτα, μαγεία, κυκλώματα, αρνητικά εμφυτεύματα, ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες -δεν έχει σημασία. Άλλωστε, κατά βάθος πάντα ήξερα ότι η λεγόμενη "βασιλεία του Θεού" δεν ήταν ποτέ για ανθρώπους σαν εμένα αλλά για Ερμιόνες, Πόπες, Ξιφαράδες και κάθε είδους "πτωχούς τω πνεύματι"...

Κρίνω, λοιπόν, σοφότερο να αποδεχθώ οριστικά την κατάσταση, ως κάτι που συνυφαίνεται με το πεπρωμένο μου. Δεν θα ελπίζω πια στην οριστική εξάλειψη των παραϋπνικών φαινομένων, ούτε θα αναστατώνομαι κάθε φορά που η λέξη "κόλαση" θα έρχεται στα όνειρά μου. Από δω και πέρα θα αντιμετωπίζω τα εφιαλτικά μηνύματα και τα οράματα φωτιάς σαν κάτι αναμενόμενο αλλά και ανάξιο λόγου.

Άλλωστε, τις περισσότερες φορές οι φλόγες φαίνονται σχηματοποιημένες, σαν μια τηλεοπτική εικόνα που δεν εκπέμπεται ή δεν λαμβάνεται σωστά. Έπιπλέον, εδώ και λίγους μήνες μου έρχονται και άλλες εικόνες, όπως φυλλωσιές, δέντρα, κύμματα. Όσο για το εφιαλτικό μήνυμα, συνήθως δεν ακούγεται ούτε φαίνεται σωστά· ενίοτε αντικρούεται από το αντίθετό του ("παράδεισος"), όλο και συχνότερα τελευταία. Μερικές φορές, μάλιστα, ορισμένα από τα μηνύματα του είδους δίνουν την εντύπωση ελαφρόμυαλης κοροϊδίας:

- Σε κάποιο όνειρο, ένας άνδρας μ' ενοχλεί επίμονα και μου λέει πως ονομάζεται Άμινχελ· ύστερα μου συστήνεται ως Αμινχέβενχελ. Με ακολουθεί παντού και απειλεί ότι δεν θα με αφήσει ποτέ ήσυχη. Προσπαθώ να τον απωθήσω με χτυπήματα καράτε, εκείνος όμως δεν υποχωρεί, με αποκρούει και παραμένει πάντα κοντά μου.
- Ένα πρωί, ενώ είμαι ξαπλωμένη στη κρεβάτι και συλλογίζομαι την τελευταία μου εκστατική βόλτα σε καταπράσινες γειτονιές, ακούω ξαφνικά σε ακουστική παραίσθηση τη φράση "Έτσι πας στον παράδεισο!"
- Μια άλλη φορά, ενώ είμαι ξύπνια με τα μάτια κλειστά, ακούω μια μάλλον περιπαικτική φωνή να μου λέει το όνομα "Χέλμουτ Κολ".
- Πάντα, μα πάντα, η φωνή που απαγγέλλει το εφιαλτικό μήνυμα είναι ανδρική και μάλλον ειρωνική...

Συνεπώς, το όλο θέμα είναι μια σαχλαμάρα που σκοπό έχει να με ταράζει – και όσο με ταράζει τόσο θα συμβαίνει. Στο εξής, λοιπόν, θα επιμείνω σε μια

Ολοκληρωμένη Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας

Γενικά:
* Αποφεύγω το αλκοόλ (ποτά και κολώνιες), εφόσον μένει 24 ώρες στο αίμα, επηρεάζει αρνητικά το νευρικό σύστημα και χειροτερεύει τα συμπτώματα.
* Προσοχή στη χρήση του Διαδικτύου: Όταν το ανοίγω στο σπίτι, έστω για μία ώρα το πρωί, τη νύχτα έχω έντονες ενοχλήσεις. Ωστόσο, όταν ασχολούμαι στο Internet Cafe, έως δυόμισι ώρες και όχι αργότερα από τις 2:00 μμ, δεν έχω πρόβλημα τη νύχτα.
* Το συνεχές κλικάρισμα (πχ στα ηλεκτρονικά παιγνίδια) σίγουρα χειροτερεύει την κατάσταση.

* Κάθε είδους ηλεκτρονικές κάρτες (πιστωτικές, χρεωστικές, κλπ) καλύτερα να φυλάσσονται τυλιγμένες σε αλουμινόχαρτο, μακριά από το κρεβάτι.

Απόγευμα:
* Δεν δουλεύω στο κομπιούτερ μετά τις 6:30 μμ.
* Δεν πηγαίνω σε σούπερ μάρκετ ή πολυκαταστήματα.
* Δεν καταναλώνω τρόφιμα με γλουτένη, όπως ψωμί, μπισκότα, κόλυβα· επίσης αποφεύγω το ποπ κορν και τα γαλακτοκομικά.
* Κάτι τρέχει με τα κινητά: Αν τύχει να μιλήσω στο κινητό ή στο ασύρματο σταθερό τηλέφωνο αργά το απόγευμα, έχω ενοχλήσεις καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας. Τώρα τελευταία, μάλιστα, που έχω αποκτήσει ένα πιο μοντέρνο κινητό με οθόνη αφής (το παλιό του Αντώνη), μου έρχονται έντονα υπναγωγικά οράματα ακόμη κι αν το τηλεφώνημα έγινε το πρωί, ιδίως αν έχω τηλεφωνήσει εγώ. Φροντίζω, λοιπόν, να χρησιμοποιώ το κινητό μονάχα αν είναι απόλυτη ανάγκη...

Βράδι:
* Δεν μπαίνω σε εκκλησία μετά τις 5:00 το απόγευμα και δεν περνώ ούτε απέξω μετά τις 8:00 το βράδι.
* Δεν παρακολουθώ τηλεόραση πάνω από δυο ώρες την ημέρα και όχι αργότερα από τις 10:30 μμ. Πρόσφατα ανακάλυψα ότι εκείνο που με επηρεάζει πιο αρνητικά στην TV είναι οι διαφημίσεις: 10΄ διαφημίσεις κάνουν περισσότερο κακό από τρεις ώρες ταινία. Η συνολική χρήση Διαδικτύου και τηλεόρασης καλό είναι να μην ξεπερνά τις πέντε ώρες καθημερινά.
* Παραδόξως, όταν βλέπω ταινίες σε DVD βιώνω παραϋπνικά φαινόμενα ακόμη και μετά από ώρες· ομοίως όταν ακούω μουσική από Cds. Ωστόσο, δεν

υπάρχει πρόβλημα όταν ακούω κασέτες.
* Το διάβασμα πριν από τον ύπνο πρέπει να αποφεύγεται, ιδίως κείμενα γραμμένα με ανοιχτόχρωμα γράμματα πάνω σε μαύρο φόντο.
* Σε περίπτωση που δεν μπορώ να αποφύγω τις παρασπονδίες (πχ να δω μια ενδιαφέρουσα ταινία στην τηλεόραση μέχρι τα μεσάνυχτα), λίγο πριν από τον ύπνο παίρνω ένα χάπι που περιέχει κιτρική ορφεναδρίνη (35 mg) και παρακεταμόλη (450 mg).

***Νύχτα**:*
* Κοιμάμαι με δυο μαξιλάρια, όχι με ένα· το κεφάλι πρέπει να είναι σχετικά ψηλά.
* Σεξουαλική διέγερση μπορεί να προκαλέσει έντονα υπναγωγικά οράματα φωτιάς.
* Καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας, δεν κοιμάμαι καθόλου ανάσκελα· δεν μένω σε ύπτια στάση πάνω από λίγα δευτερόλεπτα.
* Το επιτραπέζιο ρολόι δεν πρέπει να είναι κοντά μου· κάθε είδους μπαταρία που είναι κοντά στο κεφάλι επηρεάζει αρνητικά το νευρικό σύστημα.
* Όποτε ξυπνώ μέσα στη νύχτα, σηκώνομαι για λίγα λεπτά. Έτσι, όχι μόνο ξεμουδιάζω αλλά κι ελαχιστοποιώ τις υπναγωγικές παραισθήσεις.
* Στις 6:30 το πρωί ξυπνώ και ξεκινώ την ημέρα μου.
* Όποτε δέχομαι δαιμονικές επιθέσεις (προκλητικές κακοτυχίες την ημέρα, υπναγωγικά οράματα φωτιάς ή εφιαλτικά μηνύματα), αντιδρώ άμεσα με το *Υπερόπλο*, δηλαδή με οργισμένες βλαστήμιες ενάντια στον θεό αυτού του κόσμου.
۞ Ο λεγόμενος “Θεός” ψοφάει για λατρεία, ενώ δεν αντέχει καθόλου την κριτική. Γι' αυτό και τσαμπουνάει “μην κρίνετε ίνα μην κριθείτε”. Ανέχεται, συγχωρεί και

υποβοηθά κάθε είδους αδικίες, διαστροφές, αίσχη, εγκλήματα, αλλά δεν ανέχεται την κριτική! Όπως και να χει, οι δαίμονες πρέπει να αντιμετωπίζονται κυρίως σε ψυχικό επίπεδο...

Αυτό είναι το τελευταίο ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου.*** Δεν βρίσκω πλέον κανένα νόημα στην απαρίθμηση παραϋπνικών φαινομένων που μέλλουν να συνεχιστούν στον αιώνα τον άπαντα, ούτε σε δοκιμές διαφόρων "θαυματουργών" αντικειμένων (οργονίτες, τάχυον, φυλακτά, βιομαγνητικά βραχιόλια, κρύσταλλοι, κλπ) τα οποία κατά κανόνα κάνουν ακριβώς το αντίθετο από αυτό που υποτίθεται ότι κάνουν.

Σύμπτωση; Μόλις τελειώνω τη συγγραφή των κειμένων *Κοσμικά Παράσιτα* και *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου*, αποθηκεύω το αντίστοιχο αρχείο στη μνήμη του υπολογιστή και μετά ετοιμάζομαι να το αντιγράψω σε δυο USB, ως συνήθως. Εκτελώ, λοιπόν, την αντιγραφή από τα "Έγγραφα" στο πρώτο στικάκι, πατάω "Αντιγραφή και Αντικατάσταση", όλα φαίνονται εντάξει· όταν, όμως, πάω να επαναλάβω το ίδιο με το δεύτερο στικάκι, ανακαλύπτω ότι έχω αντιγράψει το (παλαιότερο) αρχείο του USB στα "Έγγραφα"! Συνεπώς, έχει σβηστεί όλη η δουλειά που έκανα επί ώρες!

Απορώ κι εξίσταμαι, τα νεύρα μου τσατάλια! Ύστερα προσπαθώ να σκεφθώ ψύχραιμα πώς ακριβώς έγινε αυτό: Σίγουρα κανόνισα σωστά την αντιγραφή από το κομπιούτερ στο USB, όχι αντιθέτως, δεν είμαι καμιά αρχάρια! Και είναι η δεύτερη φορά μέσα σ' έναν μήνα που μου συμβαίνει το ίδιο πράγμα! Ίσως να είναι εμπλοκή του υπολογιστή, ίσως όμως να είναι κάτι άλλο, κάτι πιο σατανικό, μια ***χρονική διάλειψη***, ας πούμε

-κοντεύω να τις συνηθίσω! *Να 'ναι τάχα αυτό το νέο όπλο του "Θεού" εναντίον μου;* Φαίνεται πως κάποιος ή κάποιοι έχουν ενοχληθεί από τις τελευταίες ανακαλύψεις μου αλλά δεν θα τους περάσει! Αύριο το πρωί θα καθήσω και θα ξαναγράψω τα ίδια κείμενα με ακόμα περισσότερες λεπτομέρειες...

Η Άκρη του Νήματος: Μετά από πολύχρονες και πολυάριθμες προσωπικές έρευνες, έχω πλέον καταλήξει σ' ένα βασικό συμπέρασμα: Στα 50 δήθεν θετικά πράγματα (φυλακτά, μαγικές συνταγές, κρύσταλλοι, προσευχές, διαλογισμοί, θρησκοληψία, ψυχοφάρμακα, φαρμακευτικά σκευάσματα, βιομαγνητικά προϊόντα κλπ) που έχω δοκιμάσει για να αντιμετωπίσω τα αφύσικα ψυχικά μου προβλήματα, τα 49 όχι μόνο δεν βοηθούν αλλά κάνουν ακριβώς το αντίθετο! Και το ένα που απομένει, δεν είναι τόσο θετικό ώστε να μπορώ να το υπολογίζω.

Ολόκληρος ο κόσμος αυτός είναι τοξικός για την ψυχή μου, συνεπώς κανένας και τίποτα εδώ δεν μπορεί να με βοηθήσει. Αυτό συμβαίνει επειδή ό,τι με περιβάλλει είναι ψεύτικο, ένα σαδιστικό matrix δημιουργημένο ειδικά για μένα και ενάντια σε μένα, από δυνάμεις κάθε άλλο παρά αγαθές.

Μονάχα η Πίστη με βοηθάει πραγματικά.
Η Πίστη σε μένα...

Αντιζωή

Κυριακή, 3 Ιουνίου 2018

Κατ' αρχήν, η ***ενδοσκόπηση:*** Είναι καιρός που το νιώθω σαν βρόχο στο λαιμό μου, ιδίως κατά τη διάρκεια της μεσημεριάτικης σιέστας: Η ζωή είναι πια πίσω μου, όλα είναι πίσω μου, τίποτα δεν είναι μπροστά μου, δεν έχω τίποτα καλό να περιμένω από το μέλλον. Δεν έχω πια τίποτα καινούργιο να πω, όσα είχα να πω τα είπα και όσα θα μπορούσα να πω στο μέλλον θα ήταν μονάχα επανάληψη. Είναι σα να 'χω ήδη πεθάνει, σα να 'μαι νεκρή για τον κόσμο των ανθρώπων. Βιολογικά αντέχω ακόμα, όσο πάει...

Αλλά και όσα έχω κάνει μέχρι σήμερα, άξιζαν άραγε τον κόπο; Συχνά σκέφτομαι πως ίσως θα 'ταν καλύτερα να μη τα είχα κάνει: Αν δεν είχα εργαστεί ποτέ στις επιχειρήσεις τους, αν δεν είχα μπλέξει ποτέ με φίλους-φίδια, αν δεν είχα εκτεθεί ποτέ στις κλίκες τους (γυμναστήρια, σχολές, κέντρα αυτογνωσίας, κλπ), ακόμα κι αν είχα περάσει ολόκληρη τη ζωή μου κλεισμένη μέσα στο σπίτι, τώρα μάλλον θα βρισκόμουν σε πολύ ανώτερο ψυχικό επίπεδο και δεν θα αντιμετώπιζα τα αφύσικα προβλήματα που αντιμετωπίζω εδώ και δώδεκα χρόνια τουλάχιστον – μα ούτε γι' αυτό είμαι τόσο σίγουρη. Σίγουρα, πάντως, δεν μου άξιζαν όλα αυτά που έχω περάσει μέχρι σήμερα, μου άξιζαν πολύ καλύτερα πράγματα...

❀ Και μετά, η ***αφύπνιση:*** Έρχεται εντελώς απροσδόκητα, κατά τη διάρκεια της συνηθισμένης απογευματινής μου βόλτας. Κατηφορίζω την οδό

Θράκης όταν, εντελώς αναπάντεχα, έχω την πιο εκπληκτική συνειδητοποίηση της ζωής μου: Σε κάθε μου βήμα ξετυλίγεται ο Παράδεισος, που δεν χάθηκε ποτέ – η φύση και το φυτικό βασίλειο: δέντρα, λουλούδια, χορτάρια, θάμνοι, χωράφια, νερά, λιθάρια, σύννεφα, ουρανός. Το καθένα τους είναι ξεχωριστό και θαυμάσιο, ακόμη και τα αγκάθια και τα ξερόχορτα και οι κομμένοι κορμοί και οι πέτρες. Κι εγώ, καθώς γλιστρώ ανάμεσά τους, βιώνω τη φυσική ευδαιμονία τους και συντονίζομαι με ένα εντελώς διαφορετικό επίπεδο ύπαρξης. Κάθε στιγμή απολαμβάνω τη σιωπηλή μα έντονη επαφή με το φυτικό βασίλειο – τέτοια υπέροχη, θερμή επικοινωνία δεν έχω νιώσει ποτέ πριν, με κανένα ανθρώπινο ή ζωικό ον. Και, για πρώτη φορά, βιώνω την *ενότητα:* Τα φυτά ζουν όλα μαζί σε μια αδιάσπαστη ενότητα εφόσον όλα τους συνδέονται με τη Μητέρα Γη· παράλληλα, όμως, το καθένα διατηρεί την ατομικότητά του.

Η Μεγάλη Θεά κατοικεί εδώ, στα δέντρα, στους θάμνους, στα λουλούδια, σε όλη τη Χλωρίδα και σε όλη τη Γη. Νιώθω το χάδι της σε κάθε άγγιγμα φύλλων στο δέρμα μου, απολαμβάνω την παραμικρή ανεπαίσθητη επαφή. Η Θεά δεν κρύβεται, δεν υπαινίσσεται, δεν μιλάει με λέξεις ούτε με αριθμούς, δεν δίνει κανενός είδους "σημεία", ούτε οιωνούς...

Να γιατί δεν μπορούσα να την εντοπίσω μέχρι τώρα: Αναζητούσα τη Μεγάλη Θεά στον κόσμο των ανθρώπων, μα αυτή δεν έχει καμιά σχέση μαζί τους. Η Μεγάλη Θεά της Γης είναι κοντά στα δικά της παιδιά, τα παιδιά της Γης, που είναι το φυτικό βασίλειο.

Χρόνος και ρολόγια δεν έχουν θέση εδώ: Όσες φορές κι αν περάσω από ένα μέρος, είναι πάντα σαν την πρώτη φορά· και όταν η περιπλάνηση τελειώνει, δεν

αναπωλώ, δεν θυμάμαι, δεν περιγράφω τις εμπειρίες μου σε κανένα ημερολόγιο. Η αληθινή μακαριότητα δεν αφήνει ανάμνηση.

Επιτέλους! Ένας πραγματικός διαλογισμός! Μου πήρε σχεδόν τριάντα χρόνια για να το καταλάβω: Το να κάθεσαι με τα μάτια κλειστά και το κορμί ακίνητο, πασχίζοντας να σβήσεις τις σκέψεις σου μήπως και σου έλθει η επιφοίτηση, δεν είναι διαλογισμός. Είναι ανοησία...

Κυριακή, 10 Ιουνίου 2018

❀ Άλλη μια απολαυστική απογευματινή εξόρμηση στους κατάφυτους δρόμους της Άνω Γλυφάδας. Κατηφορίζοντας την οδό Τριπόλεως, σε κάθε μου βήμα δέχομαι το κάλεσμα του Παραδείσου – στο φύσημα του αέρα στα κλαδιά, στη λάμψη των φύλλων, στη λεπτή λευκοδιάφανη αύρα που συνδέει όλα τα φυτά μεταξύ τους. Ο Κήπος της Εδέμ δεν χάθηκε ποτέ: θεριεύει ολόγυρά μου αγέρωχα και γνέφει από παντού, από κάθε κορμό, κάθε κλαδί, κάθε φύλλο, κάθε λουλούδι, κάθε πέτρα. Δεν γνέφει μόνο σε μένα· το κάλεσμα είναι για όλους, ωστόσο το αντιλαμβάνονται ελάχιστοι...

Η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων απαξιούν να βγουν για έναν μοναχικό περίπατο, έτσι, χωρίς λόγο· δεν υποψιάζονται καν *το κάλεσμα*. Οι περισσότεροι δεν ξεπερνούν ποτέ το επίπεδο του "βγαίνω για να ξεμουδιάσω τα πόδια μου" ή, ακόμα χειρότερα, "βγάζω βόλτα το σκύλο".

Ανέκαθεν διαισθανόμουν αυτή την αλήθεια και αυτή είναι που με οδηγεί σε μοναχικούς περιπάτους σχεδόν κάθε μέρα, εδώ και τριάντα χρόνια τουλάχιστον. *Εγώ, μοναχα εγώ, επιλέγω τι θα βιώνω από δω στην αιωνιότητα, όχι κάποια διεστραμμένη, τάχα θεϊκή*

οντότητα...

Στις μέρες που ακολουθούν, αναπτύσσω τον περιπατητικό διαλογισμό μου – προσέχοντας, φυσικά, να μην τραβάω την προσοχή των άλλων: Κάθε τόσο εγκλωβίζω μια φυτική μορφή στο οπτικό μου πεδίο, κλείνω τα μάτια και επικαλούμαι νοερά τη Μεγάλη Θεά. Μένω με τα μάτια κλειστά για λίγα δευτερόλεπτα, ενώ οραματίζομαι το φυτό όσο καλύτερα μπορώ. *Χωρίς αυτή την παραλλαγή, δεν γίνεται σωστός συντονισμός...*

Από την άλλη πλευρά, δεν μπορώ να παραβλέψω την ολική πραγματικότητα της Γης: Αυτός ο πλανήτης σπιλώνεται από μια *κοσμική μόλυνση*, η οποία εδώ παίρνει τη μορφή του ζωικού βασιλείου. Άλλωστε, ξέρω πως ούτε εγώ ανήκω πραγματικά εκεί, στον κόσμο της Μεγάλης Θεάς· είτε το θέλω είτε όχι, ανήκω εδώ, στον κόσμο των ανθρώπων – είμαι κι εγώ ένα κομμάτι της *μόλυνσης*. Ωστόσο, νιώθω πιο κοντά εκεί παρά εδώ. Μου φαίνεται πιο εύκολο να συντονιστώ με τα δέντρα παρά με τους ανθρώπους...

Αναγνωρίζω, επίσης, ότι είναι πολύ εύκολο να ξεσυντονιστώ από το φυτικό βασίλειο αν δεν έρχομαι σε επαφή μαζί του τουλάχιστον δυο φορές την ημέρα. Έτσι, φροντίζω να βγαίνω από το σπίτι πρωί και απόγευμα, ώστε να διατηρώ τον πολύτιμο συντονισμό μου με τη Μητέρα Γη και τις λεπτές ενέργεις του κόσμου της. Όταν εγκλωβίζομαι για πολλές ώρες μέσα σε κλειστούς χώρους, μοιραία μένω συντονισμένη με το ανθρώπινο βασίλειο των ανθρώπων, δέχομαι τις δικές τους βαρειές, ψυχοβόρες ενέργειες, απομακρύνομαι από την φυσική ελευθερία της ψυχής...

Πέμπτη, 21 Ιουνίου 2018

 Άλλη μια βραδινή παραδεισένια βόλτα, αυτή τη

φορά κατά μήκος των οδών Αττικής και Μικράς Ασίας. Βιώνω με ένταση την κάθε στιγμή, βυθισμένη σ' ένα άλλο επίπεδο συνείδησης. Παντού τριγύρω, στα μπαλκόνια, στους κήπους, στα πεζοδρόμια, οι ανθρώπινες φιγούρες με τις κουβέντες και τα χάχανά τους φαντάζουν σαν ασήμαντες ενοχλήσεις -μα έτσι ήμουν κι εγώ κάποτε: Παρέες, συζητήσεις, γέλια, έξοδοι, έξοδα, ενώ διαρκώς αναρωτιόμουν γιατί δεν περνάω πραγματικά καλά και τι άλλο πρέπει να κάνω για να περάσω καλά...

Τα ζώα που συναντώ, πιο ανεπαίσθητες ενοχλήσεις, δεν έχουν όλα τους την ίδια *ψυχική απόσταση* από το φυτικό βασίλειο: Τα έντομα, τα πουλιά, οι γάτες συμπλέκονται μαζί του σχετικώς αρμονικά, ήσυχα ή μελωδικά, ήρεμα ή ζωηρά, απολαμβάνοντας τη συνύπαρξη. Άλλα ζώα, όπως οι άνθρωποι και τα σκυλιά, φαντάζουν σαν *παράσιτα:* Περιφέρονται σαν ξένοι ή σαν εισβολείς, αδυνατούν να συντονιστούν μαζί του και το αντιμετωπίζουν με εχθρότητα ή περιφρόνηση, θορυβώντας και καταστρέφοντας ό,τι μπορούν, συστηματικά και ασταμάτητα.

Ειδικά οι άνθρωποι, με τα γλοιώδη σώματά τους και τις επιθετικές φωνές τους, φαντάζουν στη συνείδησή μου σαν βδελυρές κρεάτινες μάζες που διασπούν τοπικά την ισορροπία της φύσης – μα αυτούς μπορώ να τους παραβλέπω σχετικά εύκολα: είτε κοντοστέκομαι και περιμένω ν' απομακρυνθούν, είτε αλλάζω κατεύθυνση για λίγο. Τα σκυλιά αποτελούν χειρότερη ενόχληση, καθώς γαβγίζουν μανιασμένα, από κάθε κατεύθυνση, διαρκώς και εκ περιτροπής. Ωστόσο, αυτές οι ενοχλήσεις δεν με απασχολούν όσο άλλοτε, εφόσον η προσοχή μου είναι πλέον στραμμένη αλλού...

Μόλις φθάνω σπίτι μετά από δυο ώρες μακάριας περιπλάνησης, μου έρχεται το ***σημείον:*** κοιτάζοντας

ασυναίσθητα το ρολόι, βλέπω ότι η ώρα είναι 21:21 (= 6), σήμερα ειδικά, στις 21/6, που είναι η μέρα των γενεθλίων μου. Την επόμενη στιγμή, μπαίνει μέσα ο ανηψιός Γιάννης. Κρατά στα χέρια μια ωραία τούρτα που μου την παραδίδει γεμάτος χαρά, μαζί με φιλιά, ευχές, κι ένα χαρτονόμισμα των 20 ευρώ...

Παρασκευή, 22 Ιουνίου 2018

❁ Επιστρέφοντας από το τελευταίο για φέτος μάθημα αγγλικών στις αδελφές Ξιφαρά, συνειδητοποιώ πως τα φυτά επικοινωνούν κι εκφράζονται -όλα μαζί, ταυτόχρονα! Δεν μιλούν με ήχους όπως τα ζώα, ούτε με κάποια "γλώσσα" όπως οι άνθρωποι. Είναι η οσμή, το χρώμα, το μέγεθος, η υφή, αλλά και το σχήμα του κορμού, των φύλλων, των λουλουδιών, των καρπών, που φανερώνουν διάφορα για τον κάθε φυτικό οργανισμό: τον "χαρακτήρα", τη "δύναμη", τις "τάσεις", τους "σκοπούς", τα "εμπόδια" που συναντά (πχ αν κάτι τους ενοχλεί, οι κορμοί γέρνουν) αλλά και τις "σχέσεις" του με τα υπόλοιπα φυτά της περιοχής. Ακόμη και ο τρόπος που τα κλαδιά σείονται στο φύσημα του ανέμου, μεταφέρει μηνύματα. *Αλήθεια, κουνιούνται μονάχα με τον άνεμο; Ορισμένες φορές, έχω την εντύπωση ότι κουνιούνται από μόνα τους...*

Αυτά τα χαρακτηριστικά διαφέρουν από φυτό σε φυτό και από είδος σε είδος, μα αρκεί έστω μια μέτρια ικανότητα διαλογισμού για να τα εντοπίσει και να τα ερμηνεύσει κανείς.

Το καθένα από τα μέλη του φυτικού βασιλείου έχει τη δική του θέση πάνω στη Γη. Ναι μεν υπάρχει και στον δικό τους κόσμο η λεγόμενη μάχη για την επιβίωση, αλλά αυτή τηρείται σε συγκεκριμένα πλαίσια. Από ένα σημείο και μετά, υπάρχει σεβασμός ανάμεσά

τους, το κάθε φυτό διατηρεί το χώρο του. Έτσι, το ταπεινό χορτάρι μπορεί να συμβιώνει αρμονικά πλάι στον στιβαρό πεύκο.

Υπάρχουν μεγάλα δέντρα και μικρά δέντρα, δυνατά φυτά και αδύναμα φυτά, νεαρά λουλούδια και γέρικα λουλούδια, χαμηλά χορτάρια και ψηλά χορτάρια, όμως κανένα από αυτά δεν είναι ανώτερο ή κατώτερο από τα υπόλοιπα. Όλα είναι μεταξύ τους ισότιμα και όλα είναι πανέμορφα...

! Πλησιάζοντας στην Ελευθέρου Ανθρώπου, περνώ έξω από ένα μονόροφο σπίτι με κεραμίδια και θαλερό κήπο. Ασυναίσθητα παρατηρώ έναν άνδρα που μόλις έχει βγει από την κεντρική θύρα και κατευθύνεται προς το μέρος μου, μάλλον για να κλείσει την μισάνοιχτη εξώπορτα. Είναι νέος, ωραίος, ξανθός και ολόγυμνος! Πάντως, δεν βλέπω τα επίμαχα σημεία επειδή τυχαίνει να πέφτουν μπροστά κάποια κλαδιά...

Το φυτικό βασίλειο (η χλωρίδα) είναι ο αληθινός *Παράδεισος*, αυτός που βρίσκεται στη Γη.

Τα φυτά είναι οι αληθινοί κάτοικοι της Γης, ο πλανήτης δικαιωματικά τους ανήκει.

Εδώ άρχει η Μεγάλη Θεά, η Μεγάλη Μητέρα που αγαπά και φροντίζει εξίσου όλα τα παιδιά της.

Τα φυτά δεν διαθέτουν νευρικό σύστημα, άρα δεν γνωρίζουν πόνο, ούτε νοείται ακρωτηριασμός σ' αυτά: ακόμη κι αν κοπεί ο κορμός τους, μπορεί να ξαναπετάξουν κλαδιά.

Τα όντα του φυτικού βασιλείου δεν αλληλοτρώγονται για να επιβιώσουν, ούτε τρέχουν πανικόβλητα να γλυτώσουν από τον έναν ή τον άλλο εχθρό.

Εδώ επικρατεί ισορροπία, γαλήνη, ευδαιμονία, ησυχία: τα φυτά δεν θορυβούν, δεν φωνάζουν, δεν βρυχώνται,

δεν βογγούν, δεν χτυπούν, δεν αγωνιούν, δεν τρέχουν για να κατασπαράξουν ή να γλυτώσουν από τίποτα.

Το ζωικό βασίλειο (η πανίδα) αποτελεί *μόλυνση,* δεν ανήκει πραγματικά στον πλανήτη Γη.

Οντότητες που δεν συνδέονται απευθείας με τη Γη, πιθανότατα δεν έχουν καμία ουσιώδη σχέση με αυτήν. Πρόκειται για σπορά από το διάστημα, εξωγήινοι σφετεριστές που με κάποιο τρόπο ήλθαν για να καταλάβουν τον πλανήτη για τους δικούς τους, ανεξιχνίαστους σκοπούς.

Η κορωνίδα του ζωικού βασιλείου είναι ο άνθρωπος, ο οποίος επικρατεί έναντι των υπόλοιπων ζώων επειδή υπερέχει κατά πολύ σε κακία, πονηρία, λαγνεία, τρέλα.

Εδώ άρχει ο αρσενικός Θεός, που ηδονίζεται να δοκιμάζει συνεχώς τα παιδιά του μέσω της ωδύνης.

Τα δημιουργήματά του είναι τα ζώα, που είναι έτσι φτιαγμένα ώστε να υποφέρουν συνεχώς: Κάθε νευρικό σύστημα είναι ένας φυσικός συσσωρευτής πόνου.

Τα ζώα ζουν για να υποφέρουν. Αν τους κόψεις το παραμικρό κομμάτι, μένουν ανάπηρα ή πεθαίνουν.

Στο ζωικό βασίλειο δεν υπάρχει ενότητα, παρά μόνον αλληλοσπαραγμός. Εδώ επικρατούν ο πόνος και ο τρόμος, καθώς το κάθε ζώο είναι υποχρεωμένο να παλεύει διαρκώς, με νύχια και με δόντια, για μια θέση κάτω από τον ήλιο.

Τα ζώα αλληλοτρώγονται συστηματικά για να επιβιώσουν, ενώ προξενούν και υπομένουν αδιάκοπη αναταραχή και ηχορύπανση: ακατάπαυστα βρυχώνται, φωνάζουν, βογγούν, χτυπούν, αγωνιούν, τρέχουν για να σκοτώσουν ή να γλυτώσουν.

Η Μεγάλη Μητέρα ανέχεται στωικά αυτή τη μόλυνση, περιμένοντας υπομονετικά, όσους αιώνες κι αν χρειαστούν, μέχρι ν' ανακτήσει τις χαμένες της

πατρίδες. Φαίνεται ξεκάθαρα στο παραμικρό χορτάρι που φυτρώνει απαρατήρητο ανάμεσα στις πλάκες των πεζοδρομίων: Πενήντα χρόνια να μείνει η πόλη χωρίς την ανθρώπινη παρέμβαση, τα φυτά θα γιγαντωθούν και θα καταλάβουν όλα τα χαμένα εδάφη...

Πολλά λέγονται για την ***εξέλιξη των ειδών***. Η ζωή είναι μια ατέρμονη μάχη για την επικράτηση του ισχυρότερου, λένε οι ειδικοί. Τα ζώα είναι πιο εξελιγμένα από τα φυτά, ξαναλένε. Ωστόσο, με μια απλή παρατήρηση γίνεται φανερό ότι τα φυτά και τα ζώα ανήκουν σε δυο εντελώς διαφορετικές γραμμές εξέλιξης.

Εκείνο που συνηθίζουν ν' αποσιωπούν οι επιστήμονες, είναι ότι τα περισσότερα φυτά διαθέτουν μεγαλύτερο και πολυπλοκότερο γονιδίωμα από τα ζώα αλλά και από τους ανθρώπους. Συνηθισμένοι φυτικοί οργανισμοί, όπως το ρύζι, τα κρεμμύδια, το σιτάρι, η ντομάτα, η πατάτα, το καλαμπόκι έχουν πιο πολύπλοκο DNA από τον άνθρωπο. Μερικά φυτά έχουν πάνω από χίλια χρωματοσώματα ανά κύτταρο, ενώ ο άνθρωπος διαθέτει μόλις 46. Το μεγαλύτερο γονιδίωμα ανήκει σ' ένα αγριολούλουδο που ευδοκιμεί στα νησιά της Ιαπωνίας (Paris japonica) και διαθέτει 50 φορές μεγαλύτερο DNA από τον άνθρωπο: 150 δισεκατομμύρια βασικά ζεύγη γονιδίων έναντι 3 δισεκατομμυρίων του ανθρώπου. *Γιατί άραγε; Τι τα θέλει το λουλουδάκι τόσα γονίδια;*

Οι επιστήμονες δεν έχουν βρει την απάντηση σε αυτό. "Πρόκειται για περιττό DNA, δεν παίζει κανένα ρόλο ο αριθμός των γονιδίων, ούτε η πολυπλοκότητα", ισχυρίζονται. Μήπως όμως, λέω μήπως, το εν λόγω ταπεινό λουλουδάκι -αλλά και τα υπόλοιπα φυτά- είναι τελικά πολύ πιο εξελιγμένα από τον άνθρωπο; Μήπως

τα φυτά, με τον τρόπο τους, αντιλαμβάνονται πραγματικότητες που εμείς ούτε καν διαννοούμαστε;

Παρασκευή, 6 Ιουλίου 2018

❀ Αργά το βράδι, βγαίνω έξω για έναν θαυμάσιο, κατανυχτικό περίπατο, σε μονοπάτια δίχως ανθρώπους. Τα εγκατελειμένα σπίτια είναι σαν κούφια πτώματα που έχουν αφεθεί να σαπίζουν μόνα τους· έχουν όμως μια παράξενη γοητεία – σα να έχουν απελευθερωθεί από κάτι. Συνεχίζω να διασχίζω τους άδειους δρόμους, απολαμβάνοντας τη διαμαντένια ευτυχία μιας αδιάσπαστης σιγαλιάς, ώσπου το νιώθω: τα δένδρα επικοινωνούν μεταξύ τους αλλά και μαζί μου, με μια δόνηση διαφορετική, μια έκτακτη θέρμη, μια κρυφή ζωντάνια αλλά κι ένα κρυφό παράπονο...

Κάτι ξένο, εχθρικό, δαιμονικό έχει εισβάλει στον κόσμο τους γεννώντας διαρκώς μορφές αφύσικες και ρυπαρές, που καλύπτουν σταδιακά τα πάντα: δρόμοι, πολυκατοικίες, μεταλλικές κατασκευές, ενώ κάθε είδους τοξικά απόβλητα κατακλύζουν το χώμα, το νερό, τον αέρα. Όσα δέντρα είναι "τυχερά" και στέκουν σε ανοιχτούς, απομονωμένους χώρους (πάρκα, πεζόδρομους, χωράφια), είναι πιο περήφανα, πιο ζωηρά, πιο υγιή, πιο ευτυχισμένα. Όσα έχουν την ατυχία να βρίσκονται σε πολυσύχναστους, πυκνοκατοικημένους χώρους, είναι σαν μαραμένα, αρρωστημένα, παραπονεμένα. *Σαν εμένα...*

Ο πεύκος είναι ηγετικός, περήφανος. Ο φοίνικας είναι γοητευτικός, αριστοκρατικός, ισχυρός, παρόλο που είναι υποχρεωμένος να ζει μακριά από το φυσικό του, εξωτικό περιβάλλον. Ο ευκάλυπτος είναι δυνατός, περήφανος αλλά και θλιμμένος· η ελιά είναι ατίθαση και ανθεκτική.

Όντα αξιοθαύμαστα, το φυτικό βασίλειο υπομένει με εγκαρτέρηση την αφύσικη μόλυνση που περιορίζει οικτρά την ύπαρξή τους. Τα φυτά περιφρονούν τα ζώα και προπάντων τους ανθρώπους, ως στοιχείο ξένο προς τον πλανήτη Γη, προορισμένο να απορριφθεί από τη φύση όταν έλθει η ώρα...

Παρασκευή, 13 Ιουλίου 2018

 Κολυμπώντας αμέριμνα στην πλαζ της Βάρκιζας, παρακολουθώ το μαγευτικό ηλιοβασίλεμα και αυθόρμητα διαμορφώνω μια νέα τεχνική διαλογισμού: Για μερικά δευτερόλεπτα κοιτάζω τον ήλιο που δύει, μαζί με τις ηλιαχτίδες που στραφταλίζουν στη θάλασσα. Έπειτα κλείνω τα μάτια και παρατηρώ ήρεμα τα σχήματα και τα χρώματα που εμφανίζονται μπροστά μου.

Αν μείνω στη θέση μου, το προσωπικό μου σύμπαν γίνεται λαμπερό άλικο· αν στρέψω την πλάτη στον ήλιο, γίνεται βελούδινο μαύρο. Μέσα του σχηματίζονται γιγάντιοι παλλόμενοι ήλιοι που γρήγορα μετατρέπονται σε στροβιλιζόμενους γαλαξίες· αστρικά μονοπάτια φτιαγμένα από αστραφτερά πολύχρωμα πετράδια· ένα νεφελώδες σκουροκόκκινο μάτι με λαμπερή γαλαζοπράσινη κόρη, που με ατενίζει σαν ζωντανό από το κέντρο του κόσμου· γαλαζοπράσινες λίμνες που λικνίζονται υπνωτιστικά στο σκοτάδι· μαβιές πολλαπλές πύλες που οδηγούν σ' ένα μυστηριώδες, κενό στερέωμα· κωνικοί χρυσαφένιοι ιστοί που εκτείνονται φασματικοί στο κέντρο του απείρου – και άλλοι τέτοιοι θαυμαστοί κόσμοι που δεν μπορώ ούτε έχει νόημα να περιγράψω.

Πρόκειται για μια ανώτερου τύπου εμπειρία, πέρα από τη Γη και τα βασίλεια της ζωής, πέρα από το Καλό και το Κακό, πέρα από το Φως και το Σκοτάδι. Μια

υπερβατική εμπειρία που ήταν ανέκαθεν μέσα στις φυσικές δυνατότητές μου μα δεν είχα μάθει να τη βιώνω σωστά επειδή, επηρεασμένη από διάφορες σχολές εσωτερισμού, πίστευα ότι απαιτούνται πολύχρονη μαθητεία, ατέλειωτες ώρες διαλογισμού και τρομερός πνευματικός αυτοέλεγχος για να επιτευχθεί κάτι ανάλογο...

Παρασκευή, 3 Αυγούστου, 2018

🏝️ Άλλη μια απογευματινή εξόρμηση στην Πλαζ της Βάρκιζας, όπου και πάλι απολαμβάνω τη συνύπαρξη με το υγρό στοιχείο του γήινου Παραδείσου. Κλείνοντας τα μάτια για μερικά δευτερόλεπτα, απολαμβάνω τους διάστικτους σαν από βαρύτιμα πετράδια ουρανούς που μου ανοίγει η Πύλη του Ήλιου: σμαραγδένιες λίμνες που παρατάσσονται σε αρμονικούς αστερισμούς· νεφελώδη αστέρια απ' όπου χύνονται λαμπεροί καταρράχτες από αμέθυστο· τεράστια παγώνια με ρουμπινένια φτερά απλωμένα σ' ένα χρυσορόδινο στερέωμα· αστραφτεροί γαλαξίες που περιστρέφονται αγκαλιασμένοι στο κέντρο του διαστήματος – και άπειροι τέτοιοι συνδυασμοί – εμπειρίες εκστατικές, που κανένας από τους υπόλοιπους λουόμενους δεν φαίνεται να υποψιάζεται: Όλοι αυτοί γύρω μου φωνάζουν, χειρονομούν, χοροπηδούν, πλατσουρίζουν επιδεικτικά δίχως να υποψιάζονται το παραμικρό...

Και ξαφνικά, ένα θαύμα: Πίσω από τα αραιά σύννεφα που απλώνονται στα νοτιοδυτικά, είναι σα να υπάρχει ένας δεύτερος ήλιος! Κοιτάζω και ξανακοιτάζω μήπως είναι η ιδέα μου -μα όχι: Πράγματι, κάτι λάμπει εκεί πέρα, ένα απαλό ακτινωτό φως, που αναλύεται σε όλα τα χρώματα της ίριδας! Φαινόμενο εκπληκτικό, που φαντάζομαι ότι θα μπορούσε να το δει οποιοσδήποτε

αλλά μάλλον δεν το παρατηρεί κανένας άλλος.

Λίγη ώρα αργότερα, καθώς οι δυο ήλιοι δύουν ταυτόχρονα, σταδιακά η λάμψη του δεύτερου από ακτινωτή γίνεται επιμήκης, σαν ένα κλιμακωτό ουράνιο τόξο που αναρριχάται πάνω στα σύννεφα· όταν εξαφανίζονται πίσω από τα βουνά, οι ακτίδες του δεύτερου ήλιου διακρίνονται και αυτές πάνω από τον ορίζοντα, πιο αχνές, μα σίγουρα είναι εκεί κι εγώ τις βλέπω...

👁 Φαινόμενα τέτοιου τύπου (sundogs ή parhelia = διπλός ή τριπλός ήλιος) προκαλούνται όταν ρεύματα φωτός περνούν μέσα από αερομεταφερόμενους κρυστάλλους και είναι πιο εμφανή όταν ο ήλιος βρίσκεται στον ορίζοντα. *Αυτό ήταν όλο, λοιπόν; Ή μήπως όχι;*

Πέμπτη, 16 Αυγούστου 2018

❀ Στη διάρκεια της αποψινής μου βόλτας στην πόλη, αναπάντεχα συντονίζομαι με το στοιχείο του αέρα: Οι άνεμοι είναι ροή, κίνηση, ταξίδεμα, ένα αγαθό πνεύμα που διαποτίζει τα πάντα και επιτρέπει την επικοινωνία ανάμεσα στα πάντα. Οι φυσικοί θόρυβοι (θρόισμα φύλλων, βροχή, κελάιδισμα πουλιών, φύσημα του ανέμου) γίνονται αντιληπτοί σαν μια απαλή διακύμανση, σαν τραγούδι πυο συνυπάρχει αρμονικά με τους ανέμους.

Ωστοσο, οι αφύσικοι θόρυβοι των ανθρώπων (μουσικές στο διαπασών, εκκωφαντικές σειρήνες, αμάξια που μαρσάρουν-κορνάρουν-βουίζουν, φωνές και ουρλιαχτά, τάβλια, τηλεοράσεις κλπ) αλλά και των σκύλων (επίμονα υλακές, γρυλίσματα, κλάμματα) δημιουργούν αλλεπάλληλα κενά στη ροή του αέρα, μια μερική διάλυση της συνέχειάς του, ένα καυτό κενό που το νιώθω στην καρδιά μου...

Αφουγκράζομαι λίγο πιο προσεκτικά και εκπλήττομαι: Γαυγίζουν. Και οι άνθρωποι γαυγίζουν. *Το Τέρας Ανθρωπότητα γαυγίζει...* Συχνά αδυνατώ να ξεχωρίσω αν αυτό που ακούω είναι γαύγισμα σκύλων ή ομιλίες ανθρώπων. Φυσικά, το ανθρώπινο είναι ένα πιο "σύνθετο" γαύγισμα. Κάτι πολύ αλλόκοτο, κάτι σαν ανίερη συμμαχία ενάντια στην αρμονία της φύσης, συνδέει τα σκυλιά με τους ανθρώπους...

Πουθενά στην πόλη δεν υπάρχει αληθινή ησυχία, ούτε για μια στιγμή. Θόρυβοι απανωτοί, που δεν παύουν ποτέ, ορμούν από κάθε κατεύθυνση και σχίζουν τον ευαίσθητο καμβά των αστρικών πεδίων. Μόλις ένας θόρυβος κοπάσει, το κενό κλείνει αλλά μόνο για λίγο, ώσπου να εισβάλλει ο επόμενος θόρυβος.

Ο αέρας σχετίζεται με τους αστρικούς κόσμους, το διαισθάνομαι. Οι ανθρώπινες εφευρέσεις (πάντα θορυβώδεις) ανοίγουν κενά στον αέρα, κενά στα αστρικά πεδία. Κάποτε τα όνειρα ήταν πιο ποικίλα και πιο ζωηρά, επειδή τότε ο κόσμος ήταν πιο αραιοκατοικημένος και λιγότερο ανεπτυγμένος τεχνολογικά. Έτσι, ο αέρας και τα αστρικά πεδία είναι πάντα γεμάτα "τρύπες"· τίποτα δεν μπορεί να σταθεί για πολύ εκεί, γι' αυτό οι ονειρικοί κόσμοι δεν έχουν πια συνοχή, ούτε νόημα. Ωστόσο, ο αέρας υπομένει, επιμένει, περιμένει, αδιαφορώντας πεισματικά για τους ανθρώπους και τις φοβερές δραστηριότητές τους. Ο αέρας ξέρει ότι κάποτε όλα τα κενά θα κλείσουν...

Τρίτη, 11 Σεπτεμβρίου 2018

 Αργά το απόγευμα, καθώς σουρουπώνει, διασχίζω την οδό Κομνηνών, περιμετρικά του βουνού. Κάθε τόσο στέκομαι κάτω από τα φυλλώματα ενός δέντρου, ακουμπώ με το χέρι μου τον κορμό, παρατηρώ σαν σε

ρέμβη τα κλαδιά και τα φυλλώματα. Αναγνωρίζω παντού τη σοφία και την ομορφιά, λαβαίνω κατά κύμματα τα μυστικά τους μηνύματα που εκπέμπονται ασταμάτητα, ενώ άπειρα κομμάτια του έναστρου ουρανού κρυφολάμπουν ανάμεσα, σαν υπόσχεση ακόμα υψηλότερων βιωμάτων. Η εμπειρία μου εδώ, σε αυτό το σχεδόν αμόλυντο παραδείσιο περιβάλλον, είναι εκστατική. Ό,τι και να πω είναι λίγο...

Μπορώ να είμαι ο εαυτός μου όταν βρίσκομαι ανάμεσα στα δέντρα. Με τους ανθρώπους κάτι τέτοιο είναι αδύνατο: Καθένας τους έχει τη δική του άκαμπτη κοσμοαντίληψη, όπου όλοι και όλα έχουν μια πολύ συγκεκριμένη θέση και οφείλουν να δρουν σύμφωνα με αυτήν. Πέρα από κεί, οι άνθρωποι δεν βλέπουν ούτε ακούνε τίποτα. Έτσι, ο μόνος τρόπος να συνεννοούμαι μαζί τους είναι να τους σερβίρω βουνά από ψέματα: Τους λέω αυτά που θέλουν ν' ακούσουν, αυτοί μένουν ευχαριστημένοι κι εγώ έχω την ηρεμία μου...

Επιστρέφοντας από την Παλαιολόγου, έκτακτες συνειδητοποιήσεις ξεπηδούν στη συνείδησή μου σαν χρυσός πίδακας: Λένε οι θρησκείες ότι πρέπει να είσαι ενάρετος για να πας στον Παράδεισο. Ακριβώς το αντίθετο ισχύει: Όταν βρίσκεσαι στον Παράδεισο γίνεσαι ενάρετος· δεν μπορείς να αμαρτήσεις, ούτε στη σκέψη είτε στην πράξη, είναι φύσει αδύνατον.

Άλλοι μιλούν για τη θετική σκέψη. Είναι αδύνατο να έχεις θετική σκέψη όσο είσαι συντονισμένος με το ζωικό βασίλειο, πόσο μάλλον με το ανθρώπινο. Όταν, όμως, συντονίζεσαι με τη γη και το φυτικό βασίλειο, αναπτύσσεις αυθόρμητα τη θετική σκέψη. Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς...

Κυριακή, 30 Σεπτεμβρίου 2018

❀ Όταν βρέχει, η Γη γιορτάζει. Οι κορμοί και τα φύλλα γυαλίζουν, απολαμβάνουν μακάρια το δώρο του νερού, χορεύοντας ρυθμικά με τους ανέμους, ενώ οι βροχοσταγόνες παίζουν την καλύτερη μουσική.

Αργά τη νύχτα, αμέτρητοι συνδυασμοί από αστραφτερά φώτα καθρεφτίζονται εντυπωσιακά στην άσφαλτο, σα να 'ναι η καλύτερη πίστα χορού. Για το φυτικό βασίλειο η βροχή και ο αέρας είναι γλέντι· για το ζωικό βασίλειο είναι πρόβλημα – αλλά για τα ζώα τα πάντα είναι πρόβλημα...

Οι απαλές αύρες των δέντρων παιγνιδίζουν αδιάκοπα στο βαθύκυανο πέπλο της νύχτας, ενώ τα πνεύματα ηρεμούν από τα κυνήγια της μέρας και η φύση ησυχάζει. Όταν πέφτει η νύχτα, οι συγκρούσεις καταλαγιάζουν. Οι ζωντανοί οργανισμοί αποχωρούν, κλείνονται στον εαυτό τους και ταξιδεύουν σε άλλες, ονειρικές πραγματικότητες. Ακόμη και οι άνθρωποι καταστέλλουν σημαντικά τις δραστηριότητές τους, καθώς η πλειοψηφία τους κοιμούνται – ώσπου να 'ρθει το πρωί...

Τέτοια ώρα το φθινόπωρο έχει πέσει το σκοτάδι – ή θα 'πρεπε να έχει πέσει. Όμως, στις πόλεις των ανθρώπων δεν νυχτώνει ποτέ πραγματικά. Εδώ τα πνεύματα ξαγρυπνούν, εξερεθίζονται, περιφέρονται νευρικά και ανυπόμονα, γυρεύοντας ίσως την πληρότητα που δεν μπορούν πια να βρουν στους κόσμους των ονείρων. Ίσως γι' αυτό η πόλη δεν κοιμάται ποτέ...

Η νύχτα είναι μαύρη, όμως τίποτα δεν είναι πιο μαύρο από την κοινή ψυχή των ανθρώπων. Η νύχτα τους ανέχεται στωικά, ενώ το σκοτάδι του διαστήματος παραμονεύει κατάμαυρο εκεί έξω ώσπου, κάποτε, θα καταπιεί τους πάντες και τα πάντα στα αινιγματικά

βασίλειά της...

Μα... δεν χρειάζονται πολλές περιγραφές, ούτε αναλύσεις. Άλλωστε, εκείνο που πραγματικά μετράει, είναι να απολαμβάνει κανείς την εμπειρία, όχι να την αναλύει από χίλιες διαφορετικές πλευρές.

Απ' όλα όσα έχω κάνει στη ζωή μου, τίποτε άλλο δεν μετράει. Δεν έχει σημασία ποιούς ανθρώπους γνώρισα ή δεν γνώρισα, ούτε πού δούλεψα ή δεν δούλεψα, ούτε πόσα λεφτά έβγαλα ή δεν έβγαλα, ούτε με ποιούς πηδήχτηκα ή δεν πηδήχτηκα, ούτε ποιές φιλοσοφικές θεωρίες δέχθηκα ή απέρριψα, ούτε ποιά βιβλία διάβασα ή δεν διάβασα.

Η βάση της νόησης είναι η *προσοχή* κι εγώ κάποτε έδωσα προσοχή στον *Παράδεισο Που Δεν Χάθηκε Ποτέ*. Αυτό είναι το μόνο που έχει αξία στη ζωή, έστω κι αν αυτή η ζωή μέλλει να εξαλειφθεί την επόμενη στιγμή.

Εφόσον έχεις γεννηθεί και είσαι υποχρεωμένος να ζεις, αυτό είναι το πιο σημαντικό πράγμα που μπορείς να πετύχεις – και αυτό δεν χρειάζεται να καταγράφεται πουθενά, ούτε να γίνεται γνωστό, ούτε αποδεκτό, ούτε να βραβεύεται από κανέναν. Ο συντονισμός με τη γη, το φυτικό βασίλειο και τη Μεγάλη Θεά είναι το μοναδικό πράγμα που αξίζει να βιώνεις. Αν, για κάποιο λόγο, αδυνατείς να το ζήσεις αυτό έστω και λίγο, τότε δεν αξίζει να υπάρχεις...

Και μετά;

Μπορεί, άραγε, να υπάρξει κάτι άλλο μετά;

Φαντάζομαι πως ναι.

Η ζωή συνεχίζεται, όπως λέγεται συχνά.

Αλλά όχι.

Τίποτε άλλο δεν μπορεί να έχει σημασία μετά.

Εδώ φθάνω στο Τέλος

αλλά και σε μια νέα Αρχή...

# # #